

ТАСМИНА ПЕРИ ПЪРВОРОДЕН ГРЯХ

Част 1 от „Поверително“

Превод от английски: Анета Макариева-Лесева, 2010

chitanka.info

В памет на У. Е. П.

БЛАГОДАРНОСТИ

Бих искала да благодаря на родителите си, на Фара, Демиан, Даниъл и Фин, които са винаги до мен, подкрепят ме, помагат ми с идеи и ми вдъхват кураж. И най-вече на мама, която е истинската звезда. Също така благодаря на Джон Кели, Куентин Хамбърстоун, Сам Бейкър, Марги Конклин, Ники Брауз, Камила Кай, Лиса Оксенам, Виктория Мос, Луиз Роу, Кери Потър, Джаки Суифт, Наташа Хънтър. Изключително съм благодарна на Джонатан — съвършената компания за обяд, който ме напътстваше в буйните води на управлението на кризи и връзките с обществеността. Благодаря на Джордж от Мауи и веригата магазини „Райлис“ в окръг Вентура за стаите с изглед!

Чувствам се щастлив човек с такъв всеотдаен агент като Шийла Кроули и с мъдрия ми, прекрасен редактор Уейн Брукс, които винаги знаят кое е най-доброто за книгите ми и с това превърнаха последните четири години от творческата ми дейност в истинско удоволствие. Благодаря, благодаря, благодаря.

Безкрайни благодарности на изключителния екип в издателство „Харпър Колинс“: Аманда Райдаут, Лий Мотли, Уенди Нийл, Клайв Кинтоф и всички останали от отделите за разпространение, реклама и маркетинг — никога няма да забравя усилията ви, помощта и подкрепата ви. Специално искам да благодаря на техническия екип и Пени Айзак за търпението им, когато не се виждаше края на тази книга и постоянно закъснявах със сроковете.

И накрая, благодаря на моя любим Джон — лидер на Пез бандата, колекционер на антики, моя изповедник и ненадминат редактор, моя герой. Никога не бих се справила без теб.

ПРОЛОГ

„Конфиденциален мегъзин“, 18 септември 1964

Пристрастена към хапчета изгряваща звезда изчезва от сватбено тържество. Предполага се, че е мъртва.

Близки на холивудската актриса Оливия Мартин, която изчезна мистериозно на сватбата на магната Хауърд Асгил, състояла се в семейното имение Ривървю, Луизиана, се опасяват, че може сама да е причинила смъртта си при фатална среднощна разходка по Мисисипи след коктейл от барбитурати. За последно Мартин е видяна да напуска сватбеното тържество за петдесет хиляди долара на Мередит Картър, една от най-богатите и влиятелни дами в Ню Орлиънс, точно преди полунощ. Господин Асгил забелязал отсъствието ѝ на пищния брънч^[1] на следващия ден, но младоженците предположили, че Оливия, известна с бурния си любовен живот, си е тръгнала от тържеството с някой гост.

След четирийсет и осем часа сестрата на Мартин, Валери, подала сигнал в полицията на Луизиана, откъдето предприели издирване.

Реката на смъртта

Близки на актрисата от „На залез-слънце“ се опасяват от най-лошото, след като щатската полиция на Луизиана откри в къщата за гости в имението на семейство Картър, където е била настанена госпожица Мартин, рецепта за лекарства. Полицията все още не е претърсила широката почти километър и половина в този участък Мисисипи, която минава на около трийсет метра от къщата. Ако предположението за трагичен край се окаже вярно, разследващите се опасяват, че тялото ѝ може никога да не бъде открито.

Обсебена от неуспеха си в Холивуд

Осведомени твърдят, че дваисет и седем годишната актриса е изпаднала в депресия, след като договорът ѝ с „Метро Голдуин Майер“ бил прекратен през 1961 и това сложило край на перспективната ѝ телевизионна кариера. Предишната година Мартин подписала договор за петцифрена сума като рекламно лице на дълготрайното червило на „Асгил“. Заради огромния успех на рекламната фирмата застраховала устните ѝ за един милион долара. Но популярността ѝ на модел не компенсирал кариерата ѝ на актриса и всички нейни близки забелязали пристрастяването ѝ към алкохола и хапчета.

Тъмен облак над сватбено тържество

Издирването на госпожица Мартин продължава. Нейното изчезване довя черни облаци над едно от най-бляскавите събития в обществото за сезона. Ава Гарднър, Грегъри Пек и Анита Екберг бяха сред гостите на сватбата на Асгил. Изпълнителният директор на „Асгил козметикс“, син на месар от Бруклин, започнал с домашно приготвен крем за лице, сега е крупен производител на козметика. Мередит и Хауард Асгил, които понастоящем са на сватбено пътешествие на остров Капри, вчера направиха изявление, в което изразяват тревогата си. „Оливия е наша близка приятелка и чудесен посланик на «Асгил козметикс». Молим се да се върне скоро и безпроблемно.“

[1] Брънч — комбинация между късна закуска и ранен обяд в Америка. — Б.пр. ↑

1.

Наши дни, Лондон

— Събуди се. Трябва да ти кажа нещо.

Тес Гарет едва отлепи очи и надзърна изпод пухената завивка към съквартирантката си Джема Дейвис, седнала на ръба на леглото ѝ.

— Изплаши ме. Кое време е? — въздъхна Тес и погледна към часовника на нощното шкафче. Пет и половина! Като заместник — главен редактор на един от английските неделни таблоиди бе свикнала с ранното ставане, но в този час дори птичките още мълчаха. Когато очите ѝ привикнаха към светлината, забеляза, че приятелката ѝ е облечена от глава до пети в черно.

— Какво си облякла? — попита Тес предпазливо. — Приличаш на нощен крадец.

— Хайде, размърдай се — подкани я Джема и се друсна нетърпеливо на матрака. — Важно е!

— Не колкото съня ми — изфъфли Тес и се зави през глава.

Джема забеляза, че Тес се канеше да заспи, затова отново стана.

— Хубаво. Отивам да сложа чай. Тогава ще говорим. Пет минути, ясно?

Щом Джема излезе от стаята, Тес дочу приглушено ръмжене изпод възглавницата до себе си.

— Как да те чуя през петнайсет сантиметра гъши пух? — промърмори тя.

Една ръка повдигна възглавницата и отдолу изникна красивото усмихнато лице на приятеля ѝ Дом Бартън.

— Казах: „Припомни ми кога Джема щеше да се изнася?“

— Шшт! По-тихо — смърри го Тес, погледна през отворената врата на спалнята и видя Джема да пълни чайника с вода в кухненския бокс. — Можеш да бъдеш и по-мил с нея. Преживява тежък момент.

— С Крис приключиха преди три месеца, Тес — изсъска Дом, като се надигна на лакът. — Апартаментът е като кутийка. Как да пиша книгата си, когато всичкият багаж на Джема е в кабинета?

Тес поогледа наоколо и трябваше да признае, че апартаментчето с две спални в Батърсий беше здраво натъпкано. Но Джема беше сестра на най-добрата ѝ приятелка. Знаеха се още от училище, а пък и работата ѝ понякога беше от полза.

— Скъпи, ти никога няма да напишеш този роман, независимо дали стаята е пълна, или празна. Говориш за нея, откакто те познавам. Хайде, време е да ставаме. Полетът ти е в осем и половина — не трябва ли да си на „Хийтроу“ след един час?

Дом беше заместник-редактор туристически дестинации на „Сънди кроникъл“ и му се налагаше да пътува до някое екзотично място поне веднъж месечно. С недоволно сумтене той се изхлузи от леглото и почеса разчорлената си коса. Тес разтърка очите си и загледа как атлетичният му задник се отправя към банята. Джема се върна с две големи чаши чай и подаде едната на Тес.

— Е, на какво дължим среща в пет и половина сутринта? — погледна я сърдито.

Джема сръбна от чая си.

— Бях на секс оргия — съобщи тя дяволито.

Тес ококори очи и кръстоса крака на леглото. Веднага се разсъни. Джема работеше като фотограф папарак и обикновено продаваше работите си на една голяма агенция, но се случваше и Тес да я наеме за някоя поръчка. Носеха се слухове, че от години се организират секс купони в Лондон само за „редовни членове“, но въпреки усилията на полицията от Флийт стрийт досега не бяха разкрити. Бе започнала да подозира, че това е един от онези градски митове, като детето на принцеса Даяна от любовника ѝ. Преди около три месеца обаче Джема се бе натъкнала на следа за ново тайно сборище, на което според мълвата, се вихрели най-долни страсти. Естествено достъпът дотам бе почти невъзможен. Влизаше се само по лична препоръка и след строга проверка. Говореше се, че списъкът с гостите е трепач: политици от високите етажи на властта, холивудски звезди и музиканти, важни служители на полицията, футболисти от висшата лига. И това бе само за начало. Тес бе възложила на Джема да ги открие.

— Миналата вечер имаше секс оргия в една голяма къща на Уайкомб Скуеър чак в Сейнт Джонс Ууд — обяви сияеща Джема. — Успях да вляза.

— Невероятно — Тес сдържаше вълнението си. — Как, за бога, мина през проверките?

Джема надникна зад гърба ѝ, за да се увери, че Дом още е под душа. Тес разбра — Дом ѝ беше гадже, но все пак работеше за конкуренцията.

— Бях охрана — прошепна тя.

Тес се разсмя.

— Ти? Бодигард?

Макар да бе облечена цялата в черно, това едрогърдо русо миньонче приличаше по-скоро на бляскав модел, отколкото на охранител.

— Не се смей — нацупи се Джема. — Наемат жени за охрана на входа, за да претърсват жените гости за фотоапарати. Обучавах ме два месеца. Наложих се предварително да поработя като охрана в един клуб в Челси.

— Струваше ли си?

Джема се ухили:

— О, да.

На Тес направо лиги ѝ потекоха. Това въобще си беше страхотен материал, но Джема перфектно уцели момента. Цяла седмица тя беше замествала главния редактор на „Сънди глоуб“. Шефът ѝ Анди Дейвидсън бе в отпуск и тя командваше парада. Това можеше да се окаже големият ѝ шанс.

— Е, разказвай — подкани я тя нетърпеливо, — кой беше там?

Джема изреди списък с имената на присъстващите.

— Имаше и няколко холивудски знаменитости. Имах неприятния шанс да видя онзи противен продуцент Лари Голдман гол. Гърдите му са като виме.

— А снимки? Трябват ни снимки.

За дванайсет години работа в пресата Тес бе разбрала, че неписаното правило „помисли има ли причина да те осъдят“ е много точна мярка. В едно черно тефтерче бе записала имената на известни личности, които обичаха съдебните спорове, и такива, които рядко прибягваха до тях. Ако обаче някой тръгне да опровергава публикувана статия, вестникът трябваше да докаже, че написаното е вярно. Тъкмо затова снимките бяха особено важни.

— Качеството не е добро — обясни Джема, докато отваряше лаптопа, за да покаже снимките. — Използвах скрита камера, която предварително бях вкарала в къщата.

Тес се наведе над рамото ѝ и посочи една силно изрусена жена.

— Тази коя е? — поинтересува се тя. Жената бе чисто гола, само по пенис — колан и венецианска маска, и яхаше дебел гол мъж, застанал на четири крака.

— Това е Лари.

— А коя е жената? — попита Тес, изпълнена с очакване.

Джема повдигна рамене:

— Сигурно някоя проститутка.

Въодушевлението на Тес започваше да помръква. Засега очакванията ѝ за нещо сензационно не се оправдаваха. Преди десет години един компрометиран депутат от парламента бе станал новина от първа страница. Но в наши дни проститутки и президенти на филмови студиа предизвикваха дори по-малък интерес от футболисти и звезди в сапунени сериали.

— Нямаме ли някое по-важно име? — попита тя с надежда. — Някоя звезда от сапунка?

— Какво ще кажеш за този? — Джема увеличи един образ с триумфално изражение.

Снимката бе доста неясна. Мъжът в кадър беше гол, приведен над нещо, което приличаше на линия кокаин. Тес смръщи вежди и присви очи.

— Не го ли разпознаваш?

Тес поклати глава.

— Кой е?

— Може би на тази ще личи по-добре.

Джема кликна върху един черен ван. Ясно се виждаше как вкарват някого на носилка през задната му врата.

— Стига бе! — ококори се Тес. — Какво става тук?

— Същия този тип го откарват с линейка — поясни Джема с усмивка. — Сега се намира в частна клиника в Северен Лондон.

— Е, кой е той? — отсече Тес.

— Шон Асгил.

Тес се сети след около секунда. Шон Асгил беше плейбой от Ню Йорк. Наследник на богата фамилия в козметичната индустрия,

красавец, който постоянно присъстваше в светските хроники с цялата си колекция от приятелки — модели и актриси. Щеше да стане страхотно заглавие: „Трагедия на първокласно секс парти“.

— Боже — възкликна Тес. — Да не би... да е умрял?

Стана ѝ неприятно, че попита, но откриването на лични трагедии си беше част от професията, защото от тях ставаха сензационни заглавия.

— Проследих линейката с мотора си и обясних на сестрата, че съм от семейството. Каза ми, че вероятно се касае за свръхдоза кетамин. Мислел, че е кокаин. Сега е в кома. Почаках малко и след половин час пристигна един мъж на около петдесет години. Може да е бил баща му. Тогава бързо се изнесох.

Джема погледна обнадеждена към Тес.

— Е, какво мислиш? Това ли търсеше?

Тес поклати глава. Иронията бе, че в Щатите от това би станало водеща новина в пресата и в телевизионните емисии, та дори би получила отзвук чак във Вашингтон. Сестрата на Шон Асгил наскоро се бе сгодила за сина на един от най-богатите и влиятелни мъже в Америка, което правеше случая още по-сензационен. Но тук Шон Асгил бе практически неизвестен извън светските хроники.

— Ще говорим по-късно — прошепна Тес и бързо затвори лаптопа, когато Дом влезе само по една оскъдна кърпа, запретната около кръста. По загорялата му кожа проблясваха капчици вода.

— Какво си шушукате вие, двете? — попита той с усмивка, явно доволен от вниманието върху себе си. — Къде ми е чаят?

„Сънди глоуб“ бе вестник с отдавна залязла слава. Тес се отпусна назад и огледа пообелената боя по дървенията и излинения килим — състоянието на офиса напълно съответстваше на упадъка на изданието. След двайсет години неуспешни опити да подражава на „Дейли мейл“ бе купен от хищния медиен магнат Матю Дженкинс, който го бе превърнал в жълт таблоид, но промяната не качи продажбите. Тогава Дженкинс драстично бе съкратил разходите и работните места, за да оцелее и не бе вложил нито стотинка, за да подобри условията, мислеше си Тес, докато изключваше своенравния си компютър. Когато обичаният от всички главен редактор на „Глоуб“ — прехвърлилият

петдесетте, огромен веселяк Дерек Бранфорд получи инфаркт и умря, Тес се оказа безспорен фаворит за тази престижна длъжност. Бе градила авторитет като редактор на събитията от последния час в местни издания, редактор на дамската рубрика в „Мирър“, художествен редактор на „Сънди глоуб“ и накрая заместник — главен редактор. Сериозна автобиография за нейните двайсет и девет години. Остана разочарована, но не напълно изненадана, когато преди шест седмици на свободната длъжност главен редактор бе назначен Анди Дейвидсън — трети поред в йерархията на ежедневника и голф партньор на собственика. Дженкинс отдавна бе определен като женомразец. Дори бе дочула, че веднъж при едно обсъждане на кандидатурите за редактори на някои от водещите му издания се изсмял и казал, че „Тес Гарет става за леглото, но не и за отговорна длъжност“. Да върви на майната си, изруга Тес и нервно отпи от кафето си. Тъкмо затова бе решила да се възползва от редакторското място и да докаже на шефа си, че е направил грешен избор.

Тя се изправи, приглади полата си от „Армани“ и облече изваяното по тялото ѝ сако. Дойде време да им покаже кой е шефът. Всяка сутрин в десет часа се събираше редакторската колегия на „Сънди глоуб“. Беше петък и най-важната тема за обсъждане бе сензационната новина за първа страница на неделния брой, който пускаха за печат в шест часа в събота вечер. Заради това петък беше най-трескавият ден от седмицата. Често се налагаше да работят и през почивните дни, до ранните часове на неделното утро, готови да променят водещата новина, ако изникнеше нещо по-интересно. В периодиката първата страница беше всичко.

— Така. Все още нямаме яснота за водещата новина — започна остро редакторът на новините Бен Лийт, когато новинарският екип се събра около овалната заседателна маса. Тес присви очи. Знаеше, че Бен иска мястото ѝ, но не беше нужно шумно да ѝ се нахвърля при първа възможност.

— Ти какво предлагаш? — целенасочено попита Тес. — В качеството си на новинарски редактор.

Лийт въздъхна.

— Все още работим по материала за стюардесата проститутка. Юристите обаче казват, че авиокомпанията може да ни съди.

Тес се намръщи. Тази история бе изровена преди три седмици и Анди не я бе обсъдил до последния момент, когато вече нямаше с какво да я замени. Тес със сигурност нямаше да пусне тази блудкава история, точно когато тя е отговорен редактор.

— Имаме снимките от моминското парти на Серина Болкън — ентусиазирано се включи Джон Грийн, фоторедакторът на „Глоуб“. — Топлес в Маями.

Тес поклати глава.

— Добре е за вътрешните страници, Джон, но не можем да пуснем на първа страница разголени гърди.

— Ами те са на всяка снимка — отвърна леко обезкуражен Джон. — Но пък винаги можем да лепнем глобуси върху гърдите на първа страница. Може да е забавно за читателите — продължи той и предизвика сподавен смях сред по-младите служители.

— Мисля, че хората искат да видят гърдите на Серина — застъпи се Бен Лийт, като видя нова възможност да притисне Тес. Той бе най-близкият приятел на Анди и без съмнение щеше да му докладва всичко.

— Можем дори да пуснем и някое лого — заяви твърдо Тес, — но от това няма да стане кой знае каква новина.

Лийт се навъси и измърмори под носа си нещо за феминистки глупости, но Тес не му обърна внимание.

— Да почакаме до съвещанието в четири. Бен, може ли да поговорим след обедната почивка? Един мой репортер проследява случай, който може да стане сензация.

Тя наперено се върна в офиса си, седна на стола и се завъртя към прозореца. Оттам я гледаше отражението ѝ. Тъмнозелени очи, волево чело, млечнобяла кожа, хармонични черти — лице, което не можеше да остане незабелязано. Ето ти редактор на престижен вестник, тъжно се усмихна тя. Нямаше и следа от онази стимулираща тръпка, която винаги си бе представяла, че ще изпита на стола на главния редактор. През цялата седмица беше напрегната и раздразнителна. Но не защото чувстваше, че не е на нивото на длъжността. През целия си съзнателен живот бе искала да бъде редактор на вестник. От първия миг, в който като малко момиченце бе зърнала „Фронт Пейдж“ и „Хиз Гърл Фрайди“, до деня, когато получи първата си платена работа на сътрудник в новинарския отдел на регионалния вестник в Съфък,

където бе отразявала местните празненства и кражби на велосипеди, знаеше, че може да прави това по-добре от всеки друг. Тревожеше я усещането, че просто си губи времето, че новият редактор и изпълнителният директор само чакаха удобен случай да се отърват от нея възможно най-евтино.

Точно в този миг телефонът иззвъня. Беше Трейси, секретарката на Анди.

— Някой си Марк Уилсън иска да говори с теб.

Името не ѝ говореше нищо, но интуитивно предусети неприятности.

— Казва, че работи за семейство Асгил, ако това ще те подсети — додаде Трейси.

— О, по дяволите — изстена Тес едва чуто. Тъкмо заради това не бе обявила случая Асгил на съвещанието. Искаше да е сигурна. Отправи се към малкия прозорец на офиса си и спусна щорите. Точно тогава на вратата силно се почука.

Марк Уилсън, около четирийсет и пет години, облечен в строг делови костюм, носеше металносиво куфарче. Подаде ѝ визитната си картичка, която Тес направо пусна в джоба си. Не беше нужно Марк Уилсън да ѝ доказва, че е скъпо платен адвокат. Така изглеждаха всички други, които бе срещала дотогава.

— Чай? Кафе? Вода? — предложи Тес и му посочи стола пред бюрото си.

— Да минем направо на въпроса, госпожице Гарет — произнесе студено той и седна. — Миналата вечер клиентът ми е бил сниман незаконно на една сбирка в Сейнт Джонс Ууд.

— Знам — отговори Тес, за да покаже, че не може да бъде заплашвана. — Шон Асгил толкова се е забавлявал, че е приключил вечерта в реанимацията на болница в Северен Лондон.

Уилсън леко се стъписа от прямотата на привлекателната жена срещу себе си, но бързо се окопоти.

— Е, госпожице Гарет, вижда се, че сте опитна журналистка — започна той. — Явно няма да е необходимо да ви припомням закона за личната неприкосновеност. Шон Асгил е прекарвал вечерта на частно парти и личният му живот е бил изложен на показ. Ако пуснете тези снимки, ще има сериозни правни последици за вашия вестник.

Тес го гледаше, решена да отстоява позицията си, особено след хапливото му подмятане относно професионалния ѝ опит. Всъщност, много пъти бе попадала в подобни ситуации. Анди Дейвидсън не беше по отразяването на реални събития, а по-скоро го удряше на приказки с политици и пиари, и никога не се занимаваше с адвокати ротвайлери. Обикновено това оставяше на Тес и тъй като не минаваше и седмица без адвокатът на някоя известна личност или медия да заплашва „Глоуб“ със съд, тя бе научила закона наизуст.

— Добре съм запозната с текстовете на закона, господин Уилсън — натърти Тес и започна да свива тънките си пръсти: — Първо, поправете ме ако греша, този инцидент не се ли дължеше на употреба на твърди наркотици? Твърди забранени наркотици, бих добавила. Второ, това не се е случило в частния дом на господин Асгил. Всъщност, това е било обществено събитие, при това със съмнителен морал.

Уилсън пусна тънка иронична усмивка.

— Много забавно. Вашият вестник да говори за морал!

Тес отпи глътка вода от чашата пред себе си.

— Говорим за свръхдоза наркотик на секс оргия, господин Уилсън, а не за нахълтване в спалнята на папата. И двамата знаем, че няма да се намери съдия в Англия, който да наложи забрана за публикуването на такива снимки на основание лична неприкосновеност. Освен това, тъй като клиентът ви не е кой да е, и предвид обстоятелствата, сигурна съм, че можем да поспорим за обществения интерес.

— Моля ви, това е млад, наивен мъж, погълнал погрешка кетамин — подхвана Уилсън по-сговорчиво.

— Наивен? — изсумтя Тес. — Е, не познавам лично Шон Асгил, но от онова, което съм чела, едва ли е малкия Тим^[1]. Той е плейбой, който има много да плаща заради бурния си живот.

Лицето на Марк Уилсън остана безизразно, но Тес знаеше, че е уцелила право в целта. Той я наблюдава в продължение на няколко секунди, после леко сви рамене.

— Предполагам, че още не сте написали сензационната си статия?

— Още не.

— Кой държи правата върху снимките?

Тя замълча за момент.

— Ние — отговори тя. Технически това беше вярно, макар ръководството на вестника още да не знаеше. Тес бе наела закъсалата за пари Джема срещу сто лири на ден, които пробутваше с останалите служебни разходи. Това означаваше, че „Глоуб“ можеше да предяви претенции за авторските права върху снимките, макар че освен Тес, Джема и хората на Шон Асгил никой друг дори не подозираше за тяхното съществуване. Марк Уилсън бавно кимна.

— Е, сигурен съм, че ще измислим нещо — той бръкна в джоба си, извади един чек и внимателно го постави на бюрото пред Тес.

— Сто хиляди лири — поясни той. — Потулвате историята, давате ни снимките и забравяте, че това въобще се е случвало.

Тес сведе очи към масата и усети как сърцето ѝ запрепуска. Знаеше, че такива сделки са се правили и преди. Някои от най-невероятните и компрометиращи статии и снимки на папараци са били обречени никога да не видят бял свят, здраво заключени в подземията на издателствата. Но това беше различно. Този чек бе предназначен за нея. Никой от колегите ѝ не знаеше за снимките от секс купона, никой не знаеше, че на практика вестникът притежаваше правата върху тях, а Джема вече си бе взела парите за една седмица работа. Приятелката ѝ можеше да спечели десетки хиляди от тях, ако усетеше какъв международен отзвук би могла да получи тази история. Но Тес знаеше, че може да я баламоса с обяснението, че има правни проблеми с публикацията. Дали наистина можеше? Неволно ръката ѝ се протегна напред и върховете на пръстите ѝ докоснаха чека. Какво би могла само да направи със сто бона! Да си изплати ипотеката. Да си купи спортна кола, един гардероб чисто нови дизайнерски дрехи. Да отиде на фантастична двуседмична ваканция на някое невероятно място: Ле Туесрок, Аманпури или друго топло и луксозно местенце, където ще има сервитьор на плажа и лична масажистка. Или пък просто да откаже подкупа, да пусне статията и да обере славата. Как да постъпи? Какво ли би я посъветвал баща ѝ? Опитва да отдръпне пръстите си, но усети, че ръката ѝ не помръдва. Накрая въздъхна с неохота.

— Не мога да ви помогна — заяви Тес и плъзна чека към него.

Уилсън повдигна едната си вежда:

— Сигурна ли сте?

Тес кимна.

— В такъв случай, не си изключвайте телефона през уикенда — отсече той и стана да си върви. — И е добре да предупредите адвокатата си.

Тес си тръгна към къщи. Отне ѝ малко повече от час да се придвижи пеша от офиса на „Глоуб“, покрай Ламбет Бридж, до Батърсий. Правеше го често през уханните летни вечери. Чувстваше се толкова неспокойна и объркана, че ѝ се прииска да разведри главата си. Тръгна покрай реката. Студеният вятър щипеше лицето ѝ.

Сто бона. Днес бе отказала сто бона. Колкото и да се стараяше да се убеждава, че е постъпила правилно, едно мъничко гласче в главата ѝ постоянно се обаждаше: „Идиотка! Страхливка! Не ти стигна смелост един подкуп да вземеш!“.

През ума ѝ минаваха още по-депресиращи мисли: ами ако Марк Уилсън има връзки с някой съдия и успее да се сдобие със забрана тези снимки да бъдат публикувани? Тогава няма да има тлъст чек, нито статия, само една унизително празна първа страница за неделния брой. Провал за Тес Гарет. Беше възпитала твърд характер у себе си. През всичките години бе градила здрава защитна обвивка, за да не допуска емоции да пречат за постигане на амбицията ѝ. Но дали притежаваше и половината от този дух.

Най-лошото бе, че дори нямаше с кого да го сподели. Естествено, не можеше да каже на Джема, а пък Дом би побеснял от яд. От години мечтаеха за малко апартаментче на брега на Темза в Челси, в каквито живееха богатите му, превзети съученици. Сто хиляди лири нямаше да стигнат, но изплащането на ипотеката върху сегашното им жилище би им дало добър шанс да мислят за размяна с някой от лъскавите апартаменти на отсрещния бряг.

Тес вървеше край новия пазар до Ковънт Гардън, откъдето обичаше да купува огромни букети красиви цветя през почивните дни. Изведнъж дочу шум зад себе си. Погледна през рамо и видя лъскава черна кола, която се движеше плътно до тротоара. Какво по дяволите...? Тес се забърза, пулсът ѝ се ускори. Колата я изпревари и спря на около трийсетина метра по-напред. Макар да не се плашеше лесно, това я притесни. Улицата бе тъмна и в този студ тя бе

единственият пешеходец. Като се изравни с колата, задният прозорец на мерцедеса се спусна.

— Тес Гарет? — попита един глас.

Тя се спря и предпазливо погледна в колата. Към прозореца се бе привела елегантна жена, прехвърлила шейсетте, с приятни черти на лицето. Бухналата ѝ коса с цвят на шампанско се спускаше до самурената кожа на палтото ѝ. Стори ѝ се позната.

— Мередит Асгил — представи се жената с леко кимване. — Много бих искала да поговорим. Май е доста студено. Защо не се качите в колата?

Тес въздъхна и малко бяло облаче заплува в тъмнината. Мередит Асгил, клиентката на Марк Уилсън. Не знаеше да се притеснява ли, или да се успокои. Пред нея беше главата на козметична династия, на фамилия Асгил и естествено майка на Шон Асгил. Тес отвори вратата на колата, влезе и потъна в черната кожена седалка. Мередит се наведе напред и даде инструкции на шофьора да кара към Мейфеър.

— Не предполагах, че ще ви открия на път за вкъщи пеш — каза Мередит със сдържано удивление. — Мислех, че собствениците на английските вестници осигуряват шофьори за отговорните си служители. Но когато се обадох в офиса, секретарката ми подсказа, че се прибирате пеша по този път.

Тес любезно се усмихна.

— Какво мога да направя за вас, госпожо Асгил?

Мередит кимна в потвърждение, че тя също предпочита да минат на въпроса.

— Марк Уилсън ми каза, че възнамерявате да пуснете статията в неделния брой — започна тя и скръсти ръце в скута върху синята си, копринена рокля.

— Не е проява на неуважение към семейството ви, госпожо Асгил — отговори Тес, като се стараеше да запази самообладание. — Просто си върша работата. Аз съм заместващ редактор в момента и на мен се пада да избирам най-интересните истории за читателите.

— Разбира се — усмихна се леко Мередит. — А и сигурно ще ви донесе голям успех. Знам, че сте сред кандидатите за мястото на главен редактор. Знам също, че използвате момента да се докажете в отсъствието на господин Дейвидсън. Търсите най-пикантните истории, които да ви осигурят големи продажби.

— Има ли нещо лошо в това? — запита Тес.

— В никакъв случай. Точно това бих очаквала от някого с вашите способности и амбиции. Никак не бях изненадана, че отказахте щедрото предложение на господин Уилсън. Носи ви се име на човек, който сам си пробива път.

Тес се постара да не издаде изненадата си. Беше обезпокоително колко много тази жена знае за нея. Предположи, че едно бързо проучване в интернет и няколко логически извода биха сглобили картината. От прозореца се виждаше Воксхол.

— Поласкана съм, госпожо Асгил, но има ли друго, което бих могла да направя за вас? Сигурно разбирате, че времето ми е скъпо.

Мередит безмълвно се взираше в лицето на Тес.

— Всъщност, тук съм, за да разбера как аз бих могла да ви помогна — заяви тя.

Тес леко се засмя.

— Нима? — вдигна многозначително вежда.

— Наистина. Искане ми се да мисля, че предложението, което имам, ще е изгодно за всички.

Тес затаи дъх. Дали щеше да увеличи предложението от сто хилядарки? А и по-важното бе дали тя ще събере сили да го отхвърли? Мередит погледна през прозореца.

— Надявам се, знаете нещо за моето семейство — започна тя. — Сигурно сте чули, че миналата седмица дъщеря ми Брук се сгоди за Дейвид Билингтън?

— Да. „Новият Джон Кенеди младши на Манхатън“ — кимна Тес. — Мисля, че така го бяха описали в „Пийпъл“. Предполагам заради това сте толкова притеснена забавленията на сина ви да не стигнат до пресата. Сигурно секс скандалите не се отразяват добре на богати, влиятелни фамилии като Билингтън.

Мередит леко кимна.

— Семейството на Дейвид е много богато, много влиятелно и, както може да се очаква за един от най-старите нюйоркски родове, много консервативно. Те са по-известни от Кенеди, богати колкото Рокфелер. А и участват активно в политическия живот. Последните четири поколения на фамилията Билингтън са дали на Америка двама държавни секретари, четирима губернатори, един вицепрезидент и

шестима сенатори, а в Дейвид виждат потенциал най-сетне да добавят и президент към колекцията.

— Така ли? — Това вече заинтригува Тес. — Не знаех, че Дейвид е в политиката. Той не е ли репортер?

Мередит се разсмя.

— Засега да. Ще се кандидатира за Конгреса догодина и естествено ще бъде избран.

Изведнъж картината ѝ се избистри. Тя погледна към елегантната жена и осъзна, че лицето ѝ не излъчва самоконтрол, а овладян страх. Разбра, че ако снимките на Джема някога се появят, целият род Асгил ще бъде поруган и никой Билингтън не би рискувал да бъде опетнен от подобен скандал. Предвид тези обстоятелства сто хиляди лири съвсем не бяха достатъчни, за да се опази безупречно чиста репутацията на толкова хора.

— Госпожо Асгил, желая всичко най-добро на дъщеря ви и Дейвид Билингтън — внимателно отвърна Тес, — но мой професионален дълг е да пусна статията за сина ви.

Мередит я погледна.

— Вашият дълг като изпълняващ длъжността главен редактор?

— Да.

— Ами ако не бяхте редактор в „Глоуб“? — изстреля Мередит.

Тес леко се напрегна. И без да се сродяват с Дейвид Билингтън, семейство Асгил бяха достатъчно богати и влиятелни. Тя се зачуди докъде се простират възможностите на Мередит. Козметичните компании явно имаха силно присъствие в издателския бранш и макар „Глоуб“ да не пускаше техни реклами, много възможно бе Мередит да има връзка и да свали Тес от длъжността ѝ.

— С уволнение ли ме заплашвате? — попита Тес с пламнало лице.

— Уволнение? — Мередит се изсмя и нежно потупа Тес по коляното. — Не, скъпа, искам да ти предложи работа.

— Работа?

Мередит се приведе напред.

— Искам да станеш доверен пиар на семейството ми, да популяризираш обществения образ на Асгил и да не позволяваш скандалите — ако възникнат такива — да излизат в медиите.

Тес зяпна, напълно слисана от изненада.

— Но аз съм жълт хроникьор. Не съм пиар — запелтечи тя.

Мередит кимна.

— Много известни имена в тази област са бивши журналисти.

Тес понечи да каже нещо, но се въздържа. Не знаеше какво да отговори. Загледа се през прозореца към светлините на Лондон, докато обмисляше предложението, удивена от собствения си интерес към тази идея.

— Някой журналист от Ню Йорк ще ви е по-полезен — промълви Тес. — Моите контакти са свързани предимно с Англия.

Мередит се усмихна.

— Имате приятели, които работят в „Поуст“, „Таймс“ и „Дейли нюз“.

Тес отново се изненада колко много знае за нея тази жена.

— Направили сте си домашното.

— Разбира се — отговори Мередит. — Предлагаме ви добра шестцифрена заплата, която, сигурна съм, е доста повече от сегашната ви. Поемаме също и наема на апартамент в Уест Вилидж.

— Аз вече имам добре платена работа в един от най-големите вестници в страната — Тес се опитваше да печели време.

— Да, но сте нещастна, немотивирана и... — Мередит замълча — ще бъдете уволнена.

Тя вдигна тънката си ръка.

— Публична тайна е, че „Глоуб груп“ се реорганизира, съкращава разходи и изхвърля хора. Аз чета „Уолстрийт джърнал“ и „Файненшъл таймс“, госпожице Гарет. Освен това следя какво става и дочувам, че вашият главен редактор води някого за поста втори заместник-редактор. Съжалявам. Не искам да съм груба, но, изглежда, дните ви в „Глоуб“ са преброени.

Тес гледаше вторачено напред. Мередит Асгил може и да пресилваше нещата, но в думите ѝ имаше нещо правдоподобно. Заболя я, че ги чува от чужд човек.

— Имам добра репутация — заяви Тес по-самоуверено, отколкото се чувстваше. — Мисля, че няма да има никакви проблеми да си намеря друга работа.

Мередит любезно се усмихна.

— Сигурна съм, че сте права — поклати глава тя. — Но, моля ви, забележете, че в офертата ми има и бонус. Двеста и петдесет хиляди

долара бонус, след като мине сватбата.

— Четвърт милион долара? — изрече бавно Тес. Определено ще може да си позволи онзи апартамент в Челси с такава финансова инжекция. Дом щеше да полети от щастие. Но главата на Тес правеше нейни си салта — тя също бе дочула слухове, че се подготвя назначаване на втори заместник — главен редактор. По-важното бе, че тя винаги бе искала да работи в Ню Йорк и точно това можеше да се окаже възможност да получи виза и да си потърси подходяща работа в „Ню Йорк поуст“ или „Дейли нюз“.

— Това е възможност да направиш пари, Тес, да оставим настрана контактите и приятелите на най-високо ниво — продължи Мередит, сякаш прочела мислите ѝ. — Тайната на всички успели хора е в способността им да надхвърлят установените рамки. Спомнете си за Хауард Рубинщайн или Макс Клифърд в Лондон. Те печелят много повече от който и да е главен редактор на вестник и имат далеч по-голямо реално влияние. Освен това не мислите ли, че работата като пиар е по-престижна от тази на журналист в таблоидите.

— Тази сватба трябва да се състои, нали? — попита Тес и зад хладната, аристократична осанка долови тревожен полъх.

— Да. Няма да позволя на каквото и да е да попречи — твърдо заяви Мередит. — А сега, вечеряли ли сте?

Тес поклати глава за отказ. Стресна ги биенето на Биг Бен — беше девет часа.

— Ще ме придружите ли на късна вечеря? Отседнала съм в Конът. Мога да ви разкажа всичко за разкошния годеж на Брук, който ще се състои в имението на семейство Билингтън. Предполагам никога не сте били там?

— Още не — усмихна се Тес.

— Е, мисля, че може би ще ви хареса. Всъщност, ще се състои утре. Можете да се качите на самолета до Ню Йорк заедно с мен. Как ви се струва?

[1] Герой на Чарлз Дикенс от романа му „Коледна песен“. — Б.пр. ↑

2.

— Брук? Дейвид е тук.

Красивата китайка се промъкна в малкия, претъпкан офис на Брук Асгил и прибра чашата с изстиналото кафе от бюрото на шефката си. Брук вдигна поглед и кимна. Всъщност Ким Ии Нуун не беше сътрудничка на Брук. Като редови редактор в отдела за детска литература на издателска къща „Йелоу Доор“ Брук нямаше право на такива привилегии. Много неща обаче започнаха да се променят, след като обявиха годеща й с Дейвид Билингтън. Условиата й на работа мистериозно се подобриха. Вече имаше собствен офис, макар и малък. Една талантлива стажантка прояви желание да работи допълнително като нейна асистентка. После дойдоха непоискано от нея увеличение на заплатата и запазено място за паркиране, от което не се нуждаеше. Явно шефовете й отдалеч надушваха могъществото.

— Страхотно. Благодаря, Ким — усмихна се Брук. — Покани го да влезе.

— Предложих му вече — започна да се извинява Ким. — Явно папараците отново са наоколо. Той мисли, че е по-добре да остане в колата.

Брук направи отчаяна физиономия и погледна към ръкописа пред себе си. Всеки петък следобед си отделяше един час, за да чете от камарата с ръкописи. Повечето редактори оставяха това на най-младите членове на колегията и Брук трябваше да признае, че повечето пъти това си беше един час загубено време. Набедени автори, несклопосни имитации на хитове от предишни години, повечето от които дори не бяха посредствени. Но книгата, с която се захвана днес, беше различна. В нея имаше онова неуловимо нещо, което я караше да продължава да чете.

Ким се покашля подканящо.

— Извинявай, Брук, но не трябваше ли да си другаде? — напомни тя. — Отбелязала съм си, че днес имаш половин свободен ден.

— Да, права си — съгласи се Брук и остави писалката си „Монблан“. — Ще разгледаме още едно място за сватбата и трябваше да тръгнем преди около два часа. Макар че на Дейвид вече взе да му омръзва — пребледнява при всяка моя нова идея. Някой ден ще разбереш.

Брук усети, че прозвуча покровителствено и замълча. Все пак Ким бе три-четири години по-млада от нея. Странно бе как връзката ѝ с Дейвид и общуването с високообразованите му приятели политици я караше да се чувства и да мисли като доста по-възрастна. А дори още не беше омъжена.

— Брук? Мога ли да те помоля за една услуга? — бавно попита Ким с явно притеснение.

— Давай.

— Не се обиждай, но може ли да не ми говориш за тези работи?

— О — възкликна изненадано Брук, — съжалявам. Не исках да... — Брук усети, че лицето ѝ пламва. Винаги се бе притеснявала дори да помоли Ким за кафе. Въобще не искаше да бъде като някои редактори, които се отнасяха към асистентите си като с нищожества — бе се нагледала на такива. Дори тук, в отдела за детска литература, където обикновено се очакваше по-приветлива атмосфера, се срещаха доста кучки.

— О, не е, защото не ми е приятно да слушам за това — побърза да уточни Ким. — Звучи прекрасно — всичките тези приготовления и срещите с Дейвид, и въобще. Просто някаква журналистка ми се обади вчера и ми предложи две хилядарки, ако ѝ кажа къде ще е сватбата. Изкушаващо е при доход от петнайсет хиляди на година, повечето от които потъват за наема.

Брук се ококори с отворена уста срещу момичето. Ами, разбира се, при тази истерия в медиите около сватбата им. Почти се възхити на идеята на тази журналистка. Също така си даваше сметка каква съблазън е това за човек като Ким Ии Нуун. За своя двайсет и шести рожден ден Брук бе получила напълно обзаведен шестстаен апартамент на Шейсет и пета улица. Като член на семейство Асгил тя наистина нямаше представа какво означава да работиш, за да си плащаш наема, нито пък да се бориш за каквото и да е.

— Какво ѝ отговори? — окопоти се Брук.

— Че не мога да им кажа нещо, което не знам — сви рамене Ким. — И ако успеем да продължим така, няма да има проблем. Така добре ли е?

— Разбира се, разбира се. Благодаря ти, Ким — съгласи се Брук и реши, че ще се постарее да издейства повишение на заплатата ѝ. За да смени темата, Брук посочи лист хартия пред себе си.

— Между другото това е придружително писмо към един от ръкописите, който започнах да чета. Изпратили са само няколко глави. Би ли звъннала на авторката от мое име, за да я помолиш да изпрати и останалите, ако са готови? Ако имаме целия ръкопис, можем да ѝ предложим агент, в случай че се интересува.

Ким кимна отривисто с готовност:

— Ще се обадя още сега.

Брук погледна часовника си и помисли, че Дейвид сигурно вече се е изнервил. Натъпка ръкописа в оранжевата си чанта „Гояр“ и извади една пудриера от горното чекмедже на бюрото. Не е зле, помисли си тя, след като отвори капачето с огледало. Макар че гримът ѝ се нуждаеше от обновяване през деня, с яснозелените си очи с форма на бадеми и високи скули Брук Асгил пак си оставаше най-красивото момиче в Манхатън. Набързо сложи гланц на устните си и изведнъж се почувства гузна, като си спомни онази заядлива статийка в списание „Стар“, в която пишеше, че „Брук Асгил хубаво се гримирала, преди да се появи пред папараците“. Това я подразни повече, отколкото трябваше, защото знаеше, че думите на някакъв репортер от шоубизнеса, нахвърляни за десетина минути, щяха да изплуват в съзнанието ѝ всеки път, щом се доближеше до огледало.

Тя слезе с асансьора, втурна се през фоайето на „Йелоу Доор“ и излезе на Източна Четирийсет и втора улица. Тогава чу познатото щракане на фотоапаратите. Откакто бе сгодена, това се превърна в музиката на живота ѝ. Трябваше вече да си свикнала с това, укори се тя, докато несъзнателно придърпваше към себе си чантата за прикритие. Брук трудно свикваше с интереса, който предизвикваше. Първия път, когато я преследваха, бе изпаднала в паника.

— Брук! Брук! Насам! — подвикваха папараците, но тя се постарее да не им обръща внимание, докато с дългите си крака доближаваше сребристия лексус на Дейвид. На задната седалка, съсредоточен върху блекберито си, седеше Дейвид Билингтън,

известен като „най-желания ерген на Америка“. Допреди две седмици, когато годежът им бе оповестен и хиляди сърца бяха разбити. Толкова е красив, помисли си Брук. Някой би казал неприлично красив за човек, чието семейство бе оценявано на петнайсет милиарда долара. В сивите си панталони, разкопчана на врата синя риза и късо двуредно палто на „Пол Смит“ той изглеждаше фантастично. Имаше тъмна, леко чуплива коса, теменуженосини очи, които му придаваха сериозно изражение, докато не пуснеше онази негова усмивка. Беше самоуверен, без да е агресивен, очарователен, но не угоднически. В списание „Пийпъл“ често го наричаха господин Перфектен. Понякога Брук си мислеше, че са прави.

— Е, какво те задържа там? — попита Дейвид, когато я пусна от прегръдката си. — Не искахме ли да избегнем трафика.

— Имах да чета един ръкопис.

— Трябва да е бил добър.

— Ти не ми остави възможност да разбера — усмихна се тя. Не искаше да разкрива въодушевлението си от откритието, докато не прочетеше повече. — Как мина денят ти?

— Пети пореден ден съм закотвен в студиото — въздъхна Дейвид. — Сигурен съм, че поставих рекорд.

Дейвид беше един от водещите на програмата „Светът днес“ на Си Ти Ви, обедна новинарска емисия, която се излъчваше всеки ден от единайсет сутрин до един на обяд, и много често предаваше на живо от мястото на някое важно събитие. По всяко време можеше да бъде в Афганистан или в Сомалия, в Париж или в Москва.

— Добри новини за света, предполагам — засмя се тя. — Никакви урагани, нито държавни преврати. И определено добри за мен. — Тя стисна коляното му. Понякога недоволстваше от натоварената програма на Дейвид, щеше да е хубаво да си остава въкъщи от време на време, особено сега с толкова много неща за вършене.

— Но не и за Си Ти Ви — отвърна Дейвид. — Рейтингът спада, а и едно от важните ни интервюта пропадна, взе го Андерсън Купър.

— О, скъпи, колко неприятно — каза тя искрено разочарована заради него.

— Но... — той замълча и я погледна — май имам двацет минути с палестинския премиер в неделя.

— Заминаваш за Палестина?

— Там пак се обърках нещата.

Брук понечи да изкаже недоволството си, но се овладя. Знаеше, че е безполезно да напомня на Дейвид, че трябва да избират между три възможни места за сватбата в Кънектикът. А пък и трябваше да признае, че спешният въпрос за подреждането на гостите изглеждаше дребнав в сравнение с обсъждането на кризата в Средния Изток с един световен лидер. Въпреки това го прие като удар. С нетърпение бе очаквала да прекарат малко повече време заедно, да се потопят в романтиката и трепета на сватбеното тържество.

— Явно ще трябва сама да огледам тези места.

— Недей така, скъпа — започна да я утешава Дейвид и я погали по лицето. — Мислех, че момичетата обичат тези работи. Да не би в твоето ДНК да е пропуснат сватбеният ген?

Тя не се сдържа и се засмя.

— Защо не отидеш с майка си? — предложи Дейвид.

— Не съм мазохистка — въздъхна Брук. След годежа двамата бяха открили, че и двете семейства имат много ясни идеи къде и как трябва да стане сватбата. Майката на Дейвид — видна дама в обществото на Ню Йорк, имаше много категорични и консервативни идеи за местата, приемани като „подходящи“ от „съответните хора“. Те трябваше да са достатъчно големи, за да поберат всичките ѝ влиятелни приятелки, както и да отговарят на положението на семейството ѝ. Щеше да има само църковен ритуал, за предпочитане ръководен най-малко от епископ. Мередит, от своя страна, наложи вето върху всички възможни места за приема, които успяха да намерят в Ню Йорк. Хотел „Риц Карлтън“ беше „твърде опърпан“, Нюйоркската библиотека — „твърде банална“. Всички останали прекрасни възможности, които Алесандро Франкети — водещият сватбен агент в Манхатън, бе открил, бяха отхвърлени по подобни причини. Брук започна да мисли, че няма да може да угоди на майка си. Чувството ѝ бе познато.

— Е, човек никога не знае — успокои я Дейвид. — Алесандро може да извади печелившата карта с мястото, което ще видим днес.

Брук вяло се усмихна.

— Изпусни въздуха. Той наистина го нарече „големия жокер“.

— Ще бием път чак до Дъчес Каунти? За някакъв си жокер? — попита Дейвид с нескрито раздражение. — Доста километри, за да

кажем не. Не трябваше ли да го вземем?

— Трябваше. — Тя се приведе напред и потупа Мигел, шофьора на Дейвид, по рамото. — Да се отбием през Сътън Плейс.

Дейвид се намръщи.

— Не можеше ли да се чакаме направо там?

Брук се разсмя.

— Не е чак толкова лош.

— Ех — въздъхна Дейвид.

На тротоара пред една елегантна къща, облицована с кафяв камък, на Южен Сътън Плейс стоеше нисичък, издокаран мъж и току поглеждаше часовника си. От бивш актьор с незначителни роли Алесандро Франкети бе станал сватбен агент на висшето общество, класиран сред стотите най-добри от списание „Ню Йорк“. В града имаше поне трийсет двойки, готови да похарчат сериозни суми, за да наемат Алесандро като организатор на сватбите им, но истината бе, че за повечето от тях се грижеше екипът му. Самият той поемаше едва две тържества годишно и това беше върхът на кариерата му. Нищо чудно, че изглеждаше притеснен. Брук и Дейвид искаха сватбата да се състои в началото на есента, а все още не бяха избрали място. Ако този път се провалеше, нямаше повече да припари до Ню Йорк.

— Хубава сграда — констатира Дейвид, докато надничаше през затъмненото стъкло на колата си.

— В Ню Йорк се дават средно по сто хиляди долара за сватбено тържество — усмихна се Брук. — Той има пари.

— Най-сетне! Моите любимци от Ню Йорк — възкликна възторжено Алесандро и с мъка се настани на мястото до шофьора. — Толкова се радвам, че най-сетне идвате двамата. Имаме да обсъждаме толкова много подробности.

Той шумно отвори куфарчето си, извади един списък и сложи чифт очила с черни рогови рамки.

— Само ще хвърля бърз поглед, защото ми прилошава, когато чета в кола — поясни той.

Дейвид направи гримаса на удивление.

— Тази сутрин отрано съм в студиото — прошепна той на Брук и се облегна назад на седалката. — Малко ще подремна.

Брук го смушка в ребрата.

— Да не си посмял!

Алесандро вдигна поглед, без да обръща внимание на шушукането им.

— Така. Знам, че всички искат да определят възможно най-скоро датата, но вие отказахте „Пиер“. Отказахте басейна на „Четири сезона“. Отказахте „Плаза“, „Сейнт Риджс“, „Йейл Клъб“ и „Фрик“. — Той се обърна и внимателно се вгледа в Брук и Дейвид. — Имате ли представа колко връзки трябваше да пусна, за да осигуря „Фрик“?

— Проблемът е, че всички ние искаме нещо ново — обади се Дейвид, като пусна чара си в действие. — Място, на което не сме били досега.

Алесандро погледна над очилата си.

— Дватамата, взети заедно, сигурно сте били на всички сватби, погребения, бенефиси и бар мицва^[1] в нюйоркския метрополис. Ново означава да предложи известно предизвикателство. — Той въздъхна и изду бузи. — Сигурни ли сте, че не искате Белкорт или Клифпойнт?

Белкорт беше великолепно семейно имение на семейство Билингтън в окръг Уестчестър, а Клифпойнт бе лятната им къща с четирийсет и пет стаи в Нюпорт. Разбира се, те притежаваха и други имоти: вила в Палм Бийч, ранчо в долината Санта Инес и палацо във Венеция. Но всички те отпаднаха по същата причина.

— Хм, как да обясня? — подхвана Брук. — За майка ми е важно да бъде домакиня на събитието.

— Ами вие категорично отхвърлихте Паркландс.

Паркландс беше домът на семейство Асгил. Преди три години там се състоя голямата, помпозна сватба на сестра ѝ Лиз, която се разведе след дванайсет месеца.

— Майка ми не понася поличбите.

Алесандро свали очилата си и въздъхна.

— Боже, спаси ме от майката на булката. Е, няма страшно, сладурче. Имам добро чувство за това, което ще видим.

Колата напусна Манхатън, прекоси моста „Джордж Вашингтон“ и продължи през щата Ню Йорк край градове, които преливаха в поля. Брук се радваше, че тръгна. Винаги бе обичала Ню Йорк — там бе родена и израсла, но напоследък Голямата ябълка бе започнала да я притиска. Не че не харесваше вниманието върху себе си, но

постоянното нахлуване в личното ѝ пространство — непознати я наричаха на малко име в магазина, тийнейджъри я сочеха и се хилеха; дори бе получила заплаха за живота си — всичко това започна да я изморява. Бяха изминали девет месеца, откакто се запозна с Дейвид Билингтън. Независимо че бе жител на Манхатън, Брук трябваше да отиде чак в Европа, за да се срещне с него. Тя бе отишла на носталгично пътешествие в Елзас, във Франция, у едно семейство, което познаваше от гостуване на разменни начала през първата си година в училище „Спенс“. На третия ден от посещението ѝ домакинята, госпожа Дюбоа, бе открила, че съпругът ѝ има любовна връзка. Брук си мислеше, че това не би било проблем за шикозната францужойка, но госпожа Дюбоа го изхвърли. Трябваше да си тръгне от деликатност и тъй като не ѝ се връщаше въкъщи, спонтанно реши да отиде в Биариц. Отрасла на Парк авеню, тя обичаше да спортува на открито и реши да покара сърф край легендарните брегове.

Току-що бе излязла от водата, когато за пръв път видя Дейвид на плажа.

Той бе дошъл да провери дали всичко с нея е наред. Стори ѝ се познат, но не бе очаквала да срещне най-желания ерген на Ню Йорк по мокър бански на брега на Атлантическия океан в мрачен, ветровит ден. Привличането им беше светкавично, макар че Брук усети как интересът на Дейвид се усили, когато разбра, че и тя е от много богато семейство от Ню Йорк. Откровено казано, това до известна степен важеше и за нея. Както повечето момичета Брук си бе мечтала от малка да се омъжи за красив принц. Нейната мечта почти се бе сбъднала.

Не беше точно като приказка. През първите три месеца след завръщането им в Ню Йорк те пазеха отношенията си в тайна. Срещаха се в невзрачни ресторанти в Бруклин или в абсурдно луксозни хотели в отдалечени места като Хъдзън Вали. Понякога ѝ се струваше, че има връзка със семеен богаташ. Дейвид не даваше да се разбере, че я изпитва, преди да разкрият връзката си пред обществото, но Брук знаеше, че правилата на срещите с мъже като Дейвид Билингтън бяха различни. Предишния месец, за деня на свети Валентин, я беше отвлякъл чак в Париж. Е, не точно на четиринайсети февруари. Беше десет дни по-късно, заради служебните му ангажменти в Бейрут и Узбекистан, но пак беше прекрасно. Луксозен апартамент на последния етаж в хотел „Бристол“, обиколка по

магазините в Сен Жермен, където Дейвид я бе засипал с подаръци от „Ив Сен Лоран“, после вечеря във „Волтер“. В хотела той бе отворил бутилка отлежало шампанско на терасата с изглед към града — море от стотици мъждукащи светлилки. Брук бе напълно неподготвена, когато той извади от джоба си пръстен и падна на коляно пред нея. Макар че нямаше и година, откакто се срещаха, тази съвършена вечер не й позволи да откаже.

Беше почти седем, когато пристигнаха в Дъчес Каунти. Свечеряваше се. Залязващото слънце хвърляше златисти отблясъци по водите на езерото. Брук бе идвала тук и преди на изложение на антики в Райнбек и харесваше естествената красота на района.

— Това място наистина ухае хубаво — засмя се Брук и вдиша хладната свежест на влага и прясно окосена трева през отворения прозорец. Отбиха се от пътя, преминаха през една бяла порта и поеха по дълга, застлана с чакъл алея, която следваше очертанията на езерото, под тунел от клоните на дивите кестени, отрупани с кремави цветове. Стигнаха до къс пристан, където стоеше на котва малка моторна лодка.

— На отсрещния бряг ли е? — запита Брук с вълнение в гласа си.

Всички слязоха от колата и отидоха на пристана. Миришеше на безир. Лодката пухтя десетина минути през езерото и накрая стигна до един залив, на чийто бряг се издигаше огромна бяла къща в колониален стил. Брук зяпна от възхищение.

— Нали е невероятно? — ухили се Алесандро и драматично разпери ръце. — Когато влезем, ще видите, че е малко запуснато, затова ви моля да напрегнете въображението си.

— Много ми допада, че не е толкова съвършено — обади се Дейвид, докато завиваха към дока.

Брук лекичко се засмя.

— Дали и майка ти ще го приеме така?

— Ще го хареса, ако и ние го харесваме — заяви той, но не особено убедително. — Все пак ми харесва. Уединено е.

Алесандро плесна с ръце.

— Точно това си мисля и аз, драги. Папараците ще дебнат тази сватба навсякъде, така че трябва да се постарам да ги държим настрана. Това е идеалното решение. Дори поговорих с местния шериф, който любезно се съгласи да наложи забрана върху полетите

над езерото по време на сватбата. И никакви хеликоптери на папараци! Виж, Дейвид, знам, че майка ти държеше церемонията да е в църква...

— Катедрала — поправи го с усмивка Брук.

— Но вече говорих с отец Джеймс, пастора от енорийската ви църква. Доколкото знам, той е кръщавал две поколения от семейството ви. Е, на драго сърце ще служи тук, за радост на майка ти.

Алесандро се обърна към Брук и я хвана за ръката.

— А ти, скъпа моя, знам, че искаше нещо по-интимно, но...

— Но е красиво — прекъсна го тя. — Голямо, но красиво.

Те прекосиха градините и влязоха в къщата. Отблизо сградата беше още по-внушителна. Преддверието беше огромно, със сводести тавани, извисени на дванайсет метра над тях.

— Леле — успя само да каже Дейвид.

Алесандро хвана Брук за раменете и я завъртя към езерото. Водите му бяха златистооранжеви от залязващото слънце.

— Погледни към западния бряг на езерото — прикани я Алесандро и посочи към ливадите. — Забелязваш ли как се спускат надолу? Като естествен амфитеатър. Представям си най-обикновени столове за гостите, пътека от цветни листенца и церемония на фона на водата.

Брук запази мълчание, докато си представяше сцената.

— Какво мислиш, Брук? — попита Дейвид. Когато се обърна към него, в очите ѝ проблясваха сълзи.

— Просто е невероятно.

Дейвид я придърпа към себе си.

— Сватбеният ген изплува — прошепна той.

Алесандро малко се отдалечи, без да спира да обяснява, вживял се в ролята на екскурзовод.

— Къщата е принадлежала на много богат род от Манхатън. Имали са мини или нещо такова. Сега е собственост на някакъв образователен тръст. Някога е използвана за снимките на филм с Джони Деп, не помня заглавието. Така че не се безпокойте за леко занемарения екстериор. Бившият ми приятел е дизайнер в Холивуд и тъй като още сме в добри отношения, мисля, че ще може да направи нещо много специално.

Този трескав монолог накара Дейвид и Брук да се усмихнат.

— Не искаме кой знае какви сюжети, Алесандро — напомни Брук. — Без стил „Отнесени от вихъра“, нали?

— Ако погледнем на това от левия фланг, бих си представил вечерна сватба. Бихме могли да осветим целия път край езерото с факли и да ви докараме за церемонията с малка лодка, покрита с листа от рози.

— Алесандро — започна Брук с предупредителен тон. — Без драми, забрави ли? Макар че ми допада идеята за сватба по това време. Кога е свободна?

— Когато пожелаете — отговори Алесандро. — Есенна сватба би било великолепно. Представяте ли си тези дървета с пламтящи червени листа? О, но реално погледнато, септемврийска сватба ще внесе доста напрежение. Имам предвид, че ще са нужни минимум три-четири месеца за роклята ти, дори повече, ако ще искаш бродерия от „Лесаж“^[2]. Сещам се за един случай, когато трябваше да се отложи сватбата, защото бродерията отне много време.

— Кое то означава да се отложи за следващата пролет или лятото — замислено продължи Брук. — Зимите тук са тежки и не ми се иска да затрудняваме гостите.

— Определено искаме сватбата да се състои до края на годината — настоя Дейвид с поглед, прикован в Брук. — Не искам да изпусна тази жена.

Алесандро се покашля неловко.

— Ще ви оставя сами за няколко минути — предложи той.

— Как ти се струва? — попита Брук, когато Алесандро се отдалечи достатъчно.

— Страшно ми харесва.

— О, скъпи, толкова съм щастлива, че го казваш — възкликна тя и лицето ѝ грейна като на малко момиченце. — Не е ли съвършеното място за пролетна сватба? Усещаш ли аромата на ново начало във въздуха.

Забеляза, че Дейвид се въздържа от една иронична усмивка. Беше твърде възпитан, за да си позволи да се разсмее. Той прегърна Брук с две ръце през кръста.

— Съвършено е.

— Не е ли доста голямо? — продължи Брук и прехапа устни. — Всичките тези приказки за амфитеатри.

— Ще имаме много гости.

— Твоите родители ще имат много гости — уточни тя.

Брук беше зодия Риби — романтичка. В представите ѝ сватбата трябваше да има всички елементи на приказка — красива бяла рокля, огромна торта. Макар че винаги бе мислила за церемония в тесен кръг — само с близките, любими хора. Въобще не искаше да прави панаири.

— Дали да не отскочим до кметството и просто да го направим?
— импулсивно попита Брук.

Дейвид бавно поклати глава.

— Знаеш, че не можем.

Погледна го и долови тъга в очите му от бремето на очакването от него. През повечето време не го забелязваше. Засега Дейвид бе телевизионен репортер, но му бе отредено друго бъдеще. Дори вече някои сериозни списания го споменаваха като кандидат за Белия дом, макар да нямаше никакъв опит в политиката. За тяхната сватба щеше да се говори и пише години наред. По много причини трябваше да прилича на спектакъл.

— Скъпа, сигурна ли си, че си готова за това? — нежно попита той.

Тя погледна теменуженосините му очи и още не ѝ се вярваше, че от всички жени на света бе избрал точно нея.

— Имаш предвид дали съм сигурна, че няма да променя мнението си?

— Не, имам предвид готова ли си да станеш съпруга на един Билингтън?

Брук потръпна.

— Не знам. Коя ли жена би могла да знае това? — въздъхна тя.
— Единственото, в което съм сигурна, е, че ти си човекът, за когото искам да се омъжа.

Широка усмивка засия на лицето на Дейвид.

— Това ме устройва — обяви той и двамата се отпуснаха на тревата.

[1] Бар мицва — специален акт в юдаизма, чрез който се ознаменува края на юношеството и достигането на религиозно

пълнолетие на момчето (момичето) и се задължават да спазват религиозните заповеди. — Б.пр. [↑](#)

[\[2\]](#) Известно ателие за бродерии във висшата мода. — Б.пр. [↑](#)

3.

Лиз Асгил влезе в остъкления асансьор на западната фасада на великолепната Съмърсет Тауър и натисна лъскавия бутон за апартамента на последния етаж. Като се понесоха нагоре, тя се обърна към Енрике Джелати, най-търсения стилист на прически в Манхатън.

— За трийсет секунди се изкачва до четирийсет и третия етаж — обясни тя. Далеч под тях остана нощен Манхатън с тъмнината на Централ Парк и жълтите таксита, които летяха насам-натам като оси. — Това е ферарито на асансьорите. Набира шейсет оборота за две и половина секунди.

— Надявам се и спа центърът да е толкова добър — добави Енрике със сладникав кубински акцент. — Асгил не е толкова голямо име, по? Асгил не е „Ла Прери“, мисля.

Лиз се обърна и пусна тънка усмивка. Енрике се славеше като труден човек, но го търпяха, защото се знаеше, че е гений в занаята си. Страхотно докарваше брюнетките, още по-добре блондинките. Половината от принцесите на Парк авеню дължаха разкошните си златисти гривни на Енрике Джелати. Лиз дори знаеше за една, която идваше за боя на някои по-интимни места на всеки шест седмици. Нищо чудно, че се чакаше по три месеца за час в неговия салон на Медисън авеню. Както често пишеше в списание „Алюър“: „Лесно е да разпознаете русия цвят на Енрике Джелати, невъзможно е да се доберете до самия него“.

— Мисля, че спа центърът ще те изненада — уверено заяви Лиз. — Марката „Скин Плюс“ е съвсем отделно нещо от „Асгил“. Те просто ни финансират. — Усмихна му се сърдечно, макар че вътрешно кипеше. Трябваше да го привлече. „Скин Плюс Спа“ щеше да отвори врати само след около месец и с Енрике като управител на салона за красота биха направили голям удар.

За разлика от много успели в бизнеса хора, Лиз Асгил не бе подходила към последната си идея предпазливо, а направо я подхвана като много голям и много амбициозен проект. Бе решила да създаде

„Скин Плюс“ като нова луксозна гама натурална козметика, която щеше да се отличава от старомодната, безперспективна семейна марка, колкото ролс-ройс от конски впряг. Планът ѝ бе да започне със спа център — внушителен и различен, който да накара цяла Америка да заговори за него. Засега вървеше добре. Интериорът бе проектиран от Кели Уеърстлър, която бе отмъкнала спа терапевти от хотел „Чива-Сом“ в Тайланд. Колористи и стилисти бяха зарязали Джон Барет и Фредерик Фекаи, едни от най-известните стилисти в света, за да работят за нея. Имаше само един проблем. Трябваше ѝ звезда, някое голямо име, което да управлява фризьорския салон, за предпочитане някой, който щеше да доведе със себе си дълъг списък знаменитости. В този град името бе жизненоважно, защото нюйоркчанки са най-пристрастените в света жени към обществено положение. Можеше да назове цяла дузина дами от висшето общество от Горен Ийст Сайд, които си правеха прическите при местни фризьори за по деветдесет долара, но разправяха, че русите им, лъскави гриви са дело на Сали Хершбергер.

Вратата на асансьора се отвори със звън и те се озоваха на най-горния етаж на Съмърсет Тауър с площ около две хиляди и петстотин квадратни метра, за който Лиз бе водила свирепи преговори цели шест месеца. Енрике се облеци. Въпреки старанието си да се владее, не можа да прикрие смайването си.

— Добре дошъл в рая — приветства го тя.

Влязоха в сводест атриум от венецианско стъкло, с копринени тапети в сребристо и слонова кост и дълга, тапицирана с кожа рецепция. Лиз поведе Енрике наляво към голяма зала.

— Това ще бъде чакалнята — обясни тя. Бяха я преобядисали пет пъти, докато Лиз хареса точния нюанс бяло.

— Спа центърът и фризьорският салон са разположени съответно отляво и отдясно. Ресторантът за органични храни е натам — тя посочи един дълъг коридор, боядисан в слонова кост. — Във всички зони има барове за шампанско и сокове, а също и VIP места. Студиото за боядисване е ето тук. — Тя махна към остъкления таван. — През деня има фантастична светлина, което, струва ми се, е изключително важно за теб.

Енрике кимна.

Лиз усети вълнуваща тръпка, докато му показваше останалите помещения. За пръв път в кариерата си виждаше своя идея реализирана напълно. Това ѝ бе струвало страшно много време и енергия през последните пет години, както и брака ѝ. Но при нея успехът искаше жертви. Тя притежаваше шест процента от акциите на „Асгил козметикс“, които на теория възлизаха на около двацет милиона долара, но постоянно се обезценяваха. След смъртта на баща ѝ фирмата полетя надолу по спиралата. Брат ѝ Уилям бе поел управлението, но действията му не можеха да спрат разпадането. Лиз знаеше, че тя е единственият човек, който може да я спаси и този спад център бе решението. Завъртя се на високите си токчета и застана с лице срещу Енрике. Преди да го заведе там, го бе поканила на вечеря и го бе ухажвала с шеги и комплименти цели два часа. Сега беше време за работа.

— Предлагам ти да станеш управител на салона и да работиш по три дни в седмицата тук — започна тя.

Енрике разпусна вързаната си на опашка коса и я разтърси върху раменете си.

— Лиз, казах ти на вечерята, че съм много зает. Нали си представяш, че телефонът ми непрекъснато звъни с предложения от хора като теб.

Тя замислено сви устни.

— Ами, това е интересно, защото като знам какво се случва в салона ти, мисля, че ти правя много изгодно предложение. Нещо като спасителна лодка.

Енрике се намръщи.

— Не те разбирам.

— Чувам, че нещата с Гари не вървят добре — заяви тя безизразно. Гари Айзен бе дългогодишният управител и партньор на Енрике.

— Всичко е наред — отговори той и отметна назад черната си коса. — В момента е на Западния бряг, за да търси парцел за салон в Ел Ей.

— Така ли? Аз пък чух, че е на Западния бряг, за да провери условията в клиниката за възстановяване „Промисис“.

— Глупости — отговори той отбранително, но очите му издадоха паника.

Лиз се усмихна, наслаждавайки се на мига. Знанието бе сила и тя имаше намерение да се възползва. През последния месец бе наела един екип да проучи дейността на Енрике и бе открила, че въпреки славата си, салонът му изпитва затруднения. Идеята на Енрике да пуснат нова гама услуги не се бе осъществила, а незначителните приходи показваха, че Гари източва пари за скъпата си страст към коката и бразилските момчета.

— Енрике — продължи Лиз, — трябва да погледнеш фактите в лицето. Никога няма да направиш много пари само с един салон, независимо колко знаменитости са сред клиентите ти. Особено ако този салон се управлява лошо. Парите идват от разни серии продукти. Но... — Лиз въздъхна дълбоко. — И двамата знаем, че никой не иска да се заеме с производството на тези продукти, защото ти и Гари сте непредсказуеми.

— Кучка. Как смееш? — процеди през зъби той. — Петнайсет години се борих за свой салон. Спечелих с труд всичко, което имам. Нямам богат баща да ми дава пари.

Май този малък латино задник се опитваше да я разиграва. Беше доволна, че стърчи над него, стъпила на високите си обувки „Джузепе Дзаноти“, с ръце на кръста и яркочервени устни — абсолютна заплаха.

— Виж — поде тя спокойно. — Опитвам се да ти помогна. Бизнесът ти ще бъде притиснат към стената. Няма съмнение. След две-три години пак ще си в Маями — някакъв си колорист, който някога е пробил в Ню Йорк. Поредната жертва на бранша. Тогава всичките ти усилия ще отидат на вятъра.

Той замълча за няколко секунди, очевидно разкъсван между яростта и нуждата от помощта на Лиз. Накрая се предаде.

— Какво предлагаш? — нацупено попита той.

— Предлагам ти да купя дела на Гари Айзен. Ще работиш два дни в твой салон, три — тук в „Скин Плюс“. Междувременно човек от моя екип ще управлява салона „Енрике“, ще увеличи рентабилността, а „Асгил“ ще лицензира на твое име серия продукти, които ще се появят на пазара до есента.

Естествено, това бе само част от плана на Лиз. Тя толкова се гордееше със схемата си, че за малко да издаде останалото: след дванайсет месеца щеше да затвори салона на Медисън авеню и „Скин Плюс Спа“ щеше да погълне салона на Енрике. Тя вече знаеше и на

кого би прехвърлила наетите помещения, а после щеше да изпързала малкия досадник с лиценза и да го прати обратно в Маями с празни ръце.

— Трябва да си помисля — отговори Енрике, като се опитваше да запази достойнство.

— Да се видим пак в понеделник.

Енрике се качи в колата, която го чакаше. Лиз погледна нагоре към върха на Съмърсет Тауър — мозайка от осветени стъкла, извисяващи се на фона на нощното небе. Кръвта ѝ още бушуваше от адреналина. Тръпката от всяка сделка я караше да се чувства така. Не ѝ беше до сън. Знаеше точно от какво се нуждае.

Махна на едно такси, чиито фарове осветиха локвите на пътя. Каза на шофьора да кара към Клинтън. Отпусна се на седалката, извади кърпичка от чантата си и внимателно почисти грима си. После в огледалцето на пудриерата огледа чистите черти на лицето си. Късо подстригана руса коса. Малки очи, прекалено тесен нос, резултат от несполучлива ринопластика, широки, чувствени плътни устни. Общото впечатление бе внушително — излъчваше красота и сила. Хората често сравняваха Лиз с майка ѝ на млади години, което тя не приемаше точно като комплимент, най-вече защото баща ѝ бе невероятно привлекателен мъж. Мередит не бе красавица, но пък произхождаше от богато семейство. Така стояха нещата в техния свят.

Извади червило и оцвети устните си в наситено кафяво. Това веднага се отрази на вида ѝ — стана много по-сексапилен. Лиз се усмихна заради силата на козметиката да променя лица и излъчването им. Извади едно бурканче с гел за коса на „Асгил“. Гребна малко, разтърка го по ръцете си и прокара пръсти през косата си. После я приглади с гребен плътно по главата.

Тя вдигна поглед и забеляза, че шофьорът на таксито наблюдава смаяно трансформацията ѝ. За трийсет секунди елегантната бизнес дама от Манхатън се преобрази във фантастично сексапилно момиче. Когато пристигнаха, тя излезе от таксито и без дума да каже, подаде на шофьора една двайсетачка.

Лиз застана на тротоара и се усмихна срещу неоновия надпис на бар „Ред Леге“. Типичната атмосфера на стария Клинтън, помисли си тя. От години си бе спечелил слава на един от най-известните райони: банди бедни ирландци и бели южняци живееха в нищета. Кухнята на

ада, така го наричаха преди Джулиани^[1] да сложи ред в града. Вече се заселваха по-заможни хора, но музиканти, художници и студенти не бързаха да се местят и ако човек знаеше къде да търси, можеше да намери някое сбутано местенце в Ню Йорк — града, който не спираше да я вълнува. Бе живяла в Лондон и Париж, но никое друго място не я бе пленило така.

В клуба се влизаше през метална врата. Няколко мъже пушеха отвън, травестит правеше кръгчета от дима на цигарата си, една двойка водеше спор. Обичайните гледки и звуци в Голямата ябълка. Лиз се спусна по стъпалата, остави палтото си на гардероба и преди да влезе в залата, се спря пред огледалото, за да се огледа. Знаеше какво предлага клубът. Бе идвала преди няколко месеца. Имаше си златно правило да не посещава едни и същи места често, колкото и да ѝ харесват. Охраната отвори вратата и шумът погълна Лиз. Клубът представляваше едно огромно пространство под земята, претъпкано с потни тела, гънещи се на ритъма на оглушителната музика. Залата бе залята от тъмnochервени, пулсиращи светлини и Лиз си представи, че е погълната от гигантско чудовище. Проби си път през тълпата и седна в края на стъкления бар, откъдето можеше да наблюдава, без да привлича внимание. Поръча си малко уиски и с носталгия си спомни за дните, когато можеше да си запали цигара.

Отпи глътка и се огледа наоколо. Почти не чуваше музиката. Не беше дошла заради това. След по-малко от десет минути го забеляза. Висок, красив, леко negliже, навярно художник. Когато погледите им се срещнаха, Лиз разпозна това, което търсеше.

— Мога ли да ви почерпя едно питие? — той се опита да надвика музиката.

Тя леко се усмихна и поклати глава:

— Няма да се задържам.

Той седна на мястото до нея, облегна лакът на бара и я загледа. Лиз нямаше нищо против този нахален подход, дори ѝ хареса. Тя бавно се размърда, и кръстоса дългите си крака, следейки реакциите му. Лиз не беше красива колкото сестра си Брук, но имаше сексапил. Силен характер, интелект, обиграност — какво ли у нея привличаше мъжете? Тя имаше аура, излъчване, което само правилният — или погрешният — мъж можеше да долови.

— Аз съм Ръс. Ръс Форд.

— Здравей, Ръс — отвърна тя, загледана някъде из залата, като демонстрираше безразличие и дори лека досада. Такава беше играта. Тя добре познаваше мъжете. Често бе попадала в подобна ситуация преди и се бе научила, че красавци като Ръс обичаха да получават съответното внимание. Тя изчакваше и се наслаждаваше на мига. Ще ме заговори, реши тя, всеки момент.

— Отбягваш ли ме?

Точно така, каза си тя наум.

— Какво гледаш? — попита, без да се обръща към него.

— Трапчинката на брадата ти — засмя се Ръс. — И аз имам такава. Чудя се как ли се появяват?

— Лявата и дясната половина на челюстта не са се сраснали напълно — белег на Мендел. — Тя бавно от питието си.

— Какъв белег?

Лиз докосна с пръст малката трапчинка на брадата си.

— Генетика. Дължи се на доминиращ ген. Сестра ми се отърва, но аз нямах този късмет.

— Значи белег на Мендел? — замислено се усмихна той. — Умно момиче си.

Чоут Роузмери Хол. Принстън. Уортън Бизнес Скул, мислеше си Лиз. Представа няма за какво става дума.

— Извинявай, не чух добре името ти — попита Ръс.

— Не съм го казала.

Тогава тя спря погледа си върху него и започна да изучава всяка черта от лицето му с нарастваща възбуда. Беше хубав, дори много хубав. Приличаше на продавач в „Абъркромби и Фич“^[2]. На не повече от двайсет и пет-шест години. Загоряла кожа, леко набола брада. Изглеждаше самоуверен, дори малко арогантен. Опитваше се да я предизвика, да я сваля. Усети, че той е добро попадение — точно такъв мъж ѝ трябваше.

— Е, как да те наричам?

Тя замълча и загадъчно се усмихна:

— Лиса.

— Добре, умна, красива Лиса — съгласи се той. — Извинявай за баналния въпрос, но какво правиш на място като това?

— Място като това?

— Пълно с проститутки и травестити?

— Така ли? А ти към коя категория си?

Той се изхили.

— Към нито една. Живея наблизо. Тук е евтино и съм позакъсал с парите. Такива барове са точно за мен. Ами ти?

— Работя наблизо — излъга тя.

— С какво се занимаваш?

Тя се въздържа да не се усмихне, като се чудеше какво би казал, ако знаеше, че след месец открива собствен спа център за около двадесет и пет милиона долара. Щеше ли да бъде по-желана или напротив?

— С нещо, което искам да забравя с чаша скоч.

Той се засмя.

— Обичам мистериозни жени. Е, вече мога ли да те почерпя?

Какъв смисъл имаше да го увърта още, запита се Лиз. Още игри, още скоч? Защо не стреля от упор?

Тя го погледна в очите:

— Само ако ме чукаш.

Очите му сякаш заблестяха още по-ярко в червения сумрак, на лицето му нямаше изненада, само дясното ъгълче на устата му леко се изви. Лиз се изправи и като минаваше край него, прокара върха на пръста си по бедрото му. После просто се обърна и тръгна към изхода. Не беше нужно да проверява дали я следва. След развода си с Уолтър Бейкър, хотелиер, когото бе познавала още като девойка, Лиз откри, че не се нуждае от връзки с мъже. Не искаше усложнения, които задръстват живота ѝ с ненужни емоции. Но искаше, *нуждаеше се* от секс. Това я зареждаше.

Той я настигна, когато излязоха от шумната зала на клуба.

— Продължавай — подшушна той до врата ѝ. — Знам едно местенце надолу по стълбите.

Поведе я по някакъв коридор, по няколко стъпала към врата с табела „Служители“. Стаята бе тъмна, облицована в черно. В единия ъгъл се виждаше плот с бял керамичен умивалник. Тя чу зад себе си превъртането на ключа и усети как ръцете му се плъзнаха около кръста ѝ. Целуна топлата кожа на врата ѝ. Тя се обърна с лице към него и устните ѝ докоснаха ухото му. Езикът му намери нейния и тя усети вкуса на червилото си. Целуваше я фантастично. Бе опитен почти колкото нея. Запретна роклята ѝ и смъкна чорапогащите и прашките ѝ

с едно движение. Устните му бяха страстни и настоятелни. Той повдигна Лиз към ръба на умивалника, краката ѝ се отделиха от пода, после разтвори бедрата ѝ.

Лиз простена, докато сваляше ципа на джинсите му. Той пхна ръката си под блузата и сутиена ѝ и това я предизвика да ги свали през глава. Покри с ръка едната ѝ гърда и доближи устни до кафявото зърно, което набъбна и се втвърди в устата му. Извади от джоба си кондом, после трескаво избута джинсите си до пода, сякаш пареха.

Обви ханша ѝ с ръце и я придърпа към себе си. Тя почувства загрубелите му от работа пръсти върху кожата си. Много пъти такива ръце я бяха докосвали. Изстена, когато той проникна в нея. Ръцете му я притискаха здраво при бързите, дълбоки тласъци.

Тя извика, когато разбра, че трескавите му ръце са завъртели кранчетата зад нея. Усети как водата се лее по гърба ѝ. Изви ръка и гребна от студената течност. Размаза я по лицето му и той засмука пръстите ѝ.

— По-бързо — прошепна тя, отметна рязко глава назад и се удари в огледалото. Дишането ѝ се учести, преди да свърши. Сграбчи го за гъстата, твърда коса и изригна в спазми, които разтърсиха всеки нерв по тялото ѝ.

— Боже — стисна очи той и тялото му затрепери.

Бавно се отдели от нея. Лиз пое дълбоко въздух, за да регулира дишането си. Затвори очи и се наслади на последния допир.

Смъкна се от плота, облече пак дрехите си и нахлузи обувките си. Погледна го напълно равнодушно, сякаш страстта бе излетяла като въздух от спукан балон. Видя само един задъхан двайсет и няколко годишен мъж със свалени панталони и кондом. Едва не се разсмя. Въпреки това беше хубав. Обикновено това нямаше значение за нея. Не се налагаше да го гледа до края на живота си.

— Трябва да тръгвам — каза тя и спусна роклята си.

Той я хвана за ръката, докато тя се опитваше да мине.

— Сигурно се шегуваш?

— Не и тази вечер.

— Но... къде живееш? — попита той. — Позволи ми да дойда с теб.

Тя спокойно се усмихна и поклати глава. Когато отвори вратата, се обърна и го погледна още веднъж. Нейното трето безименно,

безлично похождение за този месец. Беше добър, много добър. Колко жалко, че нямаше да го види никога повече.

[1] Рудолф Джулиани (1944) — адвокат, бизнесмен и политик. Кмет на Ню Йорк от 1994 до 2001 г. ↑

[2] Абъркромби и Фич — известна марка спортни дрехи в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

4.

Пола Асгил се усмихна на себе си, като се отпусна в сапунената вода на ваната в къщата за гости на луксозното имение Белкорт на семейство Билингтън. Отначало остана разочарована, че не я настаняха в основната сграда, която се виждаше в далечината през затъмнените стъкла. Но самият факт, че е тук, си беше златен шанс за контакти. От години бе принудена да слуша хвалбите на приятелите си от Горен Ийст Сайд как били поканени на прословутите тържества в Белкорт: за красотата на полилея от седемнайсети век в балната зала, за лъскавия дансинг над басейна с олимпийски размери, за избата с петдесет хиляди бутилки вина от марките „Шато Петрус“, „Мутон Ротшилд“ или „Д’икем“. Години наред трябваше да понася това, но дойде време за реванш.

Пола излезе от ваната и уви гъвкавото си тяло в пухкава бяла хавлия. Утре щеше да разправя за това и за още много други неща. Вярно, че приятелите ѝ познаваха интериора и обзавеждането на Белкорт, но колко от тях бяха виждали къщите за гости във великолепното имение — дванайсетте разкошни, малки вилички, пръснати на площ от хиляда декара, запазени само за членове на фамилията Билингтън. Колко от мъчителите ѝ биха могли да опишат изключителните картини на Стъбс над камините? Корнуолската керамика в мъничката, кокетна френска кухня, ухаещите на лавандула чаршафи „Портхолт“ върху елегантното легло или цъфналата череша пред източния прозорец? Нито един. Това беше безценно предимство и Пола нямаше търпение да се върне в Ню Йорк и да го използва. Почти бе готова да пропусне тазвечерното тържество, за да види физиономиите им. Почти.

Влезе в спалнята, боядисана в пастелно прасковено, пусна хавлията на земята и си сложи черното дантелено бельо „Диор“ и копринения халат, после се отпусна върху трептящите чаршафи и се потопи в наслада. Съвършенството на мига бе нарушено единствено от досадното бръмчене на една малка муха из стаята. Отпъди я с ръка и

потръпна. Само при мисълта за насекоми или разни други гадини ѝ прималяваше. Придърпа халата плътно около себе си и се втурна да отвори прозореца, но бързо се отдръпна от дръжката. Какво беше това? Ръжда? За да избегне всякакъв риск, тя изтича до тоалетката, грабна шишенце с антибактериален препарат и старателно го разтри по ръцете си. Мухата вече бе излетяла навън, но бе успяла да развали настроението ѝ.

Върна се в хола, пийна чай от лайка, за да се успокои, и се зачуди защо бе толкова напрегната. Едва ли бе заради предстоящия годеж на Брук и Дейвид тази вечер. В крайна сметка, това не беше ли най-обикновено тържество? Поне имаше невероятна рокля, усмихна се тя на себе си и хвърли поглед към дългата бледовиолетова рокля, закачена до вратата. Още щом обявиха тържеството в Белкорт, Пола изпрати личните си асистенти в „Бенделс и Бердорф Гудман“, за да ѝ купят нещо изумително, нещо елегантно, нещо, което абсолютно никой друг нямаше да има. Тогава Черил, стара приятелка от годините ѝ като манекенка, бе направила удара с мостра на Маккуин, която не била пусната в производство. Черил я бе предупредила, че виолетовото е капризен цвят — придаваше прекалена бледност на brunetките и сладникавост на блондинките. Но Пола имаше светла като алабастр кожа и наситеночервена права дълга коса, които се съчетаваха великолепно с този цвят. Беше много слаба и с лекота се побра в мострата, но кройката подчертаваше всяка извивка на тялото, заради което тя се подложи на строга диета, а последните двайсет и четири часа остана само на чай.

Добрият външен вид се плащаше с тежък труд, но още по-трудно бе да умееш да го използваш. Този важен урок бе научила от майка си. Някога тя била лъчезарна блондинка с перфектни черти — истинска южняшка красавица, но рано се влюбила в Самюел, шофьор на камион, неспасяем алкохолик, който загинал в катастрофа, докато шофирал пиян. Тогава Пола била на девет години. За да издържа себе си и малката си дъщеря, Хелена работела на три места — в една пералня, в бакалия и в местния бар. Една вечер се намесила в някаква разправия и разярена проститутка разрязала лицето ѝ с чаша. Заради грозния петнайсетсантиметров белег тя бързо загубила работата си навсякъде, освен в пералнята. Това я пречупило. Работила усърдно, но за какво? Множествената склероза беше поразила бързо тялото ѝ и тя

отказала да се бори. Пола беше на деветнайсет, когато майка ѝ почина, но успя да извлече поука за себе си.

Захвана се усърдно да работи върху себе си. Замина за Ню Йорк и стана модел. Не беше сред най-красивите и интересни момичета в агенцията. Чуждоземни хубавици като Карен Елсън и Ерин О'Конър печелеха популярност. Пола не се обезкуражи дори когато един служител от агенция „Форд“ ѝ каза, че Джулиан Мур е наложила модата на бледоликите, чаровни червенокоски. Това само я ентусиазира да удвои усилията си. Никога не закъсняваше за работа, не допускаше интимни отношения с фотографи или клиенти, не взимаше наркотици и не пиеше алкохол. Вместо да ходи по купони, усъвършенстваше царственото поведение, което я отличаваше сред множеството млади, екзотични красавици, залели града. Въпреки че не беше сред най-популярните, продължаваше да се снима за „Сейнт Джон“ и „Ескада“, докато на двайсет и три години срещна Уилям. Тогава беше възнаградена за всичките си усилия.

В този момент съпругът ѝ влезе пухтящ и стовари чантата си на пода. Високият, атлетичен мъж, с гъста пясъчноруса коса и ведро лице изглеждаше уморен и леко отегчен от светски контакти. Неизбежно, помисли си Пола, предвид длъжността му изпълнителен директор на „Асгил козметикс“. Изглеждаше неблагодарна работа.

Уилям се доближи към нея и допря устни до врата ѝ. Тя се изкиска, истински доволна, че е в прегръдките му. Настъпващият мрак я бе накарал да се почувства малко изолирана и самотна.

— Защо се забави? — попита тя, след като се обърна и го целуна. Уилям въздъхна.

— Щях да дойда преди около час, но изчаквах Лиз. После тя реши, че ще пътува дотук сама.

— Типично за Лиз — изсумтя Пола. Себелюбието на зълва ѝ бе едно от нещата, които усложняваха още повече работата на Уилям.

— Майката на Дейвид се обади преди около два часа, за да разбере дали искаме да поядим — продължи тя и посочи към прозореца. — Явно от онзи хребет се вижда цял Манхатън. Мислиш ли, че вече е късно?

— Можем да го отложим за утре — отговори ѝ с усмивка Уилям по своя кротък, ведър начин. — А и ще бъде разумно първо да се

посъветваме. Когато влизах, видях повече охрана на входа и чух шум от хеликоптери. Не съм сигурен дали са папараци или гости.

Пола седна пред античната тоалетка и се захвана да полага фондъотен около очите си. Това ѝ се удаваше. Справяше се много по-добре и от гримьорите.

— Страхотно място, нали? — одобрително констатира Уилям, докато оглеждаше вилата. — Трябва да правим това по-често — да се измъкваме за някоя нощ без близначките.

Пола поклати глава.

— Мразя да ги оставям — въздъхна тя.

— Скъпа, само за една нощ.

Тя се погледна в огледалото.

— Мисля, че би било прекрасно за момичетата да си имаме нещичко извън града. Място с конюшня, където ще яздят собствени понита — добави тя.

— Имаме си такова място — отвърна Уилям, като имаше предвид Паркландс, имението на Асгил в Бедфорд, Ню Йорк.

— О, това не се брои — нацупи се тя. — Паркландс е на майка ти.

Уилям се приближи зад нея и нежно прокара пръсти през косата ѝ. Подразнена от начина, по който той отклони този въпрос за пореден път, тя се дръпна.

— Моля те, скъпи. Тази сутрин бях на фризьор.

Уилям вдигна ръце.

— Ей, съжалявам. Харесвам косата на жена си. Съди ме за това.

Тя придърпа напред табуретката си.

— Би ли ми подал четка? В бежовия куфар е. Кръглата.

Докато го наблюдаваше в огледалото, тя изпадна в умиление. Въпреки всичките си недостатъци — колко ли изпълнителни директори, притежаващи акции за милиони, биха се колебали да си купят вила в провинцията? — Уилям Асгил бе любещ, лоялен и почтен, редки качества за тези етажи на обществото. Точно те държаха брака им здрав. Приятелките на Пола приемаха това за старомодно. Повечето от тях с едно око наблюдаваха брака си, а другото хвърляха към нечий друг, по-успешен съпруг. Преди около пет години подобни сделки бяха често срещано явление. Всъщност, една подобна авантюристка на име Линет се бе омъжила за Уилям и го бе зарязала

едва дваисет и няколко годишен. Сега тя живееше в Шотландия и бе съпруга на красив, дваисетгодишен херцог.

Но оттогава светът бързо се бе променил. С рухването на хедж фондовете значително бяха намалели истински богатите мъже в Ню Йорк, а пък с всеки изминал ден все повече красиви момичета се изсипваха в модерен Манхатън. Надпреварата бе станала на живот и смърт. Тези златотърсачки вече не бяха само типичните принцеси от Парк авеню, но и модели, знаменитости и амбициозни момичета от предградията, дошли да търсят късмета си в Голямата ябълка. Това бяха лоши новини за приятелките на Пола и означаваха слаби шансове нагоре по стълбата и опасност надолу. Все пак, всеки уважаващ себе си трийсет-четирийсет годишен посредник от Уолстрийт би се оглеждал за нещо по-свежо, а пък тези налети, наперени, напъпили кучки изглеждаха доста привлекателни.

Пола винаги бе гледала прагматично на любовта. Ако отношенията бяха игра на покер, тя не би залагала сега, когато имаше голяма вероятност да загуби всичко. Така сексуалният живот на Уилям и Пола вървеше вяло, съживяван сегиз-тогиз след някоя нейна диета, когато се чувстваше достатъчно уверена да се покаже в бельото си на „Диор“. Това приличаше по-скоро на старо приятелство. Въпреки това Пола не се страхуваше от хищните женски, с които Уилям се срещаше в града. Знаеше, че той не би ѝ изневерил. Може би заради провала на първия си брак беше по-малко придирчив и по-щастлив от избора си. Тя вярваше, че ще ѝ е верен. Отиде до вратата, разопакова роклята и я плъзна върху гъвкавото си тяло. Нямахше нужда да се оглежда в огледалото. По изражението на Уилям разбра, че изглежда зашеметяващо.

— Имаме още малко време преди началото на тържеството — усмихна се той и кимна към античното легло. Въпреки всички нежни мисли за Уилям и брака им, Пола усети, че стомахът ѝ се свива.

— Не, скъпи — отговори тя. — Току-що се изкъпах.

— А пък аз си помислих, че идеята да заченеш в Белкорт може да ти хареса — засмя се той и погали врата ѝ с върха на пръстите си.

Тя се пресегна и хвана ръката му.

— Не започвай пак. Не и тази вечер.

Уилям се намръщи.

— Какво да не започвам?

— Скъпи, аз не съм фабрика за бебета — отговори тя, обърна се и започна да събира косата си в кокче.

Уилям глухо се изсмя:

— Имаме две деца, Пола, не десет.

И това стига, помисли си тя, докато закрепваше косата си. За разлика от Уилям, който бе обявил желанието си да народят цяло „люпило“, Пола нямаше намерение да има повече деца. Външно изглеждаше елегантна и уверена, но всъщност беше неспокойна и податлива на депресии. Вероятно това се дължеше на детството ѝ, но каквато и да бе причината, бременността не бе състояние, което я привличаше. Две години след началото на брака им тя бе забременяла, въпреки че пиеше противозачатъчни, а след десет седмици направи спонтанен аборт. Уилям се бе държал прекрасно през цялото време, беше я изпратил да се възстанови в морската вила на чичо си във Флорида Кийс, но очевидно беше смазан от случилото се. Пола се бе оказала по-силна.

— Нещо не е било наред с бебето ни — беше му обяснила тя многозначително. — Тази загуба е знак. Подарък.

Тогава Уилям я бе прегърнал, защото смяташе, че тя е в шок, и я бе успокоил, че много скоро щяла да се почувства по-добре. Пола знаеше, че това не бе вярно. Две години по-късно, по настояване на Уилям, решиха да опитат отново и за нейно облекчение се получи много бързо. Близначките се бяха родили здрави и хубави и тя бе решила, че вече е изпълнила дълга си.

— Пола. Близначките са почти на шест — продължи Уилям. — Ти вече си на трийсет и две, а знаеш колко трудно става след трийсет и петата година.

— Наясно съм с биологията — отвърна тя малко по-сопнато, отколкото възнамеряваше.

— Ей, недей така — прошепна той и я придърпа към леглото. — Може пък да е приятно, знаеш ли.

Целуна я по разголеното рамо и тя се усмихна. Ако Уилям си мислеше, че мисълта за малки топуркащи крачета я привличаше, много се лъжеше. Пола обожаваше децата си и трябваше да признае, че идеята да зачене в Белкорт ѝ допадаше. Но не би изтърпяла още една бременност при никакви обстоятелства. Контрацептивните инжекции, които един доверен гинеколог ѝ бе назначил, бяха нейната

малка тайна. А междувременно трябваше да изпълнява съпружеските си задължения. И както каза той, може пък да се окаже приятно.

— Готов ли си вече?

Тес нетърпеливо почука с нокти по вратата на банята. Годажът на Брук Асгил започваше в седем и половина вечерта. Вече бе седем без петнайсет, а имаха път повече от час. „Белкорт, Уестчестър“, гласеше скромната бяла покана, сякаш очакваха всички да знаят къде е, а Тес се притесняваше да тръгне сама без суетния си приятел, заради когото закъсняваше.

Дом стоеше до умивалника и ровеше из тоалетните принадлежности.

— Няма лустро за обувки — оплака се той и запокити една шапка за баня обратно в кошницата.

— Откога използваш лустро за обувки? — учуди се Тес.

— В „Плаза“ имат.

Тес пое дълбоко въздух и преброи до десет. Бяха отседнали в един луксозен апартамент в „Пиер“ — вероятно най-страхотния и луксозен хотел в Ню Йорк и съответно в света, а той се заяждаше за разни дреболии. Беше изключително дразнещо, още повече че тази красива стая бе резервирана и платена от Мередит Асгил. Тес го завъртя към себе си и се зае да връзва черната копринена папийонка на врата му.

— Само се успокой — каза тя, като се опитваше да се владее, доколкото ѝ бе възможно. Нервите ѝ бяха опънати. Вълнуваше се заради тържеството, но се тревожеше как ще се представи, а пък и беше уморена от полета, макар че с „Лиърджет“-а бяха кацнали на удобно частно летище в Ню Джърси.

— Хайде, скъпи, намираме се в Ню Йорк в невероятен хотел и отиваме на още по-невероятно тържество. А пък и да си говорим откровено, ти също изглеждаш страхотно.

Дом се погледна в огледалото, подръпна маншетите на ризата си, пооправи сакото на елегантния си костюм и опъна папийонката си. Накрая изсумтя със задоволство.

— Колко ли официална ще е вечерята?

— Достатъчно официална за лустро на обувките — усмихна се тя. Забеляза напрегнатото му изражение и стисна ръката му за кураж. — Хей, шегувам се. Всъщност не знам, но съм сигурна, че ще си на ниво.

Тя се погледна в огледалото зад него и си помисли каква страхотна двойка са. Много рядко имаха случай да се издокарат така и тя бе положила специални усилия, за да изглежда възможно най-възхитителна. Черната ѝ, дълга до раменете коса бе пригладена назад и откриваше лицето ѝ. Скулите ѝ бяха деликатно подчертани с руж, а зелените ѝ очи искряха под перлените сенки на клепачите. В любимата си рокля за коктейли на Оси Кларк — кремава, права, с която приличаше на бляскава танцьорка от двайсетте години, се чувстваше прекрасно. Ако успееше да устои на желанието да си гризе ноктите...

— Освен това знам, че Белкорт е една от най-красивите частни резиденции в Северна Америка — продължи тя. — Имам предвид, че щом състоянието на семейство Билингтън се оценява на петнайсет милиарда долара, могат да си позволят едно пищно тържество.

— Тъкмо затова малко се притеснявам — призна Дом. — Това предложение за работа май дойде от семейство Асгил, не от Билингтън?

— Да. И какво? Не те разбирам.

Дом взе едно малко шишенце от минибара и го преполови.

— Искам да кажа, че ако това предложение идваше от семейство Билингтън, би било фантастично. Те са богати, имат връзки, политическо влияние — от полза е. Но какви са Асгил? Имат някаква си посредствена фирма за козметика и дори не са в класацията на „Форбс“. Частният самолет, с който дойдохме, беше хубав, макар че, обзалагам се, не е техен, а пък и това апартаментче. Струва ми се, че се опитват да те впечатлят.

— Аз пък мисля, че си малко неблагодарен.

— Просто не съм сигурен, че това е най-добрият ни шанс, Тес — обясни Дом и пресуши останалата водка. — Сумата е фантастична, няма съмнение, но какво стана с „Искам да съм редактор на *Сън*“? Кой би искал да става наемник на някакви си новобогаташи?

Тя го погледна и се зачуди дали бе забелязал колко нещастна се бе чувствала в „Глоуб“ през последните два месеца, когато новият ѝ шеф постоянно бе поставял под съмнение качествата ѝ. Може би за

него това нямаше значение, щом получаваше заплата, която им позволяваше да живеят нашироко.

— Въпросът не е в това колко са богати — твърдо заяви Тес. — Нито колко е голям апартаментът. Въпросът е, че Мередит Асгил може да се окаже права, и след месец вече да не съм в „Глоуб“. И двамата знаем какво е положението с вестниците в момента. Кой би могъл да каже кога ще си намеря друга работа? А и след всичко, което ми се случи миналата седмица, въобще не съм сигурна дали още искам да бъда редактор.

Дом запримигва насреща ѝ, явно изненадан от отговора ѝ.

— Друга песен пееш — кисело промърмори той.

— Помисли за парите, които предлагат Асгил, Дом. Помисли за бонуса от двеста и петдесет хиляди долара — настояваше тя с блеснали очи. — Плюс безплатната квартира в Ню Йорк. Винаги съм искала да работя тук.

— Ами аз? — попита той и нещастно стисна устни.

— Знам, че ще е трудно с тази презокеанска връзка — отвърна тя и го погали по лицето. — Но ако идваш в Ню Йорк веднъж месечно и ако аз идвам в Лондон веднъж месечно, ще се виждаме на всеки две седмици. Дори сега не се виждаме толкова често.

— Тук преувеличаваш...

— Добре де, мъничко. Но не забравяй, че това ще бъде временно — това е срочен договор, до сватбата. После ще решим какво да правим.

— Точно в кой момент ще ми уредят виза?

Тя отмести виновно поглед. Тъкмо миналата седмица Дом ѝ бе разказал как старият му приятел Мънго се бе уредил със страхотна редакторска длъжност в „Уолстрийт джърнал“. Красивото му лице се бе сбръчкало от завист. На двацет и една години, като част от елитен кръг студенти, подготвяни за най-известните вестникарски издания, Дом бе започнал кариерата си в стажантската програма на „Таймс“. Колегите му, едва навършили трийсет години, вече жънеха успехи в „Спектейтър“, работеха в Манхатън или на висши длъжности в големите многотиражни издания, което засенчваше Дом като редактор на туристическата рубрика, която той намираше за престижна. Може би нямаше късмет. Може би прекалено харесваше кореспондентските командировки и безплатни обеда — Тес знаеше, че напоследък той

рядко се задържаше в офиса. По една или друга причина не бе получавал предложения за работа от Ню Йорк, а тя бе наясно колко отчаяно се стремеше към положение, което той мислеше, че заслужава, особено след като кариерата на Тес пое нагоре като ракета.

— Е, не сме навлизали в подробности — обясни предпазливо Тес. — Но Мередит те покани на тържеството този уикенд и явно иска и теб да примамим в Ню Йорк.

— Това не означава, че ще ми уреди виза — навъси се Дом.

— Е, ако толкова много искаш виза — започна тя, като докосна с пръсти чатала му, което веднага предизвика съответната реакция, — тогава, струва ми се, просто трябва да се ожениш за мен — заключи тя с дяволита усмивка.

Той я дръпна към себе си и се ухили.

— Ако само за секунда си помислех, че някой от нас, двамата, става за брак, бих го направил.

Тес отвърна на усмивката му. Това си беше тяхна закачка, почти договор. Бяха заедно от девет години, но нямаха намерение да направят решителната стъпка. Не че бяха против брака. Просто се чудеха какъв е смисълът? Бракът в крайна сметка беше просто парче хартия, верига, която би затруднила и оскъпила една евентуална раздяла. Бракът на родителите ѝ се бе разпаднал с такава вражда и омраза, че Тес не говореше с майка си, откакто бе навършила деветнайсет години. Освен това се бе нагледала на приятели, които потънаха в брака, в грижи по децата и в цялото смилащо ежедневие. Това не я привличаше.

— Как изглеждам? — попита Дом и хвърли последен поглед в огледалото.

— Като Джеймс Бонд — засмя се тя и го побутна към вратата.

— Хайде, тръгвай, колата ни чака. Отиваме на най-страхотното парти на света.

Като прие идеята за официален годеж, Брук си бе представяла сбирка в тесен семеен кръг. Затова, когато видя от терасата на мецанина шумното множество, събрано в голямата зала на Белкорт, почти се изсмя на наивността си. Личеше, че това тържество щеше да надмине по пищност и правителствена вечеря. Навсякъде бяха

подредени огромни букети от редки видове орхидеи, стелеше се коприна, а в главната зала бе подготвено пиршество в средновековен стил. Това изобилие се оказа неизбежно, щом бяха поверили подготовката на Роуз, майката на Дейвид. Невероятно как бе успяла за две седмици. Къде ли се намират толкова много орхидеи по това време на годината? Сервитьори в бели сака обикаляха наоколо с танцови стъпки, придържайки табли, отрупани с деликатеси. Поднасяше се отлежало шампанско в кристал „Закара“, а въздухът ухаеше на цветя. Жени, облечени в тоалети на известни дизайнери, танцуваха с богати индустриалци под звуците на бигбенда, дирижиран от Хари Коник младши, който в момента свиреше на рояла.

Тази вечер в Белкорт се бяха събрали стотици, не, сигурно хиляди хора, дошли заради нея. Иронията бе, че тя не познаваше повечето от тях! Първия час прекара в някакъв вихър — представяха я на групи хора, за които дори не бе чувала през деветте месеца, откакто се срещаше с Дейвид. Там бяха приятелите му от Йейл, от новинарския отдел на Си Ти Ви, от Андоувър, знаменитости (ами да, там на бара беше Джордж Клуни!). Приятели от мозъчните тръстове, в които участваше, от различни политически кръгове. Изглежда, Дейвид имаше приятели навсякъде. За разлика от него, Брук бе представила на сътрудничката на Роуз списък с около шейсет имена.

— Защо се криеш тук?

Дейвид посрещна Брук на последните стъпала и я хвана за ръка. В синьо-черния си костюм, който отиваше много на тъмната му коса и матовата му кожа, той изглеждаше зашеметяващо красив.

— Не се крия — усмихна се тя и закачливо потупа ръката му. — Правя си малка почивка. Още съм в шок от присъствието на Джордж Клуни. Ако дойде и на сватбата, може би ще припадна пред олтара.

— Да се надяваме, че тогава ще е на снимки — пошегува се Дейвид и ѝ подаде чаша с питие.

— Опитай това. Икономът на майка ми дойде тази вечер, въпреки че се пенсионира, за да приготвя специалните си мартинита. Ще те държат будна до изгрев-слънце.

Брук зяпна, когато Колин Пауъл мина покрай тях и дружески потупа Дейвид по рамото.

— Всички тези хора ще дойдат ли на сватбата? — попита тя.

Дейвид се засмя.

— Майка ми настоява, че това е сбирка само на близки приятели.

— Което означава, че за сватбата са поканени още хора? — предположи тя.

— Мястото е достатъчно голямо — отговори уклончиво той. — Освен това ще е добре за благотворителната дейност. Ние нямаме нужда от подаръци, нали? Така че ще приканим гостите да дадат дарения за благотворителност. Колкото повече хора, толкова повече средства ще съберем.

Той я хвана за ръка и я поведе през залата.

— Ела, искам да те запозная с някого.

— Да не е пак някой семеен приятел? — подхвърли подозрително тя.

Широка усмивка се появи на лицето на Дейвид.

— Този път не. Братовчедка ми Лили, която живее в Лондон и не си я виждала досега.

— Колко мило да дойде чак оттам.

— Както обясни тя, дошла е на прослушване.

Брук спря и го изгледа.

— Прослушване. За какво?

За миг увереността на Дейвид се изпари.

— За шаферка — отговори притеснено той.

Това я разсмя.

— Наистина? Сериозно ли говориш?

— Това са семейни работи, скъпа. Преди повече от двацет години аз бях шафер на сватбата на най-голямата сестра на Лили. Майка ми иска да върне жеста.

— Не е ли достатъчно, че са имали истинско ангелче в твоето лице?

— Да кажем, че такава е семейната традиция. Това би означавало много за родителите ми.

Брук се бе опитала да не мисли за своите шаферки, защото, откровено казано, никоя от приятелките ѝ не бе подходяща. Тези от „Спенс“ и „Браун“ се бяха разделили на две напълно различни групи: момичета с кариера и момичета от хайлайфа. Естествено, рядко се виждаше с работещите, тъй като бяха прекалено заети финансисти, журналистки и пиар специалистки, а пък онези, които се бяха омъжили по сметка и прекарваха времето си по приеми и бенефиси, ѝ се

струваха малко... празноглави? Амбициозни? Така и не бе успяла да реши точно какви, но все по-малко харесваше компанията им. Преди няколко години Брук бе осъзнала, че да си принцеса от Парк авеню, е доста отегчително. Както веднъж бе обяснила една известна дама от висшето общество, Нан Кемпнър, „трябва да си винаги забавна“, постоянно да си в надпревара за място в най-престижните младежки комитети, винаги да си издокарана от глава до пети по последна мода.

Донякъде беше приятно, особено на големи събития като галавечерята на Института по мода или летните тържества в Хемптън, но постоянното напрежение да ходиш на маникюр и на фризьор всеки път преди да излезеш от къщи бързо се превърна в досада. Постепенно Брук осъзна, че предпочита друг тип общуване: например вечеря с приятели в един от любимите ѝ ресторанти „Сфолия“ или „При Раул“, или да отидат на стари филми в някоя малка кинотека в града. Такова уединение не се харесваше на приятелките ѝ от хайлайфа и те започнаха да се отдръпват от Брук. Честно казано, връзката ѝ с Дейвид я бе отървала от цялата тази безкрайна надпревара, но пък я лиши от избор на шаферка. Интересното е, че веднага щом обявиха годеща си, заваляха покани за обеда и тържества от стари приятелки. Всяка от тях би заменила цялата си колекция обувки „Маноло Бланик“, за да стане шаферка на Брук. Така че това действително можеше да се окаже идеалното решение: една сладка, малка братовчедка би ѝ спестила лицемерието на старите приятелки.

— Много ми харесва идеята за едно малко момиченце с кошничка цветя — замислено каза Брук. — На колко е години?

— Не съм сигурен. На двацет и девет или трийсет.

— Трийсет? Шегуваш се! — възкликна Брук.

Дейвид сви рамене.

— Стига, скъпа, нямаш никой друг предвид, нали?

Тя го погледна шокирана.

— Въпросът не е в това. Аз не те водя да ти предлагам шафери.

— Определен е Робърт. Винаги се е знаело, че ще е брат ми, такава е традицията в семейството — въздъхна той. — Хайде, скъпа, голяма работа...

— Много голяма работа е — отсече Брук с пламнало лице. — За семейство, което толкова силно се придържа към традициите, доста

бързо ги забравяте, когато се отнася за мен. Сигурно ще изберете и роклята вместо мен.

Дейвид я хвана за раменете и се усмихна по най-пленителния начин.

— Не се горещи толкова. Не е нужно да приемаш, просто ела и се запознай с нея.

Брук дълбоко въздъхна. А трябваше да е весело.

— Защо толкова силно се стреми да стане шаферка?

— Заради хубавата рокля, прекрасното тържество, желанието шафер...

Брук се поусмихна.

— Има нещо много цинично у теб, Дейвид Билингтън.

Лили Салтер се оказа доста далеч от представата на Брук за „сладка, малка братовчедка“. Тя бе висока и хубава, с дълга къдрава коса и красива осанка, макар очите ѝ да бяха прекалено бляскави от много безсънни нощи. Лили бе отишла в Лондон, за да работи за прес агенцията на Марк Джейкъбс и вече имаше собствена елитна пиар агенция — най-известната в Нотинг Хил в средите на американските преселници, и това си личеше.

— Брук — каза Лили, когато Дейвид я представи, — изглеждаш изключително. Истинска Елена от Троя.

Брук се усмихна, благодарна за комплимента. Тя винаги бе имала отношение към дрехите — да ги комбинира, да смесва различни стилове. Но след като отношенията ѝ с Дейвид излязоха на показ, бе загубила малко от увереността в избора си. Щом се покажеше навън, пресата правеше анализ за всяка рокля, на обувките ѝ, таблоидите веднага оценяваха облеклото ѝ с „Добро попадение“ или „Фал“. Преди появата на Дейвид вечер като тази би била страхотно забавление. Би си представяла, че е Лорън Хътън в „Студио 54“, Миа Фароу като Дейзи във „Великият Гетсби“ или Вероника Лейк в някой филм ноар от четирийсетте години. Нестихващото обществено внимание смаза това удоволствие и разклати вярата ѝ в собствената ѝ преценка. Но тази вечер беше различна. Брук се чувстваше красива в сивата си рокля в гръцки стил, която падаше на дипли до пода. Свободната кройка ѝ осигуряваше комфорт, а ефирното поклащане на коприната около тялото ѝ придаваше сексапил. Широкото деколте разкриваше огърлица

от розово злато — годежен подарък от Дейвид. Тежката ѝ руса коса падаше свободно над дълбоко изрязания гръб.

— Благодаря — отговори Брук и леко се изчерви. — Дейвид ми я купи за тържеството.

Той се засмя доволен.

— Увериха ме, че съществуват само две такива. Кейт Мос притежава другата. Сигурен съм, че на Брук ѝ отива повече.

— Красива е — одобрително кимна Лили. — Кой е стилистът ти?

— Годеникът ми — засмя се Брук.

Дейвид стисна ръката ѝ.

— Ще ви оставя, момичета — церемониално им се поклони той.

— Случва ли ти се да се ощипеш, когато се събуждаш? — попита Лили, докато наблюдаваше как Дейвид се отдалечава сред хората, ръкува се и разменя шеги.

— Да се ощипя? Заради годежа ли?

Лили кимна.

— Заради Дейвид. Всичките ми приятелки са влюбени в него още от ученическите години. Знам, че ми е братовчед и тъй нататък, но наистина мисля, че е секси — има ли нещо лошо? — тя се изкиска. — Въпреки това, много се радвам за теб. Разкажи ми как ти направи предложение. Обзалагам се, че е било романтично.

— Стояхме на една тераса с изглед към Париж и забелязахме падаща звезда на небето. Как бих могла да откажа при такъв знак?

Устата на Лили оформи едно „О“.

— А къде ще бъде сватбата?

Брук доби сериозно изражение.

— Засега го пазим в тайна.

— Е, в мига, в който съм ви нужна, ми се обадете. Знам, малко е неудобно, че съм в Лондон, но все ще измислим нещо. Истинска чест е, че ме покани да ти бъда шаферка.

Брук изненадано я изгледа.

— Моля?

Лили се засмя.

— О, знам, че е глупаво, но знаеш ли, хората говорят, че някой ден Дейвид ще стане президент? Представям си как тогава всички ще се интересуват от най-малките подробности около сватбата — роклята,

мястото, шаферките — тя се изкиска отново. — Дори може да има тур с екскурзовод, който обяснява „а това е мястото, където Лили Салтър хвана букета“.

Брук не знаеше дали да е бясна, или благодарна, че поне проблемът с шаферката бе уреден, макар и без нейно участие. Чудеше се въпрос на избор ли е било, или Роуз, майката на Дейвид, просто ѝ е предложила работа? Или пък още по-лошо — Дейвид я е поканил на своя глава. Видя ѝ се доста гузен, когато спомена „семейната традиция“. Брук с тревога усети, че губи контрол. Ако не можеше сама да избере шаферките, какво оставаше за друго?

Без да обръща внимание на притеснението на Брук, Лили я хвана под ръка и си взе още една чаша шампанско от сервитьора.

— Роуз мисли, че ще е добре да обядваме заедно, преди да се върна в Лондон, какво ще кажеш? — впусна се в приказки тя. — Трябва да обсъдим толкова много неща. Например ще има ли църковна церемония? Защото тогава разголените рамена сигурно ще притеснят някои по-възрастни членове на семейството, ако пък не — представям си роля без презрамки, с нисък гръб. Гръбът е толкова важен. Все пак точно тази част ще бъде пред очите на всички присъстващи...

Тес и Дом прекараха първия час на тържеството, обикаляйки смаяни из Белкорт. Извън голямата бална зала, където бляскавите гости се веселяха и танцуваха, къщата изглеждаше още по-внушителна. Всички коридори бяха отрупани с произведения на изкуството, картини и тъкани гоблени.

— Сякаш сме в Лувъра посред нощ — прошепна Дом.

— Невероятно е. Но и малко зловещо. Все едно живееш в музей.

— Значи казваш, че не би искала да живееш тук.

— Въобще не съм казала подобно нещо — отговори тя и хлъцна.

Тес се притесняваше, че е прекарила с алкохола. Белкорт ѝ се бе сторил толкова заплашителен, та ѝ бяха нужни няколко мартинита, за да се отпусне. Разговорът с Дом в хотела не ѝ беше помогнал, макар неговото настроение да се бе подобрило значително, след като лимузината пое под тунел от дървета по алея, по чието протежение пламтяха градински факли, и се озоваха пред къщата. Беше великолепна. На светлината на ярките прожектори каменната сграда

изглеждаше ослепително бяла. По разкош съперничеше на Ричмънд Парк, любимото място на Тес в Лондон, но интериорът я смая още повече. Подове, застлани с мрамор, стени, облицовани с дъбова ламперия, по които висяха огромни огледала в позлатени рамки. И това не беше всичко. Ако Тес не знаеше колко влиятелни бяха домакините, би си помислила, че има привидения. Все пак на колко „тържества за близки приятели“ могат да се видят събрани ревностният демократ Джордж Клуни и бившият президент републиканец Джордж У. Буш. Тя никога досега не бе виждала толкова много известни лица на едно място. Внезапно ѝ се прииска да изпрати по телефона репортаж до офиса на „Глоуб“, но си спомни, че вече имаше други ангажименти.

Тес си намери тихо местенце в зимната градина, отстрани на къщата, където да се съвземе, и изпрати Дом до бара за едно кафе.

Навън в тъмнината един фонтан разпръскваше сребристи струи към небето. Докато го наблюдаваше, Тес си помисли, че никак не е била подготвена за това пътуване. Не беше сигурна какво точно е очаквала, но със сигурност Белкорт бе много по-величествен и внушителен, отколкото си го бе представяла. Може би проблемът идваше от липсата ѝ на опит в подобни тържества. С изключение на няколко пищни медийни представяния и един брифинг за проблемите на жените на Даунинг стрийт, единственото толкова грандиозно парти, на което беше присъствала, бе балът на Елтън „С бяла папийонка и тиара“.

Стегни се, Тес, и те са хора, успокояваше се тя. Не ѝ бе присъщо да е толкова напрегната на обществено събитие. Репортерството във вестник изключваше такива стеснителни личности. Причакване на вбесени политици, интервюта с опечалени семейства, присъствие на местопрестъпления при убийства и нещастни случаи — всичко това каляваше нервите. Но беше различно. В тази къща тя се чувстваше невидима.

— Оси Кларк, 1963 — чу се изискан глас с английски акцент. — Което означава, че сте англичанка и ме кара да се чудя защо не съм ви срещал по-рано. Мислех, че познавам всички интересни англичани в Ню Йорк.

Тес се обърна и видя един строен мъж на около седемдесет години, който я наблюдаваше с удивление. Гласът и външният му вид бяха в пълна хармония. Той звучеше като вицекрал от епохата на

британското владичество в Индия и бе облечен подобаващо — в кремав костюм от три части с червена вратовръзка на точки. Носеше обувки по поръчка в два цвята, а от джобчето на жилетката му се подаваше златен часовник. За да е свършена гледката, на едната му ръка висеше бастун с дръжка от слонова кост.

— О, да. Това е Оси Кларк — отговори Тес и приглади роклята си. — Откъде, за бога, знаете?

— Кой е дизайнерът на роклята ви или това, че сте англичанка? — попита той, като повдигна едната си вежда.

— И двете — усмихна се Тес.

— Първо, защото съм личен приятел на Оси и Силия. Второ, защото нийоркските момичета не носят класически модели. Поне не им стоят така елегантно.

— Е, не всички от нас могат да си позволят висша мода — отбеляза Тес и леко се изчерви.

— С вашите крака нямате нужда от висша мода, скъпа моя.

Тес си даваше сметка, че току-що бе срещнала този мъж, а вече го харесваше. Беше чаровен, прям и с чувство за хумор — качества, рядко срещани в нийоркското общество. С журналистическия си нюх Тес веднага го определи като човек, когото си заслужава да познаваш.

— Извинете, аз съм Чарлз Дивайн. — Той протегна ръка. — Интериорен дизайнер. Стар приятел на семейство Билингтън, семейство Асгил и на всеки, когото си струва да познаваш.

Тес топло се ръкува с него.

— Тес Гарет. Журналистка. Ничия приятелка.

— Мили боже, журналистка? — извика Чарлз с престошена тревога. — Да не сте се самопоганила? Мислех, че тук охраната е непробиваема като на Форт Нокс.

Тес се засмя и поклати глава.

— Може да се каже закъснял гост. Едва тази сутрин пристигнах в Ню Йорк.

— Колко изключително — възкликна Чарлз с удивление. — Усещам, че ще станем приятели. На някои хора им е нужен цял живот да превземат върхове в обществото, за да се сдобият с покана за Белкорт, а вие сте тук направо от лодката. Е, ще трябва да ми позволите да ви разведа. — Той предложи ръката си на Тес и я поведе обратно към къщата, където тържеството бе в разгара си.

— Фантастично парти, нали? — каза Тес, все още смаяна от гледката.

— Наистина — кимна Чарлз. — Едно от най-хубавите, на които съм присъствал, а позволете да отбележа, скъпа моя, че съм бил на много. На този етап вече само ги набелязвам, разбира се. Проблемът не е какво да избира, а какво да пропусна.

Тес беше впечатлена. Чарлз Дивайн явно бе интересна личност. Вероятно може да я осветли повече за семейството. Предчувстваше, че ако има нещо, което Чарлз не знае, значи не си струва да бъде научено. Седнаха един срещу друг на два стола в стил Луи XV.

— Не са ли прекрасна двойка Брук и Дейвид — провокира го Тес.

— Така е — усмихна се той. — Всички имат големи очаквания за тях, макар че лично аз бих предпочел първата двойка на Ню Йорк да бъде малко по-интересна.

— О, нима! А какво представлява Дейвид?

Чарлз се засмя закачливо.

— Прекалено красив, за да е скучен, прекалено амбициозен, за да е забавен.

— Ами тя?

— Сладка е. Толкова сладка, че се чудя дали може да се справи с цялото това внимание — отговори Чарлз. — Би могла, ако го прави за пари, но подозренията са, че Брук се омъжва за най-желания ерген на Америка, защото е влюбена. Винаги се отнасям с малко подозрение към този тип момичета.

— Имам впечатление, че Мередит е амбициозната жена тук.

Чарлз се усмихна загадъчно.

— Скъпа, бих искал да ви дам повече информация, но първо вие трябва да повдигнете малко завесата. Я ми кажете — как една журналистка успява да се промъкне тук в последния момент? Едва ли е просто късметът на новачката.

— Всъщност, ухажват ме да работя за семейство Асгил.

Той отново повдигна вежди.

— Като...?

— Не съм сигурна дали мога да споделя повече — усмихна се игриво Тес, защото подозираше, че за него ще е непоносимо да не разбере.

— Скъпа, направо ми кажете. Така или иначе ще узная.

Тя сви рамена.

— Предлагат ми да стана пиар на семейството.

Чарлз се разсмя гръмко, от сърце.

— Е, вече всички в Манхатън си имат връзки с обществеността, с изключение на присъстващите, разбира се. — Наистина никога не съм изпитвал нужда да разчитам на клюкарската мрежа. Просто съм изненадан, че Асгил толкова дълго устояха.

— Мисля, че е въпрос на прагматизъм в този случай — усмихна се Тес. — Не биха допуснали Брук да се замеси в скандал, който би им попречил да се сродят със семейството и всичко това.

— Да, разбирам — замислено отговори Чарлз. — Отново лицемерието на богатите в действие.

Тес надуши някаква история.

— Какво имате предвид?

— Е, разбира се, сте права. На Дейвид му предстои голямо бъдеще в политиката, така че Брук не трябва да прави нито една погрешна стъпка — затова се нуждаят от човек като вас. Но е малко пресилено да се каже, че всичко е заради поведението на Брук. Знаете ли, че Дейвид имаше връзка преди пет-шест години. Актриса, красиво момиче. Папараците я бяха хванали как смърка кокаин в някакъв нощен клуб в Ел Ей. Ужасна работа. След шест седмици замина за Франция да се снима в някакъв „шедъовър“. — Чарлз направи знак за кавички. — Повече нищо не се чу за нея тук. После идва ред на Уендъл — продължи той, като посочи с дръжката на бастуна си към един мъж с посребрена коса, съвършено бяла по слепоочията. Тес позна Уендъл Билингтън, бащата на Дейвид.

— Със сигурност знам за поне четири жени, с които е имал интимни отношения. Едната му беше дългогодишна любовница. Не може да си удържа онази работа в гащите, но това е нормално. Джо Кенеди беше опасен флиртаджия, но това не попречи ни най-малко на президентската кампания на сина му. Въпрос на класа е, да знаеш. Семейство Билингтън са различна класа от Асгил. Те са по-... как да се изразя? По-непробиваеми.

— Класа ли? — зачуди се Тес. — Не знаех, че в Америка има класи.

Чарлз се закиска. Той направи драматичен жест към залата и се поспря, за да вземе с едно елегантно движение чаша шампанско от минаващия сервитьор.

— Този град е пълен с пари, но всички искат да принадлежат към определена класа. Очевидно това може да се уреди доста бързо по тези места. Просто трябва да погледнете семейство Лаудер и ще разберете. Старата Есте Лаудер беше унгарска имигрантка, която изгради козметична династия, и сега са един от най-богатите родове в Ню Йорк. Но Асгил не са Лаудер: не са достатъчно богати и бизнесът им не е толкова престижен. Всъщност, хората още наричат Хауърд, покойния съпруг на Мередит, „сина на месаря“. А пък и цялата тази история със сватбата — той се приведе към нея и сниши глас. — С изчезналата актриса.

— Каква изчезнала актриса?

Чарлз я погледна дяволито.

— О, скъпа моя, не бяхте ли вие пиарът на семейството? Една пазителка на тайните трябва да знае кого представлява.

— Е, забравяте, че още не съм приела работата — усмихна се тя. — Може би вие ще ме убедите.

Чарлз стана и направи знак на Тес да го последва. Огледа се като разбойник в някоя пиеса и я поведе към закътаната ниша на един прозорец, където седнаха на канапе, тапицирано с лилаво кадифе.

— Хауард и Мередит се ожениха в дома на родителите ѝ в Луизиана — започна с наслада Чарлз. — Мисля през 1964 година. Семейството ѝ беше много заможно, новобогаташи. Баща ѝ купил една от предвоенните плантации от стар род, отглеждали захарна тръстика, но били напълно разорени. Там се състоя сватбата. Представете си „Отнесени от вихъра“, само че край реката. Както и да е, вечерта една гостенка изчезна. Актриса на име Оливия Мартин. Едно красиво, забавно момиче. Най-изящните глезени в Холивуд — добави той без следа от ирония.

— Ужасно — обади се Тес.

— Наистина беше така, най-вече за горката Мередит и прекрасния ѝ съпруг Хауард, особено след всички обвинения, които се изсипаха.

— Какви обвинения? — бързо попита Тес и тайничко се помоли Дом да се забави още с кафето. Не искаше нищо да прекъсва този

разказ.

— Оливия била видяна за последно на тържеството след церемонията. Била настанена в една от вилите за гости в имението. Когато разбрали, че я няма, повикали полиция. Къщата била отключена, но от нея нямало и следа.

— Какви са предположенията?

Чарлз сви рамене.

— Може би самоубийство. Била е пристрастена към барбитурати. Всяка изгряваща звезда взимала такива. Това беше част от занаята. А за нея се говори, че била депресирана. Предполага се, че се е удавила в Мисисипи, която тече на метри от вилата.

— Това е ужасно, но едва ли е скандал — предположи Тес. — Искам да кажа, че никой не може да обвинява семейство Асгил.

Чарлз се усмихна многозначително.

— Носеше се мътва — и си остана само мътва, след като бе платено на съответните хора, — че Оливия е била убита и дори назоваваха Хауард Асгил. Изглежда, той и Оливия са имали връзка.

— След онова, което ми разказахте за Уендъл, не съм изненадана — продължи Тес заинтригувана. — Но това не означава, че той я е убил.

Чарлз поклати глава.

— Не, разбира се. Заради това и този случай се потули. Няма труп, няма доказателство. Никакви свидетели. Навсякъде плъзнаха истории, че Оливия имала проблем с пиенето и хапчетата. Че била депресирана. Хората повярваха, че е искала да умре.

Тес дълбоко въздъхна.

— Нямах представа.

— Повечето хора нямат — поклати глава Чарлз. — Все пак, случи се преди десетилетия. Забравено е. Но във връзка със сегашните събития и вас, скъпа, една мъртва звезда е достатъчно голям скандал, който съпътства цял живот семейство Асгил, особено когато дъщеря им ще се омъжва за новата политическа надежда на Америка. Нищо чудно, че Мередит иска да наеме някого да разчиства проблемите.

— Това, естествено, няма общо с моите способности — настоя Тес.

— О, сигурен съм, че ще се справите прекрасно — замислено отвърна Чарлз. — Проблемът е, че може би това назначение е

закъсняло с четирийсет години.

— Скъпа, забавляваш ли се?

Брук се обърна към майка си и я прегърна. Усмихна се, защото знаеше, че за Мередит тази вечер е една от най-важните в живота ѝ. Чувстваше се като човек от висшите етажи на властта. Не можеше да се отрече, че дори изглеждаше така. Косата ѝ бе пригладена назад в стегнат кок. Носеше дълга синя рокля с висока яка, по което Брук позна, че е от „Оскар де ла Рента“. Наниз едри перли, сред които царствено изпъкваше голям сапфир, допълваше тоалета ѝ.

— Беше прекрасна вечер — каза Брук, — независимо че е пълно с „близки приятели“, които виждам за пръв път през живота си — добави тя шеговито. — С кого разговаряше преди малко? Красивото момиче с прекрасната рокля? С нея имаше един хубав мъж.

Мередит хвърли поглед към другия край на балната зала и забеляза Тес, която отпиваше от кафето си, докато приятелят прекалено бързо надигаше чашата с шампанско.

— Това е Тес Гарет. Тя вероятно ще се заеме с връзките с обществеността на семейството до сватбата. Трябва да те представя.

— О, мамо! За какво ни е това? Предупредих те, че искам всичко да си остане възможно най-нормално. Моля те.

— Не чух ли да се споменават „връзки с обществеността“ — обади се зад тях един плътен глас. — Наистина ли мислите, че тази прекрасна млада дама се нуждае от още публичност? — Уендъл Билингтън се приближи и ги прегърна с две ръце. Бащата на Дейвид имаше внушителен вид — тъмни, тесни очи и волева брадичка. Беше среден на ръст, но гордата му осанка и силното присъствие го правеха да изглежда по-висок.

— Не бива да се тревожиш, скъпа моя — продължи той с дрезгавия си баритон. — От моя офис ще поемат всички контакти, свързани със сватбата, ще пазят пълна конфиденциалност. Сигурен съм, че това ще се наложи заради някои от гостите в списъка.

— Разбира се, Уендъл — усмихна се Мередит, като го докосна по ръката. — Току-що говорехме за някого, който да работи за групата Асгил. О, това не е ли Алесандро Франкети? — внезапно попита тя, насочила поглед над рамото на Уендъл. — Къде, за бога, се губи цяла

вечер? Мислех си, че може присъствието му да е по-осезателно, предвид сумата, която му плащаме.

Щом Алесандро се приближи, Брук го разцелува по двете страни, но изражение му остана мрачно.

— Не те видях цяла вечер — прошепна тя в ухото му. — Къде беше?

— Не бях тук през цялото време — отвърна тихо той, като я отведе далеч от Мередит и Уендъл. — Гасих пожар.

— Какво става? — разтревожи се тя.

— Какво ли не става — въздъхна Алесандро. — Днес следобед се обадох на собственика на Хъдзън Лодж в окръг Дъчес, за да му кажа, че окончателно сме избрали мястото за сватбата. Той ми отговори, че трябвало да се свържа с някого си в Дубай.

— В Дубай? — зачуди се Брук и стомахът ѝ се сви.

— Миналата седмица се договорил да го продаде на някакъв шейх.

— Тогава защо вчера изминахме сто километра, за да го огледаме? — изстреля Брук с пламнало лице и очи, пълни със сълзи. Алесандро гледаше в пода.

— Преговарях със сестра му — побърза да добави той. — Тя очевидно не е била информирана.

— Скъпа, какво става? — попита Мередит, като забеляза тревожното изражение на Брук.

— Има проблем с Хъдзън Лодж — обясни Алесандро. — Добрата новина е, че новият собственик иска да го поднови до нивото на „Дъ Пойнт“ в Адирондакс.

— А лошата новина... — впи очи в него Мередит.

— Работата няма да започне по-рано от три месеца и ще продължи повече от година. Това означава, че говорим най-рано за следващата есен.

Брук пое дълбоко въздух и събра сили да не се разстройва. Това е само едно място, напомни си тя. Не означава нищо. Изведнъж си спомни за падащата звезда, която бяха видели в Париж, само че сега бляскавата ѝ орбита бе затъмнена от голям сив облак.

Уендъл пристъпи напред и утешително погали Брук по ръката.

— Защо не помислите пак за имението ни в Нюпорт — предложи той.

Брук почувства внезапен пристъп на паника. Усещаше, че сватбата все повече се отдалечава от представата, която си бе изградила за своя ден — непринудено, изпълнено с щастие, съвършено събитие; брачните клетви се разменят на брега, където вълните докосват босите крака на булката. Да, Клифпойнт — лятната „вилничка“ на семейство Билингтън, както Дейвид обичаше да я нарича, беше великолепна, но приличаше на музей — много лъскав и старателно подреден. Брук искаше дива природа, неподправена, естествена романтика. Не искаше нито Клифпойнт, нито Лили Салтер за шаферка. Не трябваше ли подготовката за сватбата ѝ да бъде удоволствие?

— Клифпойнт би било съвършено място за пролетна сватба, не си ли съгласна, Мередит? — продължи Уендъл. — Трябва да сме сигурни, че отправяме верните сигнали. Семейните ценности са важни за нас.

Мередит беше объркана, макар че умело го прикриваше.

— Благодаря ти за предложението, Уендъл — обади се плътен глас, — но всичко е под контрол.

Брук усети как две топли ръце докосват раменете ѝ и като се обърна, видя един красив по-възрастен мъж, който ѝ се усмихваше. Беше чичо ѝ Ленард, брат на майка ѝ, няколко години по-млад от нея; той ѝ беше като баща, след като нейният почина. Тя му отвърна с благодарна усмивка. Точно това приятелско лице ѝ бе нужно в този напрегнат момент.

— Бях предложил на Брук и Дейвид Джуъл Кей — спокойно добави Ленард. — Мислим, че ще бъде съвършено. А пък и е на семейството. Не си ли им казала, Брук? С Дейвид тъкмо го обсъждахме.

Тя забеляза бързото като светкавица намигване на Ленард и бавно отпи от шампанското, за да прикрие усмивката си. Дейвид се приближи и ѝ кимна съучастнически.

— Джуъл Кей? Какво е това? — зачуди се Алесандро, като явно се опитваше да изрови от паметта си някакъв спомен за мястото.

— Това е моята къща във Флорида Кийс — отговори Ленард. — Не го предложих досега, защото не исках да се бъркам в големия ден на булката.

— О, но това е великолепно — възкликна Брук и се зачуди как не се бе сетила по-рано. — Това е едно красиво бяло ранчо на малък

остров на няколко километра от Исламорада. Ходехме там всяка зима. Ще бъде свършено, чичо Ленард.

Дейвид кимна.

— А и времето е идеално в края на ноември — поясни той и се усмихна на засиялата от щастие Брук. — Сезонът на ураганите ще е отминал. Няма да е прекалено горещо.

— Зимна сватба — промълви възторжено Брук и стисна ръката на Дейвид.

— Какво ще кажеш за новогодишната нощ? — предложи той.

Алесандро повдигна вежди и посочи към гостите:

— Невъзможно. Половината от тази тълпа ще бъде в Сейнт Бартс или Палм Бийч.

— Ами нека вървят, ако имат по-интересни занимания — повдигна небрежно рамене Брук.

— Във връзка със сигурността — Уендъл поглади брадичката си — може би ще е добре, ако поддържаме версията за сватба в Хъдзън Лодж през следващото лято. Ще говоря с познати в Дубай. Ще се свържа с новия собственик. Да видим дали ще приеме.

— Всичко се нарежда чудесно — възкликна Брук и се хвърли на врата на Ленард. — Благодаря, благодаря, благодаря!

Ленард я повдигна във въздуха и се разсмя.

— Да приема ли това за „да“?

През целия си живот Тес бе мечтала да има пари. Не по начина на Дом — за да се мери с някого или да се фука пред компанията от специални приятелчета. Тес искаше пари, защото бе отрасла в недоимък. Банкрутът на баща ѝ бе унищожил не само семейството им, но и самия него. Защото банката и хората около теб те преценяват според начина, по който си плащаш сметките. Баща ѝ умря нещастен, понеже знаеше, че бе провалил семейството си и себе си като мъж. Тес не искаше да гледат на нея като на по-долна ръка човек и това подхранваше амбицията ѝ като петрол в огъня. Червените подметки на обувките ѝ „Лубутен“ заявяваха, че тя може да си позволява скъпи стоки и че умее да се грижи за себе си. Харесваше ѝ да отбелязва в анкети на списанията в графата за доходи „Над седемдесет и пет хиляди лири“ и беше една от малкото хора, които обичаха да ги спират

представители на благотворителни организации по главната улица. Като подписваше чека, усещаше, че владее положението. Истината бе, че когато Мередит Асгил ѝ бе предложила да работи за семейството, единствената причина Тес да не приеме веднага беше чувството ѝ, че това е мираж. Все пак това бяха умни, влиятелни хора, които не биха имали угризения да предложат на Тес голям подкуп, за да унищожи статия. Оттук следваше изводът, че високо платената работа в Ню Йорк — града, в който всеки много амбициозен, млад човек иска да работи, бе просто по-подходяща примамка.

По време на вечерята в Конът Мередит я бе омайвала с чудни приказки за живота в Манхатън, които явно имаха за цел да изострят апетита ѝ към бляскавите възможности на живота в Ню Йорк. Но Тес още не можеше да се отърве от чувството, че „работата“ приличаше на отдела за развитие на проекти в „Глоуб“ — назначение, което предлагаша на неудобни или некадърни служители. Това не беше истинска работа, а добре платена машинация, за да отвличат вниманието на набелязания човек, докато директорът и екипът му от адвокати намерят удобен начин да го уволнят.

Но сега, след разкритията на Чарлз Дивайн, Тес разбра, че може би греша за предложението на Мередит. Наистина имаше от какво да бъдат пазени членовете на семейство Асгил. Имаше тайни. Много тайни. А вътрешният глас на Тес — надежден съветник, трениран в таблоидите, — ѝ подсказваше, че има още заровени истории, които напират да изскочат.

Тес се огледа и я забеляза в другия край на залата. Когато погледите им се срещнаха, Мередит тръгна през дансинга към нея величествено като паун, с вдигната брадичка, изпънат гръб и шумоляща дълга рокля. Приличаше на царица — най-изисканата шейсетгодишна жена, която Тес някога бе виждала.

— Тес. Забавлявате ли се?

Мередит изглеждаше сдържана, докато въртеше столчето на чашата си за картини, но очите ѝ блестяха като на човек, ударил джакпота.

— Невероятно тържество — кимна Тес. — Чух някой да казва, че майката на Дейвид го е организирала само за две седмици?

— Тя има богат опит — заяви великодушно Мередит. — Само ми се искаше да бе убедила Дейвид да каже няколко думи. Той е толкова

добър оратор. Но младите искат всичко да бъде много непринудено.

Тес дяволито се усмихна.

— Тогава не биваше да го правят в Белкорт. Бъкингхамският дворец щеше да е по-семпло място.

Мередит само кимна.

— А Шон тук ли е? — поинтересува се Тес.

— Той е в Минесота — оповести тихо Мередит, втренчила напрегнато очи в Тес. — На рехабилитация.

— Добре. Радвам се да чуя, че се възстановява.

Мередит направи знак с глава към Дом; той се смееше с група млади момичета и размахваше бутилка шампанско, за да илюстрира някаква история, която разказваше.

— А приятелят ви забавлява ли се?

— Тук му харесва — увери я Тес, като старателно прикри раздразнението си от поведението му. — Чудеше се, в случай че приема работата, дали може да се уреди виза и за него?

— Не е невъзможно — усмихна се леко Мередит. — Ако приемете работата. Ако нещата потръгнат. — Тя пооправи нанизата перли около врата си. — Но не мога да чакам отговора ви безкрайно дълго.

— Като заговорихме за това, току-що добих интересни впечатления за семейството. Сега съм по-наясно с предизвикателствата на тази длъжност.

— Така ли? И от кого?

— Чарлз Дивайн.

Мередит весело се разсмя.

— Милият, стар Чарлз. Как, за бога, се е добрал до покана? Не е много популярен напоследък, за разлика от неговото мнение. Какви глупости ви наговори?

— Разказа ми за Оливия Мартин — обясни Тес, приковала поглед в Мередит.

Последва минута мълчание, през която Мередит примигна и преглътна.

— Какво за нея? — процеди тя.

— За смъртта ѝ.

Лицето на Мередит помръкна.

— Чарлз Дивайн просто си бърка глупавия нос навсякъде — отсече тя. — Най-големият клюкар в Манхатън. Половината от това, което разказва, е плод на въображението му. Той...

Мередит неочаквано замълча и затвори очи в усилие да се овладее.

— Каквото и да ви е казал...

— Трябва да знам всичко, Мередит — прекъсна я Тес. — Няма да мога да ви помогна, ако не ми кажете всичко. Съвсем всичко.

Мередит отпи глътка от питието си и докосна ръката ѝ в знак, че иска да я придружи на по-усамотено място.

— Прощавайте, но нямах желание да ви разказвам истории, които засягат семейството ми, без дори да сте приели работата — обясни тя и неспокойно се огледа, за да се увери, че никой не ги чува.

— Защо е имало слухове за Оливия и Хауард?

Мередит се изсмя студено.

— Когато някоя красива изгряваща звезда и богат бизнесмен станат приятели, винаги тръгват слухове.

— И какво според вас се случи в нощта на сватбата ви? — Тес вече се чувстваше по-силна, в свои води — провокираше, дълбаеше надълбоко. Дори започна да се забавлява.

Мередит я погледна и разбра, че няма да се измъкне. Въздъхна.

— Наистина не знам какво се случи. Вярвам, че Оливия беше депресирана, макар че едва я познавах. Бяхме се срещали само два пъти преди сватбата. Беше там като рекламно лице на серията червила на „Асгил“. Смъртта ѝ, макар да не бе доказана, беше истинска трагедия. Черен облак над сватбата ни. Сега сигурно разбираш, защо искам големият ден на Брук да бъде съвършен.

Тес я изгледа замислено.

— Аз пък си мислех, че с тази длъжност искате просто да ме махнете от „Глоуб“ и от Лондон — призна тя.

— Не. Разбирам защо бихте си мислили това, но тук има доста работа, Тес. Семейството ми има нужда от защита и мисля, че вие ще се справите.

Тя огледа множеството гости. Брук и Дейвид стояха на стъпалата, за да ги снимат, и се смееха.

— Вижте колко са щастливи. Съвършената президентска двойка, не мислите ли? Това е залогът, Тес, не само репутацията на

семејството. Нецо много повеќе.

Тес отпи от шампанското и внимателно постави чашата си на соседната маса. Дом не се виждаше никъде. Не че би повлиял на решението ѝ.

— Приемам — кратко заяви тя.

На лицето на Мерedit greyна сърдечна усмивка. Тя хвана в дланите си ръката на Тес.

— Знаех, че ще вземете правилното решение — каза тя. — Напуснете „Глоуб“ в понеделник и можете да започвате веднага щом се преместите тук. Има много работа за вършене. И, Тес? Добре дошла в семејството.

5.

Конферентната зала на „Асгил козметикс“ изглеждаше забележително — копринени тапети, рафтове, отрупани с награди, столове Чипъндейл около дълга орехова маса. Само един поглед през стъклената фасада към суматохата на Манхатън ясно подсказваше какво е нивото на фирмата. Но независимо от този лукс, всеки присъстващ на заседанията би доловил, че нещо не е наред. Само преди десетилетие „Асгил“ беше сред десетте най-успешни производители на козметика в Америка. Не колкото гиганти като „Л’Ореал“ или „Мейбълийн“, но със сериозна преднина спрямо „Макс Фактор“ и „Кавър Гърл“. Въпреки това обаче „Асгил козметикс“ се намираше в криза, назрявала продължително време. За един от членовете на управителния борд това беше напълно неприемливо. Лиз Асгил вече бе заела мястото си в далечния край на масата, докато останалите още се събираха в залата. Тя наблюдаваше как директорите на отделните марки се тътрят към местата си с неумело прикрито неудоволствие. По навъсените им изражения Лиз разбра, че докладите ще са пълни с лоши новини.

— Може би е време да започваме — предложи непринудено Лиз, щом всички се събраха.

Уилям като председател на борда на директорите заемаше най-престижното място на масата, където допреди шест месеца седеше Мередит, гледаше разсеяно и бърникаше по лаптопа си. Сега тя седеше от дясната му страна, Лиз — срещу нея. Най-сетне Уилям вдигна поглед и кимна почтително към сестра си, преди да се обърне към аудиторията.

— Знам, че всички сте подготвили докладите си за съответните отдели — започна той извинително, — но мисля, че трябва да се концентрираме главно върху резултатите от първото тримесечие и според тях да разберем накъде вървим.

В залата се разнесоха възгласи на недоволство, когато Уилям помоли Куентин, главния счетоводител, да прочете цифрите. Лиз

веднага разбра, че това са най-лошите резултати, които фирмата някога е показвала.

Тя наблюдаваше внимателно брат си в очакване да чуе обяснението му за последните загуби, причинени от неотдавнашното пускане на пазара на „Вайтал Рейдианс“ — евтина линия органични продукти, които се предлагаха в наливна форма от контейнери, инсталирани в магазините.

— Както виждате, в момента се намираме доста далеч от желаната позиция — обясни Уилям. — Разходите по пускането на пазара на „Нечърал Глоу“ явно бяха доста големи, същото се отнася и за следващата серия „Скин Плюс“.

— Предполагам, трябва да направим прогноза за годишните резултати? — обади се Мередит. Уилям поклати глава.

— Трябва да изчакаме да мине второто тримесечие. Очевидно всички се надяваме „Нечърал Глоу“ да стане голям хит.

Лиз наблюдаваше как останалите присъстващи се хванаха за думите на Уилям, усмихваха се и кимаха на този незначителен повод за спасение. Явно никой друг не бе доловил лекото потрепване в гласа на брат й, издаващо паниката му.

— Куентин, имаме ли анализ на продажбите на „Нечърал Глоу“? — прекъсна тя излиянията на Уилям. Куентин кимна и подаде финансовия доклад за първото тримесечие. Не й убягна смутеният му поглед, отправен към Елинон Коен, генерален директор на серията „Нечърал Глоу“, докато й подаваше копие. Елинон имаше голям опит в козметичната индустрия и бе привлечена наскоро заради познанията ѝ в пазарната политика на универсалните магазини.

— Първите няколко седмици след пускането на продукта през ноември определено бавно е набирал скорост — съобщи тя, като се покашля. — Но условията бяха трудни за всички тази Коледа.

— Не за всички — намеси се Лиз.

Елинон се опита да избегне пронизващия ѝ поглед и се обърна към Уилям и Мередит.

— Все пак отразяването в медиите беше отлично. „Алюър“ посвети половин страница на почистващото масло с авокадо, което дава всички признаци, че ще се превърне в хит.

Лиз едва не се изсмя. Вече се говореше, че дрогериите ще намаляват търговската площ, отделена за „Нечърал Глоу“ поради

слабия интерес. Това би означавало сигурна присъда за продукта.

— Елинон, да погледнем фактите — остро започна Лиз. — Свършено е с нас, ако незабавно не предприемем нещо радикално да раздвижим продажбите.

— Лиз, сега не е време да хвърляме заплахи — предупреди я Елинон.

— Заплахи? „Нечърал Глоу“ източва пари. С това темпо няма да издържи до есента.

Лиз погледна към брат си. Беше само осемнайсет месеца по-голям от нея, но изглеждаше доста състарен и уморен от тежестта на отговорностите. Той не притежаваше усета на Лиз, нито присъщата власт на баща им. Беше просто търтей, принуден да заеме мястото на кралицата в кошера. От друга страна, в профила на Лиз в „Уолстрийт джърнъл“ пишеше „ценна служителка, която съчетава блестяща творческа дарба с остър бизнес усет“. И двамата знаеха кой би трябвало да седи на неговия стол.

Уилям се покашля.

— Да не забравяме, че продуктът, който обсъждаме, е качествен.

Лиз се изсмя.

— Разбира се, че е качествен.

Преди да назначат Елинон Коен, „Нечърал Глоу“ беше рожба на Лиз. Идеята за органични козметични продукти си беше нейна и бе прекарвала по петнайсет часа дневно в работа заедно с дизайнерите, за да създадат най-съвършените дозатори за съставните елементи, които да се смесват на място в магазина.

— Проблемът не е в продукта — заяви Лиз и съсредоточено впи очи в Елинон, — а в маркетинга.

— Е, нямаше да е зле, ако бяхме получили това прозрение преди пускането на серията — заяде се Елинон.

— Мислех, че ти си експертът по маркетинг — отвърна Лиз. — Не те ли наехме за това?

— Добре, достатъчно. Да говорим по същество — прекъсна ги Уилям. — Лиз, ти явно имаш някои идеи.

Лека усмивка заигра по устните ѝ. Тя бе очаквала поредното трудно заседание на борда и предвкушаваше шанса да блесне.

— Първо, не използваме пълноценно потенциала на основната марка. Никой не знае, че „Нечърал Глоу“ е част от марката „Асгил“.

— Затова пък нямаш нищо против „Скин Плюс“ да не се свързва с името на фирмата — захапа я Елинон.

Лиз енергично поклати глава.

— Различно е. „Скин Плюс“ е висок клас, луксозен продукт и трябва да се разграничи от „Асгил“. Докато „Нечърал Глоу“ е за масова употреба. Когато хората разполагат с петдесет долара на седмица, част от които отиват за крем за лице, искат уверение, че си струва. За тях е важно да знаят, че някое голямо име стои зад това. Ето защо трябваше да изпишем на всяка опаковка на „Нечърал Глоу“ логото на „Асгил“.

— Не съм съгласна... — започна Елинон, но Лиз я прекъсна по средата на изречението.

— Второ. Създадохме тези фантастични дозатори, благодарение на които предлагаме продукти без консерванти — свежите съставки се смесват в момента на покупката. Но дали клиентите разбират това? Обяснява ли се каква е ползата от този уникален продукт? Не мисля.

— Имахме идея да сложим логото на всяка опаковка — обясни Каролайн Питърсън, директор продажби.

— Хубава идея. Жалко, че не е реализирана — посече я Лиз. Рязко се обърна и измъкна иззад стола си една реклама на „Нечърал Глоу“.

— Ето ви рекламата — размахна я ядосано Лиз.

Снимката представляваше разрязано авокадо до голяма стъклена чаша, на чийто ръб имаше капка вода. Лиз побесняваше само като я погледнеше. Това си беше поругаване на всичките ѝ огромни усилия да даде живот на този продукт.

— Погледнете я — извиси глас тя, като почукваше по рекламата. — Как очаквате едно авокадо да направи „Нечърал Глоу“ най-търсения продукт на пазара?

Каролайн Питърсън притеснена започна да обяснява:

— В продължение на дванайсет месеца работихме с „О енд М“, подготвихме тази кампания. Решихме, че авокадото е събирателен образ на всичко, заложено в марката. Екзотично и достъпно. Свежо и органично. Нежният зелен цвят на плода... внушава здраве и желание да бъде притежаван.

Лиз завъртя очи.

— Тази серия е предназначена за жени под трийсет и пет години. Те не реагират на скапаното авокадо.

Тогава тя измъкна друго рекламno табло с изрязана от списание снимка — на нея се виждаше как красива жена тича по плажа.

— Ето на това реагират. Ясни послания за стил, който ги привлича. Те искат да са красиви и здрави и този продукт ще ги направи такива.

— Да не би да предлагаш да зарежем рекламна кампания, която тече едва от десет седмици? — попита разтревожено Елинор.

Лиз кимна.

— Точно така. Също предлагам да посъветваме нашите разпространители да променят марката на „Нечърал Глоу от Асгил“. Освен това се нуждаем от някое популярно лице, снимано в естествена среда, а не в изкуствено подредено студио, както правят всички останали. Дори мислех да предложа Брук за рекламno лице.

Разнесоха се възгласи сред членовете на борда — този път на одобрение и любопитство. Лиз разбра, че спечели вниманието им.

— Брук? — намеси се запазилата досега мълчание Мередит. — Сигурна ли си?

— Спомнете си Ейрин Лодер на специалната колекция аромати на „Лодер“. Прие се като съвършено попадение. Мисля, че при нас ще има същия ефект. Кой може да покаже от какво се нуждае една млада жена днес, ако не Брук Асгил?

Лиз вдигна снимката на момичето на плажа.

— Представете си, че това момиче е Брук. А сега си представете заглавието: „Свежест, удоволствие, красота — Нечърал Глоу от Асгил“. Всъщност, ако използваме Брук като рекламno лице, можем да си спестим преименуването на дозаторите в магазините. Все пак всички в държавата знаят коя е.

Уилям се размърда разтревожен на стола си.

— Това са страхотни идеи, Лиз, но означават твърде неудобен обрат в производството.

Лиз се извъртя и го погледна. Гневът избиваше по страните ѝ.

— Или запазваме репутацията си, като спрем тази серия, или предприемаме решителни промени веднага — заяви тя, вбесена от некомпетентното управление на Уилям.

Всичко толкова се бе променило след смъртта на баща ѝ. Хауард и Лиз бяха водили ожесточени спорове на заседанията на борда, постоянно се бяха предизвиквали, бяха отхвърляли взаимно идеите си.

Така постигаха резултати, с които бяха надминали всички първоначални очаквания. Двамата бяха много еднакви и силно привързани един към друг. Лиз знаеше, че желанието на баща ѝ беше тя да поеме фирмата след неговото оттегляне, но той бе починал внезапно от инфаркт, без да успее да подготви това официално. Мередит наследи дела на Хауард и тя реши Уилям да застане начело на фирмата.

Въпреки това Ленард Картър кимаше с глава. Прехвърлил шейсет години, той вече се беше оттеглил от активна работа, но все още бе уважаван член на борда. Все пак двайсет години бе заемал длъжността вицепрезидент и бе отговарял за външнотърговската дейност.

— Всъщност бихме могли да използваме идеите на Лиз при представянето на „Нечърал Глоу“ в Европа. Тъкмо започнахме преговори с медийните посредници. Авокадото щеше да се наложи като глобален символ, но можем да го променим.

— Хм, не съм сигурна, че семейство Билингтън ще одобряват това — каза замислено Мередит.

Уилям се постара да избегне настоящия поглед на Лиз и сведе очи към часовника си.

— Трябва да преминем към другите въпроси. Ще оставим тази тема за срещата за „Нечърал Глоу“.

Мередит имаше великолепен ъглов офис, откъдето виждаше Емпайър Стейт Билдинг. Наля си питие от барчето до прозореца и се загледа в такситата и пешеходците по улиците. Седна зад бюрото си, взе финансовия отчет на Куентин и се зачете. Никак не изглеждаше добре. Явно имаха нужда от тази сватба повече от всякога. В този момент се чу трясък. Мередит подскочи стреснато и видя Лиз, която влетя в стаята и затръшна вратата.

— Лиз, какво, за бога, става?

— Трябва да говорим, майко — Лиз се наведе към нея над бюрото.

— Да, трябва, Лиз — отвърна Мередит и свали очилата си. — Ти си от висшето ръководство. Ръководство — подчерта тя. — Не можеш

да се държиш така. Заради този тон, който държа на Елинон, няма да се изненадам, ако утре сутринта намеря оставката ѝ на бюрото си.

— Е, поне ще е някакво начало — заяви Лиз по-спокойно, после седна в един стол на Иймс^[1] пред бюрото на Мередит и кръстоса дългите си крака. — Майко, тази фирма ще потъне и ти като че ли с удоволствие ще допуснеш това.

Лиз внимателно проследи реакцията на Мередит. При цялото си умение да разбира хората, тя никога не беше напълно сигурна за лоялността на майка си. Явно беше, че Мередит не споделя вижданията ѝ за бизнеса, но се чудеше дали защото не иска да признае кризата в „Асгил“, или бе толкова сляпа за недостатъците на Уилям, че бе готова да остави фирмата да рухне заради слабото му управление.

— Не ставай смешна, Елизабет — сопна се Мередит. — Никой не желае да види тази фирма в затруднения, най-малко аз.

— Значи ти харесва онова, което чу там?

— Всички са разочаровани от цифрите — продължи спокойно Мередит. — Но и двете знаем, че браншът изпитва някои затруднения. Трябва ли да ти напомням, че все още сме независима семейна фирма, а не сме под крилото на някоя международна структура? В тези времена малките компании се справят още по-трудно.

Лиз поклати глава в знак на несъгласие.

— Сега ти си смешна, майко. Какво като не сме в армията на „Л'Ореал“? По-малките фирми все още могат да процъфтяват в козметичния бранш, ако обновяват продукцията си и имат добър маркетинг. Но нямат право на грешки. Не можем да си позволим повече грешки.

Лиз дълбоко въздъхна и реши, че поне веднъж трябва да бъде напълно откровена. Тя така и не можа да повярва в брат си, но досега се бе въздържала да го каже пред Мередит, защото тя щеше да определи кой да го смени.

— Слабото звено е Уилям — повиши глас Лиз. — Ние го знаем, браншът го знае, но все още можем да си върнем доверието, ако го сменим.

Мередит гледаше дъщеря си, без да помръдва.

— Основното качество за успешното управление на една фирма не е непременно способността да крещиш силно, Лиз — произнесе тя най-сетне.

— Сигурно не, но винаги съм мислила, че може би е необходимо и да можеш да постигаш печалба.

Мередит поклати глава.

— Рим не е бил построен за един ден, Лиз. Когато Уилям пое поста на изпълнителен директор, всички се съгласихме, че е нужно да започнем обновление. Той прави това.

— Той ли прави това? — засмя се горчиво Лиз. — Кога Уилям е правил някакво нововъведение? Проектът за „Нечърал Глоу“ бе започнат още при управлението на татко. Силата на Уилям е в намаляването на разходите.

— Той ръководи пускането на две големи серии, Лиз: „Глоу“ и „Скин Плюс“. Да не забравяме и успешното връщане на пазара на „Балм“.

Лиз сви рамена. Това трябваше да признае — една проста подмяна на остарялата черна пластмасова опаковка на тоалетно мляко „Балм“, спечелило някога слава на баща ѝ, с лъскаво бурканче от цветно стъкло бе увеличила продажбите с двайсет процента.

— Това беше преди три години — поклати глава Лиз.

— Аз вярвам в брат ти — заяви Мередит и Лиз разбра, че просто си хаби силите; знаеше, че майка ѝ никога няма да чуе протестите ѝ. Не за първи път Лиз се чувстваше безнадеждно отчаяна и отхвърлена. Защо ли въобще се опитваше да променя нещата. Вярно, че беше родена богата и привилегирована, но работеше по-усърдно от всички други. Каква беше ползата от тези усилия? Като студентка толкова лета бе прекарала в научната лаборатория, докато приятелите ѝ се забавляваха в Мексико, Австралия или Южна Франция. Бе получила магистърска степен по бизнес администрация в „Уортън“. Всичко това бе чиста загуба, ако съдеше от мнението на майка си. Позицията на Мередит, изглежда, беше „не се бъркай, момчетата знаят най-добре“. Проблемът според Лиз бе, че е първородното дете, при това момиче.

Лиз стана и мълчешком напусна стаята. Беше ѝ писнало от брат ѝ и от майка ѝ. Беше ѝ писнало да спасява фирмата с идеите си и тежкия си труд, без никаква отплата. Майната им, изруга тя наум, докато затваряше внимателно вратата зад себе си. Майната им на всички. Беше дошло време да се погрижи за себе си.

[\[1\]](#) Чарлз и Рей Иймс — прочути американски дизайнери на XX в. — Б.пр. [↑](#)

6.

— Добре дошли във фирма „Асгил“ — усмивка грейна на загорялото лице на блондинката, когато Тес влезе напрегната в приемната. Това бе първото ѝ посещение в офисите на трийсет и втория етаж на един небостъргач в центъра и започна да губи увереността си още от срещата с момичето на рецепцията. Изглеждаше като програмирана красавица от корицата на „Космополитен“ — накъдрена коса, перфектна кожа и котешки очи. Тес се зачуди как е възможно някой да изглежда толкова съвършен и жизнерадостен в седем часа сутринта. Но и целият Ню Йорк изглеждаше настръхнал от енергия, каквато никога не бе виждала в Лондон, поне не толкова рано. Беше се приготвила през първия си работен ден да отиде първа в офиса, но сякаш всички в Манхатън са имали такава идея. Улиците вече бяха пълни с хора, коли и шум. Дори „Старбъкс“ беше претъпкан и тя трябваше да се откаже от сутрешното си кафе лате, от което толкова се нуждаеше.

— Аз съм Сали — представи се блондинката, докато подаваше пропуск на Тес, а после я поведе по дългия коридор. — Кога пристигнахте в града?

— Миналата вечер — отговори Тес. Всичко се бе случило толкова бързо, че тя направо забрави, че е в непознат град на друг континент. Офисите на „Асгил“ бяха различен свят, особено спрямо живота в редакцията на „Глоуб“ — една огромна, задушна зала, пълна със звънящи телефони, бюра от плоскости „Формика“ и миризма на престоляло кафе. Тук всичко беше направено с вкус, лъхаше спокойствие от боядисаните в слонова кост стени, хромираните конзоли на бюрата и огромните фотоси от рекламните кампании на фирмата. Дори миришеше прекрасно от огромните букети с лилиум. „Вече не сме в Канзас, Тото“^[1], помисли си тя, докато се опитваше да догони бързата крачка на Сали.

— Работното време е от осем до пет, макар че някои идват порано, други по-късно — обясни Сали, като кимна към някои от по-

малките офиси, отделени от главното помещение с големи стъклени стени. — Госпожа Асгил заема ъгловия офис и идва в девет сутринта. Ще се отбие да ви види. Междувременно нашата юристка Пати Шакълтън ще ви разведе наоколо и ще ви въведе в работата.

Сали спря пред малък, слънчев офис и покани Тес да влезе.

— Вашият нов дом — усмихна се тя.

Когато Сали си тръгна, Тес свали сакото си и го сложи на закачалката до вратата. После се настани зад стъкленото бюро и за момент затвори очи, за да се наслади на слънцето, което проникваше през прозореца и топлеше гърба ѝ. Моят нов живот, мислеше си тя развълнувана, напрегната и съвсем малко тъжна от лекотата, с която бе напуснала Лондон — града, който бе неин дом почти десет години. В деня след годежа на Брук Асгил тя бе отлетяла обратно до Лондон и още в понеделник сутринта занесе предупреждението си за напускане на самодоволния, загорял Анди Дейвидсън. Той бе повече от щастлив да приеме оставката ѝ и това не я изненада.

— Напускаш в края на седмицата, а? — бе казал той. — Като че ли няма голяма полза да висиш тук?

Тес не можеше да не се съгласи, особено като разполагаше с билет до летище „Кенеди“ за следващия ден. Прощалната сбирка в заведение до офисите на „Глоуб“ се получи добре, но бе потвърждение, че прави правилния ход. Видя толкова много нови лица сред присъстващите. Тес знаеше, че е част от старата гвардия на „Глоуб“, а това не беше подходящо място за една двайсет и девет годишна журналистка. Дори когато приятелките ѝ се отбиха да се сбогуват, Тес осъзна колко рядко ги вижда и колко се бяха отчуждили. Срещаха се по един-два пъти на шест месеца. Нищо чудно, че си говореха за известни личности и си разказваха спомени за случки отпреди много години. Тес знаеше, че рутината я бе повлякла. Беше време да търси нови истории и да има нови приключения. Това ѝ бе казал и Дом на път за „Хийтроу“ и не спираше да си го повтаря, за да не се разстройва. В крайна сметка, нямаше да емигрира. Това си беше по-скоро една много дълга командировка, от която щеше да се завърне по-богата, по-известна. И с много повече връзки, отколкото в Лондон.

Тъкмо пускаше компютъра пред себе си, когато чу някой да влиза в стаята. Вдигна поглед и видя висока чернокожа жена в скъп костюм с панталон и коса, пригладена назад като на певицата Шаде.

— Пати Шакълтън — представи се тя и рязко подаде ръка с дълъг маникюр.

Боже, дори юристите изглеждат като манекенки тук, помисли Тес, и се надигна от мястото си, за да се представи.

— Приятно ми е да се запознаем, Пати. Аз съм Тес — стисна дланта ѝ тя усмихнато.

Пати не помръдна. Лицето ѝ бе застинало в изопнато, загрижено изражение.

— Четохте ли Дани Кранц? — тя бързо издърпа ръката си и разтвори шумно вестника, който държеше.

Паника обзе Тес при мисълта, че се изложи още първия ден. Почувства се некомпетентна и не на висота. Дани Кранц списваше клюкарската рубрика на „Дейли Оракъл“ в Ню Йорк. Подобно на онлайн изданието „Шеста страница“ на „Ню Йорк поуст“, Ръш и Молой в „Дейли нюз“, това бе една от най-пикантните и четени вестникарски рубрики в страната.

По дяволите, изруга тя наум, разбира се, че трябваше да прегледа всички вестници, но сутринта изникнаха толкова много други неща.

— Още не — побърза да отговори тя. — Уредих всички вестници да бъдат доставяни в апартамента ми, но това ще стане едва утре — изчерви се тя.

— Пристигна в пет часа тази сутрин. — Пати не звучеше нелюбезно или обвинително. Просто отбелязваше факта. Тя тупна по страницата. — Прочетете това.

Тес отпи глътка кафе, докато четеше статията, и се намръщи едновременно на силната напитка и на клюките.

Брук Асгил, годеницата на най-желания мъж в Ню Йорк Дейвид Билингтън, изглежда свършената съпруга, но тази сутрин се появиха сведения, не Брук е разрушителка на семейства.

Тес погледна към Пати с мрачно изражение.

Професор Джеф Даниелс от университета „Браун“ преди десет години напуснал съпругата си заради Брук Асгил, която била негова студентка. Въпреки че отношенията между Даниелс и Асгил не продължили... Тес набързо прегледа останалата част от статията, като прочете последното изречение на глас.

Нейната стара любов Матю Палмър, понастоящем лекар в Колумбийския презвитериански медицински център, казва: „Брук е

огън жена. Сигурен съм, че няма мъж, който би и устоял.“

Тес поклати глава и отново погледна Пати.

— Разбирам, че въвеждането ми във фирмата приключи?

— Така изглежда — усмихна ѝ се Пати. — Вместо това получавате бойно кръщение. Не е нещо, с което да не можем да се справим.

Тес не се съмняваше в това. Беше си направила домашното — изчете информацията за всички важни хора в „Асгил“ и си спомни внушителната биография на Пати: университета „Дюк“, юридически факултет в Харвард, пет години в търговска фирма на Уолстрийт, три години със семейство Асгил. Точно такъв човек ѝ беше нужен в критичен момент. Тес се радваше, че има до себе си някого, който да е наясно с положението.

Тя погледна вестника пред себе си и усети, че старото ѝ журналистическо любопитство отново изплува. Интересно. Значи все пак Брук Асгил има и тъмна страна. Почти се усмихна, преди да си спомни от коя страна на барикадата е. В „Глоуб“ от нея се искаше да дава гласност на човешките слабости. Сега ѝ плащаха много пари, за да ги прикрива.

— Свързахте ли се с вестника? — попита тя.

Пати поклати глава.

— Обадох се на Брук веднага щом прочетох това. Отрича всичко, разбира се, но исках да науча фактите лично от нея. Всеки момент ще пристигне в офиса. Тази публикация беше пусната доста късно и другите вестници няма да подхванат темата до утре, но предполагам, че ще тръгне в интернет.

— Можем ли да издействаме забрана върху статията? Да не се появява другаде? — Тес се надяваше, че звучи по-уверено, отколкото се чувстваше. Познаваше съвсем бегло американските закони. Беше свикнала в работата си да контролира ситуацията, но тук, с действената Пати в този лъснат, ухаещ офис, не се чувстваше на мястото си. Никак не ѝ харесваше това усещане. Пати се замисли за момент.

— Ами, доста по-трудно е, отколкото в Лондон известни личности да съдят медии — обясни тя. — Чарът на Първата поправка — и с усмивка разтопи леденото си излъчване.

Дочуха шум в коридора — потракване на токчета, последвано от подсмърчане и хлипане, след което на вратата се появи Брук. Въпреки че носеше слънчеви очила, беше ясно, че е плакала, защото цялото ѝ лице бе подпухнало.

— Здравей, Брук — съчувствено каза Пати. — Не съм сигурна дали вече си виждала Тес Гарет?

Брук кимна и седна.

— За кратко, на тържеството. Съжалявам за очилата. Тази сутрин изглеждам като Голам^[2].

Точно казано, съгласи се наум Тес. С дългата си руса коса, трепереща устна и слънчеви очила на Том Форд, приличаше на младата Джейн Бъркин^[3] на почивка.

— Е, има ли нещо вярно? — светкавично пожела да научи Пати.

Брук изглеждаше отчаяна, нещастна и безпомощна, свела поглед към ръцете си.

— И да, и не. С Джеф Даниелс се срещаме в продължение на шест месеца, когато бях на двацет и една. Вярно е, че ми беше преподавател в „Браун“, но започнахме да се виждаме няколко месеца след като напуснах колежа и тогава вече беше разведен.

— Или той така ти е казал — предположи Тес.

Брук вдигна глава. Очите ѝ святкаха.

— Изобщо не беше така — твърдо заяви тя. — Той се беше разделил с жена си дванайсет месеца преди първата ни среща, а разводът стана факт малко по-късно. Нямам никаква връзка, никаква. Не съм разбивачка на семейства.

Брук разтърка нервно слепоочията си.

— Семейството на Дейвид ще побеснее — прошепна тя.

Пати и Тес си размениха погледи. Това не можеше да се отрече.

— Какво ще каже Дейвид за това? — попита Тес. — Той е важният.

— Не е много щастлив, както можете да си представите — прошепна Брук и издуха носа си. — Но казва, че ми вярва.

— Говори ли с другите от семейство Билингтън? — попита Пати.

Брук сви рамене.

— Телефонът ми сигурно е претъпкан от съобщения, но не можех да го погледна. — Тя се обърна към Тес с умоляващ поглед.

— Как се случи това? Мислех, че Билингтън са като ЦРУ. Как така не са го спрели?

Тес поклати глава.

— Трябва да са научили новината, когато някой е прочел първото издание на вестника тази сутрин. Нужно е най-напред да знаеш нещо, за да можеш да го спреш.

Тес се размърда от неудобство, като се надяваше това да не изглежда проява на незаинтересованост. Личеше си, че Брук страда достатъчно и без да ѝ чете конско.

Пати погледна часовника си и стана.

— Искам да поговоря с Мередит и после ще се обадя тук-там.

Само като споменаха майка ѝ, Брук пребледня. Тес ѝ съчувстваше. Тя бегло познаваше Мередит Асгил, но си представи, че и с нея ще има тежки разговори. Имаше и някаква вероятност Мередит да се опита да обвини Тес за това, макар че всъщност тя още не бе започнала работа, когато тази история се бе появила в „Оракъл“.

— Какъв е планът? — наруши мълчанието Тес.

Пати сви ръце пред гърдите си.

— Мога да я сваля от уебсайта, но очевидно с вестника сме закъснели. Добрата новина е, че „Оракъл“ е европейско издание, така че мога да ги заплаша с британски съд. Това ще е достатъчно да ги накарам да отпечатат опровержение в утрешния вестник.

Тя погледна Тес многозначително.

— Опасявам се, че вие ще трябва да се заемете с контрола по щетите.

Тя се извъртя на високите си токчета и излезе от стаята. Когато Тес отново погледна назад, видя, че Брук е взела вестника и чете статията за пореден път.

— Не мога да повярвам, че Джеф би направил това — поклати глава тя обезсърчена. — Сигурно са му трябвали пари.

— Защо мислиш, че Джеф е отишъл във вестника? — попита Тес.

Брук рязко вдигна глава.

— Трябва да е бил Джеф — каза тя с широко отворени очи. — Има снимки на жена му и децата. Как иначе вестникът ще се добере до това?

— Вестниците си имат свои начини — обясни Тес и се почувства виновна заради подобни незаконни действия, които бе вършила в „Глоуб“. Беше различно сега, когато е от другата страна.

Тя внимателно се вгледа в Брук. През последната си седмица в „Глоуб“ бе използвала всички източници, за да открие каквото бе възможно за жената, която трябваше да защитава. Оказа се, че беше водила доста спокоен начин на живот за момиче с нейното богато потекло; това без съмнение се дължеше на желанието ѝ да се свърже със семейство с политически амбиции подобно на Билингтън. Голямата изненада за Тес бе, че Брук представляваше всичко онова, което се предполагаше: красива, изискана, пряма. Нито една от снимките не бе отразила истинската ѝ красота и благородство. От опита си в медиите Тес знаеше, че добрият пиар и обмисленият маркетинг могат да направят всеки средностатистически човек много популярен. Но с ресурса на Брук — нейния външен вид, брак и излъчване, можеше да се превърне в по-голям идол и от Джаки Кенеди. По-важно беше, че това можеше да се окаже много силен трамплин и за Тес. Ако слуховете за политическото бъдеще на Дейвид бяха верни, имаше вероятност да последва Брук чак в Белия дом.

Тес се усмихна на себе си. Преди обаче да се отдаде на фантазиите си как бляскавата сътрудничка на Брук Билингтън, издокарана в костюм на „Шанел“, се качва на Еър Форс 1, трябваше да се захване с реалните си задължения. Един скандал би могъл да помогне на някоя второкласна актриса от сапунен сериал, но за семейства от общественния елит би бил много опасен, дори фатален. Обществото можеше да прости всичко друго, освен заблуда.

— А кой е този Матю Палмър? — поинтересува се Тес, като внимателно препрочете материала на Дани Кранц.

— Стар приятел — намръщи се Брук и отново се подразни.

— Тук пише, че е стара тръпка.

— Поредната лъжа! — избухна Брук.

Тес повдигна вежди.

— Честно — повтори Брук. — Не съм се виждала, нито съм говорила с Мат, откакто напуснах „Браун“. Нямам представа защо би казал такова нещо.

Тес изсумтя.

— Мога да ти посоча две основателни причини. Пари и известност. Брук, работила съм в национален таблоид и, повярвай ми, винаги се намира някой, на когото имаш доверие, а той продава информация за теб. В Лондон имаше една звезда от един от високите кръгове на обществото, която продаваше информация за известните си приятели, за да си купува дрога. Но със същия успех биха могли да бъдат фризьорката, стилистът, чистачката, дори някой роднина. Винаги се намира някой, който иска лесни пари. Ето защо толкова настоявам да разбера откъде идва тази информация. Това ще се случи отново, ако не открием кой е.

— И как ще обясним на хората, че не съм разбила ничие семейство?

— Ако Пати успее да изкопчи извинение в утрешния вестник, ще бъде добро начало. Но няма да е кой знае какво, така че трябва да направим едно интервю с теб, например в притурката „Стил“ на „Ню Йорк таймс“. Ще те подготвя, не се тревожи.

Брук вдигна поглед.

— Какво точно означава това?

— Да овладееш изкуството да бъдеш убедителна, без да даваш конкретна информация — усмихна се Тес.

— Само като си помисля, че казах на мама, че нямам нужда от теб — измърмори Брук.

Тес се пресегна и докосна ръката ѝ.

— Хората са като змии, Брук — заговори тя утешително. — В секундата, в която получиш нещо, което всички други искат, се втурват да те унищожат. Ще бъдеш обект на всевъзможни истории, на слухове и на атаки от завистливи и неудовлетворени хора. Ще се наложи да бъдеш нащрек по двацет и четири часа, седем дни седмично и да станеш дебелокожа. Което означава, че ще трябва да обмисляш всяка своя стъпка и вероятно да промениш поведението си.

— Поведението си?

— Например ще трябва да бъдеш щедра и мила с всички. Сигурна съм, че това ти е присъщо, но отсега нататък всеки малък бакшиш или подминат просяк ще стават новина за медиите. Трябва да станеш светица.

— Светица? — повтори скептично Брук.

— Мисля, че ще се справиш добре — засмя се Тес, когато Брук се изправи.

— Благодаря, Тес — Брук й протегна ръка. — Радвам се, че имам човек като теб до себе си.

— Приеми това като покаяние за стари грехове — отвърна Тес. — В миналото си бях истинска кучка за хора като теб, но поне знаеш, че сега съм на твоя страна.

Когато Брук напусна офиса и затвори вратата, тя дълбоко въздъхна.

За тази работа ще трябва да стане най-голямата кучка, която някога са виждали в Ню Йорк.

[1] Цитат от детския роман „Вълшебникът от Оз“ от американския автор Лиман Франк Баум, издаден за пръв път през 1900. — Б.пр. ↑

[2] Голам — създания от фентъзи поредицата „Колелото на времето“ на Робърт Джордан (1948 — 2007). — Б.пр. ↑

[3] Джейн Бъркин (1946) — английска актриса, модел, певица и режисьор. — Б.пр. ↑

7.

— Е, как прекарахте уикенда?

На маса номер седем в ресторант „Ла Ревю“ Пола Асгил разгъна колосаната бяла салфетка, забучи вилицата си в трийсетдоларовата салата „Цезар“ и отправи към приятелките си невероятно широка усмивка. Два пъти месечно Пола, Джиджи Милър и Саманта Донахю се събираха в някой ресторант, на шумял сред дамската част на обществото от Горен Ийст Сайд. Този месец хит бе „Ла Ревю“. Това заведение на Източна Шейсет и първа улица предлагаше посредствена кухня и възмутително обслужване, но се бе превърнало в неустоима примамка за модерното общество заради толкова трудно получаваните резервации.

Тъкмо обядът в това заведение беше една от причините Пола да се чувства особено весела. Сред безбройните ѝ познати в този град Джиджи и Сам се доближаваха най-много до представата за близки приятелки. Децата им учеха в един клас на престижното смесено начално училище „Итън Менър“. Сам беше хубавичко момиче от средната класа на Орегон. Беше завършила колеж по изкуствата, имаше сполучлив брак и обичаше красивите дрехи. Съпругът ѝ Грегор беше провалил кариерата си в „Лемън“ и бе преминал на работа в по-малка банка. Сега получаваше невисока седемцифрена заплата, но тя все пак позволяваше на семейство Донахю да поддържа домашни помощници и да наема лятна вила в Хемптън на една не толкова престижна улица в Куаг. Джиджи беше играла модерен балет, но сега се появяваше в светската хроника на списание „Дабъл Ю“ и сайта „Стайл“, беше омъжена за Брус, също banker. Брус можеше често да бъде видян в „Беатрис Ин“ — модерно нощно заведение в центъра на града. Най-възрастният посетител там. Веднъж, докато чакаха в „Линкълн център“ да оставят палтата си на гардероб, той бе предложил на Пола „някой път да се изчукат“. Оттогава на Пола ѝ беше неудобно да ходи у тях на вечеря.

Джиджи не следеше разговора, защото наблюдаваше как настаняват Уенди Мърдок и Никол Кидман на маса номер осем — най-желаната в ресторанта. Пола тихичко изруга. Само веднъж бе успяла да се добере до тази маса един понеделник, миналия август, когато половината Манхатън бе отишъл на плаж. Беше се надявала, че след като новината за годежа на Брук се разнесе, специално ще ѝ запазят маса номер осем, но не се получи. Явно Никол е влязла първа, реши тя.

Като приключи това шоу, Джиджи направи знак на сервитьора да донесе още „Сан Пелегрино“ и отново насочи вниманието си към Пола.

— О, нищо особено — отговори тя и отметна наскоро накъдрената си коса. — Ходихме на кръщение на дъщерята на Джен Гроувс.

— Как беше? — включи се Сам, докато разсеяно си играеше с копринената джувка на ризата си „Клое“. — Грег е в Европа, затова не можахме да дойдем.

— О, скъпа, изпусна голяма драма.

Пола се заслуша заинтригувана. Джени Гроувс и съпругът ѝ Оливър рядко се бяха появявали на обществени места предишната година. Официалната версия бе, че Оливър временно е преместен на работа в Чикаго и Джени е заминала с него. Но всички знаеха, че истината е друга. Джени бе наела сурогатна майка във Флорида да износи бебето ѝ и се бе скрила от хорските погледи, за да разказва, че тя го е родила.

— Няма да повярвате — продължи Джиджи с увлечение. — Кръстница беше Сиена Спенсър. Косата ѝ се подпали от една свещ.

— Ужас! — възкликнаха Пола и Сам едновременно. Сиена беше нашумяла дизайнерка на чанти от Горен Ийст Сайд, омъжена за един от най-богатите акционери в хедж фондове в този район.

— Удължена коса от Джон Барет за две хиляди долара беше съсипана! — писна Джиджи.

— А тя как се почувства? — попита Сам.

— Сиена беше добре. Но ако питате за гувернантката на Джени — австралийското момиче... Тя стоеше наблизко, опита се да угаси пламъците и изкуственият ѝ маникюр пламна. Наложиха се да я откарат в болница „Сидар Синай“.

Джиджи побутваше една самотна бамя из чинията си.

— Страшна бъркотия — продължи тя, шепнейки. — Гувернантката е извън строя за шест седмици с обгорени пръсти. Джени и Оливър мислят да съдят църквата, но тя е доста известно обществено място и решиха да не вдигат много шум.

И трите жени закимаха в съгласие.

— А какво стана в Белкорт? — най-сетне зададе чакания въпрос Сам.

Пола се усмихна мило. Колко типично за тях — да я попитат след толкова време. Беше пристигнала на обяда в такова хубаво настроение, но сега се почувства раздразнена от престорената им липса на интерес към тържеството на годината. Естествено и двете се бяха надявали, че Пола ще успее да издейства покани, но тя бе заявила, че списъкът на гостите включва само най-близки приятели и роднини. Истината бе, че просто не искаше да присъстват и да разводняват удоволствието ѝ от това, че е част от отбрано общество.

— О, беше голяма забава — отговори нехайно Пола и разбърка бавно със сламка минералната си вода. — Макар че едва не си порязах пръста на прозореца в една от вилите за гости. Дори не можех да се оплача. Нали вече сме роднини с Билингтън.

Джиджи пусна една изкуствена усмивка.

— Е, аз не бих избързвала да го съобщавам. Чете ли онази статия в „Оракъл“ за разбивачката на семейства вчера? Не ми се вярва семейството на Дейвид да подмине това. А между другото чухте ли новината? Принцеса Катрина току-що е записала дъщеря си в „Итън Менър“.

Пола едва сдържа яда си, че не ѝ дадоха възможност да разказва за великолепието на Белкорт, но пък се зарадва на скоростта, с която Джиджи насочи разговора в друга посока. Знаеше, че с подробностите от вилата за гости бе постигнала желания ефект.

— Принцеса Катрина? — учуди се Сам. Пола не можеше да признае, че няма представа коя е принцеса Катрина, за да не се изложи.

— Не е ли изключителна? — Джиджи превзето замахна с ръка. — Тя е италианската Мари-Шантал. Семейството на съпруга ѝ щеше да наследи короната на Италия, ако не ги бяха детронирали.

— Пословичен гардероб — кимна Сам. — Всеки ден е с „Бъркън“.

— И тя е записала детето си в „Итън“? — въодушеви се Пола.

— Карлота е петгодишна, колкото нашите сладурчета — поясни Джиджи, докато чертаеше с вилицата си фигури от капките балсамов оцет по чинията си.

Сега беше ред на Пола да не прояви интерес.

— Знае ли се в кой клас е записана?

Шансът тази Карлота да попадне в подготвителния клас на дъщерите им, бе петдесет на петдесет.

— Още не. Едно момиче в офиса на Брус познава сестрата на секретарката в училището. Всичко, което знаем, е, че е записана в „Итън Менър“ и започва след великденската ваканция.

— Е, сбирките за сутрешно кафе на родителите имат нужда от свежа кръв!

Джиджи погледна Пола. Всяка от тях знаеше какво си мисли другата — какво си мислят всички. Родителите на учениците в „Итън Менър“ бяха някои от най-заможните и успели хора в Манхатън и заради това богатата програма от събития в календара на училището даваше едни от най-добрите възможности в града за създаване на контакти. Правеха се сделки без много шум на излети с бащите, изгодни приятелства се изграждаха на коледната разпродажба. Но това беше друго ниво. Принцеса Катрина бе нова в града и щеше да търси обществени контакти. Това беше златна възможност да се сприятелят с някого от най-високите кръгове на обществото.

Пола попи устата си със салфетка и почувства, че я завладява нова решимост. Гodeжът на Брук и Дейвид предизвика противоречиви чувства у нея. Първоначалното ѝ въодушевление след пристигането ѝ в Белкорт бързо бе сменено с неудовлетвореност от собствения ѝ живот. Вярно, че ѝ бе подарен достъп до още по-изключителни етажи на манхатънското общество, но това я накара да се почувства дребна и незначителна. Балната зала на Белкорт бе озарена от звездно присъствие онази нощ. Всеки един от гостите излъчваше някаква особена сила, която бе накарала Пола да се почувства нищожество. Но Пола беше боец. Всяко препятствие превръщаше в шанс. Знаеше, че трябва да подобри положението си. Когато за пръв път срещна Уилям, „Асгил“ бе популярна колкото „Ревлон“ и се очакваше да бъде купена като топъл хляб за един милиард долара. Но това не се случи и Пола разбра от Уилям, че бизнесът не върви. Не разчиташе на него да промени към по-добро живота им, но тя можеше да предложи две

неща. Нови обществени контакти благодарение годеща на Брук и желязна практичност, която я бе докарала от Грийнсбъро, Северна Каролина, до Горен Ийст Сайд в Манхатън — потенциал, който, беше убедена, можеше да я изкачи до още по-големи висоти.

Със светнал поглед наблюдаваше маса номер осем, където Никол и Уенди се кискаха над чиниите си. Тази сцена беше символ на всичко, което някога бе искала: богатство, слава и могъщество. Да имаш най-хубавата маса в заведението би предизвикало завист и възхищение. После отново погледна към Джиджи и Сам. Бяха приятни момичета, разбира се. Забавни и безобидни. Но на Пола й се струваше, че ги е надраснала. Време беше да настъпи газта. И дори вече имаше няколко идеи как ще стане това.

8.

Пати Шакълтън извърши юридическото си чудо. От „Оракъл“ се съгласиха да пуснат опровержение в сайта си и извинение в главния вестник на следващия ден. Но Тес не можеше да разчита на това. Знаеше, че вестниците не обичат много да бъдат притискани от адвокати, а последното нещо, което тя искаше, бе да предизвика вендета от таблоида срещу рода Асгил. Налагаше се да пусне в ход чара си, така че два дни по-късно покани Ребека Шарп от „Оракъл“ на обяд. Седнала под жълтата тента в „Силвано“, Тес наблюдаваше оживлението по Седмо авеню. Тя широко се усмихна, когато забележа старата си приятелка да слиза от таксито и да се отправя към масата ѝ.

— Изглеждаш фантастично — възкликна Тес, искрено впечатлена от бляскавия ѝ вид. Преди десетина години двете с Беки бяха работили заедно в „Колчестър Обзървър“. Бяха се прехвърлили в Лондон по едно и също време — Тес в дамската рубрика на „Дейли мирър“, а Беки в светската хроника на „Сън“. В онези времена тя беше известна като Щурата Бекс — висока и едра, страхотна шегаджийка, обсебена от музиката и през първата им година в големия град доста обикаляха насам-натам по премиери, сбирки и концерти, навсякъде, където Беки можеше да заведе втори човек.

Тес не бе виждала Бекс, откакто тя се премести в Ню Йорк в редакция „Забава и знаменитости“ на „Оракъл“ преди три години. Беше се променила невероятно. Дългата ѝ коса, която преди имаше цвят на портокалов мармалад, сега беше златисторуса и падаше на вълни по загорелите ѝ рамене. Беше свалила поне двайсетина килограма и атлетичната ѝ като на амазонка фигура изглеждаше слаба и елегантна в кашмирена блузка и тесни джинси.

— Не мога да повярвам, че най-после си тук — изпищя Беки, с което привлече разтревожените погледи на двойка от съседната маса. — При това на каква работа! Как е зад кулисите?

Беки бе прихванала презокеанския акцент, а животът в Голямата ябълка явно бе повишил децибелите на и без това силния ѝ глас с още

десетина процента.

Тес се разсмя.

— В първия си работен ден пристигам в офиса в седем сутринта и разбирам, че съм почти последна. Кога спите тук?

Беки махна небрежно с ръка.

— Спането е за неудачниците, скъпа. В секундата, в която се разчу, че Ана Уинтър става в пет часа за игра на тенис и сешоар, всички решиха да отиват в офисите си преди изгрев-слънце. Скоро ще разбереш, че в Манхатън всичко е надиграване.

— Кажки къде живееш?

— В Бруклин — отвърна Беки и направи опулена физиономия. — Всичко живо се е заселило вече там. Наемът на нещо, колкото кутия за обувки е безумен. Ами ти?

— На няколко минути оттук съм — небрежно отговори Тес. — На Пери стрийт във Вилидж.

Беки направо се задави с водата си „Перие“.

— Ах, ти кучко! — писна тя. — Мразя те! Някой ти плаща прекалено много пари. По дяволите, мечтая за Уест Вилидж, затова обичам да обядвам тук и да си представям...

— Да си представяш? — зачуди се Тес.

— Да си представям, че съм някоя от тях — пошушна тя и посочи с глава една изключително издокарана блондинка на съседната маса. Жената беше зашеметяваща, с безупречна прическа и рокля за две хиляди долара, която Тес разпозна като „Марни“. Тя седеше срещу мъж, надхвърлил четирийсетте, облечен в широки панталони, тъмносин пуловер и шал, омотан около врата му. Беше доста пълен и, откровено казано, грозен.

— Искаш да приличаш на такава жена?

Беки я погледна изненадано.

— Че кой не иска?

— Но видя ли с кого е? Той носи пашмина!

— Скъпа, всяка жена в този град иска да си хване богат съпруг. Някои жени, всъщност повечето от приятелките ми, посвещават целия си живот на това. А в наши дни не може много да се придирия. — Беки драматично простена. — Ах, удоволствието да не работиш.

Тес се усмихна.

— Ти обичаш да работиш.

— Напълно безсмислен труд — промърмори безизразно Беки. — Това е другият вариант.

Тя се приведе напред заговорнически.

— Като стана дума за жени с много богати мъже, как е новата ти приятелка Брук Асгил? Без съмнение, ще ми уредиш интервю с нея.

Тес направи престолено гневна физиономия.

— След този номер, който вестника ви току-що сви? — възмутено извика тя, а после продължи: — Сега сериозно, осъзнаваш ли колко вбесихте две от най-влиятелните фамилии в Ню Йорк и за какво? Две колони нападки и извинение на следващия ден.

— Всъщност, моят редактор много хареса статията — заяви Беки. — Всичко, което се свързва с името Билингтън е голяма новина, а Дейвид и Брук са най-сексапилната двойка в Ню Йорк след Дж. Ф. Кенеди — младши и Каролин Бисет. Не че някой таблоид може да се доближи до тях.

Сервитърът донесе равиолите.

— Ще ми направиш ли една услуга? — попита Тес. — Всъщност две.

Беки вдигна поглед от чинията си.

— Казвай.

— Можеш ли да ме свържеш с всички важни личности от медиите, които познаваш? Редактори във вестници, колумнисти в светски рубрики, главни и художествени редактори. Познавам тук-там някого, но ми трябва всички, и то много бързо.

— Не искам да те засегна, но наистина се изненадах, като чух, че Асгил са наели теб. Пиар презентациите са точно за това.

Тес я изгледа саркастично.

— Благодаря, че ми напомни.

— Какво още?

— Кажи ми кой ти даде информацията за Брук.

Беки се изсмя бавно и неестествено и размаха пръст.

— Стига, Тес. Работила си в медиите. Знаеш, че никога не разкриваме източниците си.

— Откога стана госпожица Почтеност! — изсмя се Тес. — Добре си спомням времена, когато отделяше безкрайно място в музикалната рубрика на „Сън“ на никому неизвестни състави срещу командировки, та дори и за една чаша „Кава“^[1]!

Беки се усмихна при спомена за дните в Лондон, когато двете го бяха ударили на живот.

— А ти какво можеш да направиш за мен? — втренчи се настойчиво в нея тя.

Дотук с приятелството, каза си Тес. Беки не беше стигнала дотук само заради чувството си за хумор. Под външността на сладка купонджийка се криеше железен характер.

— Ако ми помогнеш сега, ще се опитам да ти уредя ексклузивен репортаж от сватбата на Брук и Дейвид.

— А снимки от медения месец?

Тес поклати глава.

— Не мога да обещаая това, но със сигурност нещо ексклузивно. Нещо, с което ще спечелиш точки пред шефа си.

Беки извади голям оранжев тефтер от скъпата си на вид чанта и запрелиства страниците. Записа някакъв адрес на яркорозово листче и го подаде на Тес.

— Няколко души ще ходим тази вечер в „Сохо Хаус“. Има един кино клуб, ще има прожекция на новия филм на братята Коен. Много готини хора — подчерта тя. — Всички ще бъдат там — от Гленда Бейли^[2] до Кол Алън^[3]. След това ще има малък коктейл. Това ще помогне за начало.

— Звучи интересно — отговори Тес и сгъна листчето. — А сега за източника?

Беки се засмя.

— Тес, не пускаш кокала!

— Кажи ми — натърти Тес, но Беки повдигна и двете си ръце.

— Наистина не знам. Това не е моя статия.

— Хайде, Бекс, ти знаеш всичко.

Беки изгледа продължително Тес, после се наведе напред.

— Мисля, че е била някаква бивша приятелка на Дейвид — призна тя. — Знаеш какво говорят за унизените жени? Е, в Ню Йорк тази ярост е многократно по-голяма. Никога не подценявай щетите, които може да ти причини някоя отмъстителна амбициозна личност.

— Ще го запомня — ухили се Тес.

Беки сложи ръката си върху тази на Тес.

— Скъпа, хубаво е, че си тук. Честно.

— И аз се радвам, че те виждам тук. Справяш се добре. Я само се погледни. Къде изчезна Щурата Бекс?

Беки високо се изсмя и отново много глави се обърнаха към тях.

— Знаеш ли, преди си мислех, че нюйоркчани нямат време за любов, защото се хвърлят да градят кариери — дълбокомислено заяви тя. — Сега откривам, че е обратното — те стават работохолици, защото е много трудно да срещнат любовта.

— Да разбирам ли, че още не си срещнала своя омотан в пашмина принц? — усмихна се Тес.

Беки отново се разсмя и хвърли поглед към двойката на съседната маса.

— Не. Проблемът е, че според мен типът мъже „чичко-паричко“ са мръсници — прошушна тя.

Тес избухна в смях.

— Е, не съм се отказала. Дори миналата седмица отидох на една от онези срещи за запознанства „Мода и финанси“ — продължи Беки. — Сега е много популярно. Идват много хубави момичета и богати мъже, за да търсят любов, но трябва да ти призная, че се отегчих до смърт. Накрая си тръгнах с една жена.

Очите на Тес се разшириха като плочи.

— Казва се Дита — додаде Беки. — Моден пиар на свободна практика. С нея имам много повече допирни точки, отколкото с онези отегчителни типове с удобните им обувки.

— Леле — зяпна Тес. — И какво стана?

— Нищо — засмя се Беки. — Майката природа си каза думата — не можах да го направя. Но това е Ню Йорк, бейби. Толкова отчайващо е положението тук. Мисля, че това беше знак свише, че ми е отредено да остана сама. Между другото, как е страшно сексапилният Дом? — смени темата тя и отпи от водата си. — Той като че ли искаше да работи в Ню Йорк повече от нас двете.

Усмивката на Тес угасна при споменаването на приятеля ѝ.

— Дом е все още в Лондон.

— Да не сте се разделили? — вдигна вежда Беки и погледът ѝ омекна.

— Не, не, нищо подобно. Той няма виза, така че преживяваме презокеанска любов.

— Много шик — отбеляза приятелката ѝ. — Липсва ли ти?

— С четиринайсет часа работа на ден не съм имала възможност да усетя липсата му.

— Хм. Или може би просто не ти липсва — погледна я изпитателно.

Тес се позамисли.

— Не. По-скоро трябваше да дойда тук, за да се отдалеча от удобството.

Беки се засмя.

— Едва ли сте отегчени от еднообразие. Когато и да ти се обадя, все летите към някое екзотично място.

— Може би не, но сме заедно вече девет години. Понякога разстоянието сближава хората повече.

Беки сякаш се поколеба, поигра си с вилицата си, преди да попита:

— Имаш ли му доверие, Тес? Не е проява на неуважение към Дом, но аз не бих оставила такъв хубав мъж сам в големия лош Лондон и две минути. А и нещо друго — вярваш ли на себе си, оставена свободна в този голям град?

— Отговорът е да — категорично заяви Тес. — Да и да.

Макар че не можеше да преодолее спомена за единствения път, когато му бе изневерила. Бяха заедно от осемнайсет месеца и тя започна да изпитва съмнения относно идеята за обвързване. Та тя беше едва на двайсет и две. Не трябваше ли да е млада, безгрижна и необвързана и да се възползва от всички изкушения, които Лондон предлагаше? През един уикенд Дом бе заминал да кара сноуборд с приятели, а Тес бе поканена на парти от един от външните редактори на „Глоуб“ в голяма вила във викториански стил в Барн. Къщата беше претъпкана с хора, работещи в медиите, които тя познаваше от телевизионния екран или от снимките към статиите им във вестниците. В мига, в който видя Чарли, тя разбра, че нещо ще се случи. Той бе трийсетгодишен, редактор реклама и син на предишния главен редактор на групата „Глоуб“. Той също беше сгоден, но това не му бе попречило да флиртува с нея. Тес се бе почувствала поласкана от вниманието на мъж с пет години по-възрастен от нея и далеч по-успешна кариера и се бе стигнало до това, че отидоха в апартамента ѝ в Клапам. Сексът беше вихрен. Чарли си бе тръгнал в седем сутринта,

но преди това ѝ бе разказал, че в „Глоуб“ се освобождава място за редактор.

— Каквото се случи миналата нощ да си остане между нас — бе ѝ казал той и тя бе удържала думата си. Три месеца по-късно Тес стана най-младата водеща журналистка в „Глоуб“.

Вдигна поглед с гузно чувство, защото си помисли, че Беки е прочела мислите ѝ.

— Недей да свикваш много без него, сладурче — сериозно я посъветва. — Изпуснеш ли Дом, може да се окажеш необвързана за следващите пет години. Някои наричат Ню Йорк джунгла. Е, аз пък ще ти кажа, че по отношение на любовта си е скапана пустиня.

[1] Кава — марка испанско пенливо вино. — Б.пр. ↑

[2] Гленда Бейли — главен редактор на списание „Харпърс Базар“. — Б.пр. ↑

[3] Кол Алън (1953) — австралийски журналист. Главен редактор на вестник „Ню Йорк Поуст“. — Б.пр. ↑

9.

Дейвид сграбчи ръката на Брук и я поведе край портiera в лобито на Парк авеню 740 — една от най-престижните жилищни сгради в Манхатън.

— Всичко ще е наред — прошепна той и думите му почти се заглушиха от тракането на точетата на Брук по черно-белите карета на мрамора.

Брук се усмихна вяло и усети, че притеснението ѝ се засили. Как можеше да е наред. Бе прекарала последните три дни в агония заради разкритията в „Оракул“ за отношенията ѝ с Джеф Даниълс, беше се мятала между отвращение, разочарование и гняв. Първата ѝ реакция бе да избяга и да се скрие, но вътрешно в себе си знаеше, че единственото, което трябваше да направи, беше да излезе с открито лице и да поеме отговорност. Не я ли посъветваха точно това? Бе запазила самообладание в работата, където се доверяваше на повечето колеги, но съвсем друго нещо беше да се срещне с широкия кръг познати на Дейвид. Брук не разбра настояването му да приемат поканата — Грейдън и Естела Уинстън не му бяха особено близки приятели, но ѝ беше неудобно да му откаже. Той бе застанал до нея като скала, след като избухна скандалът. По това време беше заминал за Бостън на конференция на Си Ти Ви и незабавно се бе върнал, за да остане с Брук в апартамента ѝ. Макар да беше сигурна, че е изтърпял сериозни разпавии с баща си, Дейвид бе останал спокоен и ведър, беше ѝ приготвил ваната, направи ѝ божествен масаж на стъпалата и не бе спрял да я уверява, че всичко това е без значение и че той напълно ѝ вярва.

Брук натисна бутона на асансьора и се обърна към годеника си.

— Ако хората започнат да си шушукат, оставаме двацет минути и се прибираме.

Дейвид се изкиска.

— Скъпа, тези хора не са „Оракул“, нито читатели на „Шеста страница“ — повечето от тях приемат „Уолстрийт джърнъл“ за леко

четиво. Така или иначе, те се занимават с много по-важни неща от това да одумват твоите закачки в колежа.

Точно тогава вратата на асансьора се отвори и оттам излезе една елегантна двойка. Те ги подминаха и Брук дочу приглушения смях на жената, който отекна в лобито.

Дейвид отгатна мислите ѝ и се усмихна закачливо.

— Не ставай параноичка, скъпа — предупреди я той. Брук знаеше, че е прав, но тази криза само бе затвърдила противоречивото ѝ отношение към Горен Ийст Сайд. Наричаше го най-пълния джоб на Манхатън. Повече от двайсет години бе неин дом и обикновено го чувстваше сигурно и близко място, но можеше да бъде и много враждебно — източник на присмех и критика. Истината беше, независимо дали приятелите на Дейвид четат „Шеста страница“ или не, че те много се интересуваха от клюките. Клюките бяха кръвта на изисканото общество.

Асансьорът спря на шестия етаж и те бяха посрещнати от звуците на джаз ритми и оживен разговор, които долитаха през отворената врата на апартамента на Грейдън и Естела Уинстън. Там вече се бяха събрали около петдесет човека — повечето трийсет-четирийсет годишни, но консервативните им дрехи и сдържано поведение ги състаряваха с около десет години. Жените бяха облечени в костюми с панталони или малки черни рокли, със строги прически и никакви аксесоари, освен самоувереността, която излъчваха. Грейдън беше редактор на лъскаво политическо списание, а съпругата му — дъщеря на републиканец, един от най-големите спонсори в Ню Йорк. Според Дейвид останалите гости бяха представители на медиите, учени и политици.

— Не ме оставяй — прошепна му тя, докато приемаше чаша шампанско с усмивка.

Преди да успее да ѝ отговори, строен мъж в черно поло и сиво спортно сако се приближи и се ръкува с него. Тя позна Ниял Доналд, известен журналист, телевизионен коментатор и автор на „Власт и престиж: политическото бъдеще на Америка на световната сцена“.

— Дейвид, Брук. Как сте? Изглеждате прелестно, Брук — усмихна се той, макар че тя забеляза как насочи цялото си внимание към Дейвид и дори не погледна към нея.

— Много ни хареса докладът ви за Китай миналата седмица — продължи Ниал, отпивайки замислено глътка „Круг“. Брук бе изолирана. Ниал Доналд бе от онези важни клечки, които Брук ненавиждаше най-силно. Наперен, самодоволен и арогантен. Тя си спомняше друга безкрайно дълга вечеря, когато беше принудена да слуша хвалбите му, че е учил в Харвард и е получил стипендия „Роуд“ в Оксфорд. По-късно го бе дочула да се заяжда, че Дейвид едва е издраскал до „Йейл“. Прииска й се да го удари.

Вместо това, тя докосна Дейвид по ръката и му прошепна „Извини ме“. Отдалечи се, за да си потърси убежище. Често ходеха на сбирки и на повечето от тях прекарваха приятно, но тези с нюйоркската интелигенция бяха тягостни и отегчителни.

Не можеше да се забавлява на такива места, но поне се бе научила как да оцелява. Малко приказки с домакинята по банални, безобидни теми, после оставяше хората да се разприказват за себе си (най-любимото занимание на нюйоркчани), или прекарваше доста време да си „пооправи грима“. Беше се научила да остава невидима.

Едно от нещата, които обичаше да прави, бе дискретно да разглежда домовете на хората, а мезонетът на Грейдън и Естела беше доста интересно място. Високи тавани, светлокремави килими, истински произведения на изкуството, сред които тя разпозна Дюфи^[1] и Шагал^[2], изящни, скъпи уникални мебели. Беше едно от онези места, които изискват от хората да се облекат в нещо красиво, за да са в унисон с изискания стил. Брук обаче беше доволна, че избра черна рокля без ръкави на Алис Рой и семпло колие по врата. Дори трябваше да се раздели с любимите си черни обувки на „Лубутен“, от страх да не изглежда прекалено екстравагантна. Знаеше, че ще я наблюдават с подозрение тази вечер. Светските жени на Ню Йорк и без друго се славеха със студенината си, но сигурно биха вледенили на място всеки набеден за рушител на семейства.

— Какво мислите за търговския дефицит? — попита един кадифен женски глас зад гърба й.

Гърлото на Брук пресъхна от притеснение. Почувства се като на изпит.

Обърна се и видя една елегантна брюнетка в силно вталена рокля със златисточервен цвят на японски клен. Имаше невероятно красиво лице. Изглеждаше на годините на Брук.

— Да, ъ-ъ, търговският дефицит... — запелтечи Брук и тогава жената широко се усмихна. Брук се разсмя.

— Извинете — побърза да добави непознатата. — Понякога става малко отегчително на такива места, затова обичам да си правя шегички.

Брук се усмихна, благодарна, че е намерила поне една сродна душа.

— Представях си, че смисълът на една такава сбирка е забавлението — съгласи се Брук. — Но на никого тук не му личи, че прекарва добре.

— Всъщност, истинската цел е да си сверят часовниците. Дейвид обича да казва: „Не можем да общуваме през цялото време, с когото искаме“. И, разбира се, е прав. Хората, събрани тук, ще консултират правителството след пет години. Някои дори вече го правят.

Тя отпи глътка шампанско и подаде бялата си ръка.

— Алиша Уинтроп — представи се тя. — Съжалявам, че не успях да дойда на годежа. Чух, че е било фантастично тържество.

За секунда Брук успя да направи връзката и сърцето ѝ се сви. Някога Дейвид бе имал приятелка на име Али Уинтроп.

— Вие сте Али Уинтроп?

Алиша се засмя.

— О, знам, че старите имена трудно избледняват, нали така? Дейвид и аз се срещяхме, когато бяхме деца. Семействата ни имаха съседни вили в Нюпорт. Тогава всички ме наричаха Али.

— О, мислех, че връзката ви е от по-скоро — учуди се Брук, възможно най-равнодушно.

Алиша кимна.

— След колежа работих в Рим... Учила съм в „Браун“ две или три години преди вас, доколкото знам.

— Били сте в „Браун“? — заинтригува се Брук.

Тя кимна.

— С Дейвид започнахме да се срещаме отново, когато се върнах в Ню Йорк, но той постъпи на работа в новинарската редакция на Си Ти Ви, а аз не можех да си позволя всички тези пътувания. Имах

чувството, че имам връзка с номад. Мисля, че просто бяхме прекалено заети, за да останем заедно.

— О, така ли. Прекалено заети? — Брук се опита да бъде учтива.

— Ъ-хм — кимна Алиша. — Управлявам една галерия в центъра. „Халцион“ на Спринг стрийт. В момента имаме изключителна изложба на картини на масайски воители. Рисуват със стрелите си. Толкова са съдържателни. Трябва да я разгледате. Освен това съм и консултант по изкуствата в Европа. В Русия ми плащат добре.

Брук започна да планира бягство. Разбира се, знаеше, че Дейвид е имал в миналото доста бивши приятели, но никак не ѝ се щеше да си приказва с някоя от тях. Осъзна, че стиска прекалено здраво чашата си с шампанско.

— Съжалявам за онова нещо в „Оракъл“. — Алиша звучеше съчувствено, но Брук не се хвана.

— Това е част от играта.

— За щастие, при мен не беше чак така — подхвърли Алиша. — Сигурно щеше да е различно, ако се бяхме сгодили. А може би ни виждаха толкова често заедно, че не бяхме интересни.

Брук лекичко се усмихна. Точно когато се канеше да си тръгне с извинението, че я боли глава, се появи Дейвид и ѝ подаде чаша шампанско. Изглеждаше възторжен, изпълнен с очаквания.

— Е, значи най-накрая се срещнахте — възкликна той.

— Не се притеснявай, не ѝ издавам нашите тайни — съзаклятнически подхвърли Алиша и побутна закачливо с лакът Дейвид и наклони глава с усмивка.

— Аз и не искам да ги знам — промълви Брук и се опита да се усмихне.

— Ще оставя влюбените гълъбчета — обяви Алиша. — Трябва да поздравя Грейдън и Естела за новия им Лусиан Фройд^[3].

Следващия половин час прекараха в разговори с разни хора, но Брук оставаше малко встрани и внимателно наблюдаваше Дейвид и Алиша. Бившата му приятелка се бе върнала при своя придружител, сериозен мъж в тъмен костюм и очила с дебели рамки, Дейвид ѝ бе обяснил, че е архитект. За случайния наблюдател Брук просто стоеше до прозореца и се наслаждаваше на гледката и изисканата атмосфера. Всъщност тя следеше за някой издайнически знак, че Дейвид все още се интересува от Алиша — тайнствен поглед или уж случайно

докосване. Нямаше нищо такова. Те почти не си проговориха. Постепенно раздражението на Брук от засадата, която ѝ е устроила бившата му приятелка, се превърна в очарование от лекотата, с която общуваха с хората в стаята. Дейвид имаше магнетично излъчване — затова и се бе влюбила в него. Притежаваше естествен финес, вродена самоувереност. Говореше убедително и компетентно и с присъствието си сякаш изпълваше пространството, в което се намираше. Алиша имаше съвсем друга тактика. Когато беше близо до нея, Брук се заслуша в разговора ѝ и бързо разбра, че тя не казва нищо особено умно или интересно, но притежаваше нещо много по-въздействащо от интелигентност или находчивост. Алиша беше флиртаджийка от световна величина. Тя не влагаше във флирта покана за интимност, а караше човека срещу себе си да се чувства като най-важната личност на това място. Заради това я гледаха сякаш цитира Декарт^[4].

Брук погледна часовника си. Беше почти единайсет.

— Познавам този поглед — прошепна в ухото ѝ Дейвид. — Искаш да си тръгваме, нали?

Тя му се усмихна с благодарност.

— Толкова ли е очевидно?

Бяха останали само два часа, но на Брук ѝ се сториха цяла вечност. Тя не пропусна да забележи как я поглеждаха крадешком, нито шушукането, в мига, в който се отдалечи. Устата я заболя постоянно да се усмихва. Чувстваше се като селския луд.

Щом стъпиха на Пето авеню, товар ѝ падна от раменете. Дейвид я придърпа в прегръдката си и я целуна силно и дълбоко. Беше толкова страстно и неочаквано — спонтанните им целувки, особено на обществени места, бяха станали протоколни, защото непрекъснато ги наблюдаваха. Шофьорът му бе паркирал на отсрещния ъгъл и те отидоха дотам прегърнати.

— Съжалявам, че толкова се задържахме — каза той, докато ѝ отваряше вратата на лексуса си. — Нали не беше чак толкова зле?

— О, и още как — разсмя се тя.

— Не чух нито един човек да споменава Джеф Даниелс.

— Едва ли ще обсъждат подробности от някаква вулгарна статия с теб — напомни му тя. — Но явно всички ги знаеха.

Той замълча за момент.

— Като че ли добре си поговорихте с Али.

— Приятна е — провлече Брук равнодушно.

— Нали не ревнуваш? — попита той и се позасмя.

— Не й вярвам — смръщи вежди тя.

— Да й вярваш? Какво имаш предвид?

— Може да съм луда — продължи Брук, — но имам някакво предчувствие!

— Предчувствие за какво? — учудено попита Дейвид. Изрази се доста сдържано. Стори й се, че го подразни думата „доверие“. Брук предположи, че той има основание предвид разбирането, което беше проявил към обвиненията за Джеф Даниелс.

— Питам се дали Алиша не е пуснала в „Оракул“ тази клюка — обясни тя.

— Какво?

— Виж, днес говорих с Тес Гарет и тя ми каза, че информацията е подадена от твоя бивша приятелка.

— А на мен ми се струва, че Тес Гарет се опитва да оправдае присъствието си.

— Беше съвсем сигурна.

— На какво основание?

— Има източник в „Оракул“.

Той стисна устни.

Брук замълча за известно време. Никак не обичаше да обсъжда старите му връзки. От опит знаеше, че това издаваше ревност или неувереност.

— Нищо ли няма да кажеш? — погледна го тя.

— И как трябва да реагирам? — сопна се той със сподавен гняв.

— Е, не мислиш ли, че е била Алиша? Все отнякъде е дошла информацията.

— Откъде е разбрала за тази история?

— Ами, тя е учила в „Браун“...

— Брук, ставаш абсурдна.

— Аз ли? — предизвика го тя.

Дейвид беше моногамен рецидивист — между двайсетата и трийсетата си година бе имал поне пет приятелки, връзките, с които бяха продължили между шест месеца и две години. Всяка една от тях би могла да е източникът на информация за Джеф Даниелс. Всички те

имаха достатъчно сериозни мотиви. Може би някаква изкривена представа за права.

Нещо в блесналия поглед на Алиша и усещането за злорадо удоволствие при споменаването на статията в „Оракъл“ събудиха подозренията ѝ към нея. Може да бе женски инстинкт, но беше сигурна, че тя стоеше зад това.

— Да, ти. Все пак точно твойят приятел, онзи Мат Палмър, беше цитиран.

Тя смръщи вежди.

— Не е бил той. Обясних ти какво е казал. Някакъв журналист го е открил и е предал неправилно думите му.

— И ти вярваш на това?

— Да, вярвам. Той има по-малко основание да го направи от Алиша.

Той се обърна с лице към нея.

— Нашите родители се познават от години — процеди Дейвид през зъби. — Тя е много други неща, но не и преднамерен злосторник.

— Струва ми се, че я защитаваш.

Дейвид рядко се разгневяваше. Обикновено се справяше с проблемите по своя типично хладнокръвен, сдържан начин, но този път повиши тон.

— Не я защитавам. Просто се чудя какъв мотив може да има за подобно нещо.

— О, кога ще пораснеш, Дейвид? — извика Брук. — Може би, само предположи, че още те обича. Мислил ли си за това? Може би е готова да направи всичко, за да не ти позволи да бъдеш щастлив с друга.

Дейвид я изглежда с каменна физиономия.

— Брук, тя беше тази, която прекрати връзката.

Това беше плесница за Брук. Тя си бе изградила романтична представа за Дейвид Билингтън, най-желания в Америка, който бе отхвърлил всичките си предишни приятелки, защото като принцът от приказките е търсел съвършеното момиче. По детски беше повярвала, че тя е неговата единствена истинска любов. Нито за миг не бе допускала, че е спасителен вариант, че той копнее за онази, която не може да има. Зачуди се дали Дейвид и Алиша щяха да са още заедно, ако тя не беше сложила точка, и в съзнанието ѝ изникна образ как

двамата водят приема за годеща си в пълна хармония. Но знаеше, че е права за Алиша, чувстваше го.

— Само защото е скъсала с теб, не означава, че иска някой друг да те има, Дейвид — подчерта тя. — Наивно е да се мисли, че Алиша не е способна на злоба и непочтеност, просто защото някога си я обичал.

— Е, благодаря ти за гласуваното доверие.

Не ѝ убягна, че той не отрече, че е бил влюбен в Алиша. Въпреки обидата и гнева си, изпита желание да го предпази. Тя не нанасяше удар, само казваше истината: Дейвид беше силен в много отношения, но си имаше и слабо място. Винаги виждаше хората само в добрата им светлина. Нямаше и следа от подозрителност или цинизъм в характера му и тя знаеше, че ако някой ден той се кандидатира за президент, тази слабост можеше да бъде фатална. Тонът ѝ омекна и тя го докосна по ръката.

— О, скъпи, да не се караме за това — прикани го тя. — Знаеш, че го казвам само за твое добро.

— Не, ти го казваш, защото си ядосана — възрази той хладно. — Прекара една скучна вечер и се самосъжаляваш. На твое място бих се поуспокоил, Брук. Е, добре, направила си грешна преценка за онзи Джеф Даниелс, но това не означава, че трябва да се нахвърляш върху всеки срещнат. Не е много привлекателна черта.

Думите му я попариха.

— Погрешна преценка? Значи всичките приказки, че ми вярваш, че приемаш моята версия, са били измишльотини, така ли? Ти изобщо интересува ли се как се чувствах там тази вечер? — Горещи сълзи напихаха в очите ѝ.

Той изду бузи.

— Разбира се, че се интересувам — отвърна той с по-спокоен тон. — Но щом ще ставаш моя съпруга, трябва да свикнеш с тези събития, с тези хора. Това е моят живот, Брук.

Колата минаваше наблизко до апартамента ѝ и това бе единственото място, на което искаше да бъде. Тя потупа шофьора по рамото.

— Мигел, бихте ли ме оставили вкъщи, моля?

Дейвид звучно зацъка с език.

— Скъпа, не го взимай толкова навътре.

— Не го взимам навътре. Просто трябва да се прибера —
прошепна тя.

Дейвид кимна на Мигел.

— Откарай я у дома й.

[1] Раул Дюфи (1877–1953) — френски художник фовист. —
Б.пр. ↑

[2] Марк Шагал (1887–1985) — псевдоним на Моше Захарович
Шагалон — френски художник от руски произход, един от
предшествениците на сюрреализма. — Б.пр. ↑

[3] Лусиан Фройд (1922) — английски художник реалист от
немски произход, внук на Зигмунд Фройд. — Б.пр. ↑

[4] Рене Декарт (1596 — 1650) — френски философ, математик и
физик. — Б.пр. ↑

10.

— Имаме сериозен проблем — заяви Мими Хол, главен редактор в отдела за детска литература на „Йелоу Доор“. Седмичното заседание на редакционната колегия бе започнало едва преди две минути, а Брук вече беше притеснена. Мими Хол можеше да бъде много страховита жена, особено когато имаше проблеми, за които тя винаги умело прехвърляше вината на някого. Привилегиите и известността на Брук не я предпазваха, напротив, те бяха голям дразнител за Мими Хол. Всички в залата знаеха, че мястото на Мими не е в милия, добронамерен свят на детското книгоиздаване. Преди пет години тя била първа ракета в отдела за литература за възрастни на „Дабълдей“, но след серия сериозни провали и последвалите финансови загуби, я бяха уволнили. Стана редактор в „Йелоу Доор“ не защото намираше вълнуващо издаването на детски книги, в никакъв случай — Мими Хол дори не обичаше децата. Но това беше някаква работа и в тази своя преизподня, в очакване на някоя добре платена директорска длъжност, настървено изливаше яда и професионалните си несполуки върху всички останали. Особено върху Брук.

— Тази сутрин имах дълъг разговор с Дженифър Кели и явно няма да можем да пуснем книгата през октомври.

Тя съобщи новината нехайно, но седящият до нея Едуард Уокър, изпълнителен директор на отдела, пребледня. От известно време Дженифър бе най-известният автор на „Йелоу Доор“. Говореше се, че носи петнайсет процента от годишните приходи на фирмата с ексцентричните си любовни романи, чието действие се развива в провинциална Ирландия. Голям хит сред тийнейджърите в Средния Запад, първите ѝ три книги оглавяваха класацията за бестселър на „Ню Йорк Таймс“ седмици наред. Тя бе едно от откритията на Мими. Бе откупила правата за цял свят за пет книги — сделка, възлизаща на петдесет хиляди долара, поради което и търпяха отвратителното ѝ поведение.

— Но Мими, преди две седмици ти ми каза, че вече ни е изпратила книгата — заекна Едуард. — Сега е април, Мими. Април! Досега трябваше да я имаме. — Дори от другия край на масата Брук забеляза паниката в очите на симпатичния англичанин. Мими обърна глава и изглежда презрително Едуард. Не беше тайна, че тя го чакаше да се пенсионира, да се премести или да бъде преместен.

— Явно не си ме разбрал, Едуард. Казах, че Дженифър се кани да я изпрати, но, за съжаление, е бременна и не може да спази крайния срок.

— Бременна е? — попита Едуард недоверчиво. — Когато за последен път видях бременна жена, забелязах, че може да седи зад лаптопа си. — По природа Едуард беше учтив и кротък човек и сега за пръв път Брук го виждаше толкова ядосан. — А ако се е канела да я изпраща, значи не ѝ остава много да довърши ръкописа.

— Трябва ли да ти напомня, че щом Дженифър ни изпрати тази книга, договорът ѝ приключва — заяви Мими, все така непринудено. — И двамата знаем, че всяко издателство в града е приготвило чековата си книжка, за да я спечели. Въпреки че дължи цялата си кариера на мен, лоялността в този град нищо не означава. С други думи, трябва да пипаме внимателно, независимо дали ни харесва.

Всички присъстващи знаеха какво всъщност става с Дженифър Кели. Последната ѝ книга „Шоколадови целувки“ беше едва сто и петдесет страници, повечето от които несъдържателни и лошо написани. Въпреки това преданите ѝ почитатели я бяха изкупили, но си личеше, че любимата им авторка не бе вложила сърце. Тя бе получила милиони долари само от продажбата на книгите си, а предишната Коледа адаптацията от Дисни на втората ѝ книга „Сърце на пеперуда“ бе счупила всички касови рекорди. Едва трийсетгодишна, тя имаше вила в Прованс, апартамент в Манхатън и малко имение в Ирландия. Истината бе, че нищо не можеше да ѝ въздейства.

— Не можем ли да намерим редактор, който да нахвърля нещо? — обади се Дебс Аскуит, която отговаряше за избора на заглавия и беше най-добрата приятелка на Брук в „Йелоу Доор“, и една от малкото, които не се притесняваха да противоречат на Мими.

— В моя списък не нахвърляме книги — отразя я Мими унищожително. — Но да, внимателно обсъдих възможността някой редактор да помага на Дженифър, ала тя малко се притесни. А пък и

ако от пресата разберат, ще падне сериозно писане. Дженифър е голяма звезда. Искаме да я запазим такава, а не да застрашаваме кариерата и репутацията ѝ.

Едуард вдигна ръка.

— Мими, да разделим въпроса на две. Междувременно не е нужно да ви напомням, че ако Дженифър не изпрати книгата, остава дупка в програмата ни за октомври, което ще се отрази доста зле на финансите ни — добави той, обръщайки се директно към Мими. — Така. Някой има ли идея как можем да запълним тази празнина? Джоуел, защо не говорим с Пийт Коулс да напише нещо?

Джоуел Хамилтън беше издавал Пийт Коулс, бивш американски морски пехотинец, който пишеше трилъри за тийнейджъри в стила на „Самоличността на Борн“.

Джоуел направи физиономия.

— За съжаление, не. Той се подготвя за експедиция до Северния полюс и няма да може да напише нищо до Коледа. Тъй като вече е април, трябва да забравим за всичко, което не е напълно готово. Дори ще бъде опасно да се заемем да преиздаваме нещо в момента. За да пуснем нещо през октомври, вече трябва да сме се договорили с търговците.

— Дебс? — попита с надежда Едуард. — Миналата седмица имаше среща с „Уилям Морис“ и „Трайдънт“. Някой да има нещо интересно?

Дебс тъжно поклати глава и дългите червени къдри на гърба ѝ се разлюляха.

— Нищо не може да гарантира запълване на дупка за два милиона във финансовия отчет, шефе.

— Брук — извиси глас Мими, като се усмихна леко. — Ти май имаш една млада известна приятелка, с която можем да работим — Майли Сайръс? Какво ще кажете за едната близначка Буш, която е учителка в детска градина?

— Всъщност не познавам Майли — отговори Брук и лицето ѝ пламна. Знаеше, че имаше най-скромния списък с автори от всички, особено по отношение на финансите. Брук отговаряше да набира красиво илюстрирани книжки и мили приказки, предназначени за групата от седем до единайсет години. За нейна изненада едно от заглавията ѝ току-що бе спечелило медал „Карнеги“ на панаира в

Болоня, но продажбите — единственото важно нещо в тази убийствена атмосфера — се задържаха на средно ниво. Истински големите имена в детската литература като Дж. К. Роулинг, Стефани Майер бяха онези, които се пресичаха с интереса на възрастните читатели.

Тогава изведнъж Брук се сети за онази вълшебница. Ами да, разбира се, страхотният ръкопис, който бе спасила от камарата. Беше го взела в Белкорт и го чете в часовете преди годежа, за да се разсейва от цирка, който се разиграваше около нея. Беше се оказал дори много по-добър, отколкото бе очаквала.

— Обаче — подхвана тя, като почукваше с молива по устата си — четох една чернова, която според мен има голям потенциал.

— Така ли? — попита Мими саркастично. Не беше тайна, че според Мими Брук не трябваше да присъства на тези заседания. — Я, дай с няколко думи.

Винаги когато разговаряше с Мими, Брук се чувстваше като на интервю.

— Разказва се за една тийнейджърка вълшебница.

— Ох — изстена Мими и обърна очи. — Не още някой Хари Потър.

— Нищо подобно — отговори Брук. — По-скоро е роман мистерия. Разкрива различни престъпления в една трилогия.

— Кой е авторът? — поинтересува се Едуард по-великодушно.

— Айлийн Дън.

— Никога не съм я чувала — озъби се Мими.

— Не, защото това е първата ѝ книга — колебливо поясни Брук.

— А кой я представлява?

— Засега никой. Ръкописът е изпратен по пощата.

— Спираме дотук — отсече Мими и вдигна ръка. — Така, някой друг има ли да предложи нещо наистина интересно?

Стара вещица, помисли си Брук, внезапно завладяна от желание да защитава книгата.

— Всъщност „Портико“ е много добра — тя безцеремонно прекъсна Мими. — Има тайнственост и хумор, подходяща е и за младите, и за възрастните читатели.

Тя се обърна и срещна свирепия поглед на Мими.

— Мисля, че трябва да ѝ дадем шанс. Черновата е завършена, а още по-хубавото е, че това е трилогия и втората книга е почти готова.

— Ние обичаме трилогии — усмихна се Едуард. После се извърна наляво. — Мими, мисля, че трябва да я прегледаш.

Тя въздъхна шумно.

— Много добре. Предполагам, че ако е поносима, ще можем да я откупим за жълти стотинки. За авторката това ще е като всички Коледи да дойдат наведнъж.

Да се надяваме, че и моите ще дойдат, въздъхна наум Брук.

11.

Училище „Итън Манър“ се помещаваше на ъгъла на тихата Източна Деветдесет и трета улица в красива къща със странно оформен двор и действаща камбанария, била някога гръцка източноправославна църква. Макар че съществуваше само от двайсет и пет години, то тихомълком се бе превърнало в едно от най-престижните училища в Манхатън, редом с тези от старата гвардия — „Бреърли“, „Дейпин“ и „Колиджиът“. „Итън Менър“ нямаше нищо общо със знаменития британски пансион, но заради строгата директорка англичанка, именно то бе предпочитано от богатите и известни личности, които искаха за децата си смесено училище, където да се възпитават в традиционните английски ценности.

Пола спря поршето си пред училището точно в осем и петнайсет сутринта. Остави децата си Кейси и Амилия да се боричкат на задната седалка и за момент изчака, за да се огледа наоколо за някой друг родител. На отсрещната страна на улицата забеляза черния „Ескалейд“ на Никол Никсън, съпругата на един от най-известните звукозаписни продуценти в Ню Йорк. Три кикотеци се деца изскочиха на тротоара. Като разбра, че ги придружава гувернантката, а не самата Никол Никсън, Пола продължи огледа. Наблизо Робин Стийл паркираше своя мерцедес кабриолет. Момченцето, което беше в класа на Кейси и Амилия, седеше сбутано на задната седалка, а на предната се разполагаше дребен шнауцер. Наблюдението не регистрира нищо интересно. Явно този ден беше ред на гувернантките да водят децата. Пола свали близначките от колата и влезе в училищния двор, стиснала здраво ръчичките им.

— Толкова е хубаво, че днес ти ни водиш, мамо — каза Кейси и вдигна усмихнато лице към майка си.

— Сутрин мама е много заета — отговори тя и стисна малките пръстчета.

— За какво ще говориш с госпожица Боумънт? — попита Амилия, винаги по-подозрителна и предпазлива. — Сигурна ли си, че

не сме направили нещо?

— Абсолютно сигурна — усмихна се Пола.

Тя се спря в двора точно под прозореца на директорския кабинет, така че да бъде видяна отвътре. После приклепна пред момичетата си и силно ги прегърна. Изчака ги, докато влязоха — русите им плитчици се мяткаха под баретите им, после пооправи жакета си на „Шанел“. Пригответи се за битка.

— Госпожо Асгил, толкова ми е приятно, че ви виждам отново.

Госпожица Фенела Боумънт, директорката на „Итън Менър“, протегна пълничката си ръка през голямото орехово бюро, заело значителна част от кабинета, после седна на стола си и приглади дебелата черна престилка, която винаги слагаше върху полата и блузата. Имаше плашещо излъчване — висока, с плътно пригладена пепеляворуса коса и мощен глас. Беше завършила „Класически езици“ в Оксфордския университет в началото на седемдесетте години на двайсети век. Пола добре знаеше, че учениците и много от родителите им угасваха под свирепия ѝ поглед, но тя нямаше никакво намерение да позволи на една надута англичанка — стара мома, да застава на пътя ѝ.

— Благодаря, че ми отделихте време — усмихна се Пола мило. Внимавахе да не издава истинските си чувства, но бе направо бясна, защото цяла седмица не можа да си уреди среща с госпожица Боумънт. В „Итън Менър“ плащаха по десет хиляди долара на срок за всяко от децата си. Това правеше шейсет хиляди долара годишно, които не включваха надутите такси за храна, уроци по балет, по френски, по музика и всевъзможни дарения. При тези пари Пола очакваше да бъде приета незабавно от госпожица Боумънт. Директорката кимна изискано.

— С какво мога да съм ви полезна? — попита тя.

— Идвам заради момичетата — заяви кратко Пола, след като отказа предложения ѝ чай.

Госпожица Боумънт погледна към листа пред себе си.

— Виждам, че Кейси и Амилия се справят доста добре.

— Да, вярно е, но — тя въздъхна театрално — не е лесно с близначките.

Директорката Боумънт повдигна учудено вежди, вероятно защото долови упрек към училището.

— В общи линии със съпруга ми сме много доволни от училището, разбира се — продължи внимателно Пола. — Но напоследък сме малко притеснени, че вашите учители сякаш — как да кажа — възприемат момичетата като едно дете.

Госпожица Боумънт сипа мляко в чая си от малка порцеланова каничка и кимна замислено.

— Моля, обяснете.

— Момичетата казват, че учителите често бъркат имената им. Кейси, Амилия. Амилия, Кейси. Специално Амилия е много разстроена от това, тъй като е по-чувствителната от двете, сигурно знаете. Донякъде бих разбрала това, ако бяха еднояйчни близнаци, но в случая не е така.

Госпожица Боумънт не бе от хората, които ще се притеснят от изнервени родители. Тя фиксира Пола с унищожителен поглед.

— Естествено, съжалявам за притеснението — съобщи тя. — Ще разговарям с всички учители.

Пола въздъхна разочаровано. Бе репетирала тази въздишка два дни.

— Да, това ще е някакво начало — съгласи се тя. — Но аз наистина се страхувам, че това влияе върху индивидуалното развитие на момичетата. Със съпруга ми бихме били по-спокойни, ако можем да измислим начин това да не се случва отново.

— Какво имате предвид?

Пола пое въздух.

— Кейси и Амилия трябва да бъдат разделени, да са в различни класове — настоя тя. — Възможно най-скоро.

Госпожица Боумънт сбръчка чело.

— Така ли? Мислех, че искате да са заедно?

Пола устоя на погледа ѝ, без да трепне. Всъщност това беше вярно. Уилям беше направил голям въпрос от това, когато записваха децата в предучилищния клас преди осемнайсет месеца.

— Освен това обикновено съм против местеното на някой ученик в друг клас и откъсването му от приятелствата, които е създал. Особено в средата на учебната година.

Пола се вгледа в лицето на госпожица Боумънт за следа от подозрение. Да не би някой друг родител да е разбрал за пристигането на принцеса Катрина в това училище и да се опитва да уреди детето си

в същия клас? Не, не е възможно. Може да се е разчуло за записването на Карлота, но дори секретарката не би могла да знае точно в кой от двата класа ще учи тя. С разделянето на красивите си момичета Пола щеше да покрие всички бази. Много скоро щяха да дойдат и поканите за гостуване на децата в палата на принцесата на Седемдесет и втора улица.

— Казвате, че не можете да ни помогнете, госпожице Боумънт?
— леко повиши глас Пола с нотка на заплаха.

Директорката поклати глава.

— Нищо подобно. Просто казвам, че трябва да разговарям с преподавателите и ще разгледам ситуацията до няколко седмици.

Запънала се е като магаре на мост, намръщи се Пола. Фенела Боумънт имаше непонятната почтеност на човек, който не може да бъде купен. Много глупаво от нейна страна при тази власт, която ѝ е дадена. Но Пола имаше скрит коз.

— Няколко седмици? — извика тя и добави мъничко хистерия, за по-голям ефект. — Кой знае какви психологически проблеми могат да възникнат дотогава? Това са чувствителни момичета в критичен прелом на развитието си.

Пола естествено бе очаквала такава реакция от госпожица Боумънт и бе обмисляла часове наред как да я обори.

— Госпожице Боумънт — продължи тя с интонация на водещ на политически дебат, — трябва да ви кажа, че ние вече прибяхме до детски психотерапевт заради проблеми с идентичността.

Тя толкова пъти се бе упражнявала да каже тези думи, че сега почти сама си повярва, че Кейси и Амилия са посещавали психолог.

— Доктор Хил е разтревожен, силно разтревожен. Неговото професионално мнение е, че обучението на момичета в един и същи клас, бъркането на имената — всичко това им нанася вреда.

Тя наблегна на думата „вредa“ и вложеният смисъл не убягна на директорката. Въпреки че бе англичанка, тя разбираше правната култура на Америка.

Фенела Боумънт въздъхна леко, после отвори регистъра с учениците и се замисли за момент.

— Имаме ново дете в „б“ клас, което ще дойде другия срок на мястото на Луси Куонг, която напуска училището. — Тя бързо вдигна поглед. — Баща ѝ заминава на работа в Дубай.

— Е, може би ще е по-лесно за всички, ако станат две нови деца.
Госпожица Боумънт кимна.

— В това има смисъл.

Тя рязко затвори регистъра и се изправи.

— Ще видя какво мога да направя. Заради доброто на момичетата — специално наблегна тя.

— Благодаря, госпожице Боумънт. Според нас Кейси трябва да бъде преместена в другия клас — добави Пола между другото. — Тя е по-борбена, по-уверена. Мисля, че ще се приспособи към новите си съученици по-бързо от Амилия.

— Да, сигурно — кимна госпожица Боумънт. — Съгласна съм, разбира се.

Пола се усмихна. Красивата, известна Кейси. Златното ѝ момиче. От онези деца, с които всички искат да дружат. Предчувстваше успех. Кейси щеше да стане нейният пропуск за върховете на обществото.

12.

Брук Асгил грабна телефона и натисна бутона.

— Ким, би ли дошла? Имаме пожар.

Беше осем и трийсет сутринта. Още не бе свалила самото си, когато забеляза черновата на вълшебното си откритие „Портико“, поставена наред бюрото ѝ. На челната страница се мъдреше кръгче от чаша кафе и едно яркожълто самозалепващо се листче с текст: „Купувай. Евтино. Мими“.

Ким влетя в офиса на Брук. След редакционната среща Брук безуспешно се опитваше да открие Айлийн Дън, авторката. Тя сякаш бе потънала вдън земя.

— Здравсти, Ким, докъде стигнахме с издирването на Айлийн Дън? — размаха срещу нея жълтото листче. — Току-що получих това от Мими. Изведнъж го взе на сериозно.

— Опитвах се да се свържа миналата вечер и тази сутрин, но най-после говорих с нея преди няколко минути. Била е извън града. Изглежда много приятна.

— Особено като се има предвид, че сме я измъкнали от кревата — усмихна се Брук и погледна вазата с рози, които Дейвид ѝ бе изпратил предния ден, за да прекрати напрежението помежду им. Оттогава не бяха споменавали нито Алиша, нито Матю и тя реши, че така ще е най-добре.

— О, това е хубава новина. Би ли ме свързала... — започна тя, но изражението на Ким я накара да замълчи.

— Ами — поде Ким с известно притеснение — Айлийн каза, че я представлява Ванеса Фридман, така че сигурно ще е най-добре първо да разговаряш с нея.

Новината я порази. Усмивката ѝ изчезна и тя се стовари на стола си.

— Ванеса Фридман — зяпна тя. — Но как? Кога се случи това? — погледът ѝ се спря на бележката на Мими и паника сви стомаха ѝ.

Ким разгърна тефтера, който стискаше под мишница.

— В петък ти ми поръча да се обадя на Айлийн и да ѝ препоръчам да си намери агент. Предложих ѝ Ванеса, Джейн Гръбман и Лари от „Отърс Инк“.

Брук гледаше втрещена Ким с надеждата, че това е жестока шега.

— Мили боже. Ти си ѝ предложила трима от най-големите акули в Ню Йорк?

Ким кимна доволно.

— Ти каза, че Айлийн има нужда от агент и реших, че е добре твоите автори да имат най-доброто.

Брук въздъхна тежко. Ким беше полезна и изключително ентусиазирана, но имаше още страшно много да учи за издателския бизнес. Идеше ѝ да се разкрещи, но знаеше, че Ким не си дава сметка какво е направила току-що.

— Ще говорим по-късно — едва процеди тя и направи знак на Ким да излезе, после отпусна глава между ръцете си. Ванеса Фридман беше хиена в сделките. Работеше с много малко клиенти и беше известна с това, че постигаше шестцифрени договори. Дишай, дишай дълбоко, заповяда си тя. Намери номера на Ванеса и със свито сърце го набра. Мразеше тази част от работата си.

— Ванеса, здравей. Обажда се Брук Асгил. Как си?

— Брук Асгил. Каква приятна изненада. Не знаех, че още работиш.

— Така ли? Защо?

— Брук, та ти си най-известната годеница в Америка. Това звучи като работа на пълен работен ден.

— О, напомни ми да си взема дълга отпуска, когато всичко приключи.

Ванеса се разсмя прекалено жизнерадостно.

— Поздравления за сватбата ти. Надявам се, че любимият ти агент ще получи покана, а ако някога решиш да публикуваш мемоарите си, с удоволствие ще го обсъдя с теб.

— Всъщност, точно за това се обаждам.

— Фантастично! — възкликна Ванеса, този път с неподправен ентусиазъм.

— Не, не става дума за мен. Искам да поговорим за ръкопис, който получих по пощата. Разбрах, че ти представляваш авторката.

— А, да, Айлийн Дън. Канех се да ти се обадя тази седмица. Невероятна книга. Кожата ми настръхваше, докато я четях. За трийсет години в този бранш това не ми се е случвало често. Но с „Портико“... О! Това е страхотна сделка.

Брук беше достатъчно опитна и знаеше, че тя преиграва — добре известен трик на агентите. Тя силно се съмняваше, че Ванеса бе прочела повече от няколко страници. Айлийн Дън вече бе предизвикала интерес у някой издател. За един агент това беше достатъчно. Кого го е грижа каква е книгата?

— Радвам се — Брук се опита да звучи мило, но сърцето ѝ биеше лудо. — Всъщност аз я изнамерих от купчината изпратени чернови до „Йелоу Доор“. И доколкото знам една от нашите сътруднички ви е препоръчала на Айлийн.

Последва дълга пауза, което предполагаше, че онова, което бе казала току-що, бе направило някакво впечатление.

— Значи ви интересува? — овладя се най-сетне Ванеса.

— Видях само първите няколко глави. Дадох я и на Мими Хол, която също я хареса — отговори Брук, като се опита да говори с равен тон. Това беше игра: агентът представяше ръкописа като литературно съкровище, а издателят посичаше неговото въодушевление. Като любовна игра.

— Какво ще кажете за приоритетна оферта до двацет и четири часа? — подхвърли Ванеса спокойно.

— Имате ли предвид някаква цифра? — попита Брук, а думите заседнаха в гърлото ѝ.

Тя не беше трудна в преговорите като Мими, която изяждаше жив и най-стръвния агент. Като човек, отрасъл в много богато семейство, тя се чувстваше неудобно да преговаря за пари и пазарлъците с агентите винаги я караха да изпитва физически дискомфорт. Когато започна работа в „Йелоу Доор“ като сътрудник, имаше наивната представа, че животът в издателство преминава в безкрайно четене на книги. Ванеса гърлено се изсмя в телефона.

— Това е трилогия с изключително разнородна аудитория. На търг би стигнала до седемцифрено число за трите тома.

Седем цифри. Минимум един милион. Брук преглътна съвсем тихо.

— Ще трябва да обсъдя това с Мими.

— Добре. Да се чуем в пет следобед? Искам да изпратя ръкописа и на други издатели до утре на обяд.

Брук постави бавно слушалката на мястото ѝ. Повдигаше ѝ се.

Не обичаше конфронтациите и се чудеше какво би станало, ако предложи на Ванеса максимално възможния аванс. Седемдесет и пет хиляди беше лимитът ѝ като редактор. Сигурно Ванеса щеше да си пукне ребрата от смях. Стегна се, взе ръкописа и тръгна към офиса на Мими. Ъгловата стая беше най-хубавата на етаж. През стъклените стени нахлуваше яркото утринно слънце, а заедно с него и типичните за началото на един нюйоркски ден звуци: ритъмът на двигателите, клаксоните на такситата. Шумотевицата и енергията на града бяха приятен контрапункт на тишината в издателство „Йелоу Доор“.

— Влез — обади се Мими в отговор на плахото почукване на Брук по отворената врата. Втъкна боядисаната си черна коса зад ушите, положи двете си длани на масата и чак тогава благоволи да погледне Брук.

— Брук. Хубаво. Говори ли вече с Дън?

Брук държеше ръкописа пред себе си като щит.

— Току-що говорих с нейния агент.

— Агент? — Мими я погледна разтревожено. — Ти не каза ли, че е пристигнал по пощата?

— Да, но явно междувременно си е намерила агент.

— Лош късмет — отсече Мими, а в гласа ѝ се долови обвинение. — Кой?

— Ванеса Фридман.

— Мамка му — изруга Мими със загрижено изражение. — И колко иска да изцеди от нас тази кучка?

— Утре го пуска на търг, но ни дава първо право на избор.

— Ти какво ѝ отговори? Знаеш, че не можем да предложим повече от четирийсет хиляди долара.

— За всяка? — обнадежди се Брук.

Мими завъртя очи към тавана.

— За цялата трилогия? — озъби се тя.

— Е, явно Ванеса иска нещо значително по-високо. Спомена седемцифрено число.

— Какво?

Мими скочи и започна да крачи нервно зад бюрото. На фона на ярката светлина приличаше на сянка.

— Ако беше реагирала веднага щом казах, че ни интересува скапаният ръкопис, нямаше да сме в това положение — изсъска тя. Брук разбра подтекста, беше виждала това и преди. Мими вярваше в книгата, усещаше потенциала ѝ, но не искаше да даде нито пени повече от реалната му цена.

— Обади ли се на Ванеса?

— Не.

— Добре. Обади се на авторката и я питай дали е подписала договор с агенция „Фридман“. Ако не е — направи ѝ директна оферта.

Брук поклати глава. Това беше изключително неетично, Ванеса можеше да реши дори да ги осъди — при това с основание, — че вече са започнали преговори по сделката.

— Не можем да направим това — запротестира Брук.

— И още как. Ти ще го направиш — рязко заяви Мими. — Действай веднага и да сме я заковали до края на деня.

Брук напусна офиса, а сърцето ѝ биеше лудо. Ако сега изиграеше Ванеса, името ѝ пред един от най-уважаваните агенти в Ню Йорк щеше да бъде опетнено. Мими можеше да си позволи такава арогантност, но тя можеше ли? А и Мими нямаше да носи последиците. Върна се на бюрото си и за няколко минути направи упражнения за дишане, които бе усвоила в курса по йога. Не ѝ помогнаха да се успокои. Беше попаднала в капан. Ако се опълчеше на Мими, рискуваше да остане в глуха улица в отдела, а ако се договореше директно с авторката, Ванеса Фридман би могла да използва влиянието си и да сложи край на кариерата ѝ в книгоиздаването. Така ѝ се искаше да се обади на Дейвид, да се посъветва с него, но той бе на път за Дарфур за снимките на документален филм. Главата започваше да я боли от напрежение и тя нахвърля един имейл на Едуард Уокър.

Здравей, Едуард,

И двете с Мими много харесахме ръкописа, изпратен по пощата. Спомняш ли си? Обсъждахме го — новия „Хари Потър“? Авторката вече е с Ванеса Фридман и

правата могат да скочат доста. Ще одобриш ли плащане на четиристотин хиляди долара?

Натисна бутона за изпращане и отпи голяма глътка вода от шишенцето на масата. Ръцете ѝ трепереха, докато отвърташе капачката. Отдавна не се бе чувствала така. Може би никога.

Подскочи, когато компютърът ѝ звънна, че има ново съобщение във входящата кутия.

Ако мислиш, че си струва — да. Едуард

Тя грабна телефона.

— Ванеса, Брук е.

— Радвам се, че си толкова бърза. Какво предлагаш?

— Двеста и петдесет хиляди долара.

Ванеса изсумтя.

— Стига, Брук, не ме обиждай. Помниш какво казах преди.

— Двеста и петдесет хиляди в сегашните условия е прекрасна оферта, Ванеса. Знаеш колко е трудно с младежката литература. При всяко заглавие на Дж. К. Роулинг или Стефани Майер хиляди други остават непродадени.

— Трябва да мисля за клиента си.

Какво ли би направила Тес Гарет, запитва се Брук и си представи суровата, леко плашеща нова говорителка на семейството.

Брук се покашля.

— Твоята клиентка изпрати ръкописа си до „Йелоу Доор“ и ние вече бяхме в контакт. Дори днес се канехме да ѝ направим директна оферта. Ако още не си подписала договор с Айлийн, предполагам, че нашите адвокати могат да докажат предимството ни. Нали не искаш да загубиш комисионната си? Петнайсет процента от двеста и петдесет хиляди долара са много пари, Ванеса.

Последва дълга пауза, толкова дълга, че Брук си помисли, че Ванеса вече е затворила.

— Не мога да обсъждам нищо под четиристотин хиляди долара — отсече тя накрая. Брук си я представяше седнала в офиса си в

костюм на „Армани“, стиснала устни.

— Триста хиляди — опъна се Брук. — Ще отделим шестцифрена сума за маркетинг, за да сме сигурни, че ще залее пазара.

— И триста хиляди ще са само правата за Америка?

Брук се зачуди докъде ще удържи.

— Триста хиляди. За три книги. Само за американските права — поясни тя твърдо.

— Ще трябва да говоря с клиентката си.

— След един час ще ме търсят от правния отдел. Шефовете настояват да се свържа директно с Айлийн.

— Не искам да си разваляме отношенията, Брук — каза Ванеса с леден глас.

— Нито аз.

Тя затвори телефона и издиша. Всеки нерв в тялото ѝ трепереше. Какво направих, какво направих, изохка безмълвно тя. Това надминаваше всичко, което се бе осмелявала да стори досега. Но имаше тайното подозрение, че може би, само може би, бе надхитрила могъщата Ванеса Фридман.

— Кой би си помислил? — измърмори си тя и се почувства замаяна. Седеше там, вторачила поглед в телефона и се страхуваше да помръдне. Когато той звънна след пет дълги, мъчителни минути, Брук подскочи от стола си.

— Ванеса е. Имаш книгата.

Брук се стовари на стола, завъртя се и изкрещя триумфално. Току-що стана едно от големите момчета. Усещането беше фантастично.

13.

Тес надяна широката дървена халка на средния си пръст и вдигна ръка, за да му се порадва. Гладкото парче орехово дърво с размери на топче за пинг-понг лъщеше на слънцето. С него ръката ѝ изглеждаше малка и елегантна. Уличният продавач се беше улисал в поставянето на чифт сребърни обици в пластмасово пликче и тя го потупа по рамото.

— Колко струва? — попита тя и вече бъркаше в чантата си.

— Четирийсет долара — отговори той и отметна дългата си кестенява опашка през рамо.

Тя знаеше, че може да ѝ намали до трийсет долара, но какво пък толкова? Поддаде се на романтичната представа, че денем той е занаятчия бижутер, който се бори за насыщния, а нощем се превъплъщава в талантлив авангардист, затова изпита истинско филантропично удовлетворение, като му подаде четири десетачки. Подпомагам изкуството, каза си с усмивка. Вярно или не, пръстенът чудесно подходеше на джинсите ѝ „Севън“. Много шик. Като пресече Бродуей при Спринг стрийт, тя забеляза симпатичен стар жълт фургон за сладолед, паркиран на една от павираните улици в Сохо. Купи си с червена боровинка във вафлена фунийка и си близна с удоволствие. Това беше първият топъл пролетен ден в Манхатън. Как да не се разнежи човек?

Дори разочарованието ѝ от Дом не можеше да развали доброто ѝ настроение.

Тази седмица той трябваше да дойде за пръв път при нея в Ню Йорк, но всичко пропадна при първата появила се пречка. Налагало се да прекара целия понеделник в офиса, тъй като редакторът искал промяна на страниците за туризъм. Отначало Тес се бе разстроила, беше се почувствала предадена, дори зарязана. Тя посвети първите две седмици в Ню Йорк в приготовления за пристигането му: подреди апартамента си в Уест Вилидж, извади дрехите от куфарите, разопакова вещите си от кашоните на „ФедЕкс“. Още ѝ беше чужд, но поне сигурен пристан.

Но може би, помисли си тя с чувство за вина, може би така да е по-добре. Като редактор в отдел „Туризм“ Дом добре познаваше повечето големи градове, а пък и обичаше да демонстрира това. Така че щеше да ѝ е по-забавно да опознае Ню Йорк сама — да открива закътани местенца, свои тайни преживявания, които след това да сподели. Трябваше да признае, че много ѝ хареса да следва собствените си пориви. Бе се събудила рано и бе отишла да закуси сама в бистро „Пастис“ в Мийтпакинг Дистрикт, наблизо до апартамента ѝ. Бе седяла там с чаша лате и бе наблюдавала очарована елегантните жени, облечени в тесни джинси и дрехи на „Шанел“, събрани около масите на групички, които се смееха, пиеха кафе и похапваха.

После бе поела обратно към Вилидж ту по една, ту по друга улица като в игра на лабиринт — първо по оживеното Седмо авеню, обратно по тихите улички с красиви, долепени една за друга къщи с малките им кафяви веранди и лъскави входни врати. Бе позяпала на воля по витрините на Блийкър стрийт, бе подминала пекарна „Магнолия“ и натрупалата се опашка за малки кексчета и вкусни парчета торта „Червено кадифе“, чийто топъл, захаросан аромат се носеше по цялата улица. Бе минала край малки магазинчета за антики, китари, стари книги, дизайнерски дрехи или петдесет различни вида хляб. А оттам — обратно към Сохо, със свършено различната му атмосфера — тесни, павирани улички с мезонети за милиони долари, сергии, на които продаваха марионетки — три за пет долара, разположени точно пред галерии за африканско изкуство без обявени цени.

Този Ню Йорк бе различен от впечатленията ѝ отпреди десет години. Тогава, през първото им лято заедно, с Дом си бяха намерили евтин полет до Нюарк, Ню Джърси, след това с влак от гара „Пен“ се озоваха точно до Медисън Скуеър Гардън. Беше през юли, който — сега вече знаеше — е най-неподходящият месец за посещение на Ню Йорк, но тогава горещината го правеше още по-екзотичен. Бяха отседнали в хостел на Сто и четвърта улица, хранеха се с хотдог в Сентрал Парк и пица на парче от „Сибаро“^[1]. „Някой ден ще работим в Манхатън“, бяха си обещали те, докато разглеждаха града от най-високия етаж на Световния търговски център. Девет години по-късно Тес успя. След толкова време осъществи мечтата си.

Погледна часовника си и не можа да повярва, че вече бе четири следобед. Денят препускаше — така ставаше винаги, когато беше сама. Харесваше ѝ да се разхожда, да се наслаждава на пролетното слънце, но като стигна до киноцентъра „Анджелика“ на Уест Хюстън стрийт, се изкуши да влезе.

След толкова обикаляне краката я боляха, а пък и много отдавна не бе ходила на кино. Разгледа програмата до касите. Имаше някакъв филм на Уди Алън, за който бе чела ужасни отзиви, няколко филма, участвали в македонския филмов фестивал и един бразилски като чуждоезиков, за който беше сигурна, че е отличен... но не е за този ден. И после погледът ѝ попадна на „Пактът“ — нискобюджетен филм на ужасите, който бе привлякъл вниманието на фестивала в Сънданс. Звучеше забавно.

Тя се нареди на дългата опашка, която се виеше по стълбите. Това бяха предимно двайсет и няколко годишни същества с интелигентен вид. За да убие време, Тес прегледа пощата на блекбърито си с надеждата, че ще има съобщение от Дом. На касата разсеяно сложи двайсетдоларова банкнота, без да отделя поглед от телефона си.

— Извинете, госпожо. Вие ли сте родител или придружител на това момче?

Отначало тя не обърна внимание, защото предположи, че това се отнася за някой друг.

— Госпожо? — служителката повиши глас и тогава тя се огледа и забеляза до себе си едно високо момче в джинси и тениска.

— Хайде, лельо Лиз — подкани я той, впил поглед право в очите ѝ. — Ще си вземем ли пуканки?

Объркана, Тес погледна служителката на касата.

— С вас ли е? — попита тя отново Тес с безразличие и нетърпение.

— Лельо Лиз! — повтори момчето. — Хайде!

Той изглеждаше на около дванайсет-тринайсет години и със сигурност никога преди не го бе виждала. Но в умолителния му поглед имаше нещо, което я подтикна да каже, без да се замисля:

— Хмм. Да. Да, той е с мен — потвърди тя и пъкна още пари през отвора.

— Хубаво — въздъхна служителката, плъзна обратно два билета и погледна край Тес. — Следващият?

Тес и момчето се отправиха навътре във фоайето.

— Приятно ми е, че те виждам — погледна го тя закачливо и му подаде билета. — Предполагам, ти си моят отдавна изчезнал племенник? Кое то е хубав номер, като се има предвид, че нямам братя и сестри.

— Виж, съжалявам — извини се момчето. — Тук са истински нацисти, но аз трябва да гледам „Пакът“. Няколко деца от моето училище са идвали миналата вечер и са купили билети за Уди Алън, после се промъкнали на ужасите. И аз опитах на прожекцията в един и половина, но ме хванаха.

— А, и затова реши да използваш някоя стара муцуна? — подхвана го Тес с престорена строгост в гласа.

— Стига де, сигурно си спомняте как е в училище? Има наши и чужди хора. Аз съм отскоро в това училище и ми е нужна всевъзможна помощ.

Тя не сдържа усмивката си. Знаеше много добре какво означава това желание да бъдеш приет в обществото. Тя се премести в Съфък от Еджуеър, когато беше на шестнайсет и първият месец в колежа ѝ се стори ужасен. Всички вече се бяха разделили на малки, сплотени групички — все приятели от старите училища. Тес беше, както майка ѝ я наричаше нежно, „бавноразвиваща се“ — непохватна, затворена и малко боязлива. Дори екзотичният ѝ произход — идваше от изискано „лондонско предградие“ — не впечатли провинциалната среда. От отчаяние тя се записа да работи в списанието на колежа и, за нейна изненада, това се оказа спасение. Под прикритието на бележника и диктофона си Тес откри, че може да говори с хора, включително и с момчета, та дори и с хубавите. Всъщност откри, че се справя доста добре и стана по-уверена. И сякаш, като възнаграждение за смелостта ѝ, Майката — Природа я дари с позакъсняла красота — блестяща гарвановочерна коса, чиста кожа, големи зелени очи и възхитени погледи отвсякъде. И като си помисли, че дължи всичко това на журналистиката!

— Пуканки? — предложи момчето, като се изравни с нея. — Това е най-малкото, което мога да направя за теб — усмихна се то и ѝ подаде голямата кутия.

Искаше да му каже да се маха.

— Казвам се Джак, между другото — добави то. — Може ли да се навъртате наоколо, докато влезем в салона? Касиерката продължава да ни гледа. Направи нещо. Ако искаш разроши ми косата.

— Какво?

— Или ми дай долар да си купя дъвка. Нали знаеш, нещо, което правят лелите.

Тя обърна очи, докато Джак продължаваше да говори. Най-сетне влязоха в тъмния салон. Тес се чудеше дали е от нерви, или си е такъв през цялото време. Той явно имаше да каже доста повече неща, отколкото тя на тази възраст.

Филмът скоро започна и се оказа точно каквото ѝ бе трябвало — истинско забавно убежище, пълният лукс да си позволи два часа да се изнижат, без да мисли за нищо особено. Освен че по време на постраховитите сцени се усети, че поглежда загрижено към Джак. Нямаше почти никакъв опит с деца и никаква идея дали филмът нанася непоправима вреда на младата му психика, или това е нещо познато за един съвременен тринайсетгодишен младеж с достъп до плейстейшън и интернет. Когато тръгнаха надписите Тес вече се чувстваше виновна.

— Не мога да повярвам, че ти позволих да гледаш това! — прошепна тя, докато излизаха навън. — Цялото това насилие и ругатни. Надявам се, че си си затворил очи, когато... е знаеш — когато мъжът и жената се целуваха. — Тес се изненада от проявата си на закрилничество.

— Целувки? Като че ли правеха доста повече от това — ухили се Джак. — Все пак благодаря, че ме доведе, лельо Лиз. Беше супер.

— Да, всъщност беше доста добър — призна тя. — Направо сме за затвора.

Те се измъкнаха на улицата и двамата присвиха очи на слънчевата светлина. След няколко секунди тя усети, че момчето я следва.

— Та къде е майката ти този следобед? — полюбопитства тя и започна да рови в чантата си за слънчевите очила.

— В Гринуич.

— Лондон? — възкликна изненадано Тес.

— Кънектикът — небрежно отвърна Джак. — Тя живее сега там с новия си приятел. Ти оттам ли си? От Лондон?

— Да, преместих се тук преди три седмици.

— А съпругът ти тук ли живее?

Тес потръпна от предположението, че е омъжена. Мислеше се за толкова шик с новия си пръстен и чантата си, пълна с покупки от „Марк Джейкъбс“, но в очите на Джак сигурно изглеждаше древна. Поклати глава.

— Не, не съм омъжена.

— Аха — кимна Джак, като продължаваше да върви с Тес по улицата. — Не ти ли липсват приятелите?

Тес отново почувства вина. Истината бе, че нищо от Лондон не ѝ липсваше. Когато се бе приготвяла за пътуването, бе потънала в притеснения и носталгия. Беше очаквала, че много ще страда толкова далеч от дома, но се оказа, че нищо не ѝ липсва: нито суматоката на нюзрума, нито дори старият ѝ апартамент срещу Батърсий Парк.

— Малко — сви рамена тя.

— Как е в Англия?

— Дъждовно.

— Така беше и в Бъфало — обясни Джак въодушевено. — Там живеехме с мама и татко. Татко беше в армията и беше изпратен на мисия в Ирак. Като се върна, мама го напусна заради друг.

— Много съжалявам.

— Харесва ми Ню Йорк, а пък мисля, че и мама е по-щастлива, където е сега. Аз ходя в Гринуич през две седмици. Тя също идва при мен, но днес пропусна.

— Е, и с мен е така — закима Тес с иронична усмивка. Минаваха през парк и тя седна на една пейка и вдигна лице срещу слънцето. Джак седна до нея и я погледна крадешком.

— Значи и твоите родители са разделени? Това ли искаш да кажеш?

— Не, баща ми почина. Всъщност имах предвид приятеля ми. Очаквах го да пристигне този уикенд.

— Ами майка ти? Обзалагам се, че ѝ е тъжно, задето живееш толкова далече.

— Тя не знае.

— Защо? — учудено попита Джак.

Тес изду бузи и изпуфтя, изтощена от това разпитване.

— Нямах ли си друга работа? — сопна се тя.

— Не — примигна срещу нея Джак.

— Е, аз обаче имам и трябва да се прибирам, така че беше ми приятно, но...

— Трябва да ми позволиш да те изпратя — бързо я прекъсна Джак. — Този град е опасен за сам човек — всякакви отрепки се мотаят наоколо. Къде живееш?

Нямаше отърване от това дете.

— На „Пери“ във Вилидж.

— Ей, наблизко до мен — радостно обяви Джак. — Аз съм на Чарлз стрийт — съседни сме. „Пери“, а? Обзалагам се, в някоя от онези хубави червени къщи.

Тес се усмихна, като си помисли за панорамния си апартамент. Джак беше прав. Това беше една от най-хубавите сгради в района. Доста малка, но със свършен изглед.

— Хубаво — одобри Джак. — Нашето място прилича повече на дупка. Баща ми работи на три места, но не е богат. Обичаш ли пица? — отплесна се той. — Хайде да отидем в „При Джо“. Най-хубавата пица в Ню Йорк... О, не.

Тес вдигна глава и проследи погледа му. На отсрещната страна на улицата забеляза висок здравеняк в джинси, който се бе запътил право към тях.

— Какво става? — намръщи се Тес.

— Баща ми.

Прилича на войник, реши тя. Ниско подстригана, светла коса. Безупречно изгладена риза в цвят каки и нос, явно чупен няколко пъти. Не беше красавец, но излъчваше сила и увереност, макар в момента да изглеждаше малко заплашителен.

— Къде, по дяволите, беше? — попита мъжът.

— На кино — измрънка Джак, този път доста по-лаконично.

— И какво толкова дават, че не може да почака до утре? Нали говорихме да отидем заедно.

Лицето на Джак пламна и той заби поглед в краката си.

— „Пактът“ — плахо отговори Тес, сякаш и нея щяха да я накажат.

— Извинете, вие коя сте?

— Тес Гарет — отговори тя и се почувства много непослушна.
— Днес се запознахме.

Бащата на Джак повдигна вежди.

— И какво направи той, примъкна се зад вас на опашката?

Тя леко сви рамена — не искаше да създава повече проблеми на детето.

— За единайсетгодишен е доста хитър — констатира баща му.

— Единайсет! Каза, че си на тринайсет! — облеци се Тес насреща му.

— Съжалявам — предаде се Джак.

— Той е на единайсет години и не бива да гледа филми, забранени за малолетни — строго заяви бащата.

— Не знаех. Съжалявам. Както сигурно се досещате, не съм свикнала с деца.

Едрият мъж въздъхна и поклати глава.

— Вижте, госпожице Гарет, така ли беше? Аз съм Кевин Донован, бащата на Джак, и съжалявам, ако съм бил груб. Не е само заради филма. Джак трябваше да бъде с майка си, но тя не можа да дойде, а аз успях да уредя гледачка в последния момент.

— Нямам нужда от гледачка — нацупи се Джак.

— Явно „е изпързали“ гледачката — Кевин пренебрегна казаното от сина му. — Тя дори не е забелязала, че го няма почти час. Когато ми се обадиха в работата, вече липсваше повече от три часа. Тъкмо щях да се обаждам в полицията.

— Баща ти е много разтревожен за теб — Тес изгледа с укор момчето.

Джак промърмори с наведена глава:

— Не ми харесва тази гледачка.

— Нямах голям избор — оправда се баща му.

На Тес изведнъж ѝ дожаля за това малко семейство. Беден самотен баща, разкъсван между три работи и един умен, скучаещ син, който търси забавления. Като единствено дете тя добре знаеше какво означава да си самотен и да се чудиш какво да правиш.

— Вижте, аз живея точно зад ъгъла, ако някога пак ви се наложи — неволно ѝ се изплъзна от устата.

Джак вдигна глава и широка усмивка грейна на лицето му.

— Страхотно — зарадва се той.

Господи, какво казах току-що, осъзна се Тес. Обзе я паника и реши да се измъкне.

— Е, не се задържам много вкъщи и работя до никое време...

— Все пак, благодаря — отговори Кевин, без да се хваща на тази идея. Едва ли можеше да му се сърди, помисли си Тес. Не се прояви като най-отговорния възрастен в Манхатън. Кевин сложи ръка зад главата на сина си и гальовно го подкани да тръгват.

— Хайде, приятел. Време е да вървим.

— Довиждане, Тес.

Тя ги гледаше как се отдалечават — Джак прегърбен, Кевин изправен. Не се съмняваше, че му чете конско. Когато завиваха зад ъгъла, Джак погледна назад и й помахаше. Тес си сложи слънчевите очила и се усмихна. Първият ѝ приятел в Ню Йорк беше дете.

[1] Сибаро — верига италиански пицарии. ↑

14.

Служителите на издателска къща „Йелоу Доор“ бяха свикнали с присъствието на блуждаещи папараци пред офиса им на Източна Четирийсет и втора улица. Някои от тях тихо недоволстваха от неудобствата, които това внасяше в спокойния им, извисен свят, но други тайничко се радваха, че са обект на внимание, и с вълнение си представяха, че минават по червения килим поне за няколко секунди на ден. Но тази вечер нямаше никого отпред. Брук въздъхна с облекчение, като излезе на тъмната улица през въртящата се врата. След статията за „разбивачката на семейства“ преди две седмици не минаваше ден, в който да не я снимат на влизане или излизане от работа. Изпълни я надежда, че може да са загубили интерес. По-вероятната причина бе късният час, беше почти девет — време, в което се очакваше една толкова известна жена да е на някое светско събиране, вместо в офиса. Поне да има някаква полза от дванайсетчасов работен ден, въздъхна Брук и изведнъж почувства тежестта на умората.

Огледа се за колата — чудно колко бързо човек привиква към лукса. Дълго бе отказвала личен шофьор, защото намираше, че е излишна екстравагантност за един начинаещ редактор в издателска къща. Сякаш заявяваше: „Вижте ме колко съм важна“, а тя бе като всички останали. Но когато папараците бяха започнали да я преследват, Мерedit и Дейвид настояха да се вземат „разумни мерки“, както се изразиха, към което Тес Гарет добави още някои „правила“. Вече трябваше да сменя номера на мобилния си телефон на всеки две седмици. Приятели и членове на семейството бяха предупредени да не оставят гласови съобщения. Тес й беше обяснила колко лесно репортерите могат да хакнат телефона й и да измъкнат ценна информация. Идеята за охрана се обсъждаше все по-често, от което я побиваха тръпки. Беше прекалено претенциозно. По същата причина Брук бе помолила шофьора да паркира малко по-далеч от сградата. Затова сега стоеше на улицата на студа и се оглеждаше за колата.

Забеляза, че един мъж я наблюдава от отсрещния тротоар. По дяволите, значи все пак папараците са тук, помисли си тя, сложи слънчевите си очила и се насочи към ъгъла. Мъжът тръгна успоредно с нея през улицата с вдигната ръка, сякаш ѝ махаше. Типично — опитват се да привлекат вниманието ѝ за по-интересна снимка. Безсрамници.

— Брук! Хей, Брук! — изкрещя той през потока от коли. Тя отново погледна натам и видя, че мъжът идва към нея, притичвайки между бързащите жълти таксита и якето му се вееше назад.

— Брук. Чакай. Това съм аз!

Изглеждаше по-добре от обичайните хрътки. Стори ѝ се познат.

— Брук. Аз съм Мат!

Това я накара да спре.

— Матю Палмър — бавно попита тя, после поклати глава и продължи да върви. По много причини би предпочела да е някой фоторепортер. Те поне реагираха на заплахи.

— Защо не отговори на обажданията ми?

— Защото не искам да разговарям с теб — отсече тя. Брук винаги беше безупречно учтива, но когато Мат звъня в офиса ѝ два пъти за три дни след публикуването на статията, тя инструктира Ким да не я свързва. Беше прекалено ядосана. Чувстваше се предадена.

— Моля те, Брук, дай ми една минута.

Той я настигна и я хвана за лакътя. Тя извърна поглед и ѝ се прииска да е другаде.

— Чуй ме, Брук. Прочетох онова нещо в „Оракъл“. Разбирам как изглежда.

Тя се обърна вбесена към него.

— Как изглежда? Мат, знаеш ли колко неприятности ми създаде тази статия? Колко ти платиха? Дано поне да си е струвало.

— За какво да ми плащат?

— За информацията, която си им дал за Джеф Даниелс. Предполагам, че ти си им казал.

Погледна го. С късо подстриганата си коса приличаше на момче.

— Защо, по дяволите, да правя това?

Брук смръщи вежди в учудване и Мат посочи с глава към хотел „Хелмсли“ през пътя.

— По-добре да седнем и да поговорим за това. Какво ще кажеш за едно питие?

Тя поклати глава. После размисли и реши да го изслуша, но със сигурност нямаше да се появи с него в бар, особено след като пресата го бе определила като нейна „стара любов“. Освен папараците вече всички в Ню Йорк имаха телефони с камери. Изглежда го за момент, после дълбоко въздъхна.

— Добре, две минути. Насам.

На следващата пресечка имаше малък италиански ресторант. Брук беше редовен клиент там и можеше да разчита на дискретност. Луиджи, собственикът, сърдечно я поздрави и ѝ предложи едно закътано сепаре, далеч от погледите на останалите гости. Мат си поръча бира. Брук помоли за обикновена вода и многозначително остана със закопчано палто.

За миг си представи, че са отново в колежа, когато ходеха по мрачни барчета и студентски купони. Точно на едно такова събиране в някаква голяма къща на Проспект стрийт в Провидънс се бяха срещнали за пръв път с Мат. Брук бе изпила един доста силен коктейл, наречен от някого „любовен пунш“, и Мат я бе открил дълбоко заспала върху купчина палта, посипана неизвестно от кого с листенца от рози.

— Стани и изгрей, Офелия — бе изрекъл той и я повлече към кухнята, за да ѝ приготви от „патентования си лек против махмурлук“, насила я нахрани с един банан заради калия, накара я да изпие две хапчета за глава с голяма чаша вода. После я изпрати до общежитието ѝ пеша, като ѝ обясни, че въпреки студа дългата разходка ще я накара да се чувства десет пъти по-добре. Беше се оказал прав, разбира се. Той беше лекар, или поне бъдещ — учеше трета година медицина.

След този ден бяха станали големи приятели, което продължи през целия им престой в „Браун“. Той беше съвсем различен от другите студенти в университета — известни и богати, израсли в Ню Йорк и Бостън, възпитаници на училища като „Дейпин“, „Найтингейл-Бамфорд“ и „Дейна Хол“. Тъкмо заради това беше интересен. Мат беше от малко градче в Илинойс. Харесваше „Гънс енд роузис“, хокей на лед и мотоциклети, тъмни руски коктейли и романите на Джон Фанти^[1]. Работеше на смени в магазин за кафе, за да си покрива таксите и винаги изглеждаше изморен. Поправяше колата ѝ. Водеше я да пийват по нещо, разкриваше ѝ очарованието на живата музика в сбутани барчета и винаги ѝ поставяше окуражителни диагнози за въображаеми болести (ръка, претоварена от тежка чанта, главоболие от

стрес, разбито сърце). За едно момиче от Горен Ийст Сайд това си беше безобидно лудуване през безгрижните години в колежа. Но сега, в Ню Йорк, всички приятни спомени се бяха изпарили. Този човек я беше предал, и то за какво?

За някакъв жалък миг слава в таблоидите?

Тя кръстоса ръце и го загледа.

— Е, ще обясниш ли сега?

Той леко се усмихна.

— Може би, ако си махнеш слънчевите очила. Едва ли някой ни вижда.

Тя ги свали и ги постави на масата между тях.

Мат си взе бирата от сервитьорката и отпи голяма глътка.

— Не знам какво те кара да мислиш, че аз съм дал информацията на вестниците. Не съм. Кълна се. Като начало, не знам почти нищо за теб и Джеф Даниелс. Това не се ли случи след като напусна „Браун“?

Тя кимна с неохота.

— Значи се кълнеш, че не си ти?

Въпросът ѝ го ядоса.

— Не съм го направил, Брук. Ние бяхме приятели. Едва ли щях да стоя на този студ на улицата и да те чакам два часа, ако бях виновен.

— Това нищо не означава, мога да ти кажа.

— Циничка.

— Реалистка. А как се озова името ти в колоната на Дани Кранц?

— Един журналист ми се обади преди няколко седмици — обясни той и избърса устата си. — Каза, че изготвя твой профил. Всъщност, доколкото си спомням, казаха, че е за твоето честване.

Брук повдигна вежди.

— Не знам откъде са намерили името ми, но звучеше правдоподобно. Просто казах нещо съвсем безобидно за теб.

— Какво?

— Попитаха ме как бих те описал. Отговорих: мила, красива и умна. Обичана от всички. И никога не съм казвал, че съм бил твоето гадже или нещо подобно. Полудях, като прочетох това за „старата тръпка“.

Тя леко сведе глава, за да прикрие неудобството си.

— Значи отричаш, че си казал: „Невероятна е. Мъжете толкова я харесват. Всеки мъж би полудял по нея“, или както там беше?

Матю остави бирата си.

— Някога да съм бил такъв мръсник?

Брук най-накрая му се усмихна.

— Съжалявам, Брук. Толкова съжалявам.

Тя сви рамена. Знаеше много добре как медиите могат да изопачат фактите, дори да ги изфабрикуват, за да получат нещо пикантно. И независимо от гнева и тревогите, които статията ѝ бе причинила, тя му вярваше. От всички хора, които познаваше, Мат най-малко се интересувахе от слава и пари. Затова не виждаше мотив да го направи.

— Не, аз съжалявам. Приятно ми е да те видя отново, Мат.

— За вас, госпожице Асгил, съм доктор Палмър.

Тя се разсмя. Винаги бяха имали такива непринудени отношения.

— Съжалявам, докторе.

Отпи глътка вода и съжали, че не си поръча бира.

— Е, как е?

— Как е кое?

— Животът на истинска американска принцеса?

— Хайде, стига — изчерви се тя.

— Добре, тогава на бъдеща първа дама.

— Дейвид е новинар, а не политик.

— Всичко с времето си — подхвърли Матю. — Колко е годишен? Трийсет и две, трийсет и три? Чета вестници, Брук. Хората вече говорят за него като за сенатор или губернатор. И двамата знаем, че Дейвид Билингтън е роден за президент.

Брук се усмихна.

— Вероятно ще се кандидатира за Конгреса през следващите няколко години, но за президент... Нещо ексклузивно за приятелите ти от „Оракъл“: наистина, никога не е говорил за това.

— Е, аз пък знам, че Уендъл Билингтън е един от най-безмилостните и могъщи хора в града. Той е като Джо Кенеди, но има повече класа и дори повече пари, и трябва да признаем, че семейство Билингтън брилянтно подготвят Дейвид. Принават силата на медиите и там той вече е голяма звезда. Хората му вярват. Никога не съм харесвал републиканците, но дори аз бих се изкушил да гласувам за него. Макар че, обзалагам се, в момента не съм сред най-любимите му хора.

Брук наблюдаваше стария си приятел с истинско любопитство, докато говореше. На външен вид Матю си беше същият. Малко позагрубял, поостарял, но същото лице, същата усмивка. Странно беше как седем-осем години могат да те променят вътрешно. Купонджията от колежа вече беше сериозен, улегнал човек.

— Откога се интересуваш от политика? — подкачи го тя. — В колежа май не можеше да се сетиш за името на президента.

— Политиката е новият рокендрол, сладурче — усмихна се той и изгълта бирата си, после кимна на сервитьорката за още една.

— Виждам, че си запознат с моето развитие. А ти? Разбирам, че не си станал рок звезда? — тя се усмихна на спомена за студентската му рок група „Омаломощената сепия“.

Той закачливо повдигна рамене.

— Продавач на кафе, студент по медицина... — трябваше да се откажа от нещо. Няма да приема, че е от липса на талант.

— Къде работиш? Не си ли в Колумбийската презвитерианска болница?

Той кимна.

— Да, в спешното отделение. Може би трябваше да стана пластичен хирург, тогава щях да имам достъп до твоята среда.

— Ще ти издам една тайна. Нямаше да ти хареса.

Тя неволно погледна към лявата му ръка. Не носеше халка.

— А има ли някоя хубава жена до теб?

— Бях женен.

— Беше? — изстреля Брук, без да се замисля.

— Кейти. Диетолог.

— Разведохте ли се? — изненада се тя.

— Тя почина. Преди малко повече от година.

— О, толкова съжалявам. Нямах представа. Тази моя голяма уста! От какво? — тихо попита тя.

— Нарича се синдром на внезапната смърт. Вроден сърдечен дефект. Няма никакъв шанс.

— Колко ужасно.

Мат кимна и се загледа в бирата си.

— Бяхме на почивка във Франция — най-сетне проговори той.
— Нямахме меден месец — и двамата бяхме много заети, затова си

организирахме нещо подобно две години по-късно. Легнахме си една вечер в хотела и когато се събудих на сутринта, тя беше мъртва.

Брук сложи ръката си върху неговата, без да се замисля дали някой ги гледа.

Той замълча и отпи от бирата.

— Знаеш ли какво ме привлече в спешното отделение? — попита той. — Изглежда ми най-смислената форма на медицинска помощ. За минути или секунди можеш да спасиш човешки живот. Всеки ден спасяваш живота на десетки пострадали хора — огнестрелни рани, сърдечни кризи и какво ли още не. Правех го всеки ден. Спасил съм стотици животи, но не можах да направя нищо, за да спася любимата жена.

Той пресуши чашата си и ѝ се усмихна.

— По-добре да тръгваме, преди някой да ни е видял и Билингтънови да ме принудят да изчезна — пошегува се той.

— Не са чак толкова лоши — усмихна се Брук, взе чантата си и остави двайсетачка на масата.

Той стана и я последва.

— Не ме изпращай — побърза да каже тя. — Налудничаво е, знам.

Матю бръкна в джоба си и извади една визитка. Малка, сива, на която със ситен черен шрифт пишеше доктор Матю Палмър и номера на мобилния му телефон.

— Ако някога имаш път към Уест Сайд...

За миг си помисли да му даде визитката си, но какъв смисъл имаше? Радваше се, че се изясни въпросът с написаното от Дани Кранц, че си поговориха, но дотук. Неслучайно се бяха разделили, след като завършиха „Браун“. Всеки бе тръгнал в различна посока. А точно сега не ѝ трябваха никакви усложнения.

— Е, всичко хубаво, Мат — каза тя и неловко му махна. Обърна се и излезе от ресторанта.

[1] Джон Фанти (1909 — 1983) — американски писател. — Б.пр.

15.

Беше забележителна вечер в Съмърсет Тауър — новия култов небостъргач на Кълъмбъс Съркъл. Отвън лъчите на военни прожектори осветяваха сградата от единия до другия ѝ край и се отразяваха високо в небето, така мястото на тържеството се виждаше от всички краища на града. На улицата папараци крещяха и се блъскаха, светкавиците им проблясваха като картечен огън, когато най-красивите хора на Ню Йорк минаваха по червения килим, прекосяваха лобито и се качваха на високоскоростния асансьор. Пред него вече се бе оформила опашка от хора, които чакаха да се качат за откриването на „Скин Плюс“ на шейсетия етаж. Изглежда, нямаха нищо против да чакат, тъй като убийствено красиви сервитьори обикаляха около тях с кристални чаши „Ридел“ и хапки. Лиз Асгил прекоси творението си и стигна до служебния асансьор. До ушите ѝ долитаха отделни фрази от хората, край които минаваше.

— Изключително е.

— А видяхте ли кабините за светлинна терапия?

— Вече са резервирани часовете за три месеца напред.

Думите замаяха Лиз от гордост и вълнение, макар че и без поздравленията на поканените триста души осъзнаваше, че е създала чудо. „Скин Плюс“ беше хит. В град, пренаситен от луксозни спа центрове, „Скин Плюс Дей Спа“ се открояваше като най-авангардния, най-търсения, най-актуалния. Пространството от почти две хиляди и петстотин квадратни метра беше пълно с технологични постижения, на които би завидяла и НАСА: образна диагностика за откриване на дерматологични проблеми и светлинна терапия за подмладяване на кожата. На лъскави стъклени маси бяха подредени пълни гами козметични продукти в красивите им, безупречни опаковки. Центърът по здравословно хранене предлагаше дегустация на интересните хранителни добавки, които обещаваха сияеща и гладка кожа. Нюйоркчани обичаха да изглеждат и да се чувстват млади и всичко нужно за това сега им се предоставяше.

Единственото нещо, което липсваше на Лиз, което би направило тази вечер съвършена, бе баща ѝ. Преди осем години, наскоро след трийсетия ѝ рожден ден, на един обяд в Рейнбоу Рум Лиз бе разказала на Хауард Асгил идеята си за висок клас лечебна козметика. Ресторантът на шейсет и четвъртия етаж на Рокфелер Център бе любимото ѝ заведение в града. Там се чувстваше на мястото си и на върха на света във всякакъв смисъл на думата. Беше добила смелост и от скорошното си назначение на поста вицепрезидент по разработване нови продукти, които да съчетават опита на козметичната и фармацевтичната индустрия. Лекарите изобретяваха серуми и скъпи кремове за нуждите на най-известните фирми в бранша, които можеха да си позволят да финансират научни изследвания.

Идеята на Лиз да навлезат в този сектор беше смела стъпка, тъй като дотогава продуктите на „Асгил козметикс“ бяха в ниския и средния сегмент на пазара. Печалбите от производството на лечебна козметика щяха да са по-ограничени поради сериозните вложения за изследователска дейност, но Хауард Асгил усети, че това е един от най-бързо развиващите се и перспективни сектори на козметичната индустрия и трябваше да присъстват. Затова бе дал одобрението си на Лиз за създаване на нова серия „Скин Плюс“, която да предлагат в свой луксозен спа център. Тя знаеше, че съдбата на този проект зависеше още от представянето на продуктите — клиентите трябваше да бъдат убедени, че „Асгил“ са най-добрите на пазара. Най-сигурният начин да се постигне това бе да ги пуснеш в употреба? Да поканиш истински знаменитости, за да привлечеш внимание, особено в Манхатън.

Серията „Скин Плюс“ предлагаше всичко това. Само ако татко можеше да е тук, да ме види, въздъхна Лиз.

Майка ѝ мина величествено край нея и тя забеляза, че сияе от щастие, както на годеща на Брук.

— Това е направо изумително, скъпа. Абсолютно всички са тук.

Лиз се усмихна многозначително на ентусиазма на майка си. Седмици наред се беше борила с Мередит и Уилям за нужните средства за промоцията. И двамата смятаха, че един милион долара са ненужно изхвърляне. Според Уилям по-добре било да поканят журналисти на Търкс и Кайкос^[1] и да ги подкупят да направят едно хубаво представяне на продуктите в медиите. Лиз намираше, че това са

дребни номера, които не подхождаха на същината на „Скин Плюс“. Журналистите и без това достатъчно пътуваха и при всички случаи щяха да пишат за новите продукти, защото „Асгил козметикс“ добре плащаше на изданията за реклами.

— Не съвсем всички — отговори Лиз и изпъна изящната си шия. — Никъде не виждам Брук и Дейвид. Патрик Макмилън е тук и отчаяно ги търси за снимка. — Макмилън беше известен светски фотограф, който продаваше снимките си във всички престижни медии. Ако златната двойка не се появеше, тоталното отразяване на събитието в медиите не беше сигурно.

— Всичко е наред. Брук пристигна току-що — обади се Тес Гарет зад тях. — Отне ни двацет минути да пресечем лобито долу. Никога не съм виждала толкова много папараци на едно място.

Лиз рязко се обърна към Тес, осъзнала думите ѝ.

— Какво искаш да кажеш с това „Брук току-що дойде“? Къде е Дейвид?

Тес я погледна изненадано.

— Мислех, че знаеш. Той е извън града.

— Извън града? — озъби се Лиз. Не можеше да повярва, че сестра ѝ е такава егоистка. Седмици наред ѝ бе внушавала значението на тези снимки.

Тя забеляза, че Тес погледна към майка ѝ. Откога тези двете заговорничат, намръщи се Лиз. Въпреки това англичанката не изглеждаше притеснена.

— Не се безпокой, Лиз, пресата предпочита да слага на първите страници снимки на красиви жени, не на мъже, колкото и важни личности да са те. Утре Брук ще е на първа страница на „Поуст“ и „Дейли нюз“.

Лиз присви очи. Как се осмелява? Нахаканата драскачка, която е тук от две минути и дори няма нищо общо с „Асгил козметикс“, да ѝ изнася лекция по пиар и маркетинг!

— От какво имаме или нямаме нужда решаваме аз и директорът по комуникации — хладно заяви тя. Мередит лекичко докосна ръката на дъщеря си.

— Тес само се опитва да помогне, Елизабет. Всички сме в една лодка.

Лиз си пое дълбоко дъх. Само преди час бе разговаряла с доктор Дерковиц, един от консултантите на „Скин Плюс“. Какво бе казал той? Стресът е едно от най-вредните неща за кожата.

Наложи си да се усмихне на майка си.

— Ще изглеждаш много красива тази вечер, ако не си така ядосана — усмихна се на свой ред Мередит.

Този комплимент обезоръжи Лиз. Майка ѝ почти не я забелязваше, камо ли да коментира външния ѝ вид. Сивата ѝ копринена рокля от „Баленсиага“ и сатенените обувки на високи токчета подчертаваха стройната ѝ фигура и тя получи не по-малко внимание от козметичните продукти. Енрике бе направил косата ѝ; бе пробвала колагеновата маска за лице в салона и кожата ѝ сияеше, ухаеше на поръчковия си парфюм и се чувстваше невероятно. Откакто се помнеше, майка ѝ бе дарявала обичта си на Уилям, Шон и Брук. Лиз отдавна бе спряла да мисли за това — от секундата, в която осъзна, че гневът и тъгата ѝ са напразни. Бе заровила дълбоко в себе си чувството, че е отблъсквана, пренебрегвана и неоценена. Но може би най-сетне тази вечер след всичките тези години, бе успяла да направи нещо както трябва.

— Не съм ядосана — поотпусна се Лиз. — Просто притеснена.

— При тези възхитени хора около теб?

И двете се огледаха и се усмихнаха. Беше невероятно колко много хора са дошли. Мадона. Деми Мур. Линдзи Лоан и доста младежко присъствие. Получиха и големи комплименти от редактори и директори по козметиката на всички важни издания. За да осигури присъствието на важни журналисти, тя бе изпратила по една тоалетна чантичка от „Глоуб Тротър“ с нови продукти и VIP карта за една безплатна процедура всеки месец. Бяха дошли и управителите на тежката артилерия сред издателствата „Конде Нае“, „Тайм“ и „Хърст пбблишинг“. Добре, радваше се Лиз. Поне това можеха да направят, след като бе вложила стотици хиляди долара за реклама в техните издания — десет двойни страници за „Скин Плюс“ бяха само във „Вог“, „Харпърс“ и „Тауър и Кънтри“. Директорът по продажбите на Лиз се съмняваше в смисъла на такава масирана рекламна кампания, още повече че самостоятелният бутик на марката щеше да бъде открит чак през септември. Това означаваше, че новата козметика щеше да се купува само от спа центъра и така щяха да бъдат привлечени стотици

клиенти дневно. Лиз добре разбираше предимството на ограничения достъп. Хората искат само онова, което не могат да притежават.

Лиз се отправи към подиума в дъното на залата. Отпи глътка лимонова вода, за да се успокои. По природа тя беше затворен човек, но бе осъзнала значението на личния контакт в търговията и бе взимала часове по актьорско майсторство в института „Лий Страсбърг“, за да преодолява бариерите в общуването и да усъвършенства ораторските си умения.

Шумът в залата стихна, когато Лиз почука с лъжичка по една чаша и застана пред микрофона.

— Бих искала да ви приветствам с добре дошли на откриването на „Скин Плюс Спа“ — започна тя с овладян глас. Ние работим с най-добрите специалисти в тази област и сега ще ви представя още един важен член на екипа на „Скин Плюс“. Дами и господа, моля поздравете Енрике Джелати.

Из залата се разнесоха възгласи и шепот, когато стилистът излезе напред и елегантно се поклони.

— Посветихме много години на този момент — на създаването на пълна система за поддържане на кожата с гарантиран дълготраен ефект. Предлагаме индивидуални козметични програми, диагноза на кожата и нехирургични процедури. А когато открием магазина по-късно тази година, ще предлагаме и професионални продукти за употреба в домашни условия...

Речта ѝ бе кратка. Тя знаеше какво става в Ню Йорк — хората отиваха на някое парти, постояваха и после се втурваха към следващото, независимо колко беше интересно. Никой не отиваше да слуша изявления за пресата. Въпреки това, когато Лиз спря да говори, триста чифта ръце бурно заръкопляскаха. Сърцето ѝ биеше лудо. Само ако беше възможно да улови и бутилира това чувство, със сигурност щеше да стане милиардерка.

Щом слезе от подиума, я наобиколиха, за да я поздравят, важни и влиятелни хора. Беше зашеметяващо. Имаше нужда от малко въздух, затова се качи по стъпалата към мецанина, където бяха разположени залите за процедури. Зоната бе затворена за достъп, макар че няколко души бяха прескочили кадифените въжета. Лиз седна на един елегантен стол, отпи глътка от коктейла си и се опита да се отпусне. Последните няколко нощи почти не бе мигнала от напрежение. Но като

погледна надолу към спа центъра, резултат на осемгодишен тежък труд, тя осъзна, че всяка минута си бе струвала. Провален брак, стрес, разклатена позиция във фирмата. Нямаше много поддръжници в този рискован проект, но бе направила съзнателно жертвите и огромният успех тази вечер ѝ показваше, че е била на верен път. И това не беше всичко. Беше пълна с мащабни идеи. Искаше „Скин Плюс Спа“ да присъства във всяка голяма столица на света и да има представителство във всеки голям град от Питсбърг до Прага. А още по-важното бе, че позицията ѝ във фирмата щеше да стане непоклатима. След провала на „Нечърал Глоу“ и безусловния успех на „Скин Плюс“ майка ѝ сигурно щеше най-сетне да бъде принудена да признае недостатъците на Уилям и да постави нея начело на фирмата. Тогава вече Лиз щеше да се захване наистина за работа. Пази се, Есте Лаудер, усмихна се тя на себе си. Тя завиждаше на присъствието на пазара на големия им съперник — от най-престижни продукти като „Крем дьо ла мер“ до по-масовите марки, за които дори не се знаеше, че са техни — фамилията Лаудер бе синоним на цялата козметична индустрия. Това искаше тя за „Асгил козметикс“. Толкова бе погълната в мислите и плановите си, че не бе усетила присъствието до себе си.

— Здравей, Лиса.

За момент тя не го позна с елегантния костюм и гладко избръснатото лице, но щом разпозна мъжа от бар „Ред Леге“ изведнъж я обзе паника. Не се сещаше за името. Дали не беше актьор? Но си спомни тъмната стая. Трескавите ръце, немирните пръсти, страстните целувки. Големият му член в себе си.

— Лиса? — овладя се тя и пусна в ход всичко научено в школата на Лий Страсбърг. — Името ми е Лиз.

Той посочи с пръст към лицето ѝ.

— Трапчинката на брадата. Белегът на Мендел.

Сърцето ѝ биеше така силно, че си помисли дали той не го чува.

— Съжалявам, но тази зона е затворена за външни лица — заяви тя хладнокръвно, колкото ѝ бе възможно. — Най-добре е да се върнете долу.

— Не можеш да ме отпратиш — прошепна той. — Не и след усилията, които положих да вляза тук тази вечер. Дължа на агента си голяма услуга.

Тя стана и тръгна, но той я хвана за ръката и я придърпа толкова близо до себе си, че устата му се залепи на ухото ѝ.

— Да се изчукаме пак? — прошепна той. Тя гневно се отскубна и забеляза, че той се усмихва, само че този път сексапилната извивка на устните му и опасният блясък в очите бяха заплашителни, а не съблазнителни.

— Знаеш ли, че не можах да повярвам, когато открих, че моята прекрасна Лиса е всъщност Лиз Асгил, мултимилионерка, директор на „Асгил козметикс“. Видях те в някакъв вестник, на бизнес страниците. Доста приятна изненада, бих казал.

— Ще извикам охраната — заплаши Лиз, но той само се ухили.

— Ето ги там. — Той посочи надолу. — Точно до журналиста от „Шеста страница“, който сигурно ще се зарадва да си поговорим. Мога да дам нова насока на репортажа им, да подправя пикантно поредната отегчителна презентация. Сигурен съм, че на драго сърце ще изслушат как президентът на новата прехвалена козметична фирма обича да се чука с непознати мъже по мазетата.

Лиз рязко се обърна и го изгледа. Разбра, че не блъфира. Какво ли имаше той да губи? Ръс, така се казваше, изведнъж се сети тя. Ръс Форд. Не че информацията ѝ за него би ѝ помогнала. Той държеше всички козове и добре го съзнаваше.

— Е, добре. Правихме секс — внимателно започна тя. — Веднъж. Какво от това. — Говореше кротко, овладяно, макар че стомахът ѝ се свиваше. Разбира се, Лиз бе мислила за последствията, в случай че се разбере какви ги върши, но като прирастен комарджия с всяка нова ръка се увличаше и не можеше да устои на риска. По същия начин все по-често я изкушаваше анонимността на сексуалните ѝ контакти с непознати мъже по баровете.

— Казваш веднъж? — попита Ръс с победоносна нотка в гласа. — Интересно. След като те видях във вестника, те забелязах в друг бар на Десето авеню. Като че ли съдбата все ни събира с теб.

Вече започна да ѝ прималява.

— Беше с някакъв рус, доста одърпан селяндур. Заряза го след около десет минути.

— Съжалявам, ако става дума за наранени чувства — изсъска тя.

Ръс поклати глава и бавно се изсмя.

— Наистина, сладурче, не мисля така. — Той взе чашата от ръката ѝ и спокойно отпи глътка от мартинито ѝ. Дъхът ѝ замря. Мразеше този човек, страхуваше се от него и от онова, което можеше да ѝ причини. Искаше ѝ се да го убие, да го заличи. Изненада се как ѝ въздейства този високомерен, арогантен жест с чашата. Възбуди я.

— Върнах се отново в бара на следващия ден и говорих с Блонди — продължи Ръс, като допи питието. — Обменихме мисли колко те бива. Той обаче те знаеше като Джули. И тогава се уверих.

Завъртя се към него.

— Увери се в какво? — просъска тя.

— Как забравяш за хубавия си живот в Горен Ийст Сайд и се предлагаш на безименни типове, които повече никога няма да видиш.

Той се ухили и вдигна ръце.

— Добре, скъпа, разбирам те.

— Хубаво. Достатъчно със злорадството — свирепо отсече Лиз. — Какво искаш?

— Продължавай, Лиса. Така ме възбуждаш.

Той прокара пръст по загорялата ѝ, стегната ръка и тя почувства познатата грубост на кожата му.

— Не се притеснявай, ще можеш да си го позволиш. Просто искам малък стимул, за да пазя нашата малка тайна. Защото се съмнявам, че това ще се хареса на семейство Билингтън.

— Съществуват закони против изнудването — процеди тя. — Адвокатът ми е тук тази вечер и когато ченгетата приключат с теб, ще ти се иска да не ме беше срещал.

Той изсумтя и с досада махна с ръка.

— Изнудване? — каза невинно той. — О, не. Мисля за това като за подпомагане на изкуството. Аз, бедният актьор. Ти, известната бизнес дама.

— Не се ебавай с мен — изръмжа тя.

— Мисля, че вече приключихме с това.

Ръс остави чашата на един стол и закопча сакото си.

— Предлагам да ти оставя няколко дни да си помислиш. Но не се бави много... Мога да ти подсказам. Мислех си за нещо от порядъка на двеста хиляди долара.

Той се усмихна, поклони се театрално и се отдалечи.

— Е, сега вече знам къде си — той посочи към логото на „Скин Плюс“ над вратата на стаята за процедури. — Може би ще си запазя час. Имам чувството, че много скоро ще мога да си го позволя.

Лиз отвори уста, за да каже нещо, после отново я затвори. За пръв път от дълго време не знаеше какво да каже.

Тес не беше сигурна колко време бе спала, когато мобилният ѝ телефон звънна. Протегна се към нощното шкафче, грабна телефона и присви очи срещу светещия екран. Два и половина сутринта. Кой, по дяволите, звънеше по това време? Среднощните обаждания не носеха добри новини, освен ако не бяха от Лондон, което означаваше, че някой себичен елемент не се е досетил за часовата разлика. Тя въздъхна. Сигурно беше Дом.

— Знаеш ли кое време е... — започна тя с дрезгав глас, но веднага я прекъснаха.

— Можеш ли да дойдеш? — беше женски глас.

— Кой се обажда? — подозрително попита Тес.

— Лиз — последва изпълнен с раздразнение отговор, сякаш беше съвсем естествено Лиз Асгил да ѝ звъни посред нощ.

— О! Тъъ, здравей — измърмори Тес. Съзнанието ѝ беше замъглено и ѝ беше малко лошо. Май прекали с коктейлите „Манхатън“. Помъчи се да се изправи в леглото.

— Какво става? — Само преди няколко часа Тес бе видяла Лиз. Не се беше сбогувала, преди да си тръгне — в задълженията на Тес не влизаше да се грижи за презентациите, а да следи снимките на Брук да бъдат публикувани в правилните списания и вестници. Брук напусна тържеството към единайсет и Тес я последва скоро след това. Имаше страшна нужда от сън. Двете седмици след пристигането ѝ в Ню Йорк бяха пълна лудница.

— Трябва да те видя — настоя Лиз. — Веднага.

— Ами, ще бъда в офиса в седем — смотолеви Тес. — Ще се видим за кафето.

— Не, трябва да те видя точно сега.

В гласа на Лиз се долови тревога и отчаяние, което накара Тес да светне нощната лампа.

— Лиз, два и половина е — напомни тя и в същия миг съжали за думите си.

— Не си чиновник, Тес — изсъска Лиз. — Не бих ти се обаждала, ако не беше спешно.

До този момент Тес бе имала съвсем малко контакти с Лиз и никак не съжаляваше, че пътищата им се разминаваха. Тес се бе сблъсквала с разни важни женски особи, но Лиз беше нещо различно. У нея имаше някаква студенина, която караше Тес да стъпва на пръсти при всяка тяхна среща. Със сигурност не беше жена, която можеш да накараш да чака до сутринта.

— Добрее — въздъхна Тес. — Дай си адреса.

Понеже не можа да намери химикалка, грабна червилото си и го записа на корицата на някакво списание.

— След трийсет минути съм там.

Лиз живееше в апартамент с две спални в една от най-люксовите сгради в града. Централ Парк Уест номер петнайсет, сграда като огромна сватбена торта с изглед към парка, беше приютила някои от най-влиятелните хора в Ню Йорк — знаменитости, президенти на големи фирми и финансисти — все хора, които можеха да си позволят да платят сто милиона долара за привилегията да живеят там. В три сутринта притихналото фоайе на сградата изглеждаше внушително с дъбовата си ламперия и мраморни колони. Единственият шум идваше от пращането на големия огън в камината. Тес се качи на асансьора до двайсет и петия етаж. Вратата на апартамента на Лиз беше открената. След две плахи почуквания тя влезе. Първата ѝ мисъл беше, че интериорът на жилището не се оказа толкова минималистичен и сдържан, колкото бе очаквала, а по-скоро изискан и приветлив. Тес си бе представяла, че ледена кралица като Лиз би си избрала хром и декоративни тухлички. Всъщност на приглушената светлина холът изглеждаше уютен, въпреки че искрящо белият голям диван, кремавият килим и изключителният порядък говореха за перфекционизма на собственика.

— Благодаря, че дойде — обади се глас, който накара Тес да подскочи. Лиз стоеше до прозореца с изглед към парка, скрита в сянка. Все още беше облечена в металносивата си рокля от откриването,

скръстила плътно ръце пред себе си с чаша с кехлибарена течност и наблюдаваше светлините на града в мрака. Каква гледка, помисли си Тес. Ню Йорк изглеждаше толкова внушителен и спокоен, че тя разбра защо някои хора са готови да плащат много, за да живеят в него. Лиз обаче никак не изглеждаше спокойна. Когато застана под светлината, лицето ѝ беше бледо и застинало като на мъртвец.

— Чувствам се неудобно — започна тя, — затова ще го кажа само веднъж.

Тес кимна.

— Слушам те — тихичко я подкани тя.

Лиз дълбоко въздъхна.

— Изнудват ме.

Тес слушаше, без да помръдне. Дългогодишният ѝ опит на журналист, интервюирал какви ли не хора — от оскърбени съседи през политически опоненти до знаменитости, я беше научил да не ги прекъсва, а да ги оставя просто да споделят всичко, което имат да кажат.

— Преди няколко седмици правих секс с един мъж — актьор на име Ръс Форд — започна Лиз. — Не използвах истинското си име и след това не съм го виждала повече, но тази вечер той се появи на партито и иска пари.

Тес си отдъхна. Беше очаквала значително по-съкровено признание, като видя преbledнялото лице на Лиз. Не беше добре, разбира се, но не беше и катастрофа. Едно прегрешение едва ли би разклатило публичния образ на Асгил.

— Добре — тя се опитваше да звучи съчувствено и делово едновременно, — с какво точно те заплашва Ръс Форд. Не искам да звучи грубо, но вестниците едва ли биха се интересували много от една свободна жена и еднократната ѝ авантюра.

— Няколко вечери по-късно ме видя в друг бар с друг мъж.

— И ревнува? — попита Тес, все още объркана.

Лиз замълча.

— Лиз, няма да мога да ти помогна, ако не ми кажеш всичко — леко раздражено обясни Тес. — Аз наистина не разбирам как може една авантюра да...

— Падам си по случайния секс, ясно? — прекъсна я Лиз. — Съвсем случаен секс. Този тип, Ръс, казва, че ще разкаже на пресата.

„Секс маниячката Лиз Асгил се чука с мъже в тоалетните на долнопробни клубове“ — това заглавие достатъчно интересно ли ще бъде за таблоидите?

Тес кимна. Разбираше много по-добре, отколкото Лиз си представяше — та нали точно случаят със свръхдозата на брат ѝ Шон на някаква оргия я бе довел на работа у семейство Асгил. Едно старо, консервативно семейство, помисли тя и се усмихна на иронията. Преди десет години Тес едва ли би повярвала, че една успяла, елегантна жена като Лиз Асгил може да води такъв долен интимен живот, но годините работа на Флийт стрийт я бяха научили, че доста неща се случват зад кулисите. Но, разбира се, най-пикантните истории — водеща на сутрешен телевизионен блок, която оставя кучето си, немска овчарка, да ближе храна от голото ѝ тяло; миловидна актриса от сапунен сериал, която прави секс само след като гаджето ѝ вкара кокаин в задника ѝ; супермодел, оказала се проститутка, която взима по трийсет хиляди лири на сеанс — никога нямаше да видят бял свят, благодарение на бързата задкулисна намеса на адвокати и агенти, които правят сделки и отправят заплахи, за да се потули всичко.

— Чуй ме, Лиз. Две еднократни авантюри не те правят секс маниячка — успокой я Тес.

Лиз поклати глава.

— Повече са — отговори тя и гласът ѝ леко се пречупи.

— Колко?

Тя сви рамене.

— Веднъж — два пъти седмично.

— Седмично?

Тес не искаше да издава изненадата си, но това беше лудост и цяло чудо, че досега не я бяха разкрили. На какво си играеше Лиз? На руска рулетка с непознати мъже? Изведнъж неприятно чувство завладя Тес.

— Плащаше ли им? — изстреля тя.

— Не!

Лиз загледа втренчено Тес в продължение на няколко секунди, после затвори очи в опит да се овладее. Седна на ъгъла на белия диван, запали си цигара и кръстоса дългите си крака.

— Не искам това да стига до Пати Шакълтън — каза тя и издуха дълга струя дим. — И естествено не искам майка ми да знае. Мога ли

да ти се доверя?

— Да, разбира се.

Лиз сведе поглед към дивана и започна да го почиства от несъществуващи трохи.

— Хубаво. Не ми остана време да ти изнеса лекция за политиката на семейство Асгил. Но да кажем просто, че майка ми няма да остане очарована. Ще ме накара да страдам.

Тес подозираше, че Мередит щеше да накара самата нея да страда, ако някога разбере, че е потулила тайните на Лиз, но нямаше голям избор. Вече имаше достатъчно проблеми със семейство Асгил и не искаше да си спечели още един враг в лицето на Лиз.

— Сега ми кажи какво знаеш за този тип — помоли Тес и се настани на срещуположното канапе.

— Почти нищо — въздъхна Лиз. — Както казах, съвсем малко говорихме първия път, когато го срещнах.

— Знаем ли какво иска?

— Иска двеста хиляди долара, за да мълчи.

Докато Лиз говореше, Тес влезе в интернет от своя телефон. Изписа „Ръс Форд“. Списъкът с негови участия бе доста кратък — все незначителни продукции. Едва ли бе Том Круз.

— Знаеш ли дали вече е казал на някого? — попита тя.

— Знам само, че може да е казал на кого ли не — сопна се Лиз. — Извинявай, че не го разпитах подробно. Какво ще правим?

— Не се притеснявай — успокои я Тес. — Ще се погрижа за това.

Още докато изричаше тези думи, усети истински прилив на адреналин. Последните две седмици бе прекарала в постоянни телефонни разговори или по срещи в известни заведения из града — „Пер Се“, „Майкъл“ и „Тао“, на които ѝ се бе налагало ту да ласкае, ту да настъпва грубо. Но накрая усилията ѝ бяха възнаградени, понеже успя да изкопчи представяне на Брук във „Венити Феър“, без да се налага да дава интервю, което си беше сериозно постижение. Не беше и кой знае какво, предвид общественото положение на Брук. Но тази история вече приличаше на истинска драма и беше много сериозно предизвикателство.

— Инстинктът ми подсказва, че не трябва да плащаме на Ръс — разсъждаваше Тес. — Ако обаче се наложи, ще можеш ли да покриеш

сумата?

— Този път, да. Но не ми се иска да продължавам да плащам.

Тес отиде до прозореца и замислено се загледа в парка. Извади блекберито си и набра някакъв номер, поглеждайки часовника си. Още нямаше единайсет в Лондон. Видя, че Лиз я наблюдава и тръгна към входната врата.

— Здравей, Джема. Аз съм — прошепна тя. — Нещо бързо. За кой известен филмов продуцент, каза, че е бил на оня секс купон?

[1] Търкс и Кайкос — тропически острови в Карибско море, задморска територия на Великобритания. — Б.пр. ↑

16.

Откакто се помнеше, Брук се интересувахе от мода. Като малка обичаше да рови в един голям гардероб, пълен със старите дрехи на майка ѝ от седемдесетте години, и в тийнейджърската си възраст се бе хвърляла от един стил към друг — на битниците, младежкия стил от епохата на Гетсби или към бохо^[1]. Всеки стил бе вдъхновен от литературната епоха, изучавана в училище. Дори бе имала кратко, но емоционално влечение към готическата субкултура, когато бе съчетавала старите дрехи на сестра си от японските дизайнери в „Ком де гарсон“ и Йоджи Ямамото с плътен черен клин. Но като жена Брук бе изградила свой собствен стил, който можеше да се опише като „небрежно-елегантен“, и обичаше да отдава предпочитанията си на обещаващи дизайнери като Филип Лим или Проенца Шулър, но можеше да комбинира и „Шанел“ с „Американ Апарел“.

Още преди връзката ѝ с Дейвид да стане публично достояние, усетът ѝ към модата бе забелязан от елита на Ню Йорк, където ѝ се носеше славата на едно от най-красивите и стилни момичета в града. Въпреки това Брук се чувстваше напълно безпомощна за избора на сватбената си рокля. Не ѝ помагаше и фактът, че това щеше да е най-пищната сватба на годината, защото получаваше предложения от всички известни имена в модата. Изборът беше почти безграничен — тегобата на богатите. Макар да се старееше да не обръща внимание на мелодраматичните изказвания на майка си, че „тази рокля ще се помни от бъдещите поколения“, Брук беше убедена, че това трябваше да е най-специалната рокля в живота ѝ.

— Скъпа, мисля, че идва.

Мередит изскочи на терасата на апартамента, разположен на осмия етаж на луксозния хотел „Лефт Банк“ на площад „Атене“, с удивителна панорама към Париж. Брук гледаше като омагьосана. Над града се спускаше здрач. На фона на набразденото от черни и златисти ивици небе се очертаваше силуетът на Айфеловата кула, а под нея като звездна галактика се разстилах бляскавите светлини на сградите.

— Току-що пристигна — въздъхна Брук едновременно развълнувана и притеснена. Гийом Риш беше един от най-ярките световни дизайнери, майстор на бляскавите ефекти. През последните три десетилетия бе създавал рокли за някои от най-известните жени, а вечерните му тоалети често бяха избирани за раздаването на „Оскар“-ите и бяха истинска атракция. Гийом предпочиташе ярките цветове и обикновено не правеше сватбени рокли, дори не ги включваше като финал на ревютата си, но бе заявил с присъщата си скромност: „За това красиво цвете ще създам истински шедьовър“. Отначало Брук не беше убедена, че иска да прибегне до неговите услуги, защото любимата ѝ сватбена рокля бе тази на Каролин Бисет — изключително семпла, права рокля. Но това със сигурност би било прекалено изчистено за вкуса на Гийом. Накрая отстъпи. Абсолютно всички я убеждаваха, че Гийом е най-добрият и тъй като сватбената ѝ рокля щеше да бъде първата ѝ дреха от висшата мода, реши да се срещне с краля. Искаше ѝ се да отиде в ателието му. От детството си пазеше специален спомен за посещението си при Ив Сен Лоран на Авеню Марсо заедно с майка си. Пред очите ѝ още бяха топовете изящни материи и дългите дървени маси, където работеха шивачките сред мостри, карфици, ножици и — според Брук — вълшебство. Но въпреки че в Париж нямаше голям проблем с папараците, трябваше да бъде предпазлива. Не искаше всички да узнаят преди бъдещия ѝ съпруг кой е дизайнерът на роклята ѝ.

— Надявам се, че няма нищо против да дойде в хотела толкова късно — усмихна се Брук и гласът ѝ издаде вълнение. — Все пак, още не сме му предплатили или каквото там се прави, за да си поръчаш нещо от висшата мода.

— Разбира се, че няма нищо против — обади се раздражен глас отляво. Тя погледна към Лиз, която с изправен гръб във фотьойла прелистваше един брой на „Вог“. — За него ще е специална поръчка. На главата си ще застане, за да я спечели.

Брук мразеше този ироничен и кисел тон на сестра си. Прекалено много ѝ напомняше на майка ѝ. Лиз бе в ужасно настроение, откакто се качиха на самолета на летище „Кенеди“. Мередит бе решила, че ще е много добра идея двете сестри да прекарат уикенда в Париж заедно, като го съчетаят със срещата с Гийом, пазаруване по „Фобур Сент Оноре“^[2] и спа ден в „Карита“. Но Брук

вече не беше сигурна в това. В това настроение Лиз беше в състояние да вгорчи живота на всички наоколо. Без изключение. На вратата се позвъни и Лиз стана да отвори, като студеното ѝ, дистанцирано поведение внезапно отстъпи на дружелюбност и добри обноски.

Дизайнерът я разцелува, а след като се втурна в апартамента — направи същото с Мередит и Брук. Отметна черната си кашмирена пелерина и се настани в едно зеленикавосиньо кресло.

Брук седна срещу него и веднага почувства преценяващия му поглед върху себе си. Премерваше я в движение.

— Ma chère, аз съм истински късметлия — най-сетне каза той. — Имате фигура на модел, а на този тен на кожата би подхождало всяко бяло.

— Значи бялото не е просто бяло? — усмихна се Брук.

— Mais, non! — разсмя се той и отказа с ръка предложената му чаша шампанско. — Има чисто бяло — онова, което художниците наричат китайско бяло, слонова кост, синеещо бяло, сиво-бяло, розовеещо бяло и още дузина нюанси между тях.

Мередит извади една папка и я разгъна на масата между тях.

— Както се разбрахме, донесох някои снимки на мястото на сватбата — каза тя със звънящ от учтивост глас. — Ще се състои на един малък риф във Флорида Кийс. Тъй като, за съжаление, наблизко няма църква, достатъчно голяма, за да събере всички гости, церемонията ще се състои на самото място.

Гийом се взря в снимките на голямата къща на Ленард Картър в колониален стил. От време на време записваше нещо в кожения си тефтер с едър, полегат почерк.

— Ще бъде топло в Кийс през декември, non?

— Да, горещо — отговори Брук. — Но церемонията ще се състои в шест вечерта, по хлад.

— Няма да е на плажа? — попита той с неодобрение.

— Не.

— Това е добре — отбеляза Гийом и се зачете в бележките си.

После започна да скицира. Брук протягаше шия, за да надникне в листа, прекалено развълнувана, за да говори.

— Във вечерните сватби има нещо драматично — тихичко си мърмореше Гийом. — Затова ще изберем съблазнителни материи. Ефирен тюл или копринен жакард, мисля.

— Аз си представях дълга копринена права рокля — нервно се обади Брук. — Нещо вечно елегантно.

Гийом се закиска добронамерено.

— Колко пъти си носила красива малка вечерна рокля? — попита той. — Нещо дълго и копринено, прибрано? Предполагам много пъти.

Брук се усети, че кима в съгласие. На всички вечери и благотворителни тържества с Дейвид винаги бе избирала такъв тип рокли — дали ще е в гръцки стил, или дълга копринена разкроена рокля. Това беше обичайният избор, тъй като отиваха на високото й, стройно тяло. Винаги изглеждаха фантастично, без да са натрапчиви. Гийом започна да засипва Брук с всякакви въпроси за банални на пръв поглед подробности — за избора на музиката, за детайли от къщата, дори за кожата на Дейвид.

— Това е твоята сватба и ти си изключителна — обясни той. — Затова и роклята ти трябва да е уникално произведение — каквато никога преди не си обличала и няма повече да облечеш.

Плътните черни щрихи вече оформяха едно цяло. Обемна вълниста долна част и прилепнала по тялото горна част с леко спуснато рамо — романтичната рокля на Пепеляшка. Но Брук остана разочарована. Това е само една идея, убеждаваше се тя. Не е нужно да избира нея.

— Не забравяйте, че искам Брук да изглежда неповторима — напомни Мередит и отпи глътка шампанско, докато обикаляше из апартамента в стил ар Деко.

— Искате да видите модел — отивам да рисувам. Ще ви направим роклята на века.

— Колко проби ще са нужни?

— Истинската мода иска време — размишляваше той. — За такава рокля ще са нужни на ателието може би шест-седемстотин часа. И поне още толкова за бродериите.

Брук зяпна.

Гийом продължи:

— Първо ще направим кройката, после може би ще се видим още два пъти. Накрая ще дойда на сватбата и ще направим последни поправки на място.

— Четири проби? — бавно попита Брук.

— Може и повече за нещо толкова специално. — Той сви рамене.

— Това означава ли, че ще трябва да идвам до Париж за всяка проба?

— Oui, oui. Искам да идвате в ателието — кимна той. — Други модисти работят по различни начини — изпращат роклите си до Китай, дори до Саудитска Арабия. Но за мен модата е в Париж.

— Точно това и очакваме — включи се Лиз, докосвайки леко Гийом по ръката. — Разбираме, че изкуството изисква време, но всички сме толкова развълнувани.

Гийом засия, после целуна и трите жени леко от двете страни и заметна пелерината около раменете си като злосторник от немите филми.

— Слизам да вечерям — обяви той. — Главният готвач Ален Дюкас^[3] е мой приятел и не се нуждаем от резервация. Ще ми окажете ли честта да ме придружите?

— И да сложим край на всичките си усилия да запазим в тайна това пътуване? — усмихна се Брук.

— Ах, но разбира се — засмя се той. — Ще поръчам да ви донесат шоколадов десерт. — Той размаха пръст. — Но малък. Трябва да поддържаме тази чудесна фигура, нали?

След няколко секунди напусна стаята и остави притихнали трите жени.

— Е? — попита Мередит и погледна дъщерите си. — Какво ще кажете?

— Мисля, че е невероятен — отвърна Лиз, след което се отправи към прозореца и се загледа в тъмнината. — Какво чакаме? Гийом е най-добрият в занаята.

Брук нервно се изсмя.

— Но при тези хиляда и петстотин часа работа за роклята ми? Ще трябва да отложи датата на сватбата.

— Скъпа, заслужава си — настоя Мередит.

Брук вдигна ръка.

— Спри, майко. Мислех, че това е просто един разговор с Гийом. Можем да се срещнем и с други хора, нали? — Тя погледна Лиз за подкрепа, но сестра ѝ продължаваше да гледа през прозореца със скръстени ръце. — Майката на Дейвид искаше да говори с американски дизайнери като Вера Уанг и Оскар де ла Рента.

Мередит се изсмя заядливо.

— Казва го тази, която е облечена от глава до пети в „Шанел“.

— Но една американска модна къща ще се вмести в сроковете.

— Вече бе пресметнала набързо какво ще ѝ струва това, когато трепетът от първата ѝ специална рокля отстъпи пред практичните детайли. Четири проби, всяка по два-три дни, плюс пътуването в двете посоки: как щеше се отрази това на работата ѝ в „Йелоу Доор“? Разполагаше само с две седмици годишен отпуск и той вече беше изразходван до последната минута. Представи си злобното фучене на Мими Хол и потръпна.

— Просто се спри на Гийом, за бога — обади се Лиз, чието отражение в прозореца показваше, че разсеяно си играе с кичур от косата си.

Брук я погледна с раздразнение. Всъщност двете така и никога не се бяха сблизили. Още като бяха малки Лиз не скриваше, че ѝ досажда, и понякога я караше да се чувства като натрапница. Искаше ѝ се да напомни, че става дума за нейната сватбена рокля, но излъчването на Лиз „ще ти откъсна главата, ако ме закачиш“, я спря.

— И защо си толкова убедена? — тактично попита тя.

Лиз се отправи към шкафа с напитките и се зае да си налива водка. Брук вдигна поглед и забеляза, че тя и майка си размениха погледи.

— Защото наемането на Гийом не е свързано само със сватбената ти рокля.

— Хайде, стига, Елизабет — предпазливо започна Мередит, — сега не е нито мястото, нито времето за това.

— А за какво друго би могло да бъде? — изненада се Брук.

Лиз отпи от питието си и я погледна.

— Много си наивна, Брук — намръщи се тя. — Ако Гийом направи роклята ти, това ще се отрази добре на фирмата ни. Преговаряме от месеци с Пиер Фолет, мениджъра на Гийом, за правата за производството на парфюма им „Риш“ — дамски и мъжки. Откровено казано, е странно, че досега не са го направили. И на шишенце с котешка пикня да сложиш етикет с името „Гийом“, ще се разграби веднага, особено в Европа. Така че това е нашият шанс да получим договора. Или поне да го поставим като условие.

— Това ли представлява моята сватба за теб? — Брук я погледна.

— Сделка?

Лиз изглеждаше невъзмутима и студенината ѝ я разстрои още повече.

— Светът не се върти само около теб, Брук — остро каза тя. — Трябва да мислиш и за семейството. Не можем да позволим да ни се изплъзват възможности, не и в тази ситуация. Гийом Риш е голямо име в Европа, а ако направи твоята рокля, ще си спечели слава и в Америка. Той разбира това, ето защо искам да се срещна отново с Пиер Фолет и да закова условията по договора, преди окончателно да го наемем за роклята.

Брук погледна към майка си.

— Мамо, помогни ми да...

— Брук, та това е само една рокля.

Тя пламна.

— Само една рокля! Това е моята сватбена рокля!

— Недей, знаеш, че не исках да прозвучи така — Мередит се приближи и я прегърна през рамената. — Имах предвид, че Гийом е един от най-добрите дизайнери в света, защо да не го наемем? Забелязах колко се вълнуваше от срещата си с него и ако ти харесва предложението му, тогава идеята на Лиз ще е само допълнение. Роклята е важно нещо.

Тя погледна майка си и се почувства предадена. Не беше глупачка. Майка ѝ не бе спряла да се усмихва, след като годежът ѝ с Дейвид бе обявен. Брук съзнаваше, че обвързването на двете семейства беше фантастична обществена и финансова възможност за нея и за „Асгил козметикс“, но се надяваше, че най-важното щеше да е щастието на дъщеря ѝ. На сватбата си Брук искаше да се чувства като принцеса, не като пионка.

Помисли си с какво нетърпение очакваше следобеда в „Карита спа“ и се почувства като глупачка.

— Предполагам, че уикендът с момичешки забавления е бил само претекст Лиз да се срещне с Гийом и да си урежда сделките? — прошепна тя с очи, пълни със сълзи.

— Не ставай глупава, Брук — Мередит погали ръката ѝ. — Това е твойт щастлив момент, но не можеш да упрекваш Лиз, че иска да използва случая. Все пак всичко е заради семейството.

— Просто го приеми като възможност и ти да направиш нещо за семейния бизнес — обади се Лиз с иронична, победоносна усмивка.

Брук отиде до масата, грабна една чаша с шампанско и я изпи до дъно. Погледна майка си и сестра си, които продължаваха да я наблюдават с раздразнение и съжаление. Егоистично ли постъпваше? Може би. Но беше бясна от начина, по който бяха планирали всичко, без да проявят учтивост, нито уважение към интелигентността ѝ, без да я държат в течение. От това я заболя. Продължаваха да я възприемат като вятърничава, глезено момиченце, на което не можеше да се повери такава важна информация.

— Брук, миличка. Поне помисли за това — каза Мередит. — Тази ситуация е печеливша за всички страни.

Не съвсем за всички, помисли си Брук. С бързи крачки влезе в спалнята си и затвори вратата.

Лари Голдман, единайсетият най-влиятелен човек в Холивуд според последната класация на „Варайъти“, беше трудно достъпен човек. На четвъртия безуспешен опит да го открие в офиса му в Ню Йорк Тес помоли секретарката да му предаде, че се обажда във връзка с филма „Уайкомб Скуеър“, — всъщност така се наричаше мястото на секс оргията. Също изрази увереност, че той ще поиска да я види. След един час вече имаше уговорена среща с Лари в бара на грил — салона в „Четири сезона“. Бе пристигнал преди нея и тя веднага го разпозна: нисък, закръглен, с прошарена коса, присвити очи и широко, отпуснато лице на бивш боксьор. Не изглеждаше като някого от големите играчи на Ел Ей, но не приличаше и на любител на оргиите. Ресторантът бе затворил преди няколко часа, макар че все още се сервираха напитки. Заведението беше почти празно, виждаха се само двама сервитьори, които полираха чашите, и двама бизнесмени на бара. Предвид обстоятелствата беше разумно да са дискретни.

— Защо ли подозирам, че не идвате с добри новини? — попита Лари, като повдигна поглед от чашата си вода. Тес бе дочула, че той е на водна диета през последния месец, в опит да понамали наднорменото си тегло заради предстоящата си сватба, четвърта поред, с една красива венецуелка, която бе срещнал в последния си филм.

Тес седна и пооправи костюма си „Долче и Габана“.

— Всъщност, може и да не е толкова лошо, колкото очаквате.

Той я изгледа подозрително.

— Значи работите за семейство Билингтън? Познавам Уендъл много добре — отбеляза той и се заоглежда. Силата на навика, помисли си Тес и се усмихна. В Холивуд хората винаги внимаваха да не пропуснат някоя по-важна личност наоколо, дори и в празно помещение.

— Всъщност, аз имам повече работа с Дейвид и годеницата му Брук.

— Пиар?

— Нещо подобно.

Тя си поръча бяло вино. Имаше нужда от питие. Макар външно да се владееше, сърцето ѝ биеше лудо. Лари Голдман бе имал бедно детство в Невада, но беше станал един от най-големите играчи на Ел Ей. Правеше скъпи филми и отчиташе огромни приходи — само за последните пет касовите продажби бяха достигнали един милиард долара. Ежегодният прием, който организираше в дома си в Бел Еър беше едно от най-значимите събития в обществения живот на Лос Анджелис. Тес знаеше, че за да постигне всичко това, човек трябва да е изключително упорит и много суров. За момент се зачуди как ще преговаря с него и как ще получи онова, за което бе дошла. Пое си дълбоко въздух. Предстоеше ѝ да разбере.

— Е, как разбрахте за Уайкомб Скуеър? — попита Голдман, преди тя да заговори. Сниши гласа си с няколко тона и прикова поглед в нея. Изненада се от нервната му реакция. За момент се зачуди дали не пропуска нещо, дали имаше нещо по-важно, което Лари криеше. В края на краищата никой нямаше да се изненада, че някой известен, супербогат холивудски продуцент се е поотпуснал на секс купон. В сравнение с оргиите на някои „важни клечки“ като покойния Дон Симпсън^[4] нощните похождения на Лари приличаха на юношеска забегка. Тя побърза да се освободи от това чувство и продължи нататък. Трябваше да се съсредоточи върху онова, което знаеше.

— Преди да започна работа за семейство Асгил — поде тя, — работех за английски таблоид. Един от нашите фотографии се занимаваше със секс купоните. Успяла е да проникне на един от тях на Уайкомб Скуеър.

Лари я гледаше безмълвно и непроницаемо.

— Предполагам, че историята не е била публикувана — сви рамене той. — Щях да чуя за това.

— Прав сте. Така и не беше пусната. Аз дойдох в Ню Йорк да работя за Асгил и историята дойде с мен. Подробности от онази нощ и хората, които са присъствали, няма да станат публично достояние. Поне засега.

Тя отпи от виното си. Пръстите ѝ оставиха лепкав отпечатък на столчето на чашата, но очите на Лари не се отделяха от нейните.

— Какво искате от мен, госпожице Гарет? Пари? — впи той студено очи в нея. Тес трябваше да внимава как щеше да продължи.

— Не, не искам парите ви, господин Голдман. Имам нужда от помощта ви. — Тя забеляза, че тънката линия на устата му съвсем леко се отпусна.

— Аз опазих вашата тайна, надявам се с това да спечеля доверието ви. Онова, което сега ще ви кажа, е много деликатно.

Лари я погледна, вече по-заинтересован и кимна с неохота.

— Наета съм да защитавам интересите на Брук Асгил и Дейвид Билингтън — бавно продължи Тес. — Един от членовете на семейство Асгил е изнудван от актьор на име Ръс Форд и онова, което той знае, може да им навреди.

— Ръс Форд? Никога не съм чувал за него. — Той разклати водата на дъното на чашата си и ледените кубчета задрънчаха по стените ѝ.

— Нищо чудно. Доста е незначителен.

— И какво е направил? Този член на семейство Асгил. Убил ли е някого?

Тес се поколеба, преди да му каже.

— Правил е случаен секс с Ръс Форд.

Лари кимна с разбиране.

— Ясно. Значи този Асгил е гей. Това Шон Асгил ли е?

Тес поклати глава и внимаваше да не казва нищо повече от необходимото.

Забеляза, че той вече погледна часовника си, а и бе довършил питието си.

— Това какво общо има с мен?

Тес скръсти ръце и се облегна на масата.

— Този Ръс Форд е мръсник. Можем да му платим, разбира се. Проблемът обаче е, че хора като Ръс не спират с веднъж. Когато пак му

притрябват пари, ще се върне. Нужно ми е нещо по-убедително, за да го спра.

Тя му разказа плана си. Не бе измисляла нещо толкова хитро даже докато работеше на Флийт стрийт и се почувства много горда от това.

— Да не се окаже, че този тип е някой бъдещ Брад Пит, по дяволите?

Тес поклати глава.

— Съмнявам се.

Лари внимателно се вгледа в нея с присвити очи. За миг ѝ мина през главата, че ще я разкара или ще я заплаши с полиция, а може би и с нещо по-лошо. После постепенно около очите му се появиха бръчици и за пръв път, откакто се срещнаха, той се усмихна.

— Мамка му, доста смело за една англичанка — заяви той възхитен и протегна ръка към нея. — А аз си мислех, че само нюйоркчанките са дръзки.

„Старата чешма“ се намираше на малка уличка в Долен Ийст Сайд и изглеждаше като всеки друг бар, който Тес бе виждала във филмите „От местопрестъплението“ и „Закон и ред“. Беше едно от онези места, където се правят споразумения, разменят се тайни и се продава информация. Дълго и тясно, с барплот вдясно, а стената зад него бе цялата отрупана с бутилки алкохол и светлинни реклами на бира. Заведението вече беше пълно, около бара бяха накацали уморени на вид мъже, които копнееха за цигара. Тес се огледа и седна на една, още неразчистена от бирени бутилки маса. Ръс бе обяснил, че ще носи кожено яке, но почти всеки мъж там бе облечен така. Хубавичка сервитьорка с опънати по тялото джинси се приближи.

— Какво ще желаете?

— Предлагате ли чай?

— Не. Мога да ви донеса кафе. — Тес кимна. Не го обичаше, но си поръча, за да не стои на празна маса. Забеляза дваисет и няколко годишния мъж, който приближаваше по улицата, малко преди той да я види.

— Тес?

Тя кимна.

Ръс разкопча ципа на якето си и го метна на мястото срещу нея с маниер на Джеймс Дийн^[5]. По дяволите, наистина е готин, помисли си Тес и дори завидя на Лиз за страстната среща в „Ред Леге“. Може би трябваше да се срещнем в „Макдоналдс“, каза си тя. Баровете са някак си потайни и интимни, а това беше опасно. Сервитьорката сложи една чаша с черно кафе пред Тес, а Ръс поклати глава в знак, че не желае нищо.

— Надявам се, че няма да седнеш да ме поучаваш — каза Ръс с усмивка. Имаше равни, бели зъби и високи скули, но Тес долови известна наглост. Тъкмо затова нямаше да стигне доникъде. Никой не иска да работи със задници, на всичко отгоре и неизвестни.

— Не, Ръс, не съм тук, за да те съдя — отговори Тес.

— Защото не е редно жена като Лиз Асгил да върши такива работи — заяви той надменно.

— А ти искаш да печелиш от нейните грешки?

— Както обясних на Лиз, ще го броим като спонсориране на изкуството.

Тя забеляза, че погледът му се стрелна към чантата ѝ.

— Това за мен ли е? — той посочи с глава големия кафяв пощенски плик, който стърчеше от чантата ѝ.

— Да, за теб е.

Тя го сложи на масата и го побутна към него.

— Чек? — усмихна се той, бавно плъзвайки пръсти към кафявата хартия.

Тес поклати глава.

— Писмо от Лари Голдман. Сигурна съм, че си чувал за него.

Лицето на Ръс замръзна в нещо средно между объркване и алчност. Тес едва сдържа усмивката си. Беше изненадана колко я забавляваше всичко това.

Забеляза как той се опита да се успокои и да изглежда по-непринуден. Аха, ето защо не му е провървяло досега. Та той е слаб актьор.

— Какво иска Голдман? — изръмжа Ръс. — Това някакъв вид компенсация ли е? Не говорихме за такъв вариант, но съм готов да го обсъдим.

Тес не показва никаква емоция.

— Мисля, че ще е по-добре да го прочетеш.

Наблюдаваше го как отваря писмото и го остави да прочете няколко реда, преди да заговори отново.

— Разбираш, че Лари ми е приятел — започна бавно Тес. — Той е и един от най-влиятелните хора в Холивуд. Може да изгражда кариери, а може и да ги разбива на пух и прах. — За по-нагледно тя щракна с пръсти.

Ръс вдигна глава и погледите им се приковаха. За части от секундата всеки намек за самодоволство се изпари и тя почти усещаше страха му през масата.

— Лари ще затвори всички врати за теб в бранша, ако споменеш дори дума за Лиз Асгил. Мислиш си, че сега много не ти върви работата? Мислиш си, че нямаш много предложения? Но да знаеш, че няма да можеш да станеш дори метач на улицата пред китайския театър, само думичка да обелиш срещу Лиз или някого от семейство Асгил.

Тес се сети за срещата си с Лари, който не беше много впечатлен от самата „сделка“. Той беше от мъжете, които обичат да контролират положението, и никак не му допадна да го манипулира някаква си двайсетгодишна английска мръсница. Но го беше впечатлила дързостта ѝ, както и фактът, че не го беше изнудвала за пари. Колкото по-богати, толкова по-стиснати — това беше забелязала Тес у много заможни хора. Нещо, което Ръс Форд едва ли някога щеше да разбере.

— Но аз имам сделка с Лиз Асгил — разбесня се той.

Тес поклати глава. Правеше се на голяма кучка, но добре си даваше сметка, че това беше много рискована стратегия. Бе заложила на амбицията му да прави кариера в киното и си бе подготвила добре домашното. Ръс имаш приличен агент и бе получил няколко малки роли в сапунки и комедии. Дори беше спечелил водеща роля в пилотен филм от сериал, който така и не се засне. Ръс Форд бе потопил пръст в меда и тя разчиташе, че се е пристрастил към желанието за успех и отчаяно иска да осъществи мечтата си да стане актьор.

— Не, Ръс, ти си имал разговор с Лиз Асгил. Тя ми разказа, а аз разказах на Лари. Ако ме питаш, леко се измъкваш при това безразсъдство. Изнудването е престъпление. Семейство Асгил могат да сложат точка на кариерата ти моментално.

Изразението му — смесица от паника, разочарование и отвращение, ѝ показа, че е на прав път.

Той издиша шумно.

— И какво следва нататък?

— Следва, че ако си затваряш устата, ще се правим, че нищо не се е случило.

Ръс просто кимна.

— О, и Ръс?

Тя остави банкнота от десет долара на масата, за да плати сметката и стана.

— Ще се видим в Холивуд.

[1] Бохо — моден стил, еkleктика от тъкани и модели. — Б.пр. ↑

[2] Фобур Сент Оноре — улица в Париж, на която се намират Елисейският дворец, други държавни институции и много модни къщи. — Б.пр. ↑

[3] Ален Дюкас — прочут френски готвач, създал верига от ресторанти по целия свят. — Б.пр. ↑

[4] Доналд Кларънс Симпсън (1943 — 1996) — американски филмов продуцент, сценарист и актьор. — Б.пр. ↑

[5] Джеймс Дийн (1931 — 1955) — американски актьор, идол на американското кино, два пъти номиниран за Оскар посмъртно. — Б.пр.

↑

17.

Брук отиваше на обяд с Айлийн Дън. Тъй като авторката идваше чак от родния си град Балтимор, Брук бе запазила маса в хотел „Лондон“, за да го отпразнуват подобаващо. Не знаеше как щеше да оправдае такова разточителство пред Мими, затова се канеше да плати от собствения си джоб, но си струваше. Книгата за магьосници „Портико“ вече бе вдигнала шум из офисите на „Йелоу Доор“ не само в отдела за детска литература. Един от старшите редактори вече бе поставил въпроса за нова корица, подходяща за литература за възрастни и за договаряне на разпространение в „Уол — Март“, което беше като свещен граал за детска книга. По дяволите, за всяка книга.

За своя изненада Брук откри, че беше необичайно притеснена от тази среща. Тя предпочиташе да се запознава с авторите, преди да откупи правата за книгата, за да предвиди мястото им на пазара и да прецени дали сътрудничеството им има бъдеще. Беше разговаряла с авторката по телефона, но не можеше да добие представа що за човек е. Според първата информация Айлийн Дън симпатизираше на Ку Клукс Клан с няколко трупа зад гърба си. Колко си глупава, присмя се сама на себе си тя, но това не я успокои. Книгата на Айлийн беше фантастична, но за днешния пазар това не беше достатъчно — хората обичаха около една книга нещо да се случва, за предпочитане сълзливо. Брук ясно си даваше сметка, че историята на Дж. Р. Роулинг — самотна майка, пишеща разкази в кафене в Единбург, беше перфектна за изграждане на образа ѝ на обикновен човек, използвал шанса си. По същия начин образът на Стефани Майер като праволинейна майка мормон, която сънувала вампирската любовна история на романа „Здрач“, имаше чудодееен ефект в интервютата. Беше нужно нещо толкова вълнуващо и за Айлийн, или като нищо блестящата ѝ книга можеше да потъне, без да остави следа.

Брук седна на кръглата маса в ъгъла и притеснено започна да наблюдава остъклената врата. Дали е тя? Не, жената носеше рокля на Даян фон Фюрстенберг от този сезон и обувки на Джими Чу. Сърцето

й отново подскочи. Пак не — беше управителят. Успокой се, Брук, повтаряше си тя, отпивайки от фреша. И тогава се появи тя — беше сигурна. Червенокоса жена, почти на нейната възраст, облечена в черни панталони, лъскава блуза и странно, найлонов шушляк. Изглеждаше така, сякаш не е могла да реши къде да отиде — на разходка под дъжда или на вечеря в града.

Брук се почувства леко разочарована, но се изправи и се усмихна на Айлийн, която плахо пристъпи към масата.

— Хубаво място — тихичко заговори Айлийн и се заоглежда неуверено. Сякаш очакваше всеки момент да я изхвърлят.

— Много ми харесва. Предлагат превъзходни десерти — усмихна се Брук.

Айлийн седна и внимателно свали връхната си дреха.

— Ще повикам някой да го вземе — предложи Брук и махна на сервитьора.

Айлийн се огледа разтревожена.

— По-добре да го задържа. На майка ми е — „Ралф Лорън“.

Жената се изчерви и за момент Брук се зачуди дали не трябваше да избере друг ресторант. Айлийн изглеждаше абсурдно седнала с изправен гръб и с найлоновото си яке, праметнато върху подлакътника на стола ѝ. Дали всичко това не беше прекалено притеснително за нея? Брук се спря. Държеше се покровителствено. Щом сервитьорът приближи, тя даде достатъчно време на Айлийн да се отпусне, докато разглежда менюто.

— Аз ще взема свинско с кайсии — обяви Брук.

— Ще взема същото — побърза да добави Айлийн. Брук наля вода в чашите и погледна новата им авторка. Не изглеждаше зле, всъщност доста добре, но имаше ужасни сини сенки и прекалено ярко червило. Имаше остра нужда от известни промени, за да открие красотата си. Ами да, Брук беше сигурна, че би могла да ѝ помогне в това отношение, само като си помисли за всички дизайнерски дрехи, чанти и козметика, които получаваше ежедневно в отдела.

Айлийн долови оценяващия ѝ поглед и нервно вдигна ръка към лицето си.

— Какво има? — попита тя.

— О, нищо. Просто очаквах да сте по-възрастна — усмихна се Брук.

— Заради името ли? — примижа тя — Това е семейна традиция, разбирате ли. Най-голямото момиче приема името на баба си. Аз също очаквах да сте по-страшна.

Брук се изкикоти, като си представи снимките на папараците, отпечатани в таблоидните списания — когато киха или си търка окото, или просто си сменя изражението, което винаги я правеше да изглежда страдаща или нещастна.

— Често ми го казват.

Тя отпи глътка портокалов сок.

— Искам да ти кажа, че всички сме много въодушевени от „Портико“ — вече делово започна Брук. — Ще трябва да я подготвим много, много бързо. Следващата седмица пускаме ръкописа за проучване на пазара.

— Какво точно означава това проучване?

— Ръкописът, подвързан като книга, се разпраца на търговците, за да решат дали биха поръчали. После отива в периодиката, откъдето трябва да кажат дали искат да отпечатат анотация.

— О, голяма въртележка — ококори се Айлийн.

— Не се тревожи, цялото издателство стои зад нея — успокои я Брук.

Айлийн кимна, сведе поглед надолу към скута си и зачовърка маншета на якето на майка си.

Брук зяпна, като забеляза сълзи в очите на Айлийн.

— Ей, ей, какво става? — попита тя.

Айлийн поклати глава и продължи да гледа надолу.

— Съжалявам, но не мога да ти опиша колко съм ти благодарна.

Брук се развълнува. Толкова е мила.

— Ти ли си благодарна? — засмя се Брук. — Айлийн, аз съм тази, която трябва да е благодарна. Това е книгата, която съм чакала през цялата си кариера.

— Но, Брук, за теб издаването на книги сигурно е просто работа? — започна тя. После, като забеляза изражението на Брук, добави: — Аз чета „Ю Ес уикли“. Ти си богата. Ще се омъжиш в още по-богато семейство.

Тя си избърса носа с кърпичката, която Брук ѝ предложи.

— Разликата е в това, че ти промени живота ми — продължи Айлийн. — Допреди шест седмици работех на три места. Това не е

лесно, когато трябва да се грижиш за три деца.

— Имаш три деца? — учуди се Брук и си помисли, че Айлийн изглежда доста добре за възрастта си.

— Най-голямото е на осем, а най-малкото на три — усмихна се тя. — И преди да попиташ, на дваайсет и шест съм.

— Това е невероятно — пророни Брук и бавно отпи глътка сок. — Не фактът, че имаш три деца, разбира се, а това, че успяваш да се справиш с всичко. Сигурно съпругът ти много ти помага.

Айлийн отново сведе поглед.

— Той ме напусна миналата година.

— О, съжалявам. Все се ровя, където не трябва.

Айлийн поклати глава.

— Няма проблем. Дани, съпругът ми, работеше в местния гараж. Една вечер го заварих в офиса със секретарката на шефа и смъкнати панталони. Приятелките ме съветваха да му простя, но аз ги попитах: „На вас трябва ли ви?“. Все пак бяха прави, защото знаеха, че изкарвам дваайсет хиляди долара годишно.

— И ти го изхвърли? — ококори се Брук, жадна за още подробности.

— Точно така! Не мога да живея с мъж, който не ме уважава. — Тя сви рамене. — Мислех, че ще е страшно да остана сама с три деца, но е по-добре да си сама, отколкото с човек, който не те обича. Истината е, че нещата никога не са вървели както трябва. Омъжих се за Дани, когато бях на осемнайсет, защото забременях, и често го гледах и се чудех: „Искам ли да остарее с теб? Искам ли да споделя приключението живот с теб? Щастлива ли съм само заради присъствието ти до мен?“. И отговорът беше не, така че всичко си дойде на мястото.

— И все пак е много смело — отбеляза Брук, възхитена от разказа на Айлийн.

— Не толкова, но май сега получих отплата. Знаеш ли, че още същата седмица, когато му изхвърлих багажа, се захванах да пиша книгата. Обичах да пиша в училище, но след като напуснах гимназията и се омъжих, не ми оставаше време. Този път обаче намерих време. Едната причина беше да се ангажирам, за да не мисля за това... как ме разочарова. Другата беше да се опитам да спечеля малко пари.

Приятелките ми се оказаха много прави. И три работи не стигат, когато си с три деца.

Изведнъж Брук се засрами. Откакто се помнеше, бе имала всичко, което пожелаеше: пони, кола, красиви дрехи. Невероятно беше и приемането ѝ в колеж от Бръшляновата лига, въпреки че в семейството тя бе „красавицата“, а Лиз „умницата“. Айлийн беше права — тя обичаше работата си в „Йелоу Доор“, но това си беше просто работа, нещо, което правеше, защото искаше, а не защото ѝ се налагаше. И изведнъж сърцето ѝ се сви, като си помисли, че само сватбената ѝ рокля щеше да струва десет пъти повече от годишния доход на Айлийн. Като погледна към нея, взе внезапно решение.

— Айлийн, ще те направя звезда.

— Звучиш като Саймън Кауъл^[1] — промълви по-бодро тя.

— Говоря сериозно!

— Наистина ли? О, благодаря — изчерви се Айлийн. — Но защо?

Брук се усмихна. Самата тя не беше съвсем сигурна, но ѝ се прииска да направи нещо много хубаво за Айлийн Дан.

— Да кажем, че това е нещо, което трябва да направя.

[1] Саймън Кауъл — създател на телевизионното шоу „Мюзик айдъл“ — Б.пр. ↑

18.

— Подранил си.

Пола посрещна Уилям в дългия коридор на апартамента им на Парк авеню и го целуна по бузата, но тонът ѝ никак не беше топъл. Уилям се опита да прикрие раздразнението си, като погледна към стенния часовник зад гърба си — пет и петнайсет. Беше направил специално усилие да се прибере преди шест и се засегна, че съпругата му не оцени жеста му.

— Нямам ли право да се прибирам рано понякога, за да прекарвам малко време с момичетата си? — започна той, но моментално беше прекъснат.

— Тате!

Кейси и Амилия се втурнаха към баща си и се пързулнаха по чорапи по излъскания орехов под. Вкопчиха се в краката му и той ги целуна по главичките и ги вдигна — във всяка ръка по дете.

— Хайде, разкажете на татко всичко за новия клас — радваше им се той.

— Хубаво е — каза Кейси, освободи се от прегръдката му и се затича със ситни крачки по коридора.

— Просто хубаво?

Пола завъртя очи. Всяка сутрин тя караше момичетата да четат по две публикации в „Ню Йорк таймс“ и да ги обсъждат. Амилия беше по-повърхностна и предпочиташе красивите картинки на страниците за мода, но от Кейси очакваше повече от това да опише новия клас като „хубав“.

— Нямате ли среща с някоя приятелка днес? — поинтересува се Уилям, пусна долу Амилия и тръгна към хола — красиво място, наскоро подновено в стил бутиков провинциален английски хотел. Еленови рога висяха на стената наред с картини на Диан Арбус^[1] върху тапети на „Коулфакс и Фаулър“. Двете библиотеки, които ограждаха каменната камина, бяха проектирани от Дейвид Линли. Цялото помещение беше обляно в мека светлина и ухане от

ароматните свещи „Диптик фигер“, които Пола купуваше в огромни количества от фирмения магазин в Лефт Банк.

— Госпожа Уанг пристига за урока по мандарински — предупреди Пола и махна с ръка, за да повика Луиз, американската бавачка.

— Луиз, би ли отвела момичетата? Още са с униформите си.

— Какво ѝ е на Кейси? Изглежда по-тиха от обикновено — попита Уилям и седна на кадифеното канапе, изхлузи обувките си и започна да разтрива уморените си крака.

— Изтощена е горкичката — отвърна Пола и се настани на ръба на стола срещу съпруга си.

— Предполагам, че когато си на шест е доста трудно да си намериш нови приятели.

— В същия клас има още едно ново дете — обясни Пола.

— Да се надяваме, че ще се сприятелят. Знаеш, че Кейси е много общителна.

Уилям смръщи вежди.

— Само не разбирам какъв беше проблемът да останат в един клас?

Пола се изправи и се зае да почиства мъхчета от облегалката на стола си.

— Скъпи, госпожа Уонг ще пристигне всеки момент — погледна тя с неодобрение към краката на Уилям. — Ако искаш да се разхвърляш, защо не отидеш в кабинета си.

— Значи учим мандарински — вдигна вежда Уилям, без да ѝ обръща внимание. — Мандарински, представи си.

Пола сниши глас.

— Не съм сигурна, че Амилия е много ентусиазирана, но на Кейси толкова ѝ вървят езиците, че си помислих — колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Въпросът ми беше дали изобщо трябва да го правят — поясни Уилям. — В „Итън“ им дават достатъчно големи домашни.

Пола ядосано облеци очи.

— Да не би да казваш, че не трябва да развиваме децата си?

— Пола, казвам, че момичетата са едва на шест.

Тя отмести поглед от него, подразнена от въпроса му. Обучението на момичетата в „Итън Манър“ беше компромис само по

себе си. По някаква причина Уилям си бе втълпил, че близначките ще бъдат по-щастливи, ако посещават училищата на Щайнер^[2]. Интересно как там щяха да се подготвят за колежа в Бръшляновата лига, като играят с дърва и плетат одеяла до петнайсетгодишната си възраст? Понякога не можеше да разбере съпруга си. Какво общо имаше между щастието и образованието? Е, добре — обичаше Амилия с всичките ѝ недостатъци и предугаждаше, че някой ден тя ще бъде модел и ще се омъжи изгодно. Но Кейси имаше брилянтен потенциал. Човек просто трябваше да се сети за Ивана Тръмп — модел, обществена личност и възпитаничка на бизнес училище „Уортън“, за да разбере. Дали Уилям виждаше паралел в собственото си семейство? Естествено, Брук беше красива. Хората се впечатляваха от удивителните ѝ очи на сърна, но все пак Лиз предизвикваше по-сдържан, по-истински респект в сериозните издания. Само след няколко секунди разговор се усещаха изключителната ѝ интелигентност, всестранните ѝ познания, острият ѝ ум. Идеалът беше комбинация от красота и интелект, а Кейси обещаваха и двете. Някой ден можеше да поеме управлението на „Асгил козметикс“, да направи нещо повече от нея, после да се омъжи в елита на обществото — евентуално в кралските среди. Защо не? Нали заради това Пола правеше всичко възможно да предостави на децата си всичко необходимо. Дразнеше се, че усилията ѝ оставаха неоценени. За разлика от повечето майки в тези среди, Пола отделяше време на децата си. Имаше само една детегледачка за двете момичета. Тя лично ги водеше на уроци по плуване, балет и изобразителни изкуства на Деветдесет и втора улица. Госпожа Фортескю, учителка по пиано, възпитаничка на училище „Джулиард“ идваше вкъщи и Пола наблюдаваше уроците и пропускаше индивидуалните си тренировки по пилатес, за да води момичетата на училище. Веднъж, когато бе намерила Луиз, тяхната гувернантка, в кухнята да плаче заради някакво момче, поседя при нея, за да я успокои и тя ѝ каза, че е най-всеотдайната майка в Горен Ийст Сайд. Сякаш прочел мислите ѝ, Уилям стана, приближи се до нея и я обгърна с големите си ръце.

— Знам колко много правиш за семейството, за момичетата — заговори той. — Просто си мисля, че не е нужно да се стараем чак толкова. Ако Амилия не говори добре мандарински до десетгодишна, нима е от значение? Ако не излезе някой учен от нея, какво от това?

— Искam най-доброто за тях.

Тя се загледа в снимката на близначките на малката масичка. Колко са красиви. Беше ги снимал на Коледа един фотограф, който работеше за „Вог Бамбини“. Наистина искаше най-доброто, мислеше единствено за тях. Уилям усети колко е напрегната и я прегърна още по-силно. В този миг Пола почувства, че той напълно я разбира и потръпна. Никога не бе признала на Уилям цялата истина за миналото си. Никога нямаше да узнае как десетгодишната Пола запушваше ушите си нощем в леглото, за да не чува как майка ѝ прави секс с мъже от бара. Но все пак Уилям знаеше достатъчно за детството ѝ в караваната. Беше му казала, че майка ѝ е починала от множествена склероза, когато е била едва на деветнайсет и че е станала модел от нужда. Знаеше всички тези неща и може би точно заради тях я обичаше още повече. Тъкмо това бе една от причините тя никога да не поиска да го напусне, никога да не се опита да се издига в обществото чрез брак по сметка. Въздъхна дълбоко и се отпусна в прегръдката му, усети аромата на безупречно чистата му памучна риза и си напомни колко много го обича, по неин си начин.

— Слушай, трябва да ти кажа нещо — най-сетне проговори Уилям.

Тя се освободи от ръцете му и го погледна притеснена.

— Какво има?

— Уредих среща с доктор Фласко. В момента той е най-добрият специалист по репродуктивни проблеми в Америка.

— О, Уилям, ние нямаме нужда от специалист по репродуктивни проблеми — възрази тя хладно.

— Скъпа, опитваме от почти осемнайсет месеца и нищо.

Пола отмести поглед.

— Всъщност, не се опитваме много усилено.

— Е, не можеш да кажеш, че не се старая — разсмя се той.

Тя се загледа в него и се зачуди дали не ѝ намеква, че знае. Едва ли. Това не беше в стила на Уилям, макар че ако искаше да се оплаква, не би го упрекнала. Интимният им живот беше почти сведен до нула, а в редките случаи, когато правеха секс, Пола не беше много ентусиазирана. Не искаше да го окуражава. Шансът да забременее беше нищожен заради хормоналните инжекции, които си слагаше, но докторът я бе предупредил, че не трябва да ги прави повече от

осемнайсет месеца, които вече изтичаха. Какво щеше да прави после? Пое въздух, за да се овладее.

— Водили сме този разговор много пъти, скъпи. Искях да си поема дъх след близнаките.

— Но те вече са на шест, Пола. В колежа ли трябва да влязат, за да опитаме пак?

Тя го стрелна с поглед.

— Не настоявай, Уилям.

Усмивката помръкна на лицето му и я прободe чувство за вина. Горкият, не знаеше как стоят нещата и как би могъл?

— За теб е добре — тихо продължи тя. — Не трябва да преминаваш през бременността, девет месеца тревоги, ужаса дали нещо няма да се обърка, притеснение, когато мръдне, притеснение, когато не мръдне. А когато се родят, става още по-зле.

— Но, скъпа... — започна той, ала тя рязко го прекъсна, грабна снимката от масата и я бутна пред него.

— Погледни ги! Колко са красиви, безценни. Имаме две великолепни момичета. Непрекъснато се чуват ужасяващи истории. За малформации. Ами ако се случи нещо...

Примамляваше ѝ само като говореше за това. Даваше си сметка, че се притеснява повече, отколкото трябва за момичетата и това граничеше с невроза. Колко пъти, докато бяха мънички, се бе промъквала в детската стая, за да проверява дали дишат, да подлага пръст под ноздрите им, за да усети топлия им дъх? Не искаше да минава през всичко това отново. Не можеше.

— Скъпа, разбирам, че просто искаш да си добра майка, но драматизираш малко повече.

Съпругът ѝ бръкна в джоба на самото си и подхвърли един плик на масата между тях.

— Какво е това? — попита Пола.

— Уикенд в „Пойнт“. Тази събота и неделя.

Тя се усмихна едва-едва. „Пойнт“ беше един от най-невероятните хотели в Америка, в красивия курорт Адирондакс, там, където бе завел Пола за първия им съвместен уикенд. Спомни си времето, когато го бе привлякла — бе приложила по изкусен начин всички хитрини от женския арсенал. Не отговаряше на телефонните му обаждания, все се си намираше повод да отлага срещите, не го допусна

до себе си три месеца. Уилям беше непосредствен и деликатен, но беше мъж и знаеше, че му харесваше преследването.

— Уредих децата да останат при майка ми — съобщи ѝ Уилям с мила усмивка. — И Луиз ще бъде с тях, разбира се.

Тя се доближи до него и нежно го целуна по бузата.

— Благодаря ти, скъпи. Ще бъде прекрасно — прошепна тя, но си помисли, не, закле се, че за нищо на света нямаше да забременее отново, колкото и романтични пътешествия да организираше Уилям. Ако се налагаше, щеше да продължи с контрацептивните инжекции и след допустимия срок. Каквото и да ѝ костваше, не би се подложила отново на това. Никога.

[1] Диан Арбус (1923–1971) — американска фотографка и писателка. — Б.пр. ↑

[2] Рудолф Щайнер (1861 — 1925) — австрийски философ, литературовед, архитект, драматург и възпитател. — Б.пр. ↑

19.

В осем и половина сутринта Тес беше на път за среща с Мередит в дома ѝ на Източна Деветдесет и трета улица — просторна сива къща, подобна на онези в Кенсингтън, които мечтаеше да притежава. Домашна помощница в униформа ѝ отвори вратата и я въведе в голям хол с висок таван. Макар че не разпознаваше дали мебелите са „Бидермайер“, порцеланът „Майсен“, а килимите обюсонски, знаеше достатъчно, за да прецени, че това е един от най-скъпо и изискано обзаведените домове, които някога бе виждала. Мередит се появи свежа и сияеща, косата ѝ ограждаше лицето ѝ като въздушен златист захарен памук. Носеше елегантна пастелнорозова рокля, ниски обувки от сива крокодилска кожа и дълъг медальон със сапфир. Може би малко по-нагласена за рано сутрин, но все пак елегантността не е случайно явление.

— Закусвала ли си? — попита Мередит. — Мога да помоля Марлин да направи палачинки.

Тес вдигна ръка.

— Не благодаря, така съм добре.

Беше качила два килограма от пристигането си и сега отчаяно се опитваше да ги свали. Как можеше човек да остане слаб в Ню Йорк, когато на всеки ъгъл се продаваха гевречета и прецели, а във всеки гастроном имаше богат избор от нудълс, пица и млечни картофени салати? Въпреки това всички бяха толкова слаби и в добра форма. Сигурно тайната беше в пълния самоконтрол, нещо, което никак не ѝ достигаше, станеше ли дума за храна. В офиса на „Асгил“ не бе виждала момичетата да хапват нещо повече от две парченца суши с размер на пощенска марка. Очевидно яденето в Ню Йорк бе знак на слабост.

— Поне малко сок? — предложи Мередит и ѝ посочи да седне на един елегантен стол с кремава тапицерия. — Марлин току-що е изцедила сок от лимон и ябълка. Много вкусен и много прочистващ.

Тес внимателно се настани на стола, докато домашната помощница ѝ сервира напитката.

— Шон се среща с прекрасна млада жена в Лондон — съобщи ѝ Мередит, която се настани срещу Тес.

— Така ли? Коя?

— Анабел Колторп. Срещнал я в клиниката — обясни Мередит, без ни най-малко притеснение от последното прегрешение на сина си. — Мисля, че е актриса, но от много добро английско семейство. Познава се с Уилям и Хари — принцовете.

— А кога се е върнал в Лондон?

— Миналата седмица.

— О, много добре — отбеляза Тес. — До мен не са стигали никакви слухове от Лондон, че е бил в клиника. Сигурно не се е разбрало.

Мередит кимна.

— Обяснихме в офиса в Лондон, че е командирован в Ню Йорк за няколко седмици. Не съм чула някой да изразява съмнение.

Тес се замисли.

— Независимо от това, мисля, че е добре да пуснем негови снимки в американската и британската преса. Например от някое известно благотворително събитие. Знам, че скоро ще се организира нещо специално от „Принсес Тръст“^[1]. Проверих във фотоагенциите — те разполагат само със снимки на Шон в нощни заведения и на мачове по поло. Мисля, че сега е много удобен момент да се отърве от името си на плейбой.

Мередит се усмихна и Тес се зачуди на гладкото ѝ лице. Колко ли пластични операции си е направила, колко често си слага ботокс, какви ли скъпи кремове използва. Ако е само до кремовете, Тес беше сигурна, че не са на „Асгил“.

— Е, как се чувстваш? — попита Мередит след кратка пауза.

— Ами, заета — усмихна се Тес. Разказа ѝ за всички обеди, които бе имала напоследък с най-големите асове на медиите в Манхатън. С помощта на приятелката си Ребека от „Оракъл“ бе успяла да си уреди срещи с всички — от редактора на „Социални мрежи“ в „Ню Йорк таймс“ до главния редактор на „Дейли нюз“. Мередит кимна в знак на одобрение.

— Е, можехме да минем и без историята с Джеф Даниелс — добави тя. — Мисля, че ти добре се справи с нея.

— Пати също беше на ниво — скромно отговори Тес.

— Другото наред ли е? — поинтересува се Мередит. — Всичко изглежда спокойно на Западния фронт — усмихна се тя.

Тес се опита да прикрие притеснението си. Най-големият проблем в работата ѝ бе, че колкото по-добра ставаше, толкова по-малко личеше, че работи. Беше като вълшебник, който трябваше да кара зайците да изчезват, преди дори някой да сети да погледне в шапката.

— Всъщност, имаше малка ситуация с Лиз — колебливо каза Тес. Знаеше, че Мередит нямаше да одобри факта, че е държана настрана, но в същото време един вътрешен глас ѝ крещеше: Кажи ѝ колко си добра!

— Ситуация? — вдигна вежди Мередит.

— Просто някаква еднократна авантюра. Въпросният мъж заплашваше, че ще разкаже в пресата.

Мередит тъничко се изсмя.

— Едва ли е аферата „Уонъргейт“, скъпа.

Тес се отказа да продължи. Колкото и да ѝ се искаше да разкаже на Мередит за брилянтната си схема с Лари, Лиз и Ръс, разбра, че е разумно да е пестелива с истината. Намираше се в трудна ситуация — Мередит ѝ беше шеф, но бе обещала на Лиз да запази в пълна тайна историята с Ръс Форд. В обратната ситуация беше сигурна, че Лиз би се отметнала от джентълменското споразумение за част от секундата, но засега Тес знаеше, че щеше да е по-добре да е на страната на Лиз.

— Уреди ли се всичко? — погледна я Мередит и отпи от сока си.

Тес кимна.

— И колко ни струваше това?

— Всъщност, това е добрата новина. Прибягнах до някои контакти и всичко се уреди безплатно.

— Хубаво. Макар да мислех, че Елизабет е по-умна.

Мередит погледна с очакване към Тес. Все пак тя бе тази, която поиска среща.

— Какво друго бих могла да направя за теб?

Тес се напрегна. През изминалите няколко седмици се бе чувствала много самотна. Направляването на живота и любовните

афери на наследниците на Асгил се бе оказало по-трудно, отколкото си бе представяла. През последния месец само Уилям Асгил не се бе въвлякъл в неприятности, но кой знае какво се таеше под този камък? Тес бе срещнала Уилям и съпругата му Пола и инстинктът ѝ подсказваше, че там назряват проблеми. Колкото и да харесваше новата си работа, липсваше ѝ приятелската атмосфера от офиса на „Глоуб“, нуждаеше се от помощ в проучванията и от някого, с когото да сподели проблемите си, а това се случваше ежедневно. Пати беше прекалено заета с правната си работа, за да говори с нея често, а Луси Къминс, директор по комуникациите на „Асгил козметикс“, се чувстваше толкова застрашена от Тес, че контактуваше с нея само чрез електронната поща.

— Имам нужда от помощ, Мередит. Работата е доста по-тежка, отколкото очаквах и бих искала една бивша колежка да ми помага в това.

Тес затаи дъх. Никога досега в професионалния си живот не бе искала помощ. Вместо това се бореше сама да свърши всичко, обикновено защото можеше да го прави по-добре от всички. Проблемът при тази тактика беше, че ако казваш на хората, че всичко е наред, те приемаха, че контролираш положението и така никой не забелязваше херкулесовските ти усилия да се справяш сам. Още не се бе сблъсквала със ситуация, която да излезе извън контрол и тя да не успее да се справи сама, но не искаше да рискува. Лицето на Мередит не показва почти никаква изненада. Или Тес бе отгатнала какви козметични процедури си е правила шефката ѝ, или не се беше трогнала от молбата на Тес.

— Коя е тази колежка? — попита безизразно Мередит.

— Казва се Джема Дейвис. Тя е моя приятелка, папарак, много опитна, много дискретна.

Мередит започна да върти сапфира на врата си.

— Дискретност не е дума, с която бих определила този тип хора — намръщи се тя. — Тес, знаеш, че предпазването на семейството ми означава всичко за мен, за което и ти плащам.

Подтекстът беше ясен: плащам ти шестцифрена заплата, за да прикриваш проблемите на семейство Асгил. Не искам да плащам на друг, особено на някого от врага. Тес почти я оправдаваше.

— Разбирам, че може би си мислите, че би трябвало да се справям сама — продължи Тес. — Но има огромен обем чисто физическа работа. През последните няколко седмици трябваше да се оправям с потенциални кризисни ситуации на три от четирите ви деца. Трябва да съм с тях, за да обсъждаме положението и да ги подкрепям със съвети, но също трябва да контактувам с медиите, да правя разследване и да се справям със спешни проблеми. Не ми стига времето. Не мога да бъда навсякъде едновременно, Мередит.

Тес преглътна притеснена. Май щеше да си изкара уволнението.

— Но, Тес, ти разполагаш с пълното съдействие на семейния ни адвокат и на директора по комуникации на корпорацията. Бих те разбрала, ако искаше обикновен сътрудник, но все пак не виждам нужда от папарак. Не се ли опитваме да се предпазим от тях?

— Известните личности използват постоянно папараците за свои нужди — подчерта Тес. — Много от снимките в клюкарските списания, които виждаме, всъщност са поръчани от самите знаменитости. Вместо да бъдат хванати от някой папарак в компрометираща ситуация, те наемат някого да ги снима в желан от тях момент и това се отразява добре на кариерата им, а пък и вестниците са щастливи, защото снимките са ясни и добре аранжирани.

— А не можем ли и ние просто да се споразумеем с някой фотограф за такава сесия?

Тес поклати глава.

— Хората трябва да повярват, че снимките са истински, а не можем да си позволим никакво изтичане на информация. Фотографката, която ви предлагам, е изключително надеждна. Освен това е много добра и с другата страна на работата — надава ухо към периодиката, както и към другите папараци. Открива кой какво знае и може да ни подава информация, преди да е навредила на семейството.

Мередит обмисли думите ѝ.

— На Брук няма да ѝ хареса — накрая каза тя.

Тес се усмихна.

— Не е нужно засега да знае.

Джема веднъж ѝ бе казала, че често се случвало да получава информация от мениджъри и пиари на известни хора, които дори не подозирали, че са следени.

На челото на Мередит се появи бръчка.

— Това няма ли да въвлече семейство Билингтън?

— На първо място предпазваме Дейвид и Брук. Второ, Дейвид е толкова наясно с медиите, колкото и ние. Всяка положителна публикация за него го приближава към Конгреса. Имам предвид да им се правят снимки, когато посещават някоя обществена кухня или библиотека, когато се разхождат хванати за ръце в Сентрал Парк. Ще ги представим като двама млади влюбени, а не като арогантни богати деца, откъснати от електората. Дейвид може да е известен, но все пак е републиканец. В един либерален град като Ню Йорк ще се нуждае от цялата ни подкрепа.

Мередит се усмихна замислено.

— Знаеш ли, че има много хора, които боготворят Брук.

— Абсолютно — съгласи се Тес. — Но това не е случайно, Мередит. По характер Брук е доста затворена. Трябва да я снимаме с точните хора, на точните места.

Тес се сети за срещата си с Брук предишния ден. Бяха прегледали програмата ѝ за седмицата и единственото планирано мероприятие бе гала вечерта на Института за мода в Метрополитън музеум. За жена с потенциал на американска икона водеше доста затворен живот.

— Знаеш ли, имах добро чувство за теб, Тес — усмихна се Мередит. — От момента, в който се срещнахме, всъщност. Имаш решителна крачка. Може да се разбере доста за хората от начина, по който вървят. — Тя погледна часовника си. — Тогава ще трябва да я настаним в апартамента в Уест Вилидж.

— Кого? — бързо попита Тес, все още мислейки за крачката си.

— Тази жена папарак. Джема ли беше?

— Значи може да дойде?

— Да, разбира се. Говори с Леонардо за заплатата и с Пати за договорите. Искam пълно подsigуряване, трябва да притежаваме правата върху всяка снимка, която направи на Брук и Дейвид.

Тес се изправи и взе чантата си.

— Благодаря, Мередит — каза тя официално.

— Няма за какво — великодушно отговори Мередит, докато я съпровождаше към вратата. — А, и Тес? Радвам се, че проведехме този разговор.

Аз също, помисли си Тес, и ѝ се прииска да размаха ръце във въздуха от въодушевление. Аз също.

[1] Принсес Тръст — благотворителна организация, основана от принца на Уелс през 1976. — Б.пр. [↑](#)

20.

В седем и петнайсет сутринта Брук вече беше пробягала половината от кроса си. Този ден беше малко подранила, защото Дейвид я бе събудил в пет сутринта, когато тръгваше към летището. Бе прекосила Ийст Медоу, бе обиколила пистата до водохранилището и вече се насочваше надолу към Стробери Фийлдс. Чувстваше се добре, макар и задъхана. Още преди да обявят сватбата си, Брук обичаше да поддържа форма и се опитваше да спазва спортен режим ежедневно. Това си беше нейното време — изключваше останалия свят и нахлупила бейзболна шапка, със стар екип за джогинг и с жълти, плътно прилепнали очила за колоездене потъваше в пълна анонимност. Този вид нямаше да ѝ осигури място в списъка на най-добре облечените хора, но чудесно я прикриваше и тъкмо заради това бе любимият тоалет в гардероба ѝ.

Брук погледна часовника си и пресметна, че ще ѝ отнеме двацет минути да се върне през парка, да вземе душ, да се преоблече и да се срещне с Ванеса Фридман на закуска в девет в „Риц — Карлтън“. Туп, туп, туп. Звукът от маратонките ѝ почти я хипнотизираше. Тя сви от главната алея към една височинка и мина през тунела. Когато излезе от другата страна, дочу ехо от тежки стъпки зад себе си. По дяволите, ядоса се тя, откриха ме.

— Хей, Брук! Брук! Чакай!

Без да спира да тича, тя погледна през рамо и видя мъж, не с камера, както си го представяше, а с малко дивиди устройство. Явно беше от младото поколение, видеографът. Преди няколко седмици Тес Гарет я бе запознала с правилата за противодействие на пресата. Спомняше си частта, озаглавена „папараци“, в която пишеше нещо като: „Когато ви пресрещне фотограф, спрете и го оставете да ви направи една бърза снимка“.

Брук се смая.

— Защо трябва да ги улеснявам? — попита недоволно тя. — Те правят ад живота ми!

— Те така или иначе ще те снимат — бе отговорила Тес. — По-добре да си усмихната.

А сега какво да направи, зачуди се Брук. Как да постъпи, когато някой я записва?

Докато се колебаеше, ускори крачка. Нямаше проблем да дръпне на човек, който носи голяма камера, разсъждаваше тя. С големи крачки прекоси хълма, спусна се към равния път с груба настилка, който пресичаше парка, но като скочи долу, се подхлъзна на един камък и полетя настрани. Подпря се на ръцете си, за да омекоти удара от падането, но китките ѝ болезнено се превиха и тя усети парене по коленете си от охлузването по камъчетата. Глезенът ѝ сякаш пламтеше.

Видеографът я бе настигнал и просто стоеше и я снимаше, докато тя лежеше на земята и едва си поемаше дъх.

— Моля ви, оставете ме на мира — помоли го тя задъхано. — Нараних се.

Тя отчаяно се заоглежда и видя, че по завоя към нея се приближава такси. С голямо усилие се изправи и размаха ръце. Гумите на колата заораха на пътя. Превита, доуца до колата като ранено животинче. Видеографът все още я следваше, като се движеше наведен, за да държи на фокус кървящото ѝ коляно. В желанието си да избяга Брук рязко отвори врата на таксито и в следващата секунда чу тъп удар и хрущене на пластмаса. Обърна се и видя, че мъжът, паднал на земята, се държи за главата.

— О, по дяволите — извика тя. — О, боже, толкова съжалявам!

Мъжът трескаво вдигна камерата си, като с една ръка разтъркваше главата си, и насочи обектива отново към нея.

— Тъпа кучка! — изкрещя той. — Скапана курва!

Брук замръзна на място и започна да отваря и затваря уста, без да може да издаде и звук.

— Хей, влизай вътре! — подвижна шофьорът. Несъзнателно Брук направи каквото ѝ нареди, потъна в седалката на таксито и цялата се разтрепери. Погледна назад и видя, че видеографът още държеше камерата, насочена към нея, докато таксито се отдалечаваше.

— Този си го заслужаваше, госпожице Асгил — каза шофьорът. — От тези хора направо ми се повдига.

Тя вдигна поглед. Все още се изненадваше, когато я разпознаваха съвсем чужди хора.

— Къде искате да ви откарам? В болницата? Мисля, че ще е добре да ви прегледат.

Целият ѝ крак вече пулсираше.

— В болницата? Да. Мисля... Не, почакайте.

Тя изведнъж си представи неудобството от появата си в спешното отделение. Бързо отвори ципа на чантичката на колана си и извади мобилния си телефон. Винаги го носеше, когато тичаше сутрин, заедно с ключовете, двайсет долара и защитен спрей. Това все пак беше Ню Йорк. Влезе в списъка с телефони и намери името на доктор Пауъл, личния лекар на семейство Асгил в Горен Ийст Сайд. Тъкмо щеше да го набере, когато забеляза следващото име — Матю Палмър. За момент остана загледана в цифрите, изписани на дисплея. Не беше сигурна защо беше вкарала номера му, но може би нямаше нищо случайно. Точно сега се нуждаеше от лекар от спешното отделение извън суматоката на болницата. Премести се на името му и натисна зеления бутон.

Апартаментът на Мат се намираше в модерен квартал на Западна Осемдесет и девета улица, на няколко крачки от Ривърсайд Парк. Фоайето беше полупразно и малко запуснато. Единствената му забележителност беше дългият ред пощенски кутии. Това напомни на Брук за една стара библиотека от предградията, която бяха посетили с Дейвид като част от Националната литературна кампания. Подхлъзна се леко на плочките и се подпря на крака си, което я накара да изстене от болка. После не можеше да мисли за друго.

— Полека — каза Мат, като ѝ предложи ръката си да се облегне. Облечен в джинси и размъкната тениска, той изглеждаше небрежен и уморен, но силната му ръка ѝ даде увереност.

Качиха се в асансьора, без да говорят. Дали ѝ беше ядосан, че го безпокоеше, или просто нямаше какво да каже? Така или иначе Брук не можеше да мисли за нищо друго, освен за болката, която сега бе обхванала целия ѝ крак. При най-малкото напрежение го усещаше като стиснат в менгеме.

Той я въведе в апартаента си — едно общо помещение, боядисано в меко тъмнозелено, с две канапета, маса до прозореца и дълга библиотека на едната стена, пълна с книги, списания и разни

предмети, сред които бейзболна топка, кутия за химикалки и един бумеранг. Човешкото съзнание се насочваше върху невероятни подробности, за да заобиколи някой важен въпрос, помисли си Брук, докато Мат почти я пренесе на едно от канапетата и внимателно събу маратонките ѝ. Тя направи усилие да не извика.

— Просто ги срежи — предложи тя с престорен смях.

— Само е навехнат — съобщи той, след като леко свали чорапа ѝ и огледа глезена.

— Само! Аз съм в агония.

— Брук, един изкълчен глезен не е агония — подхвърли той, без да е нелюбезен. — Не и след онова, което видях днес в спешното отделение.

— Предполагам — съгласи се тя тихичко и се почувства виновна. Ето защо изглеждаше толкова зле. Опитваше се да си представи с какво ли е трябвало да се справя през последните няколко часа.

Мат стана и донесе от съседната стая някакви хапчета и чаша вода.

— Изпий това. Силни са и ще свършат работа.

— Професионална помощ. Прекрасно — усмихна се тя. — В това е чарът да имаш приятел лекар.

— Значи вече сме приятели? — подкачи я той.

— Най-малкото, което мога да направя, е да ти простя, особено след като ти провалих закуската.

Тя кимна с глава към масата, където една пица стоеше все още в картонената си кутия.

— Още е топла — отговори той. — Искаш ли?

— Пица за закуска?

— Закуска или ужасно късна вечеря — кимна Мат и разтърка уморено лицето си. — Не съм съвсем сигурен кое от двете. Времето губи значение след петнайсетчасова смяна.

Той се наведе и нежно повдигна крака ѝ, за да му подложи възглавница.

— Как така се обади на мен? — запита той, без да я поглежда, докато обработваше раната на коляното ѝ.

— Нали каза, че ако някога минавам край Уест Сайд... — пошегува се тя. — Истината е, че тичах в парка и някакъв папарак

тръгна да ме преследва. Паднах и бум, глезенът ми отиде. Помислих, че е счупен.

Той вдигна глава и се усмихна.

— Просто съм изненадан, че се обърна към мен. Не трябваше ли да те прегледа личният ти лекар?

Тя повдигна едната си вежда.

— Мат, аз не съм кралицата на Англия.

— Но, обзалагам се, че имаш обслужващ персонал — предположи той с лицемерна усмивка.

— Не. Е, да. Нещо такова.

— Имаш ли шофьор?

— Понякога. Всъщност той е на Дейвид, но го викам, когато не е зает.

— А домашна помощница?

— Да — отговори тя, вече притеснена. — Идва една жена, която почиства, но това не е нещо необичайно, нали?

— Личен треньор?

— Стига, та това е Ню Йорк — усмихна се тя и примижа. Мат също се засмя и се пресегна да вземе парче пица. Сгъна я на три, преди да я поднесе към устата си. Точно тогава тя се сети за нещо.

— О, по дяволите, трябва да звънна на пиара — промърмори тя разсеяно.

Мат избухна в смях, конци от кашкавал се залепиха на брадата му. Малко я подразни това, че толкова го забавляваше личният ѝ живот, но въпреки това ѝ харесваше да вижда усмивката му. Повечето време беше толкова напрегнат, почти мрачен, но когато се усмихнеше, лицето му греиваше. Брук се обърна на другата страна и набра номера на Тес. Тя веднага отговори.

— Имах инцидент — започна Брук.

— Казвай.

Тя набързо ѝ разказа за кроса, за папарака с камерата и падането си.

— Когато се качвах в таксито, онзи тип продължаваше да снима крака ми. И аз, ами, мисля, че го ударих с вратата.

Брук чу как Тес рязко си пое въздух.

— Много ли го нарани? — попита бързо тя.

— Не толкова, че да спре да снима. И да ми крещи вулгарни думи.

— О, Брук — въздъхна Тес. Последва пауза на разочарование и объркване. — Кога се случи това?

— Може би преди около четирийсет и пет минути. Виж, имам номера на мобилния телефон на шофьора. Той видя, че стана съвсем случайно. Каза, че ще свидетелства пред полицията, че е било инцидент. Ще каже, че папаракът ме е преследвал.

— Това е добре — каза Тес, малко умилована. — Ти нарани ли се? Къде си?

— При един приятел. Лекар.

— Кой приятел? — подозрително се поинтересува Тес. Брук изведнъж си даде сметка, че вероятно идването ѝ тук не е било добра идея.

— Мат Палмър — отвърна тя, надявайки се Тес да не обърне внимание.

— Матю Палмър? — Тес извика толкова силно, че Брук трябваше да отдалечи телефона от ухото си. — Матю Палмър, старата тръпка? Матю Палмър от инсценировката на Дани Кранц? — Тес вече направо крещеше.

Брук погледна към Мат, който разбра намека и излезе от стаята.

— Тес, казах ти — зашепна тя в слушалката, — той наистина е приятел. И по-важното е, че е лекар от спешното отделение, а аз бях на няколко пресечки от жилището му.

Брук чу как Тес дълбоко въздъхна.

— Ще говорим за това по-късно — каза тя. — Междувременно, ще излезем предварително с изложение за инцидента.

— Пред кого?

— Пред някоя от информационните агенции. Не искам папаракът да скочи и да разкаже, че си го нападнала. Напълно съм сигурна, че ще го направи.

Брук усети, че я обзема паника. До този момент беше загрижена единствено за крака си.

— Но аз не съм нападнала никого!

Гласът на Тес прозвуча уверен и спокоен:

— Знам, Брук, но папараците искат да правят пари и колкото по-сензационна е историята, толкова по-добре. Можем да се обзаложим,

че ще го извърти като злобна, непровокирана атака върху невинен гражданин, който случайно е бил там и е снимал катеричките. Така че трябва да го изпреварим с нашата версия — как си била преследвана и притеснявана от някаква професионална отрепка и как си претърпяла злополука по време на преследването. Не се съмнявам, че Пати ще заведе и съдебен иск и да се надяваме, че това ще е достатъчно да го стресне. Ако не стане, може би ще трябва да откупим снимките.

— Беше видеограф.

— Каквото и да е. Не искаме да се появи по канал „Екстра“ нито по Холивуд Ти Ви.

Брук въздъхна дълбоко.

— Благодаря, Тес.

— Дай ми адреса на Палмър и ще изпратя шофьор да те прибере. После ще уредя среща с личния ти лекар. Сигурно ще ни трябва медицинско свидетелство.

— Това едва ли ще е необходимо — притеснено добави Брук.

— Ще видим.

Като затваряше, Брук забеляза, че Мат стои на вратата и я наблюдава.

— Отстрани нещата винаги изглеждат по-добре — каза той тихо. Тя го погледна озадачена.

— Животът ти — добави той с откровеност, която я накара да се почувства неудобно.

Брук махна с ръка.

— Не ме съжалявай.

— Брук, говориш с мен — напомни ѝ той. — Всички тези глупости ще те направят нещастна.

Брук го погледна, после повдигна рамене.

— Знаеш ли, най-странното нещо е, че в началото ми харесваше. Разбира се без папараците, а дизайнерските чанти и дрехи, поканите за всяко супер парти в града, резервации в известни ресторанти. Чувствах се специална. Разбираш ли ме?

— Като че ли. Дай да те превържа. — Той извади ролка бинт и ножица. Внимателно постави крака ѝ в скута си и започна да бинтова раните ѝ.

— Ооооxxx — извика тя отново.

— Навяхването е травма на връзките около глезена — обясняваше ѝ той, докато работеше. — До една седмица трябва отново да стъпваш на крака си, а пълното възстановяване може би ще стане до три седмици.

Тя го погледна разтревожена.

— Но след две седмици предстои гала вечерта в Метрополитън. Трябва да присъствам.

— Трябва? — той се усмихна и довърши превръзката.

— Е, може да се каже, че искам — оправда се тя. — Това е единственото място, което ме вълнуваше.

— Засега не мърдай оттук, млада госпожице. Лекарска заповед. — Той стана и ѝ подхвърли дистанционното на телевизора.

— Ще поспя малко. Нещо против?

— Не, не, разбира се, върви.

Точно тогава телефонът на Брук се раззвъня и тя погледна екрана.

— Кавалерията ли е? — попита Мат.

— Нещо подобно.

Той ѝ помогна да стане от канапето.

— Ще слеза с теб — вяло предложи той.

— Не. По-добре да съм сама.

— В такъв случай чакай там.

Тя закуцука до вратата на спалнята му, където го чу да рови шумно в гардероба.

— Обзалагам се, че тук е паднала работа — засмя се тя, когато той ѝ го подаде.

— Със стика или в спалнята? — ухили се той.

Тя се изчерви и подложи хокейния стик под ръката си, после си сложи тъмните очила.

— Това, по дяволите, какво е! — възкликна той.

— Моето прикритие! — обясни тя и игриво повдигна вежди. — Не искам да бъда забелязана, че напускам апартамента на мъж в осем сутринта, дори това да си ти.

— Просто аз — поднесе я той. — Не е зле да си припомниш чий е този стик, Асгил.

— Виж, Мат, беше страхотен. Не знам как да ти благодаря.

— Може би с една бира, когато се изправиш на крака, скочко?

— Ще бъде голяма бутилка шампанско, ако до края на седмицата съм в обувките „Маноло“.

— Това означава ли, че ще наредиш на сътрудничката си да ме свързва с теб?

— Добре, дай ми лист и химикалка. — Тя записва номера си.

— И да не го даваш на приятелите си от „Оракъл“, ясно?

— Леле. Колко цинично.

— Може би — тя се усмихна и размахва стика. — Още те наблюдавам, Палмър.

Докато стигна с куцане до асансьора, вече знаеше, че очаква това шампанско.

21.

Лиз не можеше да повярва, че отново е при психиатър. Още по-малко можеше да повярва, че бе принудена да отиде от онази надута Тес, която я заплаши, че ако не си запише час, ще разкаже на Мередит всички подробности от фиаското с Ръс Форд. Тя се размърда на стола в чакалнята пред кабинета и се опита да се успокои. Дълбоко дишане — не я ли беше посъветвал така последният психоаналитик, при когото бе ходила. Притвори очи и си наложи да си представи прохладата на мокра трева или самотен плаж, или нещо подобно. Беше провеждала сеанси в продължение на шест месеца след смъртта на баща си. Имаше и друга серия през последната ѝ година в гимназията, когато беше толкова притеснена да се представи по най-добрия начин, че бе отслабнала със седем килограма. Лиз изсумтя. Все още не проумяваше как това може да е нещо лошо.

Така или иначе вече беше тук и я утешаваше единствено мисълта, че точно тази лекарка можеше да ѝ бъде от полза, дори да не успее да се справи с разни безпокойства и психически отклонения. Доктор Дейна Шапиро бе най-нашумелият психотерапевт в момента. За нея се шушукаше във влиятелни кръгове, че като специалист по проблеми на общуването, бе лекувала доста известни хора от пристрастяване към секс. Нямаше да навреди да създаде някои полезни контакти, помисли си Лиз.

— Елизабет? Аз съм Дейна Шапиро. Заповядайте, моля.

Лекарката беше дребна жена с очила със златни рамки и къса права, металносива коса. Тя въведе Лиз в стая, облицована с дървена ламперия, която ѝ напомни за кабинета на един професор в Принстън и Лиз седна на един тъмновиолетов кожен диван Честърфийлд, а Дейна се настани срещу нея на червен стол в същия стил.

— Можеш да се отпуснеш — благо каза тя. — Разкажи ми за себе си.

Лиз изруга вътрешно Тес Гарет, че я подлага на всичко това. Но след като вече беше тук, реши да се справи с Дейна Шапиро с

типичния си похват — бързо и резултатно.

— Доктор...

— Наричай ме Дейна.

— Добре, Дейна. Тук съм, защото обичам секса — започна Лиз и погледите им се срещнаха. — Лично аз не намирам, че това е проблем, но една моя приятелка настоя да го обсъдя с някого.

— Разбира се, ти си права — съгласи се Дейна. — Удоволствието от секса не е проблем. В много отношения е изключително важен. Но очевидно нещо в поведението ти е притеснило твоята приятелка.

Лиз повдигна рамене.

— Харесват ми случайните авантюри. Имам по една-две такива срещи седмично.

Дейна събра пръстите на ръцете си в триъгълник пред лицето си.

— И кои са тези мъже? Предполагам са мъже.

Лиз кимна.

— Обикновено ги срещам по барове. Понякога чрез интернет.

— Значи ти харесва анонимният секс?

— Предпочитам да използвам израза „секс без усложнения“ — троснато отговори Лиз. — Аз съм много заета делова жена. Ръководя най-добрия спа център в града и нямам време за сериозно обвързване. Изпитвам нормално сексуално влечение и съм намерила изход. Ако бях мъж, щяха да ме тупат по гърба, но понеже съм жена — съм нимфоманка.

Лиз винаги бе харесвала секса. Наслаждаваше се на нещата, които ѝ се отдаваха: тенис, учение, бизнес. Бе загубила девствеността си на седемнайсет години с момчето, което поддържаше басейна в Паркланд. Преди да се омъжи за Уолтър, бе сменила около трийсетина любовници за период от шестнайсет години, което означаваше средно по един на всеки две години. Да не би да беше много? Необичайно? Искрено казано, Лиз не знаеше отговора, защото никой не обсъждаше такива неща.

— Е, да не прибързваме със заключенията засега — предложи доктор Шапиро. — От това, което ми разказа, откривам в поведението ти пристрастяване към секс и риск.

Лиз се изсмя.

— Не съм пристрастена.

Лекарката замълча за момент.

— Такъв тип секс е предпоставка за пристрастяване, Елизабет. Пиете ли?

— Малко — сви рамене Лиз. — Защо питате?

— Често при мен идват хора с повече от един проблем; алкохол, наркотици, хазарт.

— Казах ви, че не съм пристрастена — повтори Лиз, леко раздразнена.

— Добре — усмихна се Дейна. — Трябва да открием защо приемате такова поведение. Можете ли да си спомните кога започна?

Тя се загледа през прозореца зад Дейна. Лиз всъщност можеше съвсем точно да посочи една конкретна нощ. Беше три месеца след смъртта на баща си. Беше се почувствала... не точно депресирана, но меланхолична. Това бе в деня на събранието на борда на директорите на „Асгил“ — деня, в който майка ѝ назначи Уилям за изпълнителен директор. Същата вечер Мередит бе организирала вечеря в тесен кръг в зала „Орхидея“ на втория етаж на Клуб 21. Лиз бе толкова бясна, че не пророни и дума през цялото време и си бе тръгнала веднага след десерта. Уолтър бе заминал извън града по работа и нямаше причина да бърза да се прибира. Просто дълго вървя надолу по Петдесет и втора улица, докато се озова в „Кухнята на ада“. Знаеше, че не трябва да обикаля по тези улици късно през нощта, но не я интересуваше. Имаше нужда от едно питие. Беше открила този бар и един хубав музикант ѝ беше скочил почти веднага. Започналата неприятно враждебна вечер изведнъж стана вълнуваща, непредсказуема, пълна с приключения и възможности. Той живееше в едноетажна къща наблизо. Там целият гняв и отчаяние се изляха в най-фантастичния секс през живота ѝ.

— Значи първата случайна сексуална авантюра беше отмъщение — отбеляза доктор Шапиро. — Ти мислиш, че тази длъжност трябваше да бъде поверена на теб, а не на брат ти.

Лиз се намръщи и замълча.

— След колко време го направи втори път?

— Два месеца след като се омъжих. Отношенията със съпруга ми не вървяха — и двамата работехме прекалено усилено. Сексът беше формален.

Това беше само малка част от истината. Всъщност Уолтър никога не можа да я привлече и сега вече можеше да си признае — тя никога

не го бе обичала. Но бе открила нещо в него — остър ум и нюх към бизнеса като нейните, сходен подход към работата. В много отношения си подхождаха, само не в леглото.

— Можете да наричате поведението ми рисковано или маниакално, докторе — заяви Лиз, — но за мен е добре обмислен начин да удовлетворявам една своя нужда.

— А това удовлетворява ли емоционалните ви нужди?

За миг си спомни за деня, в който най-накрая напусна Уолтър. Една нощ той просто не се прибра. Все още ясно си спомняше как се събуди призори и в процеждащата се през щорите светлина видя празното легло до себе си. Те толкова се бяха отчуждили, че не се изненада, но болката, която изпита... е, това вече я изненада. Още по-зле се почувства, когато ѝ каза, че отива да живее с една млада служителка от хотела. Обидата ѝ бързо прерасна в ярост, когато Уолтър обяви скоро след бързия им развод, че ще се жени за повлеканата. Тя бе русокоса възпитаничка на „Дартмут“, която веднага се отказа от кариерата си, за да се отдаде напълно на живота си с Уолтър и да му нареди деца. Яростта на Лиз се превърна в потрес и отчаяние. Как може да се уважава такава жена? Тя нямаше никакво желание да посвещава живота си на друг човек. Не искаше деца. Човек се ражда сам и умира сам. Емоционални нужди? Докъде докарваха те хората? Тя забеляза, че доктор Шапиро я наблюдава внимателно.

— Извинявайте, Дейна, но моята специалност беше икономика, а не психология. Да разбирам ли, че си мислите, че съм била отхвърлена от покойния си баща, от майка си и зарязана от съпруга си, затова имам нужда да излизам и да търся секс, за да запълня тази празнота? Това ли си мислите? Че приравнявам секса с любов? Че чрез секса компенсирам липсата на емоционална подкрепа в живота си?

Доктор Шапиро надигна глава.

— Вие какво си мислите, Елизабет?

— Мисля си, че това са фъшкии, Дейна.

— Според мен постигнахме голям напредък днес — заяви доктор Шапиро, като се изправи и приглади полата си. — Нека и двете да помислим върху това, което обсъдихме, и да се срещнем отново тук след една седмица?

Лиз затвори вратата зад себе си. „Постигнахме голям напредък днес“, сви скептично устни тя. Какво точно постигнахме? Загуба на

ценното ѝ време и пари. Поне изпълни задължението си към Тес Гарет. Беше свободна, което означаваше, че няма да се върне при доктор Дейна Шапиро отново. Имаше съвсем други планове.

Връзката с Дамаск беше слаба и със смущения.

— Хей, как си?

Брук спря диска на „Сексът и градът“, който гледаше. Зарадва се, че чува Дейвид, макар гласът му да звучеше така далечен и кънтящ, сякаш говореше непознат човек.

— Здравей. Вече си там. — Дейвид бе отлетял за Сирия преди почти двацет и четири часа, за да направи репортаж за ролята ѝ в Средния Изток.

— Току-що пристигам. Беше като пътуване в ада.

— Поспи малко. Ще се почувстваш по-добре.

— Да спя, как не. Тук е почти шест сутринта. Имам планирани срещи и ще снимам цял ден. А ти как си? Как е работата? Срећна ли се с онази агентка?

— Всичко е отменено. Дори не можах да отида на работа.

— Така ли? Защо?

— Стана малък инцидент.

— Инцидент! Брук, какво се е случило?

— Излязох да потичам. Един папарак ме преследваше, паднах и си навехнах крака. — Опита се да го разкаже спокойно, но Дейвид се разтревожи.

— По дяволите, скъпа. Как се чувстваш?

Тя погледна подутия си, морав крак, подпрян на една възглавница.

— Нищо сериозно. Няколко обезболяващи хапчета оправиха работата.

Тя дочу приглушено решително изсумтяване в телефона.

— Трябва да ти осигурим охрана.

Направи гримаса на недоволство, като се представи оградена от яки мъже в стил Парис Хилтън и изстена.

— О, стига, Дейвид, това не е нужно.

— Скъпа, мисля, че се налага.

Екранът на телевизора бе замръзнал в кадър с голата до кръста Саманта. Тя грабна дистанционното и го изключи.

— Не искам охрана. Това е абсурдно.

— Мила, нужно е. Днес е папарак и подут глезен, утре може да... е всичко.

Брук усети недоволството в гласа му, но беше решила да отстоява мнението си. Всъщност не би я притеснявал самият бодигард — през последните няколко месеца бе срещала много от тях и обикновено изглеждаха като лични шофьори, но владееха бойни изкуства. Брук се тревожеше повече от това какво представляваше наемането му.

— Дейвид, в мига, в който наема бодигард — твърдо заяви тя, — се обричам на затвор. Не искам да живея по този начин.

— Скоро Робърт ми спомена за един много добър, който е работил за много жени знаменитости. Бивш военен от израелската армия. Много е добър. Напълно доверен.

Той въобще слушаше ли я?

— Дейвид...

— Така, глезенът. Добре ли е превързан?

Въпреки реакцията на Тес Гарет, тя искаше да му каже истината.

— Да. Мат Палмър го прегледа. Не исках да ходя в „Седар Синай“.

— Мат Палмър го е прегледал — повтори той. Последва дълга пауза. Брук беше сигурна, че не е заради лошата връзка. — Какво си търсила в Презвитерианската болница?

Тя се поколеба.

— Не бях там. Отидох в апартамента му. Той живее наблизо до мястото, където паднах.

— Е, било е удобно.

— О, Дейвид, недей така. Той е просто приятел. Дори не е точно такъв.

— Можеш и без приятели като него.

Брук усети, че космите на врата ѝ настръхнаха.

— Да не се опитваш да ми кажеш кой може или не може да ми бъде приятел вече?

— Нямах предвид това — отсече той.

— Тогава какво искаше да кажеш?

Последва дълга пауза, изпълнена с прашене по линията.

— Трябва да вървя — каза той накрая. — Има среща в седалището на партията Баас след час.

— Добре — тихо отвърна тя. — Върви и действай. — После затвори телефона с треперещи от гняв ръце.

Няколко секунди гледаше несъзнателно в екрана на телевизора пред себе си. След това се раздвижи, сякаш на автопилот, свлече се от леглото и куцайки, отиде в кухнята. В хладилника нямаше нищо интересно — сок от моркови, бутилка пробиотици на „Скин Плюс“ („Грижете се за кожата си и отвътре!“), един артишок и една кутия с яйчени белтъци, за да си приготвя омлети за закуска, както беше препоръчал личният ѝ треньор, но тя все не ги правеше. Докато се придвижваше към бюфета, сърцето ѝ щастливо се разтуптя, когато видя голяма кутия шоколадови бонбони, изпратени от някакъв пиар преди няколко седмици, сбутани зад кафемелачката.

Тя разкъса кафявата опаковка и оранжевата панделка, взе си един розов трюфел от кутията и го пъхна в устата си, притворила очи в наслада от разтопяването му върху езика си.

Какво блаженство. Брук не беше привърженичка на жестоките диети като повечето поклоннички на модата в града, но камерите на папараците безмилостно отразяваха всеки излишен грам по високата ѝ, стройна фигура. Отказването от шоколада беше малката цена, която трябваше да плати.

Върна се в леглото сред огромните възглавници и затършува в кутията за още един трюфел. Почувства се като немирница, която бяга от училище, не че някога го бе правила.

Телефонът иззвъня. Изкушаваше се да не се обади. Не обичаше между нея и Дейвид да остават лоши чувства, но толкова се бе ядосала на обсебващото му отношение, че не ѝ се искаше да говори с него.

С неохота вдигна телефона.

— Как е пациентката? — разпозна веднага гласа на Мат.

— Успокоявам болката с кутия бонбони — отговори тя и изведнъж пак си спомни за крака си. — Специално препоръчвам трюфел с шампанско и нар.

— Лечебната сила на шоколада. Мислех, че известни личности като теб не се докосват до него.

— Това е бунт.

— Нетипично за теб, млада госпожице Съвършенство.
Тя се поизправи и отново настръхна.
— Трябва да те предупредя, че имам много бунтарска жилка.
Той се изкиска в телефона.
— Брук, едва ли си Че Гевара.
— Какво означава това?
— Ти и бунт. Та ти приемаш неправилното паркиране за углавно престъпление.
Тя зае отбранителна позиция.
— Не е вярно.
— Помниш ли първия път, когато се срещнахме на купона на Проспект авеню? Каза ми, че на следващия ден си занесла в къщата плик с банани, заради онези, които ти дадох да изядеш за прогонване на махмурлука.
— Това беше храната на хората!
— А ние бяхме студенти!
И двамата се разсмяха на този спомен.
— Е, просто исках да проверя как си — продължи Мат след кратка пауза. — Да се уверя, че кракът ти е добре. Сега трябва да вървя.
— Аз също — побърза да добави Брук. — Тази вечер съм сама... Всъщност цялата седмица. Дейвид замина и реших да се възползвам и да гледам сериите на „Сексът и градът“.
— Къде замина?
— В Сирия.
— На разходка?
Тя се разсмя.
— Не. Прави поредица от шест специални интервюта за Си Ти Ви. Ще вземе интервю от президента.
— Ангажиран човек.
— Дейвид или президентът?
— И двамата явно.
— Още веднъж ти благодаря за тази сутрин. Онези хапчета добре ме замаяха.
Последва още една пауза.
— Я кажи, какво ще правиш този уикенд? — внезапно го попита тя.

— Нищо особено. Няма да ходя в болницата.

— Хайде да организираме нещо. Ти винаги си имал страхотни идеи за свободните дни, доколкото си спомням.

— Има един проблем, Асгил. Ти почти не можеш да се движиш. И да пукна, няма да изляза с теб, ако си сложиш пак онези ужасни очила.

Тя се разсмя.

— Оставям това в твоите ръце. И обещавам — вече никакви очила.

22.

— Супер местенце! — пицеше от удоволствие Джема, докато се друсаше върху малкото двойно легло в допълнителната спалня в апартамента на Тес.

— Да отидем до „Магнолия“ за малки кексчета? Не. До „Двайсет и първи век“! Имам страшна нужда от нови дрехи. Не, до онзи ресторант до езерото в Сентрал Парк.

— Навесът за лодки? — предположи Тес.

— Точно така. Боже, обичам го този Ню Йорк, а ти?

Тес се усмихна на искреното възхищение по лицето на приятелката си, докато оглеждаше апартамента ѝ в Уест Вилидж. Трябваше да признае, че беше впечатляващ. Елегантен кухненски бокс с лъскави бели уреди и гранитни плотове. Баня бижу на Филип Старк, хол в нежно кремаво с бели капаци на прозорците, които гледаха към озеленената Пери стрийт.

— Не мога да повярвам, че направи това за мен — въздъхна Джема и изтича до прозореца, за да погледне навън.

— Хей, направих го за себе си — хитро се усмихна Тес. — Имам нужда от теб.

— Я кажи пак колко е наемът на това място?

— Безплатно е.

Джема се изхили.

— Имам приятелка, която се премести тук преди около година. Плаща по три хиляди долара на месец за някаква дупка в Бруклин. А мислехме, че в Лондон е пладнешкият обир! Ню Йорк, готова съм за теб — разсмя се тя и плесна с ръце.

Тес донесе две големи чаши чай и се настаниха на дивана.

— Е, как е „Глоуб“?

Джема направи физиономия.

— Не съм им продала нито една снимка, нито клюка дори за жълти стотинки, откакто ти напусна. Предполагам знаеш, че съкратиха трийсет души?

Тес бе научила за това. В такива моменти разбираше, че е направила правилния избор.

— Е, и тук не е като на пикник — предупреди я тя. — Какво се говори за богатите? Че не са като теб и мен? Е, вярно е. Имат десетократно по-големи проблеми.

— Ще се справим — обеща Джема. Изражението ѝ беше толкова решително, че накара Тес да се усмихне — изглеждаше сякаш отива на война. Каква невероятна промяна за две години, помисли си тя. Джема бе завършила Училището по изкуствата в Уимбълдън и се готвеше за кариера на моден фотограф. В началото не бяха близки. Всъщност, Тес бе приятелка с Кат, сестрата на Джема, и я беше виждала само когато се бяха събирали за едно лъчезарно „здрасти“. Тогава ѝ се бе видяла прекалено обсебена от работата си. Тъкмо бе получила място в Париж като втори асистент на френския моден фотограф Франсоа Мито и бе вгълбена в творчество и в собствената си изключителност. След дванайсет месеца Джема се обади на Тес, че е в беда и се нуждае от помощта ѝ. Останала да работи до късно в студиото на Мито, фотографът се опитал да я прелъсти, тя отказала. Франсоа не преглътнал това и я изнасиллил. На следващата сутрин Тес се качи на влака „Евростар“. По това време Кат работеше в Канада, а родителите им отдавна живееха в Нова Зеландия, така че Тес се оказа най-близкият ѝ човек.

Тес убеди Джема да отиде в полицията, но там се отнесоха с нея безчувствено и агресивно, като ѝ обясниха, че сама си била виновна, щом се била хванала да работи в модната индустрия. Същия ден Франсоа ѝ се бе обадил да я заплаши, че няма да помирише повече работа в този бранш. Въпреки протестите на Тес тя оттегли обвинението си, но вече вредата беше нанесена. В модния свят се пусна мълва, че Джема Дейвис създава проблеми и тя се прибра в Лондон съкрушена и наранена. Тес я гледаше и се чувстваше ужасно виновна. Много добре знаеше през какво бе преминала, но и тя не се поколеба да я използва и реши, че не можеше повече да мълчи.

— Слушай, Джем, трябва да ти призная нещо — започна тя. — Тежи ми на съвестта, откакто дойдох тук. Става дума за снимките на Шон Асгил на онази оргия, които не публикувахме. Не бях съвсем откровена, като ти казах, че са изчезнали.

Джема наклони главата си на една страна.

— Ти каза, че имало юридически проблеми.

— Да. Нещо подобно. Но истината е, че потулих историята, защото Мередит Асгил ме помоли. Исках тази работа, затова им дадох снимките.

Джема се навъси.

— За какво точно съжеляваш? Не каза ли, че тези снимки всъщност принадлежат на „Глоуб“?

Тес кимна.

— Е, тогава си преметнала вестника, не мен. И браво на теб. От „Глоуб“ те измавиха, като не те назначиха за главен редактор, макар че беше най-добрата. Така че всички сме квит.

— Можеше да е така, но не знаеш всички подробности — продължи Тес. — Отначало семейство Асгил ми предложиха сто хиляди лири за снимките и аз отказах.

Джема лекичко подсвирна.

— Това са доста пари.

— Знам, но ми се видя нередно. Да приема да работя за тях беше по-приемливо, а и винаги съм искала да живея в Ню Йорк. Но се чувствам зле, че лиших теб от тези пари.

Джема сви рамене.

— Все пак не съм снимала Мадона в легло с кралицата. Тогава наистина щях да побеснея, че си скрила снимките!

Тя погледна Тес в очите.

— Виж, сигурно щях да понаправя малко пари. Но, Тес, ако не беше ти, сега вероятно щях да съм в някоя мърлява квартирка в Камбъруел на социални помощи. Ти си ми добра приятелка, това е най-важното.

Тес притвори очи и почувства вълна на облекчение. Беше направила каквото бе по силите ѝ. След инцидента в Париж Тес бе убедила фоторедактора да наеме Джема за няколко броя. Благодарение на това тя бе започнала да контактува с папараците и бе открила колко много печелят. Джема носеше апарата си навсякъде и една вечер, докато купуваше коледни подаръци около Оксфорд стрийт, забеляза малка група хора, натоварени с пакети, да се трупат около някаква кола. Успяла да си пробие път напред и видяла, че шофьорът, рок звездата Джеймс Мелър, бил блъснал пешеходец на пътя. Джема продаде снимките за десет хиляди лири. В известен смисъл това бяха

най-лесно спечелените ѝ пари. От друга страна — най-трудният ѝ хонорар. Бе разказала на Тес колко виновна и мръсна се е почувствала, когато снимала. Но Тес я бе поощрила и така тя стана папарак на свободна практика и с всяка следваща снимка бе ставало все по-лесно. Имаше свои строги правила — никога не правеше снимки, които биха засегнали някого. Не и почтените хора. Тес се усмихна вътрешно. Странно колко бързо се променяха критериите.

— Слушай, Тес, не трябва да се притесняваш за нищо — успокои я Джема. — Виж, аз съм в Ню Йорк, какво по-хубаво от това? Върша тази работа, защото ми харесва тръпката. Може да е различна от това да видя своя снимка във „Вог“ — добави тя с горчива усмивка, — но е тръпка.

Тес бавно кимна. Бе чувала историите на Джема. Преди три месеца я бяха изблъскали от платното, докато преследвала джипа на известна личност с мотопеда си. Бодигардът нарочно я бе блъснал с колата и тя изхвърчала от пътя на безлюдна поляна край шосето. При друг случай един от най-известните театрални актьори в Лондон я ударил с помпа за колело по главата. Много хора смятаха, че папараците си го търсят, но кой заслужава да бъде убиван или раняван.

Джема скочи и отиде до прозореца, за да наблюдава с нескрито удивление жълтите таксита по улицата.

— Та мислиш ли да останеш в допълнителната ми спалня завинаги? — усмихна се Тес.

— Щом ми е паднало — ухили се Джема. — Ще го отпразнуваме ли?

Мат дойде да вземе Брук следващата събота в седем и половина сутринта. Изглеждаше абсурдно рано за закуска, още повече за обяд, но Брук си напомни, че е лекар от спешното отделение, за когото няма ден и нощ. Нещо като постоянно преживяване на часова разлика.

Като излезе от сградата, тя се огледа във всички посоки. Не се виждаха папараци, но въпреки това бе взела предпазни мерки. Беше облякла тъмносини джинси, любимата си тениска на Стела Макартни и бели гуменки, тъй като глезенът ѝ още не беше съвсем добре. Върза косата си и нахлупи плетена шапка. Сложи си широки тъмни очила. Беше слънчево утро и всичко изглеждаше естествено. Предишната

вечер се почувства несигурна и виновна заради предстоящата си среща с Мат в отсъствието на Дейвид и бе на ръба да се откаже. Но успя да се отърси от тези чувства. Нямаше причина да се чувства виновна. Мат бе само приятел и тя нямаше да позволи на Дейвид, нито на Тес Гарет, нито на папараците да ѝ диктуват с кого да се сприятелява. Нима трябваше през целия си живот да отбягва мъжете само защото бе обвързана и известна? Донякъде срещата с Мат означаваше, че контролира живота си.

— Така вече е по-добре — усмихна се Мат и посочи към очилата ѝ, докато се качваше в колата му, паркирана в една странична уличка.

— И аз мисля така — засмя се тя. — По-добре Одри Хепбърн, отколкото Ланс Армстронг. В чантата си нося и моите „Пети Гугенхайм“ — обясни тя и извади чифт големи слънчеви очила с млечнобели рамки. — За всяко преобразяване имам съответните очила.

— Сигурно е изтощително да си модна икона — поклати глава той; завъртя ключа и потеглиха. — Макар че там, където отиваме, няма да са ти нужни.

Тя го изгледа с подозрение. Мат не ѝ бе обяснил по телефона къде отиват, само бе казал, че папараците не биха се сетили за това място.

Брук почувства вълнуваща тръпка, когато градът остана зад тях.

— Изненадан съм, че се захвана с издаване на книги.

— Странно, че го казваш. Миналата седмица се явих на интервю във „Вог“. Попитаха ме защо се занимавам с издаване на детска литература.

— Какво им отговори?

— Защото съм завършила английска филология и не знам какво много по-различно бих могла да правя. Освен това книгите, които са имали най-голямо влияние върху живота ми, са детските: „Паяжината на Шарлот“, „Даряващото дърво“, дори Толкин.

— Добър отговор, но истина ли е?

Тя се усмихна.

— Истината е, че попаднах там. След като се дипломирах, майката на приятелката ми ме уреди на стаж в „Йелоу Доор“. Приех главно защото изглеждаше добра възможност да се издържам, без да работя за семейната фирма и постоянно да ме сравняват с моята пристрастена към работа сестра Лиз. После открих, че издателската

дейност ми харесва и когато ми предложиха място за заместник — главен редактор, след приключването на стажа ми, не се колебах.

— Обзалагам се, че майка ти не е била очарована.

— Странното е, че според мен въобще не я интересуваше. Може би защото вече Уилям, Шон и Лиз работеха за фирмата. Може би, защото реши, че издателската работа е по-подходяща за мен.

— Не мога да си представя, че просто го е подминала с повдигане на раменете.

— Думите ѝ бяха: „Брук, издателската работа е много хубава за момиче, което си търси подходящ съпруг“. А откакто съм с Дейвид, не пропуска да ми напомни, че Джак Кенеди^[1] е била редактор в издателство „Дабълдей“. Щом е достатъчно подходящо за Джаки...

Мат се разсмя.

— Е, ако Дейвид стане президент, а ти първа дама, помисли за всички тайни, които ще откриеш, като например кой уби Кенеди.

— Джак или Боби?

— И двамата. А също ще направиш разследване за случилото се в Розуел^[2].

— За аутопсиите на извънземни? Бих могла да ти кажа, но после ще се наложи да те убия.

— Да се надяваме, че няма да се стигне дотам.

Пътищата извън Ню Йорк бяха спокойни. Разговорът вървеше непринудено и неангажиращо — клюки за общи приятели от „Браун“, предстоящата ѝ сватба и живота в „Йелоу Доор“.

Като погледна часовника на таблото, тя осъзна, че пътуваха повече от два часа. Градовете бях отстъпили място на земеделски земи. Табелата, край която профучаха, обявяваше навлизането им в щата Пенсилвания.

— Къде всъщност ме водиш? — любопитства Брук.

Като разбра, че няма да получи отговор, отвори прозореца и свежият извънградски въздух нахлу в колата. Минаваха край малки градчета със странни имена: „Взаимоотношение“ и „Птичка в ръка“. Профучаваха през пустите им улици, осеяни с автомати за сода и железария. Скоро настигнаха чудати фермери, които караха конски впрягове. Ако не бяха фургоните и пикапите със затъмнени стъкла, които подминаваха, би си помислила, че са се върнали във времето. Най-после разбра за какво става дума.

— В провинция Амиш^[3] сме — досети се Брук и се обърна към Мат.

— Глупава идея ли беше? — подметна той. — Каза, че те преследват на обществени места, затова си помислих, че трябва да отидеш там, където хората нямат никаква представа коя си.

Двамата се спогледаха и избухнаха в смях. Освен мъжете с дълги бради, жените с бонета и престилки, типични за жителите на Амиш, в града имаше много заведения за бързо хранене и магазинчета за сувенири, пълни с туристи. Брук си сложи тъмните очила.

— Не съм казал, че идеята ми е много умна — усмихна се Мат.

Те подкараха към една долина. Той извади лист хартия от джоба си и погледна в него, без да изпуска пътя от око.

— Мисля, че пристигнахме.

— Невероятно е, че такива общности продължават да съществуват и в двайсет и първи век — тихо каза Брук.

— Всъщност Амиш е една от най-бързо развиващите се общности в света — обясни Мат. — Те се женят за членове на други Амиш общности и имат по много деца.

— Това е толкова... толкова старомодно — заключи Брук.

Мат се усмихна.

— Не съвсем. Хората се стремят да се женят за себеподобни. Например ти и Дейвид. Всъщност, през всичките години в колежа си имала гаджета все от този тип.

— Кой тип?

— Момчета с парични фондове и спортни коли.

Тя примигна срещу него, после реши да не отговаря. Искаше й се да му възрази, но бившите й гаджета наистина имаха нещо общо помежду си. Не бяха лоши момчета, нито загубеняци. Цяла колекция от „господин Подходящ“. Единственото отклонение от избора на добри момчета от добри семейства бе Джеф Даниелс, бившият й преподавател, който я бе омаял с изключителната си интелигентност, но това завърши бързо и неприятно. Тази връзка бе започнала, когато тя тежко преживяваше смъртта на баща си, а той — криза на средната възраст. След този случай се бе върнала към старите си предпочитания. А сега се омъжваше за Дейвид Билингтън — прототип на богат, успял, съвършен американски мъжкар.

Завиха надясно по безлюден пращен път. Преминаха през дървена ограда и навлязоха в землището на малко стопанство.

— Мат, не можем да влизаме тук — разтревожи се Брук. — Това не е Дисниленд, а нечий дом!

— Спокойно — отговори той. — Един мой приятел от „Браун“, Том Чанс, познава това семейство. Той е лекар в местна болница по специална програма за общността Амиш.

Докато слизаха от колата, една жена излезе да ги поздрави. Беше облечена в синя, подплатена с фусти дълга рокля, бяла престилка и боне. Брук си помисли, че изглежда като Кели Макгилис във филма „Очевидецът“ — това бе единствената ѝ база за сравнение.

— Добре дошъл, Матю — посрещна ги жената с усмивка. Имаше особен акцент. Немски? А може би холандски?

— Радвам се да те видя, Рут. Как е малкото ти момиченце?

— Вече е добре. Том е добър лекар. А това кой е? — попита тя и насочи вниманието си към Брук.

— Рут, да ти представя Брук Асгил. Стара приятелка от колежа.

— Приятели? — дяволито попита тя.

— Да, Рут — сериозно отговори Мат.

— Един мъж не трябва да стои без съпруга, Матю — продължи тя. — Ти се застоя доста дълго.

Брук забеляза, че страните му порозовяха и вътрешно се усмихна.

— Добре, добре. А какво става с кабриолета, за който говорихме?

Конят и кабриолетът стояха пред един червен хамбар. Рут се покатери на предната седалка и хвана юздите. Брук и Мат се настаняха на местата зад нея.

— Ще пътуваме три мили — обясни Рут и подкара коня в тръс. Обърна се към тях и хитро се усмихна.

По пътя Рут им разказа всичко за живота си, използвайки различните забележителности на долината, за да илюстрира историята. Показа им обикновените дървени къщи на съседите, къде се молеха в неделни дни и едностайните училища в Амиш.

Брук притвори очи и почувства как топлият пролетен бриз гали лицето ѝ. Това бе най-приятното преживяване, което бе имала от седмици. Непринуденост. Анонимност. Никой в тази долина не се

интересуваше коя е Брук Асгил; никой не се интересуваше къде купува дрехите си, нито къде се храни. Когато се върнаха и спряха пред фермата, Рут ги покани в голямата си бяла къща. Скромно обзаведена, с красива дълга дървена маса и бюфет. Беше безупречно чиста, а във въздуха се носеше апетитен аромат. Подаде им чиния с прецели — дебели, топли и посипани с мерудии. Брук не бе опитвала нещо толкова вкусно, откакто бе ходила на ски в Сен Мориц преди няколко години. Не го спомена, защото не беше сигурна как Рут би приела такова място.

— Работиш ли, Брук? — попита Рут след кратка пауза.

Тя кимна.

— Редактирам детски книги.

— О, това е чудесно — усмихна ѝ се Рут. — Истинско призвание.

Тя ѝ зададе няколко въпроса за живота в Ню Йорк, който сякаш едновременно предизвикваше любопитството ѝ и я отблъскваше, и тогава Мат подсказа с жест, че е време да си тръгват.

— Беше много приятно — каза Брук, докато се качваха в колата. — Мога да доведа Дейвид. А ти трябва да дойдеш с гадже. Рут иска да те види отново обвързан.

Той поклати глава.

— Имал ли си връзка след Кейти? — запитва Брук след минута мълчание.

— Две връзки. Не се получи.

— Още ти липсва — тихичко добави тя.

— Знаеш ли, всеки ден ми се налага да казвам на някого, че любимите му хора ги няма вече. Предлагаш им кафе, докосваш ги по ръката, повеждаш ги към свободна стая. Някои от тях пицят и припадат, но повечето са смели и го понасят стоически. Преди Кейти да почине, мислех, че това е типичното поведение, а сега се чудя как успяват. Как могат да са толкова силни, когато всяка частица от теб е смазана и безпомощна, и това продължава. В един момент започваш да се чудиш дали някога въобще ще се чувстваш по-добре.

— И това ще стане — увери го Брук и докосна ръката му.

— Знам — той повдигна рамене. — Всъщност кандидатствах за една програма за доброволци в Африка през следващата година. Отчаяно се нуждаят от лекари. Мисля, че ще ми се отрази добре. Ще огранича пиенето и самосъжалението.

Започваше да го разбира. Обвиняваше се, че не е спасил Кейти и искаше да се махне. Брук знаеше, че не можеше да го убеди в обратното. Понякога хората трябва да предприемат нещо, за да могат да оцелеят.

— Впечатлена съм.

— Не съм най-безкористният доброволец, нали? — въздъхна Мат с тъжна усмивка. — Трябваше да избирам между това и обикаляне по света шест месеца, и реших, че ще се депресирам още повече от разни туристи с поне десет години по-млади от мен.

— Може би някоя млада хипарка ще ти се отрази добре, Мат.

Той мълча известно време, концентриран върху пътя, после попита:

— Ако можеше да заминеш някъде, къде би избрала?

— С Дейвид говорихме за това. По повод медения месец, знаеш как е. Проблемът е, че той е бил навсякъде. А пък аз си мечтаех да откриваме заедно нови места. — Тя сбръчка нос, като си спомни за последното предложение на Дейвид: островите Галапагос. Трябваше да признае, че това щеше да е нов печат в паспортите и на двамата, но от видяното в интернет Брук реши, че не изглеждаше много романтично, не че беше против девствената природа.

— Е, ще ти кажа аз какво бих избрал — важно обяви Мат. — Австралийска одисея. По течението на река Хоксбъри, където плуват сладководни крокодили, дълги по три метра, после до Улуру Еърс Рок, Алис Спринг^[4] и опаловите мини, а оттам на островите Уйтсънди за гмуркане и плаване с платноходка. Може би с млада хипарка, както ти подсказа.

— Звучи страхотно — замечтано каза Брук. — Мога ли да ти открадна идеята? Без хипарката, разбира се.

Когато спряха да сипят гориво, Брук забеляза надписа на един магазин „Автентични амиш дрехи“.

Мат посочи една от обикновените рокли на витрината и се пошегува:

— Защо не вземеш тази за гала вечерта на костюмите следващата седмица?

Магазинът беше класически капан за туристи, пълен с рафтове, отрупани с черни панталони и бонета, магнити за хладилник. В

дъното, почти скрити от погледа, бяха изложени дървени мебели. Брук взе чифт красиво издялани стойки за книги и погали гладкото дърво.

— Прекрасни са, нали?

— Ще ти ги купя — реши Мат и посегна да ги вземе от ръцете ѝ. Брук се дръпна.

— Моля те. Аз ще си ги купя.

Мат я погледна озадачен.

— Защо?

Брук се спря, преди да проговори.

— Да ти кажа ли каква е разликата между това да си богат и да си известен?

— Не знаех, че има такава — удивено призна Мат.

— Когато бях само богата, все имах чувството, че приятелите ми очакват аз да плащам сметките, защото знаеха, че имам пари. Но когато станах известна, винаги се появява някой, който иска да ме почерпи питие, независимо колко съм богата.

Изражението на Мат помръкна, а в гласа му се долови нотка на раздразнение.

— Значи мислиш, че искам да ти ги купя, за да се похваля на приятелите си?

— Не. Нямах предвид това въобще — съжали за откровеността си Брук.

— Тогава ми позволи да ти ги подаря.

Той ги взе и тръгна към касата. Брук го изгледа и се зачуди как успя толкова да го ядоса.

Брук спа през повече време по пътя обратно.

— Би ли ме оставил няколко пресечки по-далеч от апартамента ми? — каза тя, като се размърда и се протегна. Вече бяха сред каньоните на Манхатън и тя започна тревожно да се оглежда за папараци. Мат спря пред един супермаркет на Лексингтън.

— Благодаря ти, Мат. Прекарах наистина чудесно — усмихна се Брук и отново си сложи очилата.

— Аз също. Макар че доста път бихме за разходка с конски кабриолет.

— Никога не е много за такова преживяване, Мат. С всичко бих се справила, ако имах повече приятели като теб. Добри, нормални приятели, които не са от моя нов, луд свят.

— Та ти обичаш този свят — засмя се той. — Следващия път, когато те видя, ще държиш на ръката си някое от онези кучета като мишки.

— С големи, яки охранители от двете ми страни. — Махна му и продължи нататък по Лекс. Изведнъж се сети, че с Дейвид се бяха скарали точно заради това, и знаеше, че щяха да продължат, когато се прибереше от Дамаск. Обратно към действителността, помисли си тя с крива усмивка и продължи към дома си.

[1] Джаклин Кенеди Онасис (1929 — 1994) — съпруга на американския президент Джон Кенеди и първа дама на САЩ в периода 1961 — 1963. По-късно се омъжва за гръцкия милионер Аристотел Онасис. — Б.пр. ↑

[2] Розуел — малко градче в щата Ню Мексико, САЩ, където на 1 юли 1947 година е регистриран един от най-любопитните случаи на наблюдение на НЛО. — Б.пр. ↑

[3] Амиш — християнска религиозна секта, възникнала в Европа по време на Реформацията. Неин основател е Якоб Аман, свещеник от Швейцария. — Б.пр. ↑

[4] Улуру Еърс Рок — скално образувание в Централна Австралия, най-големият скален монолит в света с височина 318 м и дължина 8 км, на 335 км от най-близкия град Алис Спрингс. Едно от чудесата на света. — Б.пр. ↑

23.

Първия път, когато Тес се върна в Лондон, беше по работа, а не за удоволствие. И двамата с Дом вече не се изненадваха. С времето бе станало ясно, че първоначалната им представа за презокеанска любов с размяна на посещения веднъж месечно беше нереална. Тес трябваше да присъства на разни събития през почивните дни, а Дом често летеше до екзотични курорти за репортажи за „Кроникъл“. Дори тази среща беше напрегната. Тес пристигна в Англия, за да присъства на годишната търговска конференция на „Асгил козметикс“ в луксозния хотел в Уиндзор. Щеше да остане само една нощ и на сутринта поемаше обратно. Мередит смяташе, че е добра идея Тес да присъства, за да се запознае с международната дейност, а и за да се срещне с Шон, който организираше тържество по повод представянето на най-новия аромат на Асгил — „Лупин“. Тес бе прекарала деня с десетки търговски консултанти на „Асгил“, бранд мениджъри и търговски екипи от английските офиси. Не беше мечтала този ден да премине така, но поне беше в свои води. Докато работеше в „Глоуб“, се бе срещала с безброй фокус групи и безупречно владееше езика на маркетинга: фрази като „динамично многоцелево разпространение“ и „теоретични вирусни парадигми“ не можеха да я объркат. Въпреки това се зарадва, че успя да се измъкне за едно питие заедно с Ленард Картър, брат на Мередит и шеф на отдела за международно развитие в „Асгил“.

— Учудвам се, че се връщаш в Лондон за пръв път, откакто работиш при нас — каза Ленард, когато се настаниха на една ъглова маса в бара на хотела. Той носеше костюм от три части в светлосиво каре „Уелски принц“, който отиваше на бялата коса и неспокойните му сини очи.

— О, аз всъщност тръгнах оттук само преди шест седмици — напомни Тес, приковала поглед в градината отвън. Всичко изглеждаше толкова по-просторно и ефирно след Ню Йорк, че дори дишаше по-

леко. — Толкова много неща се случиха, че изглежда много по-отдавна.

— Мога да си представя, особено като и приятелят ти още е тук — мило добави Ленард. Тес му се усмихна. Той имаше приятния маниер на възрастен богат мъж, който се е навъртал наоколо и е видял всичко, което животът ти е поднесъл. Тя продължаваше да мисли за него като за „чичо Ленард“, както останалите деца от Асгил. Все пак още не беше толкова близка с него, за да му сподели, че отношенията ѝ с Дом се бяха обтегли през последните няколко седмици и разговорите им протичаха заядливо и отчуждено. Тя знаеше, че и Дом иска да дойде в Ню Йорк, но се притесняваше, че щеше да изсипе професионалните си неволи върху нея.

— О, ще се прибера за пет дни в края на месеца — разсеяно добави Тес. — Ще можем да наваксаме тогава. Благодаря, че му изпратихте покана за тазвечерното тържество, между другото.

— Нищо не ми костваше. От колко време сте заедно?

— Откакто бяхме на двацет и една години. Онзи ден ми дойде на ум, че това е една трета от живота ми.

— Ще се омъжиш ли за него?

Тес се усмихна.

— Не вярвам много в брака.

— Защо не?

— Родителите ми имаха трудни отношения. Не бяха един за друг и мисля, че са се събрали, само защото аз съм била на път. Когато бях на дванайсет, намерих брачното им свидетелство, пхнатото в някаква книга и пресметнах. Оженили са се четири месеца преди да се родя. Тогава разбрах защо спореха толкова често.

Ленард отпи от скоча си и кубчетата лед издрънчаха.

— Е, с цялото ми уважение към родителите ти, винаги съм вярвал, че един провал в любовта, не е причина да не опиташ пак. Не е ли тъкмо това любовта? Да се впуснеш в приключенията на живота с надежда в душата си?

— Ти би ли се оженил повторно?

— Вероятно — той тъжно се усмихна. — Съпругата ми Мари почина преди почти три години. Съмнявам се, че някога ще срещна жена, която да прилича на нея, но не съм толкова стар, мога пак да опитам.

— Кажи го на Мередит. Може би е време и тя да си намери нещо ново.

Ленард се разсмя на тази идея.

— О, тя никога не би се омъжила повторно. Те имаха прекрасен брак. Веднъж ми каза, че в деня, когато се омъжила за Хауард, му се е отдала на сто процента. Мисля, че това и досега си е така, въпреки че той вече не е сред нас.

Изведнъж Тес се сети за историята, която Чарлз Дивайн ѝ бе разказал на годеща на Брук. Човъркаше я, откакто бе пристигнала и оттогава я проучваше, макар извадките от вестниците, които бе поръчала, да не бяха хвърлили допълнителна светлина. Бе чакала удобен момент да подпита семейството за подробности, но не ѝ се бе удал такъв случай. До този момент.

— Хауард беше ли верен на Мередит? — попита Тес с нескрито любопитство.

— Сигурно не — отговори Ленард и лекичко повдигна рамене. — Но това не означава, че са имали несполучлив брак. Защо питаш?

— Чух за случая с Оливия Мартин. Хауард е бил главният заподозрян, нали така, защото е имал връзка с нея?

Ленард се усмихна и поклати глава.

— Хауард беше какво ли не, но не мисля, че някой сериозно би повярвал, че е убиец. Всъщност, лично аз не вярвам, че въобще някой е убил Оливия.

Тя кимна. Това мнение явно се бе наложило в медиите през 1964 година. Дори най-циничните таблоиди като „Нешънъл инкуайър“ само намекваха за убийство.

— Защо хората не вярват, че е убита?

— Ако някога отидеш в Ривървю, където Оливия е била видяна за последно, ще разбереш. Мисисипи е мощен звяр. От имението са изчезвали кучета, коне. Реката просто ги поглъща. И ако Оливия е тръгнала натам в тъмното... Гостите бяха предупредени да не се доближават до реката, но тя не беше от хората, които биха послушали.

— Значи ти дори не вярваш, че Хауард и Оливия са имали връзка? — настояваше тя.

— Не мисля така, макар че Оливия беше страшна въртиопашка — промърмори той с неодобрение. — В нощта на сватбата я видях да

опипва задника на един сервитьор! На обществено място. А тя беше там като лице на „Асгил“, за бога.

В същия миг на вратата се появи директорът продажби на „Асгил“ за Великобритания и им махна да отидат в лобито.

— Колата ни чака — усмихна се Ленард. — Качваме те в каляската и потегляй към принца от сънищата. В тази връзка, погрижихме ли се вече за неговата виза?

— Не, още не.

— Искаш ли да се заема?

— Изглежда доста скъпа процедура.

Ленард се усмихна.

— Имам достатъчно пари за такива важни проекти като събирането на две сърца.

— Ще пия за това — произнесе тя бавно, все още мислейки за Оливия Мартин.

Тържеството бе организирано в огромна бяла къща в покрайнините на Риджънт Парк. Когато черната лимузина с Тес и Ленард спря пред колоните в дорийски стил, върволица от хора във вечерни тоалети и безупречни костюми вече се нижеше под рекламните знамена на „Лупин“. Изглеждаше страхотно — красиво пурпурно шишенце на фона на бели мехурчета.

— Това място е невероятно — възхити се Тес. — Какво е?

— Старо посолство, не помня кое — обясни Ленард. — Шон го организира. Задейства разни контакти, за да го наеме.

Тес беше впечатлена. С нетърпение очакваше да се запознае с Шон. Всъщност не можеше напълно да повярва, че още не го е срещала, като се имаше предвид, че той е черната овца на семейството. Папката със статии за Шон бе дебела около пет сантиметра. Докато работеше в „Глоуб“, не бе забелязвала името му с нещо специално, но щом започна да търси конкретно, се натъкваше на него навсякъде. Шон на яхтата на П. Дади в Сент Тропе. Шон на зимно поло в Гщаат. Шон прегърнал Стинг и Трудни на благотворителен концерт в Монако. Той беше известен, богат и упадъчен — определението на „плейбой“. Не можеше да не е интересен поне малко.

Слязоха от колата на тротоара и преминаха през вратите от орехово дърво. Тес притеснено огледа тълпата за Дом. Изнервяше я мисълта, че едно провалено тържество би могло да нанесе фатален удар на трансатлантическите им отношения.

За част от секундата тя силно се разтревожи, че може би не е дошъл, и тогава го видя да потупва поканата по дланта си. Представляла си бе този момент стотици пъти, защото знаеше, че това щеше да е тест за отношенията им — наистина ли са в беда, или промяната се дължеше на напрежението и разстоянието. Тес изпита облекчение и я обзе трепетно вълнение, когато той я забеляза и ѝ се усмихна. О, изглежда фантастично, помисли си тя.

— Ето я най-сетне — каза Дом, докато я прегръщаше. Огледа я от глава до пети: стегнатите извивки на роклята ѝ от Ерве Леже, загара по деколтето ѝ, резултат от редовните ѝ посещения на солариума в Портофино, и одобри видяното.

— Липсваше ми, да знаеш — прошепна ѝ той и плъзна ръката си в нейната. Беше удобно и познато, две неща, които съвършено си подходяха.

— Дом, запознай се с Ленард Картър — каза Тес. — Ще ти е приятно да чуеш, че Ленард предложи да спонсорира визата ти.

— О! — възкликна Дом и се здрависа с Ленард. — Е, мога да кажа искрено, че се радвам да ви срещна, господин Картър.

Ленард се засмя.

— Мисля, че това е достатъчно важна причина да поръчаме шампанско за всички — предложи той и махна на един сервитьор. Той подаде една чаша на Тес.

— Само няколко глътки — щастливо се засмя тя.

Кехлибарена светлина изпълваше помещението и се отразяваше от кръглия, облицован с цинк барплот в центъра. До стената се виждаше огромна авангардна скулптура, изработена от огледални кубчета, широка метър и половина. Шишенцата на „Лупин“ бяха подредени в произволни фигури и осветени отгоре. Добър усет, реши Тес, като оглеждаше детайли от тържеството с възхищението на професионалист. Не беше лесна работа да се представи добре нов продукт. В практиката си беше присъствала на много такива събития и знаеше, че това бе измислено много оригинално. Съвършен баланс между красиви хора и имена от бранша, само загатване за

знаменитости, всичко това съпроводено от изискани ордьоври и напитки. Ако всичко това бе организирано от Шон, тя ставаше все по-заинтригувана.

И тогава го видя. Той имаше широка брадичка с трапчинка, точно като на сестра си Лиз, а погледът му подсказваше непокорство. Шон Асгил вървеше из залата, ръкуваше се и разменяше тихо шеги, разговаряше като истински професионалист. Като се приближи, Тес забеляза, че костюмът му е шит по поръчка, имаше широка усмивка и загоряла кожа, което я изненада, тъй като знаеше, че е прекарал последния месец в клиника за възстановяване. Всяка клетка на тялото му излъчваше самоувереност. Не, не беше самоувереност, поправи се тя, а перчене. Беше странно как няколко милиона долара могат да накарат някого да си мисли, че е Божий дар. Тя се извини на Ленард и Дом и се отправи към него с протегната ръка.

— Шон Асгил? — попита тя.

— Същият — отвърна той, премествайки чашата в лявата си ръка. Докато се ръкуваха, Тес забеляза, че се опитва да се сети коя е.

— Аз съм Тес Гарет — представи се тя.

Шон се разсмя, отначало бавно, после премина към дълбок, гърлен смях.

— Имате най-искрените ми съболезнования — каза той.

— Моля? — изстреля тя и усети как лицето ѝ пламва от раздразнение.

— Не бих пожелал на никого да се наеме да оправя семейството ми.

— Е, заслугата е ваша — спокойно обясни тя с усмивка.

— Да — ухили се той и бледозелените му очи заблестяха. — Предполагам, че трябва да ви благодаря.

— Пак заповядайте.

— Макар че не сте настроена чак толкова алтруистично, нали така? Искам да кажа, че и вие се възползвахте от ситуацията.

Тя дълбоко си пое въздух. Десетгодишната ѝ работа във вестниците я беше научила да не се връзва на глупаци, но Шон Асгил беше син на шефа ѝ.

— Шон, аз наистина не мисля...

Изведнъж Тес се разкашля. Едно момиче в дълга лилава, украсена с пайети рокля бе изникнало отнякъде и я напръска с

шишенцето, което носеше на сребърен поднос.

— Тес, Тес — завайка се Шон, като я тупаше по гърба, — не е киселина, а „Лупин“.

Тя продължи да покашля още известно време, после отпи дълга глътка от шампанското.

— Е, може би е предназначено за по-младите от теб на пазара — подхвърли Шон с нещо повече от шегичка в гласа си.

— Или може би се прицели право в устата ми — процеди през стиснати зъби Тес.

— Значи не ти харесва. Обаче милиони хора ще го харесат — отсече той.

Тес отметна назад косата си и прочисти гърло в напразен опит да се овладее.

— Мислех, че ще ви видя днес на конференцията — опита се тя да смени темата.

— Ами, такива тържества не се организират с магия — сопна се той. — От седем часа съм тук и се занимавам с уредниците на събитието.

— От седем? Надявам се тогава, че не става дума за прекалено дълга нощ — заядливо добави тя с нотка сарказъм.

— Не по-дълга от обикновено — не й остана дължен той и насочи вниманието си към група кикотещи се блондинки.

— Между другото, получихте ли имейла ми със списъка за благотворителните вечери? Ще посетите ли някоя от тях?

— Да не би да говорите за тази в чест на генералния секретар на ООН? — той завъртя очи.

— Е, ясно, че няма да е голям купон, но все пак мисля, че трябва да отидете. Там ще бъде Обама. И френският президент. Всъщност, ако ме уведомите няколко дни предварително, ще мога да ви придружа.

Той я погледна.

— Искате да дойдете на тържество и да ми държите ръката?

— Само за да съм сигурна, че ще ви снима, който трябва.

Той поклати глава и се намръщи.

— Стига, Тес. Това са пълни глупости — срязва я той с леден глас.

— Пълни глупости? — повтори тя равно, но вътрешно вече кипеше.

— Този абсурден опит за реабилитация.

Той сниши глас.

— Слушайте. Вярно, взех свръхдоза. И благодарение на вас и на страховитата ви амбиция, никой не знае за това. Браво, Тес Гарет. Сигурен съм, че майка ми е много доволна.

— Какво се опитвате да ми кажете? — наежи се Тес.

— Казвам, какво като хората разберат, че не съм свършен? Някой ще се интересува ли наистина от това? Знам, че майка ми се опитва да предпази Брук и безценния ѝ годеник, но да бъдем реалисти — кого наистина го е грижа в какво се забърквам? Знам, че семейство Билингтън са консервативни, но няма Дейвид ще зареже сестра ми само защото не съм най-добрият приятел на президента? Защото съм взимал наркотици и съм се напушил.

— По-скоро насмъркал до припадък?

— Тес, всичко това са пълни глупости. Каквото и да направя, няма да попречи на сватбата и ти го знаеш.

— Може би за вас е нормално да участвате в оргия и за малко да се споминете от коктейл кетамин с хероин, но се съмнявам, че Уендъл Билингтън мисли така. Или пък американското общество — изсъска Тес, вбесена от пълната му неблагодарност към нея и майка му.

— За пръв път попаднах на такъв купон — прекъсна я той. — Не знаех, че ще е толкова разкрепостено.

— Съмнявам се, че сте отишли просто да се напушите. Чух, че таксата за членство е десет хиляди лири.

Шон я изгледа със свирепа усмивка.

— Не и за хора като мен, сладурче.

— Не, разбира се — присви очи тя. Тес знаеше, че първото ѝ впечатление от Шон Асгил е било много точно. Той беше разглезен, надменен тип, който си мислеше, че светът се върти около него и че като е тъпкан с пари, може да се държи, както си иска.

— Вижте, Шон, вие пак ще загазите, няма съмнение — каза Тес с нескрито презрение в гласа. — Аз няма да мога да ви спасявам много пъти. Всъщност, мисля, че изчерпахте квотата си.

Той я изгледа изпепеляващо.

— Скъпа, нямам нужда от лекции, нито от бавачка, а още по-малко от некадърен пиар, който да ме поучава как да живея. Разбрахме ли се?

— Напълно — отговори Тес, завъртя се на токчетата си и се отправи към бара.

Арогантна, егоцентрична свиня, беснееше тя. Фукливи мъже! Не ми е нужен пиар! Нали точно това бяха казали Лиз и Брук. Е, много скоро бе открила, че всички в това скапано семейство имат тайни. Само почакай някой да изрови твоята, Шон Асгил. Но тогава не очаквай, че ще те измъквам.

Тя си проправи път до бара с напитките, грабна чаша водка и я обърна на екс.

— Влезе ли ти под кожата?

Тес се обърна и видя зад себе си Ленард. Тя поклати глава и затършува безуспешно в съзнанието си, за да каже нещо дипломатично. Тогава зърна тънката усмивка на Ленард и избухна в смях.

— Той е... ами, той е...

— Задник.

— Е, не исках да съм толкова груба...

— Може би трябва, скъпа моя — каза Ленард. — Той е част от работата ти все пак и трябва да знаеш точно с кого си имаш работа. Аз, естествено, обичам племенника си, едно семейство сме и бих направил всичко за него, но той може да бъде голям негодник.

Тес се изсмя високо.

— Проблемът е, че виждам себе си в Шон — продължи Ленард, проследявайки го с очи през залата. — На неговата възраст бях точно толкова безотговорен, просто вятърничав.

Той се изкиска, когато Тес го изгледа.

— Разполагах с прекалено много пари, няхах цел и всички наоколо ми угаждаха. Опасявам се, че това е проблемът на Шон, макар, съмнявам се, че го осъзнава. Под тази външност, Тес, всъщност се крие един много нежен и чувствителен мъж.

Тес повдигна скептично вежди.

— Трудно е да се повярва, но е така — усмихна се той.

— Просто се нуждае от някого, който да му влее малко разум. Бих искал да съм аз — например да му дам по-отговорна работа във фирмата, защото мисля, че силно би се увлякъл. Но Мередит не ще и да чуе за това и разбираш, че има основание — добави той и посочи с глава към Шон, който прегръщаше най-красивата жена в залата.

Анабел, предположи тя, лъскава, облечена в скъпи дрехи, не точно красива, но като цяло впечатляваща. Тес не беше изненадана, че е толкова повърхностен. — От друга страна, той изглежда по-добро попадение...

— Кой? — попита Тес, мислите й все още бяха заети с Шон.

Ленард посочи към края на залата.

— Той.

Тя проследи погледа му. Гледаше към Дом, който задълбочено разговаряше с някакъв мъж. Изведнъж я заля нежност. В сравнение с Шон Асгил, Ръс Форд и повечето мъже, които бе срещала през последните няколко седмици, Дом наистина бе попадение. След девет години заедно отношенията им не бяха свършени, но при кого ли бяха? Беше го срещнала три години след смъртта на баща си и втория брак на майка си. Преди Дом да се появи, Тес просто се бе отдала на кариерата си, но сега той беше нейният сигурен пристан, човекът, на когото можеше да се опре и да разчита. Страхотен е. Той вдигна очи и тя тръгна към него.

— А, ето те и теб — посрещна я той. — Мислех, че си избягала с Шон Асгил.

— Ха! Няма такава опасност — отсече тя, все още бясна. — Абсолютен гадняр!

Той се разсмя и я дръпна в прегръдката си.

— Недей така. Той е нашият купон за храна — усмихна се той. — Знаеш ли какъв ти е проблемът? Прекалено много се ядосваш на хората. Шон Асгил е просто един разглезен момък, не е Хитлер.

— Точно такива хора ме карат да кипвам.

— Аз пък си мислех, че планът ти е да станеш невероятно богата някой ден — предизвика я той.

— А защо не? — изсумтя тя.

— Как ще ставаш богата, когато не можеш да търпиш богатите?

С две чаши шампанско в ръце Дом я поведе към страничната врата, отвеждаща към терасата над градината. Тес се почувства щастлива и за пръв път от толкова време се отпусна — тази вечер не беше на работа.

— Страхотно парти. Човекът, с когото разговарях, беше сър Майкъл Сорел. Разменихме си визитки. Мисли, че мога да пусна

интервю в бизнес рубриката. Това ще ми донесе няколко точки.

Тес почти не го слушаше.

— Как хубаво ухае — тя с наслада вдъхна аромата на влажните от росата цветя. Миришеше й на Англия.

Дом се обърна и нежно я целуна по устните.

— Напомня ми на едно място, което посетихме в Мериленд — сети се той.

— О, да, където е отсядал Джордж Вашингтон. Изглежда, Джордж е пребивавал във всяка къща в този щат.

Тя си спомни с умиление хотела. През целия уикенд не излязоха от стаята. Дори ставаха от леглото само за да отворят за малко прозореца или да приберат поръчката от румсървиса, оставена пред вратата.

— Чакай, имаш червило на зъба — протегна ръка Дом и го изчисти. Познат и много интимен жест. Тя задържа дланта му и лекичко стисна пръста му със зъби.

— Ммм — засмя се той, — колко секси.

— Да знаеш колко ми липсваше — призна Тес съвсем искрено.

Той се наведе и леко докосна с устни шията й.

— Хайде да си вървим.

— Не мога. Трябва да се върна в Уиндзор тази вечер.

— Няма да се бавим — прошепна той, хвана я за ръка и я поведе далеч от ярките светлини, звънтенето на чаши и изблиците смях от тържеството. Минаха през портите на посолството и махнаха на едно черно такси, от което слизаха други гости.

Той се наведе към прозореца на шофьора и каза с многозначителна усмивка:

— Към най-близкия хотел.

След три минути смутеният шофьор докара немирната двойка в хотел „Парк Хаус“ на околоръстния път. Стаята беше като кутийка, с тясна спалня, преса за гладене и мивка в единия ъгъл. Дом дори не си направи труда да светне лампата. Смъкна роклята на Тес и тя се свлече на пода. Задъхани от възбуда, двамата трескаво разкопчаваха копчетата на ризата му. Тес се отдръпна, седна на края на леглото, разтвори краката си и го придърпа между тях. Той остана прав, докато тя разкопчаваше панталона му. Както го гледаше в очите, хвана с две ръце

големия му твърд член и плъзна език по него. Разкопча сутиена си. Той погали налетите ѝ гърди и хвана зърната ѝ между пръстите си.

Едва си поемаха дъх от страст. Събори я на леглото, събу обувките ѝ и започна да целува пръстите на краката ѝ, извивката на глезена и продължи нагоре, като съвсем нежно докосваше с устните си кожата ѝ. Прихвана я с топлите си ръце и езикът му докосна вътрешната страна на бедрото ѝ.

— О, боже, да, да — изстена тя.

Дом отмести прашките ѝ и плъзна езика си навътре.

— Сега, сега — Задъхано шептеше тя. — Искам те. Искам те.

Той се надигна и много бавно, сантиметър по сантиметър започна да прониква в нея. Нетърпелива, тя надигна хълбоците си към него. После двамата се отпуснаха надолу и долепените им тела поеха в един ритъм. Носът и брадата му бяха още влажни и лепкави от нейните сокове. Тя взе лицето му в дланите си и го целуна дълбоко.

Устните му намериха набъбналите ѝ зърна и ги засмукаха. Тя стискаше здраво възглавницата зад главата си от неописуемото удоволствие. Потисканите в продължение на седмици емоции — гняв от сблъсъка с Шон, копнеж по Дом и изстраданата им раздяла, се отприщиха в страст, която достигна кулминацията си.

— О, боже, о, Господи! — викаше тя, докато екстазът ѝ се изливаше на вълни. Вкопчена здраво в него, със забити нокти в стегнатите му хълбоци, тя изтласкваше нагоре бедра. Дом се отпусна отгоре ѝ, отмалял, изтощен. Отдавна не бяха се любили така. Може би никога. Обзе я странна тръпка, сякаш се влюби отново. Тя се обърна настрана и се сгуши до тялото му. Зачуди се дали разделите не сближават хората по-силно. Докато лежеше до него, си помисли, че отношенията им са по-хубави от всякога. Той се обърна към нея и ѝ се усмихна.

— Надявам се, че тези стени не са тънки като хартия.

— Кого го е грижа? — отвърна му тя и се притисна към него.

— Нямам търпение да дойда в Ню Йорк.

— В такъв случай, да се връщаме на тържеството и да говорим за визата ти.

24.

Джуъл Кей бе дори по-красив, отколкото Брук си спомняше. Не бе посещавала колониалната къща на Ленард Картър, кацнала на малкия частен остров във Флорида Кийс от години — всъщност, отпреди колежа. Междувременно местността се бе покрила с още по-пищна растителност, а водата наоколо блестеше някак по-ярко. Дейвид също се влюби в имението от пръв поглед. Според Брук бе невъзможно да не хареса гордата бяла къща с дълга веранда, хамаците, полюшващи се под сенките на банановите палми, и кадифените ливади, които се спускаха надолу, чак до тюркоазеното карибско море. Нищо чудно, че Ленард бе ограничил всичките си ангажименти към семейната фирма през последните няколко години, помисли си Брук. През зимата работеше само по две седмици в месеца, което му даваше възможност да живее на острова. След смъртта на съпругата си преди три години Ленард започна да нарича Джуъл Кей „Убежището“. А сега Брук и Дейвид имаха честта да споделят спокойната му атмосфера.

— Това е направо величествено — заяви Алесандро Франкети, който наблюдаваше през широкия френски прозорец как стадо делфини скачат в залива. Смрачаваше се и залязващото слънце обагреше небето над водата в огненочервено, лавандулово лилаво и златисто. Алесандро бе пристигнал два часа по-рано, за да види Джуъл Кей нощем, тъй като сватбата щеше да започне по залез. Бе облякъл бял ленен костюм, очевидно от уважение към мястото, но на Брук ѝ досмеша, защото ѝ заприлича на скъпоплатен сводник. Цветистият му антураж се състоеше от двама представители на водещи фирми за сватбен кетъринг от Маями, красивия му агент, който изглеждаше като излязъл от ревю на „Версаче“, и още двама асистенти, които той мистериозно наричаше „организационен екип“. Алесандро щракна с пръсти и им направи знак да го последват към пространството пред къщата. Като излезе навън, Брук ахна. След пристигането му бяха наредили свещи около фонтана на ливадата отпред, а от махагоновите дървета се спускаха гирлянди от феерични светлинки.

— Алесандро, това е вълшебство — възкликна Брук с ръце на устата си. — Това ли правеха асистентите ти?

Той небрежно сви рамене.

— Просто исках да почувствате атмосферата.

— На какво? Мислех, че ни е подготвил дегустация на разни хапки — прошепна Дейвид, когато Алесандро ги настани на малка маса с ленена покривка под едно дърво.

Алесандро плесна с ръце. От къщата се разнесоха леки джазови ритми и двама, облечени в бяло сервитьори излязоха с табли, отрупани с малки, деликатни хапки.

— Представете си, че е двайсет и девети декември — сватбеният ви ден. Затвори очи, Дейвид. Хайде.

Брук си взе един малък кръгъл еклер от сребърен поднос. Захапа тънката коричка и в устата ѝ се стече пухкав мус. Вълшебно.

— О, Дейвид, опитай едно от тези.

Дейвид внимателно взе един и го пхна в устата си.

— Ммм — кимаше той, — това наистина е добро.

— Разбира се, че е добро — потвърди Алесандро с широко отворени очи. — Момчето, което ги направи, е бил главен сладкар на Ален Дюкас. Този мус има аромат на трюфели.

Всички хапки бяха коя от коя по-вкусни: хайвер върху ръжено — тиквена хрупкава коричка със заквасена сметана, разбита с лучена трева от Англия, топчици сорбе от финландска дива малина, най-крехкото говеждо карпачо, тарталети с редки видове сирена и аспержи.

Накрая Алесандро плесна с ръце и сервитьорите се оттеглиха.

— Това е любимата ми фирма за кетъринг — оповести с тих, тържествен глас Алесандро. — Аз бих се спрял на тях, но решението е изцяло ваше. Подписаха споразумение за конфиденциалност, но знае ли човек. Веднъж попаднах на един главен готвач, страшен клюкар и разбира се, трябваше да си отиде. В моята професия клюките са токсични.

Дейвид прикри устата си със салфетката, за да скрие усмивката си.

— Мисля, че са фантастични, Алесандро — отвърна Брук. — Харесва ми храната, харесват ми светлинките, а също и твоята идея за церемония около басейна.

— Е, още не съм измислил как да направим островче сред водата, но имам грижата. Междувременно прослушах пет кубински джаз състава. Живеят в Маями, но са родени в Хавана. Страхотни са и много красиви.

— Искаме да знаем как звучат, а не как изглеждат — засмя се Дейвид.

— Обичам да има всички екстри — бързо отсече Алесандро.

— И аз така чух — закачливо подхвърли Брук. Отначало трудно възприе Алесандро, но след като прекара доста часове с него — лично и по телефона, — започна да харесва компанията му. Трудно можеше да се устои на вихъра на неизчерпаемия му ентусиазъм.

— Ти си една дяволита млада дама — Алесандро я тупна по ръката.

Тримата обиколиха терена и обсъдиха „визията“ му. Щеше да има жонглиори и гълтачи на огън, шампанско бар до океана и пищни фойерверки в полунощ. Брук внимателно го наблюдаваше как обяснява, че е наел един диджей, който ще долети от Париж за танците край басейна. Дейвид се беше умълчал. След завръщането си от Сирия преди десет дни той прекарваше дълги часове в студиото, имаше два бенефиса и гала вечерта в Метрополитън. Нищо чудно, че изглеждаше уморен.

— Свободни ли сме всички за втората дегустация на ордьоври утре в десет? — попита Алесандро. — Ще дойдат от „Старлайт“ от южното крайбрежие. Подготвяли са фантастични приеми за Мадона и Хулио Иглесиас.

Брук кимна и погледна към Дейвид. Повдигна ръце, за да пооправи шала около врата си — красива коприна с цвят на бакър и тънки златисти нишки, който Дейвид ѝ бе донесъл от Сирия.

— Чудесно. Ще се видим утре — плесна с ръце Алесандро и заедно с агента и асистентите си скочиха в лодката и се отправиха към сушата. Когато моторът на лодката заглъхна, отново настъпи дълбока тишина, нарушавана единствено от шумоленето на палмовите листа. Брук влезе в къщата и наля в две чаши студен чай от каната.

— Трябва ли и утре да правим всичко това? — обади се Дейвид след няколко минути.

— Какво да правим?

— Театъра с храната — промърмори той с крива усмивка.

— Наистина е важно, Дейвид — отвърна Брук, като се опитваше да овладее раздразнението си. — А и той не театралничи, само се опитва да направи правилния избор.

Дейвид лекичко се изсмя и поклати глава.

— Скъпа, мисля, че трябва да премислиш определението си за „важен“.

— Значи не приемаш, че нашата сватба е важна?

— Разбира се, че е важна. Джуъл Кей е важен. Харесах го, щом го видях. Едва ли има по-подходящо място да се ожения за теб. Но ще бъда откровен. Ако питаш интересува ли ме дали ще предложим блини с патешко, опушено на чаени листа, или хапки с мус от гъши дроб? Откровено казано, не.

Брук се дръпна като попарена, засегната от пренебрежението му.

— Започвам да се чудя всъщност интересуваш ли се от сватбата — сопна се тя. — Ако се съди по участието ти в подготовката, изглежда не те вълнува много.

Съзнаваше, че е малко несправедлива. Дейвид беше натоварен със служебни задължения два пъти повече от нея, но се подразни, че той на драго сърце прехвърляше на нея и най-малките детайли. Изведнъж се запита дали би постъпвал така, ако се женеше за Алиша Уинтроп и тогава се възпря.

Най-много от всичко ѝ се искаше Дейвид да я прегърне и да я увери, че единственото му желание е да се ожени за нея, но вместо това той раздразнено прокара пръсти през косата си.

— Брук, имах много тежка седмица — въздъхна той. — Просто се надявах, че това може да е възможност и за двама ни да си починем. Искам да кажа, колко пъти напоследък ни се случва да се измъкнем сами?

— А колко пъти се женим?

Дейвид я погледна.

— Не съм дошъл чак дотук, за да се караме.

— Не започнах аз.

— Нито пък аз.

Настъпи напрегната тишина. Брук се обърна, смръщена по-скоро от учудване, отколкото от гняв. Една от причините да избере Дейвид, бе, че не се караха и винаги се чувстваха толкова спокойни и свободни заедно. Но напоследък имаха недоразумения по повод бившата

приятелка на Дейвид Алиша Уинтроп и участието ѝ в статията в „Оракъл“, охранителите, подхвърлени думи. Всеки път закръпваха отношенията си с цветя и секс, но у нея се породиха тягостно чувство, което висеше над главата ѝ като черен облак.

— За какво спорим, Дейвид? — промълви тя. — Откакто се сгодихме, като че ли главно това правим?

Със студен глас той отговори:

— Малко преувеличаваш.

— Ами тогава да уточня — продължи тя. — Спорим всеки път, когато се видим, което не се случва често напоследък, нали?

— А, значи всъщност всичко е заради това? Заради работата ми? Защото не съм в Ню Йорк по седем дни и нощи? Затова ли си уреждаш срещи с Мат Палмър?

— Видях се с Мат веднъж. — Брук съжаляваше, че му каза, и се радваше, че премълча за шестчасовото пътешествие до Пенсилвания. — Искях само да му благодаря, че се погрижи за крака ми.

— Разбира се, за неговото внимателно, грижовно отношение — произнесе той саркастично.

Тя го погледна, сякаш ѝ говореше непознат човек. Никога не бе си представяла, че ще я ревнува — не беше типично за положението му. Заможният му произход и неговата самоувереност не вървяха с такива чувства.

— Дейвид, кога съм се оплаквала от срещите ти със стари приятелки? — Беше вярно, че не протестираше, но понякога се притесняваше. Радваше се, че Дейвид не е като баща си и брат си — традиционните богати, влиятелни мъжкар, които членуваха в частни „мъжки“ клубове като „Ракет и Тенис Клуб“, където се събираха след вечеря, за да говорят за спорт, борси и акции.

За сметка на това Дейвид имаше безброй приятелки, особено по служба, които постоянно го търсеха, за да го канят на обяд или просто, за да „наваксват“. Това, естествено, я притесняваше, макар да не го показваше.

Дейвид я погледна с по-мек поглед.

— Какво лошо има в това, Брук? Ти щеше да ми кажеш, ако беше така, нали?

Изразението му стана напрегнато и сериозно. Брук го беше кръстила „сензационна новина“, защото така изглеждаше, когато

коментираше от мястото на военни действия или природни бедствия. „Боже, дали така приема нашите отношения?“ — чудеше се тя.

— Знаеш ли, Дейвид, нещо не е наред — тихичко каза Брук. — Спомняш ли си колко беше хубаво всичко, преди да решим да се оженим?

Между веждите му се появи дълбока бръчка.

— Да не би да ми казваш, че не искаш да се омъжваш?

Звучеше като Дейвид Фрост, който предизвиква Ричард Никсън.

— Не — въздъхна тя. — Но не ти ли липсва времето, когато ходехме на кино или си купувахме хотдог в Сентрал Парк, без да се чувстваме като подвижен цирк?

Напоследък тя много бе мислила точно в кой момент всичко се обърка така. Медиите бяха започнали да я шпионират. Отначало някакви фотографии от „Ю Ес уикли“ или „Пийпъл“ ги щракваха, когато излизаха от някой прием, типичната гонка по улиците от ентусиазиран папарак. Но обявеният им през февруари годеж беше изненада за медиите. В деня, в който се разчу, пред апартамента ѝ имаше петдесет репортери.

— Да, харесваше ми този период — кимна Дейвид. — Но ми харесва и сега. Знаеш, че съм зает, но това няма да продължи вечно, скъпа, обещавам.

Той се протегна и я придърпа в прегръдките си.

— Този шал наистина много ти отива.

Тя се усмихна при спомена за всичките малки подаръчета и джунджурийки, които ѝ носеше от командировките си. Целуна разголеното ѝ рамо, устните му се плъзнаха по врата ѝ, към извивката под брадичката.

— Ммм. Колко е приятно — измърка тя и тревогите ѝ се стопиха.

Целувките им ставаха все по-страстни и той пхна ръцете си под роклята ѝ.

— Може би трябва да спорим по-често — усмихна се тя и му позволи да я събори на мекия кремав диван.

— Може би — дрезгаво повтори той, докато сваляше тениската си, и започна да разкопчава сутиена ѝ. Наведе се и я целуна по устата. Имаше топъл, приятен вкус. Тя изстена от възбуда и разтвори бедра. Дейвид се подпря на лакти и...

— По дяволите, служебният ми телефон.

— Остави ги, остави го, не го вдигай — умоляваше го тя, обвила ръце около врата му. Той отново се впусна да я целува, но телефонът продължи да звъни настоятелно.

— Скъпа, трябва да се обадя — каза Дейвид и се отдръпна.

— Ти твърдеше, че сме на почивка.

— Може да е нещо важно — той се изправи и се пресегна за телефона.

Тя наблюдаваше изражението му, лицето му помръкна, страстта му се изпари. Брук изпитваше смесени чувства към работата на Дейвид. Беше ѝ приятно, когато приятелите ѝ го наричаха „Мъж на действието“ и когато участваше във важни световни събития и дори имаше, макар и мъничко, влияние над тях. Но всеки път, когато го изпращаха някъде, се тревожеше. Дейвид не беше военен кореспондент и рядко предаваше от бойната линия. Той подозираше, че баща му има хора в нюзрума, които внимаваха да не бъде изпращан на критични точки, но все пак на местата, откъдето предаваше, като Палестина и Судан, винаги имаше риск.

— Какво става? — попита го, докато се обличаше.

— От студиото е — обясни той и закри слушалката с ръка. — Някаква лодка се е подпалила до бреговете на Исламорада.

Брук ококори очи.

— Но това е на Кийс, нали? — възкликна тя. — Обявено ли е по новините?

Той кимна.

— Лодката е пълна с хора. Жени и деца. Рибарски траулер се опитва да вади хората от водата. На мястото протичат операции по издирване и спасяване.

Дейвид нахлузи отново тениската си, без да изпуска телефона от ухото си.

— Чакам — отговори той. — Опитват се да намерят някакъв местен оператор.

— Искат ти да предаваш?

Дейвид се настани на ръба на дивана.

— Това е кораб, превозващ имигранти, но нещо сериозно се е объркало.

— Превозване на имигранти?

Той вдигна пръст. Отново вниманието му беше насочено към телефона.

— Чудесно — произнесе той в слушалката с напрегнат, делови глас. — Не, трийсет минути не е достатъчно бързо. Добре, просто отивайте веднага.

Тя го наблюдаваше омагьосана как действа на пълни обороти — събираше си нещата, въртеше номера, изстрелваше заповеди. Стори ѝ се особено еротично. Накрая се пресегна за якето си.

— Е, какво става? — попита Брук.

— Отивам там. Мога да стигна по-бързо от новинарския екип, който тръгва от Маями.

— Идвам с теб — изведнъж каза тя и скочи.

— Скъпа, недей, ти остани тук.

Брук непреклонно поклати глава.

— Няма да стоя тук и да мисля за ордъоври, докато на десет мили оттук се давят деца.

Той ѝ се усмихна с благодарност и я хвана за ръката. Втурнаха се навън, с лодката отидоха до сушата и там скочиха в джипа на Ленард.

— Разкажи ми за незаконното превозване на бежанци — подкани го Брук. Докато летяха по пътя, сърцето ѝ биеше лудо заради цялата тази драма и беше доволна, че участваше поне веднъж в живота на Дейвид.

Тя се пресегна и му стисна ръката. Едно от нещата, които най-много харесваше у него, беше, че сякаш знаеше всичко. Беше интелектуалец, но не като измислените от партията на Естела Уинстън; главата му беше като стара, прашна библиотека, натъпкана с какви ли не факти.

— Това продължава с години — започна Дейвид, без да отделя очите си от пътя. — Всички си мислят, че контрабандата с наркотици е главното във Флорида, но трафикът на хора е още по-голям бизнес. Сигурно е, че всеки ден от седмицата някоя лодка се примъква до необитаеми плажове по Кийс и стоварва хора от Куба, Пуерто Рико, дори Мексико. Контрабандистите получават до десет хиляди долара на глава, така че ако превози трийсет души, получава три хиляди на един курс. Незаконно е, разбира се, но глобите за пренасяне на хероин и кокаин и тези за прекарване на шепа фермери са несъизмерими.

— И какво се случва с тези хора? — поинтересува се Брук, вече заинтригувана.

— Ето тук идва противоречието — обясни Дейвид. — Обикновено, ако успеят да стигнат суша, им разрешават да останат, но ако ги открият в морето, връщат ги обратно. Макар че това се отнася за кубинците, хората от Хаити ги връщат веднага. Животът е несправедлив, скъпа. — Дейвид спря колата и посочи към морето.

Бяха се отклонили от главния път и се движеха през плажа към дървения кей. От двете му страни бяха спрели много коли с включени фарове. Пясъкът сивееше на лунната светлина, а на около километър навътре в мастиленосинята вода се виждаше огнено кълбо. Един хеликоптер осветяваше отгоре с прожектор тъмната морска повърхност. От пикап, паркиран до самия кей, изскочи висок мъж. Дейвид слезе и тръгна към него.

— Чарли, здравей. Бързо си пристигнал.

— Ние сме първата медия тук — ухили се операторът и започна да разтоварва оборудването си.

— Говори ли вече с полицията?

Брук забеляза как зъбите му проблеснаха на светлината на фаровете.

— Оставям това удоволствие на теб.

Брук видя годеника си да тича към един полицейски катер с включени червени и сини сигнални лампи.

— Господине, трябва да се отдалечите — нареди офицерът. Той освети с фенерче лицето на Дейвид и веднага смени тона.

— Извинете, господин Билингтън — продължи много по-учтиво той, — все пак трябва да се отдръпнете.

— Има ли много жертви?

— Не мога да кажа — отговори несигурно полицаят. — Знам само, че вадят тела от водата.

— Живи или мъртви? — попита спокойно Дейвид.

— Не знам — мрачно поклати глава той. Дейвид бързо зададе още няколко въпроса, като запаметяваше фактите и цифрите.

— Моля ви, господине — настоя полицаят и вдигна ръце. — Трябва да се отдръпнете назад. Ще кажа на началника си някой да дойде да говори с вас по-късно.

Те се качиха в пикапа на Чарли и се придвижиха стотина метра по-нататък по плажа към края на полицейския кордон.

— Добре, няма да чакаме официалната информация — решително заяви Дейвид. — Снимай оттук, Чарли. Хвани огъня.

Обърна се към Брук.

— Чарли може да предава директно в студиото в Ню Йорк от тази малка сателитна чиния на пикапа.

Чарли грабна няколко прожектора и ги разположи на пясъка, като опъна захранващ кабел от камиона. Дейвид застана пред тях и намигна на Брук.

— Това ще е непотвърдена информация — измърмори под носа си той. Тя забеляза изключителния му професионализъм, стръвта към работата. Изтича до него, пооправи яката му, приглади косата му и после приведена се измъкна от обсега на камерата. Той погледна напред към обектива, съсредоточи се и започна безупречния си монолог за събитията, които ставаха пред очите им.

Добър е, помисли Брук, без да може да откъсне погледа си от него. Нямаше написан текст, нито сценарий, само сурови факти, но той говореше ерудирано, уверено. Не беше просто добър, беше брилянтен. Наблюдаваше го с истинско удоволствие и с лека еротична тръпка. Прекъсна тези мисли, защото ѝ се сториха съвсем неуместни при ставащото наоколо.

Пламъците осветяваха гребените на вълните като при залез. Ако не беше ужасът на ставащото там, реши тя, можеше дори да изглежда красиво. Изведнъж присви очи. Имаше нещо на повърхността. Може би водорасли? Отломки от лодката? Тогава разбра, че е тяло. Преди да се осъзнае, вече тичаше към водата.

— Дейвид! — изкрещя тя. Обърна се и видя, че той хвърли микрофона и се втурна към нея.

Брук нагази в ледената вода, но Дейвид я изпревари. Когато издърпаха тялото на пясъка, той извика: „Доведи помощ!“ и започна да прави сърдечен масаж на жената.

Брук се втурна по плажа към полицейския кордон, размахала бясно ръце.

— Насам! — крещеше тя към един парамедик зад бариерата. — Там има една жена.

Когато се върнаха, Дейвид правеше изкуствено дишане. Изведнъж тънка струйка вода потече от устата на жената, тялото ѝ се разтърси от давещи напъни, тя се обърна настрана и силно се разкашля. Тогава се чу воят на сирените на приближаващата линейка.

Дейвид отстъпи място на парамедиците. Брук се хвърли на врата му, той я притисна с всичка сила в ръцете си и я целуна. Не я притесни мократа му тениска, нито камерата, насочена към обляното ѝ в сълзи лице. Чувстваше се защитена и горда в прегръдката на мъжа, за когото щеше да се омъжи.

— Обичам те, Дейвид. Обичам те толкова много — прошепна тя и не ѝ се искаше да се отделя от него. И за пръв път от много месеци бе напълно убедена в думите си.

25.

Две седмици след пътуването си до Лондон за презентацията Тес сновеше из апартамента си и се приготвяше да прекара деня с Дом в Голямата ябълка. След бурното им завръщане един към друг в евтиния хотел тя се чувстваше развълнувана както никога от предстоящата им среща. Беше пристигнал късно предишната нощ и за този ден Тес бе планирала маршрут, за да сподели с него новите си любими места — оранжерията в Сентрал Парк, в края на Сто и трета улица, която по това време на годината беше феерия от цветове. Или библиотеката „Морган“ в центъра на града, която съхраняваше всичко — от библията, отпечатана от Гутенберг, до написания лично от Боб Дилън текст на песента „По следите на вятъра“. След това щяха да ядат речни раци в „Стрида бар“ и да пият горещ шоколад в кафене „Тий енд симпати“ — една педя Стара Англия наред екзотиката на Манхатън. Тес започваше да мисли за Ню Йорк като за свой дом — и й се искаше да го покаже на Дом като трофей.

Бе станало девет часа, когато Тес влезе в хола. Вече бе взела душ и бе облякла внимателно подбраните дрехи за деня: тясна бяла тениска и тъмни джинси „Бранд“, с които краката й изглеждаха особено дълги и слаби. След шока от качените почти три килограма за първите три седмици след пристигането й в града бе останала на грейпфрут и яйца — безмилостна диета, която допускаше само осемстотин калории на ден и успя да сваля почти шест килограма. Чувстваше се секси, щастлива и готова за всичко. От кухнята, обляна от нюйоркското слънце, тя се провикна:

— Хей, секси, готов ли си за Голямата обиколка?

Заради объркания си от смяната на часовите зони биологичен часовник Дом бе останал буден с часове и се търкаляше по дивана с „Ню Йорк поуст“ в ръце. С чорлава коса все още си стоеше по боксерки и стара тениска с „Рамонес“, купена една Коледа и вече превърната в пижама.

Той не чу въпроса й, а вдигна вестника, сочейки нещо:

— Това твое творение ли е?

— Кое?

— „Как Дейвид спаси живота ми — прочете той с превзета, артистична интонация. — Оцелелите разказват. Четете специална притурка от осем страници.“

Тес му се изплези.

— Това е една от най-интересните истории на годината — обяви тя. — Дори сигурно се е разчуло и в малкия, затънтен Лондон.

Дом изпръхтя.

— Какво? Шепа бежанци, спасени от удавяне в Карибите? Това едва ли би намерило място в лондонския „Таймс“.

Тес донесе две чаши чай.

— Ако искаш да знаеш, в новините на Би Би Си го отразиха доста подробно. Както и в твоя вестник. При това беше доста по-важен материал от кратичкото ти резюме. Загинаха трийсет души, Дом. Беше страшно.

Дом сви рамене.

— И Дейвид наистина спаси нечий живот? — вдигна многозначително вежди той. — Сигурна ли си, че не е подготвено от семейството му, за да печели политически симпатизанти?

Тя го цапна по ръката.

— Ставаш циничен, Дом Бартън.

— Каза опитният пиар.

Макар инцидентът във Флорида да се бе случил преди пет дни, вестниците продължаваха да пишат за него, публикуваха „нови“ снимки и разкази на оцелели. Дейвид бе главен герой, което не бе изненада. Машината за връзки с обществеността на семейство Билингтън бе уредила интервю на две страници в „Уошингтън поуст“. Идеите му за контрол на бежанците предизвикаха бурен дебат в различни програми по телевизионни канали и радиостанции из страната. Макар че телефонът ѝ не бе спрял да звъни, Тес не можа да извлече дивиденди от тази публикация. Операторът на плажа бе заснел цялата драма по метода „Техникълър“ и бе директно излъчвана на живо по света. Дейвид си направи сам кампания. Обществото вече сравняваше Брук с Флорънс Найтингейл заради участието ѝ в събитията. „Ю Ес мегъзин“ бе пуснало корица с надпис „Спасителят в пясъка“. Тес не би могла да изгради по-положителен медиен образ

дори да се бе старала години. Дом ѝ подаде чиния с геврече, намазано с топено сирене и съомга, и тя деликатно отхапа от него — не искаше да разваля червилото си.

— А къде е Джема? — попита Дом.

— Замина рано тази сутрин. Отиде да се види с Кат в Торонто — каза тя, като се пресегна и стисна голото му коляно. — Така че сме съвсем сами.

Дом поклати глава.

— Както щеше да бъде всеки път, ако не я беше поканила да живее с теб. Да ти кажа право, Тес, не мога да повярвам, че отиде на две хиляди километра през Атлантическия океан, за да приютиш отново Джема в допълнителната стая.

Тес замръзна намръщена и разстроена. Май доброто му настроение от Лондон се бе изпарило. Отдаде неговата заядливост на часовата разлика и реши да не раздухва въпроса.

— Дом, харесва ми да е с мен — кротко отвърна тя. — Знаеш ли, че съм самотна тук, а пък и Асгил се съгласиха да я наемат, само ако не ѝ плащат квартирата. Докато се преместиш тук, тя ще си намери нещо друго.

Дом се изправи и отиде до прозореца.

— Като стана дума за апартамента, опасявам се, че няма да има достатъчно място за двама ни.

— Не е голям, но ще се справим.

— Не е голям? Виждал съм по-големи сауни от това място. Искам да кажа, къде ще дядна голф стиковите си?

— Голф? В Манхатън? — Тес се изсмя.

— Хей, четох, че Дейвид е страстен играч — Дом зае отбранителна позиция. — Сигурно членува в някой престижен клуб.

Тя се усмихна и отпи от чая си.

— Дейвид и Брук са прекрасни, но аз не съм много близка с тях. Не ме канят на вечеря, нито на голф.

Дом я погледна с неодобрение.

— Ето точно това поведение, скъпа, те дърпа назад. Защо си мислиш, че така и никога не получи някоя голяма поръчка от вестниците?

— Защото не се е появявала възможност.

— Не, не работа в мрежа — уточни Дом. — Имам предвид, че беше художествен директор на национален вестник на двайсет и три години, така че не е от липса на талант, но това само по себе си не е достатъчно. Трябва да се сближаваш с хора, които могат да ти помогнат да се качваш нагоре по стълбицата.

Тес си спомни за миг еднократната си авантюра със сина на изпълнителния директор на „Глоуб“, която всъщност тласна кариерата ѝ нагоре, и се обърна настрани, защото се изчерви.

— Стига, Тес — настояваше Дом, без да е нелюбезен. — Трябва да се научиш да играеш по правилата, ако ще оставаме тук.

И отново употреби онова „ние“. Истината бе, че Дом не се интересуваше от кариерата на Тес, нито колко се наслаждаваше тя на работата си. Той говореше за собственото си място в света на медиите, което можеше да се уреди благодарение на нея. Преди тя се бе старала да не обръща внимание на тази негова черта, като я отдаваше на младежка неувереност, но с годините неудовлетворението от собствената му кариера ставаше все по-голямо. Нищо не му отговори. Още живо си спомняше нощта им в Лондон — колко красив и любвеобилен бе Дом. Какъв вихрен, фантастичен секс правиха. Колко се бе вълнувала през последните две седмици от очакването той да получи виза. Нямаше спор, че го обичаше. Но в моменти като този се чудеше дали действително го харесва.

Мислите ѝ бяха внезапно прекъснати от звънеца.

— Очакваш ли някого? — учуди се Дом.

— Не — тя поклати глава. Долови в гласа му изненадващо неприятна нотка. Какво намекваше? Че тя е на повикване или че я търсят върволица мъже? Нито едно от двете не ѝ допаднаше.

— О, я чакай малко — изръмжа леко тя.

Тес взе на бегом четирите стъпала към външната врата и както си бе помислила, срещу нея стоеше Джак Донован, единайсетгодишният ѝ обожател, и си пийваше „Севън ъп“. Хлапето изникваше тревожно често през последните няколко седмици. Всъщност, Тес харесваше компанията му. Джак беше забавно, своеволно и доста умно дете, но тя вече си имаше съквартирантка и не се нуждаеше от още един обитател.

— Здравсти — поздрави Джак, без да извади сламката от устата си. — Мога ли да вляза?

Тя примижа.

— Ами, приятелят ми е тук. Казах ти миналата седмица, че пристига, не помниш ли?

— Страхотно, мога ли да се запозная с него? — той не долови намека и се шмугна край нея.

Тес го последва по стълбите и още не бе влязла в хола, когато забеляза стреснатия поглед на Дом.

— Тъ, здрасти... — смотолеви той.

— Привет — уверено каза Джак и протегна ръка към него. — Аз съм Джак. Тес ми разказа всичко за теб. Да не ви притеснявам? Майка ми трябваше да дойде, но се обади, че ще се забави няколко часа. Баща ми боядисва стаята ми и цялата къща мирише гадно.

— Джак — припряно се усмихна Тес, — иди си вземи нещо кухнята.

— Супер. Първо ще използвам банята.

Лицето на Дом изразяваше смесица от ужас и бяс.

— Кой, по дяволите, е този?

— Просто едно хлапе, което живее малко по-надолу — сведе очи Тес и се изчерви.

— И? Какво търси тук?

— Баща му е самотен родител — обясни Тес с приглушен глас. — Отбива се от време на време, когато у тях стане напечено.

— Искаш да кажеш, че това малко дете непрекъснато те посещава? — недоумяваше той. Тес усети, че кипва и изпитва странно желание да защити момчето. Е, да, неочакваните посещения на Джак донякъде я дразнеха, при положение че имаше толкова малко свободно време за себе си. Предишната седмица се бе появил точно когато тръгваше на педикюр. Но беше просто дете. Философ, малко по-устат, вярно, но все пак дете със семейни проблеми и понякога се нуждаеше от убежище.

— Забавен е — додаде Тес — и жал ми е за него. Баща му се чуди как да го накара да си стои вкъщи. Баща му работи на няколко смени в един спортен салон. Мисля, че трудно се справят.

— О, така ли? И колко често се виждаш с баща му? — кисело попита Дом.

— О, за бога, Дом — викна Тес. — Не се дръж така глупаво. Виждала съм баща му два пъти — на улицата.

Дом изсумтя.

— Малко е странно.

— Какво странно има? — тя започна да губи търпение.

— Тес, ти дойде в Ню Йорк, за да се свържеш с хора като семейство Билингтън и Асгил, а не с бачкатори, самотни родители, и необузданите им деца.

Тес зяпна от учудване.

— Дом, твоят снобизъм понякога ме плаши.

— Аз ли съм сноб? — изсмя се той. — Казваш ми го точно ти, която запази маса за вечеря в „Пер Се“.

Тес направо онемя. Сякаш ѝ зашлеви плесница. Толкова се бе вълнувала, че бе успяла да уреди маса, по общо мнение, в най-добрия ресторант в град, препълнен от заведения, че бе побързала да го сподели с Дом още при пристигането му. „Пер Се“ предлагаше меню със седемнайсет ястия и се чакаше по два месеца за маса, но Тес бе използвала името на Брук, за да се вреди. Страхотен удар — в Горен Ийст Сайд имаше хора, които биха убили човек за маса там и тя беше направо потресена, че Дом изопачаваше романтичната ѝ изненада, уредена с толкова любов.

Джак дойде от кухнята, лъскайки една ябълка в ризата си, и после отхапа от нея.

— Хей, харесва ми тениската ти — каза той на Дом. — Какво пеят?

— „Рамонес“ ли? — смотолеви той, объркан за момент. — О, ами, нали знаеш. Това-онова.

Джак се разсмя.

— Защо носиш тениска с тях, като не познаваш песните им?

Тес се задави с чая си.

— Тес каза, че се местиш в Ню Йорк — не спираше да бърбори Джак.

— Може би, да — отговори Дом с очевидно неудобство.

— Супер. Можем да отидем на някой концерт или на нещо друго.

— Но ти си едва на десет — присмя се Дом.

— Ставам на дванайсет другата седмица.

Точно тогава от джинсите на Джак се разнесе приглушена хип-хоп мелодия. Той изрови яркооранжев мобилен телефон от джоба, погледна екрана и изцъка:

— Да му се не види, мама. Дошла е вече.

— Джак — напомни строго Тес, — без ругатни.

— Добре де, шашнах се — продължи той. — Новото гадже на мама има онази супер бърза кола. Астън Мартин Ди Би 9. Като на Джеймс Бонд.

Дом го погледна.

— Джеймс Бонд кара Ди Би 7 — уточни той с превъзходство в гласа си. — С какво се занимава гаджето на майка ти?

— Банкер е.

— Кой ли не е — измърмори Дом и стана от дивана. — Отивам да си взема душ. Тръгваме след малко — добави той многозначително и излезе.

Тогава Джак грабна ръката на Тес и се доближи до ухото ѝ.

— Може ли да ме изпратиш до нас? — прошепна той и погледна напрегнато към банята. — Само ти.

— Малко съм заета, Джак — възрази Тес. — С Дом имаме специална програма днес. Не го виждам често, както знаеш.

— Моля те — продължи той с ококорени очи. — Мама и гаджето ѝ ще ме вземат и искам тя да си помисли... — не довърши той.

— Какво?

— Искам да си помисли, че и татко си има приятели — отговори той и леко се изчерви. — И то такива хубави и готино облечени като теб.

Тес поклати глава и взе якето си.

— Давай бързо тогава. Искам да се върна, преди Дом да излезе от банята.

Когато излязоха на улицата, Джак погледна крадешком Тес.

— Той не обича деца, нали?

— Не, не е точно така — усмихна се Тес и бързо грабна ябълката на Джак и си отхапа.

Спомни си една тяхна почивка преди две години в Антигуа. Дом бе командирован там, за да отразява откриването на петзвезден бутиков хотел. Цикълът ѝ закъсня и беше сигурна, че е бременна, Тес му каза, преди да си тръгнат. Дом мълча и гледа в облегалката пред себе си през всичките девет часа на пътуването им.

Като кацнаха на „Хийтроу“, първите му думи бяха: „Най-добре си купи тест за бременност“. Чак в относителното спокойствие на

апартамента в Батърсий Парк Тес, нервно стиснала хартиен плик, бе решила да говори за това.

— И ако се окаже, че съм бременна? — бе попитала тя, едновременно уплашена и развълнувана. Тогава беше на двацет и седем години, а не невръстна девойка.

— Наистина ли искаш деца? — бе попитал Дом.

— Не знам — откровено бе признала Тес. — Не знам още. Да, предполагам. А ти?

Дом дълго бе мълчал, преди да отговори.

— Не съм сигурен, че искам — тихо каза той. — Всъщност, не съм сигурен дали изобщо някога ще искам. Живеем си съвсем добре. Защо трябва да имаме деца, само защото хората го очакват от нас?

Дом не бе от тези, които разголват душата си, но този път тя знаеше, че е откровен. През всичките им години заедно никога не бяха мислили за деца и тя предполагаше, че това е, за да не признават чувствата си. Оказа се, че не е бременна. Цикълът ѝ дойде след една седмица. Вероятно заради стреса. Щеше да излъже, ако кажеше, че не изпита облекчение, но една малка част от нея остана разочарована.

— Не се притеснявай от Дом — успокои го Тес. — Още не е преодолял часовата разлика и е нервен. Сигурна съм, че ще те заведе на някой концерт, когато се премести.

Джак сви рамене, като че ли му беше все едно. Тес разбра, че бе свикнал с обещания на възрастните, които не изпълняваха.

— Майка ми иска още едно бебе — сподели Джак. — Чух я да говори по телефона, докато мислеше, че спя. Но първо трябва да се омъжи за Стивън.

— Стивън? Предполагам, че това е приятелят ѝ? Откога има връзка с него?

— От шест месеца. Мама казва, че това е достатъчно дълго и че няма да го чака повече, ако няма сериозни намерения.

Смълчани стигнаха до блока на Джак. Баща му го чакаше на улицата с черна чанта, в която бе събрал личните му вещи.

— Здравсти, Тес — кимна ѝ той. Тя забеляза, че по ръцете и лицето му имаше пръски синя боя. Дребна жена с дълга черна коса и нетърпеливо изражение стоеше до площадката на входа. Вероятно беше майката на Джак, Мелиса. На няколко крачки от нея Тес подушваше тежкия ѝ, сладникав парфюм.

— Разбрахме се за десет и половина, Джак — озъби се жената.

— Ти каза, че ще закъснееш — тихичко напомни той.

Тес забеляза как Джак веднага се затвори в себе си.

Нахаканото момченце, което тя познаваше, се смали пред очите ѝ. Прииска ѝ се да го прегърне. Погледна към спортния сив металик, паркиран до тях. Беше истински Ди Би 9. Мъж с прошарена коса, облечен в памучни панталони и риза за голф, слезе от колата и повдигна седалката си.

— Скачай вътре, приятел — подкани го той с неискрена бодрост. Джак се настани на тясната задна седалка с неохота. След като затръшна вратата, Мелиса се обърна към Кевин.

— С какво си го облякъл? — остро попита тя. Джак беше облечен както винаги с торбестите си панталони и груби маратонки като всички деца около Вилидж. Той бе обяснил на Тес, че си ги е купил от един много як магазин за скейтбордове на Бродуей.

— За бога, Мелиса, това са си нормални дрехи — отговори Кевин с нескрито раздражение.

— Един колега на Стив ни покани на тържество в Гринуич — изджавка тя. — Ще е пълно с хубави деца.

— Ами, Джак си е хубаво дете.

Мелиса поклати глава. Тес погледна към момчето, свито на задната седалка на колата, и се запита дали чува разправията. Можеше да си представи как се чувства. Изразите и тонът на Мелиса живо ѝ напомняха за деспотичния маниер на собствената ѝ майка. В семейство Гарет рядко се повишаваше тон и никога не бе имало физическо насилие, но въпреки това атмосферата беше винаги тежка и враждебна и още по-лошо — постоянно висеше като облак, задушаваш всичко наоколо. С годините Тес ясно бе усетила как неудовлетворението от брака бе поразило родителите ѝ. Баща ѝ Греъм бе станал по-хрисим и угоднически настроен, а майка ѝ Сали — нервна и нетолерантна, гласът ѝ бе добил един постоянен фалцет, сякаш с постоянните си сръдни се опитваше да се отърве от житейските си разочарования. Всичко това беше поносимо, докато живееха в Лондон и Сали имаше много приятелки и работеше на половин ден в един бутик като малка компенсация за мечтаната и провалена кариера в модата. Но когато купиха пивницата в Съфък, за да опитат с нещо свое, майка ѝ сякаш се затвори напълно за тях.

Отначало недоволството ѝ от това да бъде „изцеждана като лимон“, както тя се изразяваше, премина в постоянна умора. Сали се оплакваше, че не може да работи до късно през нощта в заведението, защото била „изтощена“, „с главоболие“ или „депресирана“. След известно време спря да слиза в пивницата изобщо. Накрая никой не се изненада, когато тя ги напусна, за да се върне в Лондон.

Думите на Кевин я върнаха към реалността:

— По кое време утре ще го доведете?

— Към шест. — Мелиса подозрително изгледа Тес. — Дано поне този път да си готов.

Тес наблюдаваше как тя се настанява в колата, която излетя надолу по улицата веднага щом затвори вратата. Забеляза лицето на Джак в огледалото за обратно виждане, откъдето той ѝ правеше знак, че всичко е наред. Кевин въздъхна и разтърка оплесканото си с боя лице.

— Богат тип — измърмори той по-скоро на себе си. — Точно това винаги е искала. Но си е все така напрегната.

Тес просто кимна.

— Е, ще се прибирам вече — каза тя. Никак не ѝ се искаше да се занимава с решаването на нечии трудни отношения. Бе преживяла достатъчно и то ѝ стигаше за цял живот.

26.

Пола Асгил трябваше да чака пет седмици и три дни дъщеря ѝ да бъде поканена в къщата на принцеса Катрина на Източна Седемдесет и втора улица. Кейси не бе избрана да гостува с преспиване. По щастлива случайност шестият рожден ден на Карлота се падаше през май и в усилието си да ѝ помогне да се интегрира по-добре сред новите си съученици, майка ѝ реши да организира детско парти в дома им. Въпреки това Пола триумфираше, когато твърдата бледорозова покана с фамилния герб на Карлота пристигна в дома им по куриер. Тя незабавно бе отишла до „ФАО Шварц“, магазина за играчки, за който беше съставен списък с подаръци. После прекара часове в „Бонпойнт“ на Медисън авеню, за да избира нови дрехи на дъщеря си. Но това беше нищо в сравнение с агонията ѝ да реши какво самата тя да облече. Застанала наред дрешника по бельо „Ханро“, с вече подстригана и направена със сешоар от Пол Подлъки коса, Пола тихичко изстена, защото установи, че няма нищо изискано, което да облече. Започна с критичен поглед да рови по закачалките. Отляво в бели калъфи бяха подредени вечерните ѝ рокли. Над тях в кутии с прозорчета бяха прибрани други рокли, обличани по няколко пъти, и бе ясно, че не можеше да се появи повече с тях в обществото. Отдясно висяха поли в неутрални разцветки, а подходящите за тях кашмирени блузи — зад гърба ѝ. Обувките ѝ бяха съвършено подредени по шест на ред, като войници на парад, без нито една драскотина или петънце по тях. Накрая се спря на рокля със спуснато рамо от неизвестен, но талантлив френски дизайнер, която бе открила в сбутан английски магазин, обувки на висок ток от „Дзаноти“ и се изправи пред огледалото. Тюркоазеносиньото ѝ отиваше. На всяка своя снимка във „Вог“ носеше този екзотичен цвят. Определено ѝ се искаше да блесне за случая.

Най-сетне Пола се приготви и хванала дъщеря си за ръка, се озова пред дома на принцеса Катрина в Горен Ийст Сайд. Тя добре познаваше шестетажната сграда с гълъбовосива каменна облицовка и

ажурна врата от ковано желязо, макар никога да не бе влизала вътре. Допреди година била собственост на някакъв милионер, осъден за спекулации. Съпругът на Катрина Арло Савой я купил, преди дори да бъде обявена на пазара, за повече от осемдесет милиона долара, според слуховете.

— Наистина ли бащата на Карлота е крал? — шепнешком попита Кейси, когато Пола натисна звънеца.

— Почти. — Тя старателно бе проучила династията Савоя и знаеше, че ако не е била революцията, Арло щеше да е крал на Италия. В младостта му кралското му потекло го бе превърнало в една от най-интересните партии в Европа. Но Катрина не му отстъпваше в това отношение — тя бе дъщеря на германски милионер, индустриалец. Съчетанието от богатство и благороден произход ги бе катапултирало на върха на обществото още в секундата, в която бяха стъпили в Ню Йорк, където Арло работеше в италианска банка.

Икономът отвори вратата, Пола му подаде поканата и изчака да прочете имената им пред охранителната камера. Тя едва сдържаше доволната си усмивка. Вече почти не се сецаше за миналото. Толкова дълго бе задушавала спомените си и бе съчинявала едно по-различно, по-смъртно и по-приятно минало за любопитните, че вече вярваше, че детството ѝ в Северна Каролина не е било реалност. Но от време на време, както в този ден, тайничко се поздравяваше за онова, което бе постигнала. Пола се опита да се овладее при влизането си в огромния, безспорно внушителен, хол. По стените над безценните мебели висяха картини на Марк Ротко^[1]. Модерното и античното се преплитаха много артистично — явно работа на някой от най-известните интериорни дизайнери в града.

Пола огледа присъстващите с нарастващо притеснение. Забеляза важни особи, съпруги и партньорки на някои от най-богатите и влиятелни личности в града. Тези изключително елегантно облечени жени, все оглавяващи благотворителни комитети, не обърнаха никакво внимание на Пола, освен за да попитат за Брук, макар че я бяха срещали няколко пъти. Един сервитьор се приближи и ѝ предложи питие от сребърен поднос. Тя си избра коктейл „Белини“. Обикновено избягваше да пие алкохол през деня, но в този случай ѝ беше необходим. Усети, че кожата на врата ѝ настръхва и се зачервява, както ставаше, когато беше стресирана или притеснена. Успокой се,

преструвай се, че това е нещо обичайно за теб, строго се наставляваше тя. За свое разочарование, Пола не виждаше никакви познати. Кейси бе ново дете в класа и не, тя не познаваше родителите. Отпи глътка и се стегна. Спомни си Каролина, скъпа, говореше тя на себе си. Ами да — била е в къде по-тежки ситуации.

Обърна към една висока, смугла брюнетка, облечена в тесни джинси и бяла риза на „Хермес“, и се усмихна.

— Знаете ли къде е рожденичката?

Брюнетката просто се обърна към нея с празен поглед и повдигна пръст във въздуха, за да извика сервитьора. Пола погледна на другата страна и се опита да овладее гнева си. Виж я ти кучката! Разбира се, знаеше, че не е сред богопомазаните в Манхатън. Много от жените гледаха на фамилия Асгил като на долна ръка хора. Тайно се подиграваха на ролс-ройса на Мередит и на евтината ѝ марка козметика, но се бе надявала, че годежът на Брук ще им придаде повече тежест. Явно грешеше.

Изведнъж някой я дръпна за роклята.

— Мамо, Карлота ме вика да ми покаже стаята си. Мога ли да отида?

Пола се разведри като видя принцеса Карлота Савойска, застанала на вратата, да вика с ръка дъщеря ѝ. Нейната нова приятелка Кейси Асгил, помисли си Пола и погледна към високата жена, която я бе пренебрегнала злорадо.

— Разбира се, скъпа. Бягай — усмихна се Пола и погали Кейси по главата.

— Мисля, че не се познаваме?

До нея стоеше принцеса Катрина. Тя бе ниска и слаба, облечена в морскосиня рокля на „Шанел“, косата ѝ с цвят на печен лешник бе сресана назад. Лъхаше на висок стандарт, какъвто Пола бе виждала само у някои знаменитости. Всеки сантиметър от нея изглеждаше скъпо поддържан. Гладката ѝ кожа сияеше. Който и да ѝ бе слагал ботокса на челото и около устата, бе свършил фантастична работа, установи Пола. Трябваше да разбере къде ходи.

— Пола Асгил — представи се тя и протегна ръка.

Топлата и напълно искрена усмивка на Катрина я изненада. От опит знаеше, че има две стандартни усмивки в обществото: със стиснати устни, протоколна, използвана от хора, които не се

интересуват от събеседника си; и широката, като за папараци, също толкова неискрена. В Ню Йорк истинските усмивки като на принцесата бяха същинска рядкост.

— Прекрасно е да се запознаем — заговори Катрина. — Като че ли дъщеря ви постъпи в подготвителния клас заедно с Карлота.

Поласкана, но напълно неподготвена, Пола отпи една дълга глътка от коктейла си.

— Чудно колко бързо дойде лятото и ще трябва да се разделят — отвърна тя. — Но пък Кейси няма търпение да отиде на Бермудите.

Катрина се усмихна още по-лъчезарно и докосна ръката на Пола:

— Наистина ли? Това е страхотно. Можем да се срещнем. Имаме къща в Тъкърс Таун. Семейството ми ходи там, откакто се помня.

— Не може да бъде! Какво съвпадение — усмихна се Пола. — Ще бъде чудесно, ако момичетата могат да се събират, докато сме на почивка.

Всъщност Пола изобщо нямаше да ходи на Бермудите, поне не още. С Уилям и момичетата щяха да отлетят за Мейн веднага щом свършеха училище. Това бе любимото място на Уилям и тъй като Пола вече бе определила маршрути за всички почивни дни през годината — Сейнт Бартс, Карейес, Аспен и Мауи — нямаше право да оспорва. Но когато в „Гугъл“ бе открила интервю от британския „Вог“, в което Катрина разказваше за къщата си в Тъкърс Таун като за любимото си място, Пола разбра, че ще трябва да смести и пътуване до острова в Атлантическия океан. Само трябваше да намери верния подход към Уилям.

— Ние също мислехме да си купуваме нещо в Бермудите — каза Пола. — Може би ще ни насочите?

— Разбира се — кимна Катрина. — Трябва да се уговорим кога да съберем момичетата да си играят и ще можем да говорим по-подробно.

Пола се усмихна, доволна, че добронамерените ѝ лъжи свършиха работа. Всъщност, тя не лъжеше, само украсяваше истината — пожелателно мислене, което беше редно да получи шанс. Пола беше много добра в това и през годините се оказа едно от полезните оръжия в арсенала ѝ. За да те забележат в Горен Ийст Сайд, бяха нужни богатство, контакти и дарба да съчетаващ дизайнерски дрехи, но най-важното беше да имаш способност да обръщаш фактите в своя полза.

Катрина хвана Пола под ръка.

— Ще трябва да се видим — усмихна се тя. — В три сме поканили най-невероятния балет. Докарали сме няколко момичета от Кралското балетно училище, за да изпълнят онази малка шантава версия на „Анджелина балерина“. Карлота толкова обичаше тези истории, когато живеехме в Лондон. — Катрина тръгна да се отдалечава, но веднага се върна и отново хвана Пола за ръката.

— Пола, трябва да се запознаете с Луша де Сантос — каза тя и я поведе към грубата брюнетка с риза от „Хермес“. — Пола веднага позна името: беше колумбийска наследница, чийто баща притежаваше половин Богота.

— Луша запознай се с Пола Асгил. Пола, Луша току-що се премести в Ню Йорк, така че бъди мила с нея.

Луша ѝ се усмихна широко и я целуна по двете бузи.

— Колко ми е приятно да се запознаем — възкликна тя и с това веднага изтри снобското впечатление, което бе оставила.

— Мисля, че ще станем приятелки — пророкува Пола.

[1] Марк Ротко (Маркус Роткович — 1903 — 1970) — американски художник абстракционист от латвийски произход. — Б.пр. ↑

27.

Двайсетте минути преди изгрев беше любимото време от деня на Лиз в края на пролетта. Обичаше да седи на прозореца си към парка и да наблюдава просветляването на небето на хоризонта на нежни светли ивици и събуждането на града. Това бе часът, в който подреждаше мислите си.

Изпи фреша от мандарини и се наведе, за да обуе маратонките си. Вече бе взела душ, облякла белия си анцуг и бе готова да тръгва. Тренировката ѝ по тенис за изглаждане на сервиса ѝ беше насрочена за шест и половина, а тя обичаше да отива по-рано. Но преди да излезе, трябваше да свърши нещо.

Тя стана и в същия миг забеляза движение около вратата.

— А, тъкмо идвах да те будя — обясни любезно тя, но не много приятелски.

Лиз бе срещнала Рав Сингх, трийсет и една годишен banker в „Мерил Линч“ на парти в „Даунтаун Асосиешън“, частен клуб на Пайн стрийт предната вечер. Той беше от индийско-шведски произход, с кожа като капучино, бадемови очи и интересни виждания за глобалния капитализъм. Беше прекарал осемнайсет месеца в Мумбай. От направеното проучване Лиз разбра, че баща му е заможен индийски бизнесмен, който живее в Лондон, макар да не знаеше дали е просто един от новоизлюпената средна класа в Мумбай, или е от азиатските милионери с интереси в стоманодобива и индустрията — новите титани в бизнес света, които се установяваха в Лондон заради данъчния режим.

Бяха се качили заедно на такси до центъра, последва късна вечеря, на която пиха много кайпириня^[1] в бразилски ресторант на Бродуей и накрая се озоваха в апартамента ѝ, където продължиха с доста „Шато Мутон Ротшилд“ до полунощ. Когато направи първата стъпка към сближаване и целуна Рав, Лиз едва не се разсмя на правилния ѝ подход да го съблазни. Сексът им бе лишен от първичност и опияняваща възбуда, както при срещите с мъже по баровете, но все

пак не бе й липсвала стръв, имаше нужда да го почувства в себе си. Независимо от пренебрежението към терапията на Дейна Шапиро, Лиз все пак прекрати случайните авантюри след Ръс Форд. Въздържанието я бе направило раздразнителна и разсеяна дори в работата ѝ. Бе започнала отново да пуши, навик, който бе прекратила след завършване на бизнес школата. Започна и да пие повече.

— Искам да те видя пак.

— Не ставам за такива отношения — отговори тя едновременно развеселена и дистанцирана. Без съмнение за Рав това е бил най-страхотният секс в живота му. Нищо чудно, че искаше да се върне за още.

— Заради развода ли?

— Проучвал си ме — повдигна тя вежда.

— Само каквото дочух. Беше преди време, Лиз. Знаеш ли, може би е моментът да...

Тя се усети, че бавно закима. Може би беше време за нова стратегия. Вече знаеше, че не може без секс. Инцидентът с Ръс Форд я беше изплашил. Случайните авантюри вече бяха изключени, макар че бе дочула за един китаец масажист, който предлагал „екстри“. Носеха се градски легенди, че докарал една принцеса от Парк авеню до оргазъм десет пъти за един сеанс. Лиз така и не успя да го открие, въпреки старанието си, и не знаеше дали е прекалено дискретна, или той въобще не съществуваше. Така че поддържането на една връзка вече се превръщаше в привлекателен вариант, ако съумееше да я контролира по свой начин.

— Ще тръгвам — бързо добави тя. — Трябва да заключа.

— Ще тичаш ли? — попита Рав, докато закопчаваше копчетата на ризата си.

Тя посочи чантата с ракетата в ъгъла на стаята.

— Тенис.

— Къде играеш?

— Сътън Ийст.

Той кимна.

— Искаш ли компания?

— Защо? Ти играеш ли?

— Малко. Но предимно скуош и понякога тенис на корт в „Ракет енд Тенис Клъб“.

Интересът ѝ към Рав внезапно скочи с една позиция. Лиз копнееше да играе в престижния клуб на Парк авеню — едно от малкото спортни съоръжения, които още не бяха променили политиката си и не допускаха жени. Това веднага ѝ подсказа, че Рав има обществено влияние.

— Добре. Включен си.

— Само да се отбия до апартамента си за екипа. Ще се видим направо там.

Тя му се усмихна нежно и го изпрати с поглед. Този щеше да свърши работа. Засега.

— Тес Гарет?

Тес се наведе, за да надникне в екранчето. Там бе изписано:

— Непознат номер. — Тя не разпозна и гласа, но след случая с Брук и Дейвид на Кий Уест, телефонът ѝ не спираше да звъни.

— Шон Асгил е.

— О — каза тя и направи физиономия, след като осъзна, че гласът ѝ издаде неодобрение.

— Хей, толкова се радвам да те чуя — саркастично подхвърли той.

— Извинявай, не беше за теб — излъга тя. — Тъкмо ме викаха на вратата на офиса.

— Е, надявам се, не си им поръчала кафе — продължи Шон пошеговито, — защото звучиш сякаш очакваш да те отровят.

Запази си чара за някой друг, когото го интересува, помисли си тя.

— Какво мога да направя за теб, Шон?

Той се изсмя.

— Спомням си, че последния път, когато се видяхме, ти ми заяви, че няма да си мръднеш пръста за мен.

— Е, всичко се променя — Тес си спомни, че както и да го приема, част от служебните ѝ задължения включваха да се грижи за него. — Слушам те.

Последва пауза, преди Шон да заговори.

— Трябва ми придружител — каза той — за четвъртък вечер.

Този път дойде ред на Тес да се изсмее.

— И този придружител трябва да съм аз? Или ме молиш да изнамеря от „Жълти страници“ някоя професионалистка?

— Хайде, Тес, не може да е чак толкова зле да прекараш малко време с мен. А и ти каза, че искаш да следиш срещите ми.

Тес започна да обмисля идеята, но изведнъж се сети, че Шон живее от другата страна на Атлантика.

— Чакай малко! Каниш ме да летя до Лондон заради това?

— Ти обичаш Лондон — напомни ѝ Шон. — Имат червени рейсове и риба, и чипс.

Тес неволно се усмихна.

— Е, бих искала да те придружа, Шон, но не мога — опита се тя да потисне усмивката си. — Вече имам билет до Лондон за петък.

— Отлично — веднага подхвана той. — Ще сменя полета ти.

— Не можеш — възрази Тес. — Нискотарифен полет.

— Тогава ще ти купя нов за първа класа. Ще те поглезя.

— И преди съм пътувала в първа класа — излъга тя, подразнена от намека, че е от пътуващите в трюма.

— Ще добавя и две нощувки в „Кларидж“.

Въпреки упорството си, това я развълнува. Имаше чувството, че някакъв богат ухажор искаше да я омае и изтриваше всичките ѝ възражения с чековата си книжка. Напомни си, че става дума за Шон Асгил — всъщност шефа ѝ — и че сигурно е прилагал този номер на стотици момичета преди нея. Не че това я интересуваше, разбира се, но все пак ѝ стана приятно да я поглези.

— Шон, не искам да съм груба, но сигурен ли си, че желаеш това? Искам да кажа, че си много известен и сигурно можеш да избираш измежду милион момичета.

Последва още една пауза и за момент Тес си помисли, че връзката е прекъснала.

— Майка ми предложи теб — обяви Шон.

— Майка ти? — с недоумение попита Тес.

— Всъщност, тя каза, че се нуждае от жена, която просто ще седи там и ще изглежда красива.

— Е, поласкана съм — започна Тес, — но...

— Не, всъщност не те каня заради това.

— О!

— Трябва ми някой с акъл. Това е една много важна вечеря. Става дума за сър Реймънд Грег, който открива нов търговски център. Трябва да го уговорим да изложи „Лупин“ на централно място.

— А, разбирам. Притесняваш се, че типичните ти приятели може да не покрият изискванията ти за интелект?

Тя долови усмивката в гласа му, когато отговори:

— Може да пропуснат да кажат някои важни неща.

Тя се изсмя.

— Хайде, Тес, ще ми направиш огромна услуга.

Тес сви рамене. Никога не беше излишно някой като Шон да ѝ е длъжен, особено като главното ѝ задължение като пиар на „Асгил“ беше да го държи под контрол. А и тя така или иначе трябваше да отиде в Лондон. Помисли секунда и после с усмивка каза:

— Остава ли първа класа?

[1] Кайпириня — известен бразилски коктейл. — Б.пр. ↑

28.

— Моля те, Брук, трябва да направиш нещо!

Дебс Аскуит стоеше на вратата на офиса на Брук със скръстени отпред ръце. Нейната приятелка и колежка изглеждаше много притеснена и това я изнервяше още повече.

— Добре, и колко време ще стои вътре с Мими? — попита Брук, като нервно барабанеше с маникюра по бюрото си.

— Трябваше да пристигне тук до дванайсет — Дебс погледна часовника си. — Ще говори с Мими, после заминава. Не можеш да го оставиш да напусне сградата, без да опиташ.

Тя вдигна едно редактирано копие на „Портико“ и го размаха пред лицето ѝ. Брук прехапа устната си. Радваше се, че Дебс е на нейна страна. Двете бяха започнали в „Йелоу Доор“ по едно и също време и бързо се бяха обединили около взаимното си неодобрение към Мими Хол и постоянното ѝ пренебрежение към детския отдел. Въпреки това не би рискувала да си навлече гнева на Мими Хол, като се опита да се добере до нейния човек. Тя редовно се срещаше с един филмов продуцент от Холивуд, Пи Джей Ейбрамс, и обсъждаха всички книги на „Йелоу Доор“, които биха могли да се филмират.

Тя притеснено погледна към Дебс.

— Мислиш ли, че ще му даде „Портико“?

— Не, разбира се — завъртя глава Дебс с ръце на хълбоците. — Тази жена е изключителен егоцентрик и би направила филм само по някоя своя книга.

Дебс подаде глава и огледа коридора, после се обърна и размаха ръце.

— Бързо! Бързо! — изшептя тя. — Върви! Тъкмо излиза от офиса на Мими.

Дебс грабна ръкописа и го бутна в ръцете на Брук.

— Смело напред!

Вратата на асансьора тъкмо се затваряше, когато ръката на Брук се шмугна през процепа и тя успя да се вмъкне вътре. Изведнъж се

почувства глупаво и езикът ѝ се върза. Какво, по дяволите, правеше? Мими щеше да я убие.

— Господин Ейбрамс — започна Брук несигурно. — Не ме познавате, но се чудя дали може да ми отделите една минута?

Мъжът я изслуша с хищна усмивка. Той беше нисък, добре сложен и носеше елегантен костюм от три части.

— Разбира се, че ви познавам — кимна той очарован, — вие сте Брук Асгил. Надявах се да попадна на вас, но Мими каза, че сте ангажирана със срещи.

Брук изпрати безмълвна благодарствена молитва на „Страница шеста“. Съзнаваше, че в тази ситуация известността ѝ помагаше.

— Няма да ви задържам, господин Ейбрамс, сигурна съм, че сте много зает — каза тя. — Имам книга, която мисля, че би представлявала интерес за вас.

— Каква? За вашия живот?

Асансьорът отвори врати и те прекосиха фоайето. За нисък човек той се движеше невероятно бързо и Брук го догонваше с усилие.

— Мисля, че току-що пропуснах възможността за блиц — представяне — усмихна се тя.

Той се спря и погледна часовника си.

— Вижте, имам среща за обяд в „Сип“ след двацет и пет минути. Искате ли да пийнем по нещо на бара?

Брук се усмихна още по-широко.

— Звучи прекрасно.

Пи Джей Ейбрамс беше един от най-уважаваните холивудски корифеи в бизнеса, известен със склонността си към придобиване на „собственост“ — статии от вестници, книги, дори телевизионни програми, които прерастаха в големи касови филми. Веднъж годишно посещаваше „Йелоу Доор“, за да провери дали някой от редакторите няма нещо ново, а кой ли редактор не би искал да бъде направен филм по някоя от книгите му. Такъв случай беше научнофантастичен трилър за възрастни, превърнал се в известен екшън с Уил Смит. Това се отрази на продажбите, които достигнаха два милиона екземпляра и предизвести повишаването на интереса към другите непознати и непопулярни произведения на автора. Брук знаеше, че това е рядкост. Откакто работеше в „Йелоу Доор“, едва няколко книги бяха избирани и

само една от тях стигна до големия екран, а тя имаше слабо влияние върху продажбите.

Докато седеше на бара, забеляза, че няколко души я наблюдават и без съмнение се чудеха какво ли прави на такова място в Манхатън с мъж, който явно не е годеникът ѝ. Ако някога реша да изневерявам, помисли си удивена Брук, сигурно бдителното нийоркско общество бързо би се намесило и прекратило всякакви опити.

— Значи изпуснахте асансьорния си шанс — усмихна се Ейбрамс, — тогава давайте тук, на бара. — Вероятно бе на около трийсет години, реши Брук, но имаше желязната увереност на човек с десетина години по-възрастен.

Брук дълбоко си пое въздух.

— Ето кратката версия. Една тийнейджърка работи в шоу за илюзионисти на баща си. Една сутрин се събужда и установява, че има истински магически сили и ги прилага за разгадаването на мистерии и откриване на тъмните сили зад тях. Нещо средно между „Хари Потър“ и „Медиум“ — бързо добави тя внезапно хрумналото ѝ сравнение.

— По-скоро свръхестествено, отколкото фентъзи? — замислено сви устни Ейбрамс.

— Да.

— Добре.

— Какво добре?

— Фентъзи означава скъп — усмихна се той. — Много ефекти, електроника, макети и какво ли не. Да кажем просто, че младите вещици са по-евтин вариант, не толкова рисков.

— Книгата е направо изключителна — изблихна Брук, — толкова добре написана, с такава приятна любовна история и е наистина много страшна.

Като забеляза как се усмихва на ентусиазма ѝ, тя пое дъх и се опита да приложи подхода на Лиз. Хладнокръвна, премерена, сурова. Изведнъж осъзна, че Холивуд не се интересува колко добре е написано нещо.

— Това е книга, която би се харесала на тийнейджърките и техните майки — твърдо заяви Брук. — Има широка аудитория и „Йелоу Доор“ ще я предлага по този начин. Ще стане международен бестселър. Следващата година по същото време Айлийн Дън ще бъде

известно име. Изберете сега, преди цената да хвъркне — бавно натърти тя.

Последното изречение явно имаше ефект.

— В такъв случай, ще е по-добре да я прочета.

Той вече бе платил сметката и помахна на висока, руса жена, която влизаше през вратата.

— Срещата ми за обяд е тук. Пожелавам ви всичко хубаво за сватбата.

— Благодаря, че ми отделихте време. — Тя се смъкна от стола и грабна чантата си.

Мими Хол щеше да я убие.

29.

Тес пусна пътната си чанта в хола на апартамента си в „Принс оф Уелс Драйв“ и се стовари на дивана. Всичко изглеждаше толкова различно, така подредено без разхвърляните ѝ по пода обувки с високи токчета и дрехи, списанията ѝ „Вог“ и мръсни памучета за почистване на лак за нокти, разпилени по масата. Дом винаги е бил по-педантичен от нея по отношение на реда и сега жилището изглеждаше спретнато и организирано като ергенска квартира — сидитата бяха подредени по азбучен ред, списанията, сложени на стойката, съдовете блестяха, окачени на шината и най-вероятно не бяха докосвани, откакто бе заминала. Това се беше случило само преди шест седмици, но там вече дори миришеше различно — на афършейв и на прегорели филийки. Чувстваше се уморена и мърлява и тръгна към душа с надеждата топлата вода и свежият мандаринов гел за тяло, който си купи на летището, временно да я съживят от шестчасовия полет. Докато се къпеше, обмисли двата възможни варианта облекло за вечерта. Първият беше яркочервена копринена рокля с дълбоко деколте, която бе купила, зашеметена от вълнение при първото си пазаруване по Медисън авеню преди няколко седмици. Прекалено секси, прекалено ярка, всичко прекалено, помисли си тя и се зачуди защо ли бе взела точно нея.

Но пък другата възможност — черни панталони и черна копринена блузка — също не беше подходяща за случая. Уви се в една пухкава бяла кърпа — докато с Джема споделяха една баня, никога не се намираха чисти кърпи, — и тихичко наруга Шон Асгил, че бе променил така внезапно плановете ѝ и я бе принудил толкова бързо да си събере багажа предната нощ. Освен това се сети, че все още е сърдита на Дом. Веднага щом бе прекратила разговора си с Шон, му бе пуснала имейл за новите си планове.

Пристигам в Лондон в четвъртък!

Той ѝ бе отговорил почти незабавно.

Ще бъда в Дъблин четвъртък вечер. Откриват нов хотел. Правя репортаж. Искаш ли да дойдеш?

След злополучната среща с Джак уикендът бе вървял от лошо към по-лошо. Независимо от внимателно подбрания от нея маршрут той все искаше да ходи на други места — по-интересни, по-различни. Нямаше значение, че Тес искаше да сподели впечатленията си. За Дом това бе състезание. Той добре щеше да се впише в живота на Ню Йорк. Голямата ѝ изненада — маса в „Пер Се“, също се провали, защото той остана разочарован, че нямаше никакви знаменитости и се заяждаше, че менюто било „прекалено ограничено“. Затова Тес не се поколеба да му откаже:

Не мога да дойда до Дъблин. Имам работа в „Асгил“ до късно в четвъртък. Ще има ли гореща среща в петък?

Въпреки яда си, част от нея се надяваше, че на английска почва отново можеха да си върнат искрите и вкуса от предишната среща. Усети, че закъснява и остави тези мисли за по-късно. Тръгна към спалнята и зарови из гардероба. Преобладаваха костюмите и мъжките пуловери. Всички нейни дрехи бяха сбутани в един ъгъл. Веднага ги разпозна като импулсивни, неподходящи покупки, които не бе имала сърце да изхвърли: пола „буре“, разголена вечерна рокля от Ланвен, ушита от евтин тюркоазен сатен, блуза с мъниста, която правеше гърдите ѝ да изглеждат доста големи. Нямаше голям избор — трябваше да бъде някоя от първите две възможности. Или прекалено натруфена, или небрежна. Кое да бъде? Точно тогава интеркомът бясно зазвъня. Все още по сутиен и гащи, тя изтича и натисна бутона.

— Кой е?

— Здравсти, аз съм Шон.

Притеснена, тя запелтечи:

— Подранил си.

— Да. Мога ли да се кача?

— Не съм облечена.

Последва нисък смях.

— Не знаех, че ще е този тип среща.

— Просто ме изчакай в колата, Шон — посече го тя. — Не искам съседите да си мислят, че вода непознати мъже в апартамента си. Ще сляза след секунда.

Тя отпусна бутона, преди Шон да успее да каже нещо, и тичешком се върна в спалнята, сграбчвайки червената рокля. Като се плъзна по кожата ѝ, тя изпита странно непозволено вълнение.

Гребна палтото и чантичката си и изтича на улицата. Шон седеше в елегантна сребриста кола.

— Уау — възкликна той с неприкрито възхищение, когато тя седна до него. — Изглеждаш фантастично.

Тя отмести поглед, за да закопчае колана си. Двата месеца в Ню Йорк не ѝ бяха достатъчни, за да се научи да приема комплименти. Нюйоркчани го правеха изключително умело и непринудено, сякаш това си беше в реда на нещата.

— Май малко прекалих. Не знаех какво е нивото.

— Така е перфектно — усмихна се той и запали мотора. — Изглеждаш съвършеното гадже.

Комплиментът му едновременно я развълнува и подразни.

— Това не е любовна среща, Шон — каза тя, малко по-рязко, отколкото искаше, — а делова.

— Разбира се — съгласи се той и потегли с пълна газ, като остави лъкатушеща следа зад себе си.

Вечерята щеше да бъде в ресторант на последния етаж на една от най-интересните кули в центъра, „Оувърлук“, феерия от стъкло, издигаща се на триста метра височина. Домакин беше сър Реймънд Грег, търговски магнат, който тихомълком прилапваше главните улици на британските градове. Последната му придобивка, голям магазин на няколко етажа на Оксфорд стрийт, наречен „Поп“, бе един от най-интересните за последните пет години. Клиентите му бяха предимно млади жени и вече имаше верига от магазини из страната и в Америка. Приземният етаж на лондонския магазин с площ около хиляда и петстотин квадратни метра беше превърнат в бутик за козметика: всяка популярна марка се стремеше да присъства там. Шон искаше да използват откриването, за да популяризират новия аромат „Лупин“, но „Асгил“ имаше по-сериозна цел — да създаде и произвежда серия козметични продукти с марката „Поп“.

Тес трябваше да признае, че Шон се чувстваше в свои води. Седнал срещу сър Реймънд — забележително начало само по себе си, с разказите си за палави истории по тъмна доба накара милионера да се превива от смях, като умело подметна за някои от постиженията на

„Асгил“ като производител на популярна търговска марка, както и за влиянието, което семейството му имаше в Америка. Без сухи обяснения и цифри беше убедителен и чаровен — типът човек, на когото би поверил бизнеса си. Тес също се представи на ниво — флиртуваше и се шегуваше със сър Реймънд, като го провокираше с компрометиращи случки със знаменитости, научени в „Глоуб“. Въпреки това имаше неловкото усещане, че Шон бе казал на домакина си, че Тес му е приятелка, а не служител във фирмата.

— Е, бих казал, че това беше една много приятна вечер — усмихна се Реймънд и се наведе към Шон, докато сервираха десерта, печена круша. — Какво ще кажете да пийнем нещо сладичко?

Шон поклати глава.

— Не бих отказала, ако е токайско вино, особено пък от „Деймбърс Роузууд“ — небрежно подхвърли Тес. — Не мислите ли, че австралийците наистина разбират от десертни вина.

Сър Реймънд се усмихна одобрително.

— Рядко се среща красива, млада дама да цени тези неща.

Тес измрънка нещо от скромност. Десертните вина бяха слабост на баща ѝ и той я бе запознал подробно с тях след отварянето на пивницата. Сър Реймънд вдигна ръка, за да повика сомелиера и тогава Тес усети, че Шон я ритна по кокалчето на крака ѝ под масата.

— Всъщност, сър Реймънд — бързо каза Тес, — като си помисля, може би не е разумно заради часовата разлика.

Той кимна в знак на съгласие.

— Може да вечеряме заедно в „При Скот“ след две седмици. Сигурен съм, че с Шон ще имаме да обсъдим много неща дотогава.

Като излязоха във фоайето, пред Тес и Шон се откри фантастичен изглед към Лондон, който се простираше под краката им като килим от светлинки.

— Знаеш ли, че не се представи толкова зле, колкото очаквах — подхвърли Шон, докато влизаха в асансьора.

— Благодаря — саркастично отговори Тес. — Като че ли долових нещо като комплимент. Трудно е да се отгатне с този твой деликатен характер.

— Преди време излизах с една журналистка — направи се, че не я е чул той. — Редакторка на списание. Невротична, много заядлива. Ядеше само бобени кълнове.

— Ще се престоря, че последното изказване няма нищо общо с мен — намръщи се Тес.

Асансьорът стигна до долния етаж. Навън ги лъхна свеж майски въздух, който подсказваше за приближаващото лято.

— Как е Дом?

Тес се изненада, че Шон дори си спомня името на Дом.

— Добре — предпазливо отговори тя. — В момента е в Дъблин, така че ще го видя чак утре.

— А, срамота.

Тес сви рамене.

— Често отсъства по работа. Той е редактор на туристическа рубрика.

— Да, знам — Шон разсеяно почна да рови в джоба си за ключовете от колата. — Разговаряхме на промоцията на „Лупин“ преди няколко седмици.

Отключи колата и се настаниха на седалките от кремава кожа.

— Да те откарам ли у вас, или...

Тя усети, че сърцето ѝ се разтуптя. Надяваше се, че няма да ѝ налита.

— Не се бой, няма да те прелъстявам — усмихна се той хищно. — Стига, госпожице Гарет. Още няма десет часа. В Ню Йорк е следобед.

Вярно беше, дори не се чувстваше уморена, а съвсем енергична след достойната си за „Оскар“ роля „интелигентната приятелка на Шон“. Не бе имала нищо против полета в първа класа. Беше си обещала, че ще стои будна, колкото може по-дълго, за да се наслади на лукса, но коктейлът за добре дошла и спуснатата седалка ѝ дойдоха твърде много. Бе спала през по-голямата част от пътя над Атлантика, събуди се само за лек обяд от задушена съомга и шампанско. Освен това, никак не ѝ се прибираше в празния апартамент.

— Добре тогава — съгласи се Тес, — само да не ме завлечеш в някой от онези ужасни нощни клубове или на еротични танци.

— Защо имаш толкова лошо мнение за мен? — свъси вежди той с престорен гняв.

— Мисля, че сам можеш да се досетиш — отговори тя прекалено кокетно, но Шон само сви рамене и извади мобилния телефон от

джоба си. — Аз съм. Да, можеш ли да ме включиш сред списъка на гостите на Нина за тази вечер? Ще бъда с приятелка.

Шон рязко затвори телефона, завъртя ключа и така стремително се включи в движението, че главата на Тес политна назад.

— Мислех, че познаваш всички — подразни го тя.

— Така е.

— Но не достатъчно добре, за да се самопоканиш?

— Нина Ческов е приятелка на приятел — отговори той с тънка усмивка — знак, че е уцелила право в целта.

— Коя е тя? Старо завоевание?

Шон се изсмя.

— Не и Нина. Тя е казахстанска олигарша, ако може така да се нарече женската на този вид. Една от най-богатите жени в Русия след перестройката. Живее в една от най-хубавите къщи в Нотинг Хил — и да, бил съм там, но току-що си е купила жилище от бивш монарх в Съри, където прави купон тази вечер.

— Съри? Но това е много далеч!

Шон се обърна да я погледне с блеснали очи:

— Къде отиде приключенският ти дух?

Тес се разсмя.

— Съвсем сериозно — каза той и натисна газта, за да хване жълтата светлина. — Нататък по шосе А3 е. Казаха ми, че къщата е нагледен пример как милионите не гарантират добър вкус. Това заслужава да се види.

Сребристата спортна кола се втурна по улиците на Ситито, после през неугледните крайни квартали и скоро лондонската елегантност отстъпи на дървета и широки, открити полета. Шон се пресегна и натисна един бутон на таблото. Сидито засвири най-хубавите хитове на Гари Нюман. Шон запя силно и фалшиво, а неправилният му английски акцент разсмя Тес.

— Хей, какво толкова смешно има? — възмути се той.

— Самоувереността ти.

— Приеми го като резултат от елитно начално училище на Източното крайбрежие.

Тес замълча за момент.

Шон беше толкова добър на срещата тази вечер, дори страхотен. Но имаше ужасна репутация, което разваляше всичко.

— Не ти ли писва някога да ходиш по купони?

Шон кимна.

— Приключих с всичко това.

Тес повдигна скептично едната си вежда.

— Наистина?

— Наистина. Слушай, аз съм на трийсет и пет години. Ясно, че е време да спра да се правя на деветнайсетгодишен. Така че мъжът, когото виждаш тук, наистина е чист от алкохол и дрога. Мисли за мен като за съвсем нов Шон. Преоткрих се.

— И как е?

— Доста добре — усмихна се той.

— Звучи уверено.

— Мислиш, че съм задник.

— Не съм казала това.

— Е, извинявам се за случилото се на презентацията на „Лупин“.

Бях малко груб.

— Малко — сви устни тя.

— Бях заел отбранителна позиция, изкарах си го на теб.

— Разбира се.

— Майка ми те е наела да ме наблюдаваш, но аз съм решил да се справя сам. Сам съм си виновен, сега отговорността да се оправя, е единствено моя. Искях да излея яда си върху майка ми, но насреща ми изникна ти.

— Какви проблеми може да имаш с майка си? — подхвърли Тес.

Шон вдигна поглед към тавана и се изсмя:

— Откъде ли да започна?

Тес смръщи вежди.

— Останах с впечатление, че за нея си зеницата на окото й.

Шон кимна бавно.

— Мога да се досетя защо мислиш така. Винаги съм бил глезен от майка си. Бих могъл да открадна камъните от короната на кралицата и тя само ще ме потупа по главата и ще каже „О, Шон“.

Тес започваше да разбира. Шон не искаше да бъде глезен, нито толериран, той искаше да бъде оценен и обичан, да не кажем забелязан. Наистина го разбираше.

— Затова бях преместен в Лондон. Мама не би ми поверила нещо важно като маркетинга например, но мисли, че бих могъл да се

справя с промоциите и приемите на корпорацията. Е, в това отношение е права. Всъщност, съм доста добър, макар че го казвам аз. „Асгил козметикс“ може да не правят най-изтънчените аромати в света, но правим най-страхотните партита. Отразяват ги по всички печатни издания, в стотици сантиметри колони, посветени само на нас. Отгоре на всичко създадох сдружение на търговците на дребно, склучих някои сделки за разпространение и убедих всички известни модни списания тук да ни рекламират. Естествено, че бях на всички най-престижни купони, на яhti, където всъщност се склучват сделките.

Тес му се усмихна дяволито:

— Значи ме убеждаваш, че не си плейбой?

Шон се изсмя.

— Хей, не казвам, че не ми харесва, просто ми се иска...

— Просто ти се иска Мередит да бе забелязала какво ѝ носеха големите сметки от баровете.

Той се усмихна, после погледна към джипиеса на таблото.

— Още един завой надясно и мисля, че сме там.

Вече се движеха по второстепенни пътища, оградени от дъбови дървета, зад които се виждаха големи къщи. Шон зави по една алея и Тес се слиса от гледката, която се разкри пред очите ѝ. Това не беше красива сграда като Белкорт, а по-скоро понагласена за продан къща на фирма „Барат“, построена от червени тухлички и грозни бетонови имитации на класически колони от двете страни на входната врата. Повнушителна гледка представляваше моравата отстрани, където се виждаха поне четири хеликоптера.

— Защо да се шофира, когато може да се лети? — попита Тес с обещени очи.

Шон спря и подаде ключовете на един прислужник в униформа. Тръгнаха към къщата през бляскава колекция от паркирани коли, от бентли до ламборгини. Охранители със сериозни физиономии, облечени от глава до пети в черно, стояха до вратата и явно слушаха нарежданията, които получаваха през слушалките на ушите си.

— Здравсти, Шон — едно хубаво момиче, което държеше списък с гостите, изприпка на дванайсетсантиметровите си токчета да го целуне по двете бузи.

— Рейчъл, изглеждаш прекрасно както винаги — поласка я Шон.

— Влизай направо, сладурче — подкани го тя и хвърли бърз поглед на Тес, докато се разминаваха. Как ли нарича мен, прелетя през главата ѝ, преди гледката на интериора да помете всички останали мисли от главата ѝ. Шон не се бе шегувал, че къщата на Нина е образец на скъпо платен лош вкус. Това си беше атака на сетивата.

Настилката на пода бе от мрамор, инкрустиран със злато, огромно стълбище, покрито с кадифени завеси и ярки копринени тапети, заемаше централно място във входното антре. Отзад имаше огромен витраж, изобразяващ гола двойка, но най-забележителното нещо беше кичозен фонтан с два еднорога, изправени на задните си крака, от чиито членове струеше пурпурночервена вода.

— Мили боже — пророни Тес.

— Не бих могъл да се изразя по-точно — обади се Шон. — Е, струваше ли си пътуването до мрачния Съри?

— Абсолютно — усмихна се тя.

Той докосна ръката ѝ и я подкани да влязат сред множеството гости. Сигурно имаше около шестстотин души, натъпкани в преддверието, издокарани така, сякаш животът им зависеше от това. Тес се зарадва, че бе облякла червената си рокля.

— Не! Кажи ми, че не е вярно това, което виждам? — зяпна тя. Беше се втреничила към следващото помещение, което приличаше на бална зала. На сцена в единия край се подготвяха да свирят „Дюран Дюран“.

— Реших, че ще е по-добре да не го споменавам — усмихна се Шон. — Можеше да не дойдеш.

— Шегуваш ли се? Толкова обичам „Дюран Дюран“.

— Аха! Скъпият Шон Асгил — изврещя един глас, който накара и двамата да се обърнат. Шон попадна в мечешката прегръдка на една висока жена с руса коса, разпиляна по гърба ѝ. Имаше големи, котешки очи, а около кръста ѝ блестеше колан от камъчета, които според Тес бяха истински диаманти.

— Нина — поздрави Шон, — какъв прекрасен купон.

— Защо да не е, скъпи? Аз съм четирийсетгодишна красавица — измърка тя. — Помислих си: „Не можеш да си вечно на трийсет и седем“, така че реших да го обявя.

Тес се засмя.

— Честит рожден ден. Аз съм Тес.

Нина погледна Тес и бавно смигна на Шон.

— Как се осмеляваш да водиш такива хубавици на моето тържество? — пошегува се тя. — Мислех, че съм единствена за теб.

— Не очаквах, че си свободна, Нина — поде шегата Шон.

— Когато човек изглежда толкова добре — заяви тя с драматична поза, — е жестоко да се пази само за един мъж.

Нина помахаше с пръсти и се отдалечи, облегната на ръката на някакъв манекен.

— Трийсет и седем — прошепна Шон, когато тя се отдалечи. — Почти на петдесет и седем е.

Тес се усмихна:

— Не знам за теб, но аз имам нужда от едно питие.

Той погледна към претъпкания с водка бар.

— По-добре аз да отида — предложи той. — Ще са нужни широки рамена, за да се мине отпред, а пък и ще изпитам волята си.

— Добре. Аз ще проверя къде мога да се отърва от палтото си.

Шон я докосна по рамото:

— Не се отдалечавай.

Погледна го и забеляза колко секси е усмивката му и колко нежнозелени очите му. Стори ѝ се, че прехвърчат искри между тях и се притесни. Беше специална тръпка. Така ставаше, когато приятелят ти живее на две хиляди километра от теб и сексът ти е недостатъчен.

Отмести поглед към мястото, откъдето долиташе дрезгавият глас на Саймън Ле Бон, който пееше, че това не е „Обикновен ден“ — песен, която бе слушала хиляди пъти.

Тя бе толкова запленена от музиката, че за части от секундата не разпозна хубавия мъж, който стоеше малко по-наляво с гръб към нея, облечен в изваян костюм и увлечен в разговор със стройна блондинка. Тес се втрещи. Невъзможно, не можеше да бъде. Но беше факт. Дом.

Шокът и радостта ѝ, че го вижда се смениха с ужас и лошо предчувствие, като го видя да плъзва свойски ръка по голия гръб на момичето. То се доближи и прошепна нещо в ухото му, на което той отговори със сексапилен, щастлив, освободен смях, толкова различен от поведението му към нея. Тя стоеше замръзнала на място, неспособна да се движи или говори, когато към тях се присъедини друга двойка. И двамата имаха слънчев загар и вид на богати хора. Тес не знаеше кои са, но Дом разговаряше с тях, сякаш ги познава от

години. Странното е, че точно този незначителен наглед факт я поразил най-много. Стори ѝ се още по-голяма лъжа, сякаш съвместният им живот е бил пълен фалш.

Тя продължаваше да стои там и да гледа втренчено Дом, когато Шон пристигна с чаша шампанско.

— Няма да повярваш, че барът е покрит с... — той замлъкна, след като проследи погледа ѝ.

Тя с мъка се обърна да го погледне и тикна палтото си в ръцете му.

— Извини ме за момент — каза тя напрегнато и тръгна право към Дом. В момента, в който се обърна и я видя, щастливото му изражение помръкна.

— Тес — заекна той, — какво, по дяволите, правиш тук?

— Тъкмо се канех да те питам същото — процеди хладно тя.

Блондинката хвана ръката му.

— Всичко наред ли е? — попита тя с насечения акцент от графствата около Лондон. Тес забеляза, че пръстите ѝ се задържаха върху ръката му само секунда по-дълго, но тя инстинктивно разбра, че са спали заедно.

— Просто говорех на приятеля си — озъби се Тес. — Сега спокойна ли сте?

Блондинката погледна Дом, който леко клатеше глава, и бързо се отдалечи.

В продължение на няколко секунди Тес не можеше да измисли какво да каже. Пръстите ѝ стиснаха коприната на роклята ѝ.

— Не исках да разбереш по този начин — каза Дом и се огледа притеснен.

— Не, разбира се — поклати глава Тес. — Не си искал изобщо да разбирам.

Тя рязко си пое въздух в опит да запази самообладание. — Коя е тя? — попита спокойно, колкото ѝ бе възможно.

— Казва се Тамара. Тес, аз просто...

— Къде се срещнахте? — прекъсна го тя.

— Ами, нали знаеш, из града.

— Къде? — настояваше тя. — Къде? — Изведнъж почувства, че трябва да знае всичко. Тес погледна към момичето, което се бе

оттеглило до бара, и моментално разбра къде се бяха срещнали. На презентацията на „Лупин“.

— На коктейла на „Асгил“ — изрече тихо тя, вгълбена в мислите си. — Нали така?

Дом дълбоко пое въздух.

— С една дума — да. После случайно се срещнахме в бар „Нобу“.

— „Нобу“? — изсъска тя. — Безспорно вече любимото ти шибано местенце.

Спомни си за невероятния секс, който бяха правили в мизерния хотел веднага след събитието и лицето ѝ пламна при мисълта колко е била глупава! През цялото време беше сигурна, че това е знак колко много я иска, доказателство за силата на връзката им след всичките тези години заедно. Но уви! Било е просто нагон.

Дом я гледаше глуповато.

— Съжалявам.

— Съжаляваш — задави се тя. — Ти съжаляваш? След десет години заедно, заслужих това: да се перчиш пред очите ми с някаква наконтена кучка? Не си ли помисли, че ще науча за това?

— Щях да ти кажа — неуверено измрънка той. — Но не исках да е по телефона.

Сети се за всички неща, които бе планирала да правят в Лондон този уикенд. Обиколка из града с двуетажен рейс, обяд в „При Брус“, после гушкане в леглото, в тяхното легло. Но Дом е имал други планове. Щял е да сложи край на връзката им.

Тя едва преглътна.

— Тес, недей — прошепна Дом. — Връзката ни бе започнала да се изчерпва много отдавна.

Това я разяри.

— О, и това е достатъчно оправдание, за да спиш с тази пачавра, така ли? Не си щастлив, затова просто скачаш в леглото с първата курва, която ти попадне?

— Не — въздъхна той. — И двамата заслужаваме да сме щастливи.

— Ти винаги си искал това. Богата и красива приятелка. Може да не е умна, разбира се — едва ли ще е умна, щом е с теб.

Дом се огледа и се наведе към Тес.

— Говори по-тихо, Тес.

— Защо? Страхуваш се, че новите ти приятели няма да одобрят старото ти гадже? Никога не съм била достатъчно богата, и успяла за теб, нали? Ти искаше апартамент в Челси, светска рубрика в „Татлър“, не е ли така, жалко копеле? Е, надявам се, най-сетне да си щастлив.

Той се овладя и я изгледа по-смело, възвърна самоувереността си и набра преднина:

— Не можеш да ме обвиняваш за това, Тес — хладно заяви той. — Ти беше тази, която избра Ню Йорк. Ти искаше голяма заплата и апартамент в Уест Вилидж. А аз какво трябваше да правя? Идваше си веднъж на два месеца, и то служебно.

— Защото съм обвързана с работата си — какво лошо има в това? Мислех, че двамата си принадлежим. Мислех, че ще се справим с разстоянието, защото се обичаме.

Тес смътно осъзна, че вече крещеше. Нямаше да заплаче. В никакъв случай нямаше да го допусне, но устните ѝ трепереха, дишаше задъхано и лицето ѝ пламтеше.

— Не е само моя вината, Тес — безсърдечно заяви Дом. — Ти ме вкара в това.

— Майната ти! — кресна Тес, обърна се и се втурна към вратата, като се блъсна в един сервитюр и цяла табла ордюври се разхвърча.

Тя излетя през входа надолу по стъпалата на студа. Трябваше да се махне от тук. Втурна се отстрани на къщата, токчетата ѝ затъваха в настилката от камъчета. С какво заслужих това, питаше се тя. Наистина ли аз го подтикнах? Ако бях останала, дали щяхме още да сме заедно?

— Толкова е подло — прошепна тя, обвила ръце около себе си, и седна на едно каменно стъпало. — Гадно, себично копеле.

Седеше там зъзнеща, със замъглен поглед. Усещаше пустота, празнота. Наистина ли се случваше това? Всичко изглеждаше толкова нереално — идването ѝ в Съри, къщата на Нина, Дом и другата жена. Помисли си, че ще стисне очи и когато ги отвори, ще се озове в Ню Йорк.

След няколко минути чу, че някой тича към нея и сърцето ѝ подскочи. Той ли идваше, връщаше ли се при нея?

— Ето къде си била.

Вдигна отчаян поглед. Беше Шон. Той я зави с палтото ѝ.

— Ела — каза той и внимателно я подхвана. — Ще те заведа у дома.

Тя се остави да я заведе до колата, седна и потъна в мълчание. Когато се отдалечаваха от къщата на Нина, погледна отражението си в стъклото и се запита дали е искрена пред себе си. Наистина ли искаше Дом да се върне? През цялото време, докато беше в Ню Йорк, не бе усетила липсата му, не беше копняла за него. Бе го отдала на ангажиментите си, но дали това беше истинската причина? Когато бяха обсъждали предложението от Асгил, бяха мечтали да изплатят ипотеката и за златните възможности, които Америка щеше да им предложи. Нито веднъж не ѝ бе казал: „Не заминавай, ще ми липсваш толкова много“. Не го направи и тя.

Шон се наведе и ѝ предложи кърпичка.

— Не мога да си издухам носа тук — измърмори тя с вяла усмивка, — това е коприна.

— Не се безпокой. Мога да си го позволя.

— Благодаря — тъжно отрони тя.

Той замълча за миг и после каза:

— Не ми благодари.

Тес го погледна, но той не отвърна на погледа ѝ.

Тогава ѝ просветна.

— Знаел си за това, нали? — тихичко попита тя.

Още мълчание.

— Знаел си? Нарочно си ме завел там? Всъщност, направо ме отнесе дотам, за да сложиш край на връзката ми?

— Не, разбира се — заоправдава се Шон. — Исках да ме придружиш на вечерята.

— Но си знаел, че Дом ще бъде на този купон.

Тя го погледна, като се надяваше да не е истина, да е ужасно съвпадение. Той не откъсваше поглед от пътя и тежко въздъхна.

— Да — примирено ѝ отговори. Без да се замисля, Тес го зашлеви по лицето. Колата се поднесе опасно по чакъла и едната гума се удари в ограждението.

— Какво, по дяволите, правиш? — извика Шон, докато се бореше да овладее колата.

— Ти, садистичен негодник! — крещеше тя. — Какво съм ти направила? Защо искаш така да ме нараниш? Какво, искаше ти се

представление ли? Малко забавление за приятелчетата ти?

— Не! — изкрещя той на свой ред. — Опитвах се да ти помогна!

— И това наричаш помощ? — озъби се тя. — Е, следващия път не си прави труда.

Шон спря, после каза тихо:

— Малко общество сме, Тес. Видях Дом и Тамара заедно в един ресторант в Челси една седмица след презентацията на „Лупин“. Не исках да ти казвам тогава, защото можеше да е делова среща. Не бях сигурен. Но после дочух Тамара да се хвали, че ще ходи на купона на Нина с новото си гадже.

— И искаше да ги видя с очите си — кимна Тес. — Затова ме доведе на най-оживеното място, за да можеш да ме унижиш.

— Естествено, че не исках да те унижавам — Шон се стараеше да запази спокойствие. — Но когато ми каза, че Дом е в Дъблин, се ядосах. Не исках да те наранявам, но исках да разбереш какво представлява. Ако не го беше видяла лично, той можеше да отрече и да те лъже с месеци.

— Така, значи трябваше да си жесток в опита си да ми помогнеш — гласът ѝ трепереше.

— Той просто не те заслужава, Тес.

— Как можеш ти да знаеш, Шон? — тя затвори очи. — Ти си едно разглезено, богато момче. Използваш жените, както ти е удобно. Не си по-различен от Дом.

— Може би — отговори той. — Но се опитах, Тес...

— Спри колата — нареди тя внезапно.

— Тес, не ставай глупава.

— Казах спри шибаната кола.

С неохота Шон намали и спря. Тя хвана дръжката на вратата и той се опита да я спре.

— Тес, моля те...

— Остави ме на мира — изсъска тя и слезе. Те дори още не бяха излезли от имението на Нина. Шон също слезе и тръгна след нея.

— Тес, стига! Не можеш да се прибереш пеша! — извика той.

Точно тогава ги осветиха фаровете на едно такси. Тя вдигна ръка и го спря.

— Мога ли да се кача? Моля, откарайте ме в Лондон — каза тя.

Шофьорът кимна.

Тя затръшна вратата и не обърна внимание на втренчения поглед на Шон, докато отминаваха.

Тес провери в чантата за паспорта си — обикновено винаги го носеше със себе си в Щатите, където барманите още й искаха личните данни. Зарадва се, че го намери. Погледна часовника си, после потупа шофьора по рамото.

— Сменяме посоката. Закарайте ме направо на „Хийтроу“.

Не искаше да влиза в апартамента си. Трябваше да се върне в Ню Йорк.

30.

Нюпорт е един от най-специалните морски градове в Америка, а Клифпойнт, лятната резиденция на семейство Билингтън, една от най-специалните къщи. Разположена точно до Атлантическия бряг, тя представляваше красива сграда в стил бо арт, не толкова голяма колкото известната къща на Вандербилт, по-скоро като хотел „Брейкърс“, но по-красива с белите си колони, арки по прозорците и идеално поддържани тревни площи, обсипани с екзотични дървета и цветя.

Брук бе пътувала предната нощ с Дейвид в частния самолет на Билингтън от Тетърборо до Провидънс. Останалите от семейството на Дейвид — лели, чичовци, братовчеди, поне двайсетина души — пристигаха през деня за вечеря по случай рождения ден на брат му Робърт. Заради работата, която кипеше в голямата къща, пристигането на гостите и наемането на допълнителен персонал Брук трябваше да прекара следобеда в дълга разходка по крайбрежната пътека на Нюпорт, която минаваше точно пред Клифпойнт. Тя тръгна сама, защото Дейвид бе отишъл да се разходят с яхтата около залива Нарагансет с брат си и баща си. Брук също бе поканена, но страдеше от морска болест, а пък и не харесваше мачовските метаморфози на Дейвид в присъствието на Уендъл и Робърт.

Вместо това тя си направи чудесна разходка по пътеката, дълга километър и половина, по която имаше стръмни участъци и хлъзгави скали. Обичаше да усеща топлия, солен въздух, да слуша шума на вълните, да се наслаждава на тюркоазения цвят на океана. Бе идвала по тези места и преди да се познава с Дейвид, докато учеше в университета „Браун“ в Провидънс. След изпити с приятелките си бяха надничали към просторните къщи и други забележителности като пагодата — китайската чаена къща, построена специално за госпожа Корнелиус Вандербилт, за да се наслаждава на морската гледка. Макар че Брук и приятелките ѝ бяха все от заможни семейства, свикнали да отиват до колежа със спортните си коли, да почиват в най-хубавите

курорти по света, да носят най-хубавите дизайнерски дрехи, които Медисън авеню предлагаше, всички бяха поразени от елегантното, почти царствено демонстриране на богатство в Нюпорт. Това бе ставало повод за оживени дискусии на път за къщи сред най-амбициозните приятелки на Брук, които се чудеха как да се доберат до тези палати от златната епоха. Колко от тези къщи вече бяха национални музеи? Колко от тях все още принадлежаха на големи фамилии, а в тях колко ли млади, единствени синове бяха останали? Тя се усмихна, като си спомни как приятелката ѝ Джени, която имаше специална база данни за най-желаните ергени на Америка, бе споменавала името на Дейвид. Чудеше се как ли би реагирала Джени, с която бяха загубили контакт, на новината, че Брук е сгодена за него.

Откъм задните ливади имаше порта, през която се отиваше обратно към Клифпойнт. Като наближи къщата, Брук срещна Роуз, майката на Дейвид. Въпреки обичайната жегата за този час на деня тя, изглежда, се чувстваше приятно, беше елегантна и спокойна, облечена в широки панталони от мръснобяла студена вълна и риза от кремав шифон с голяма джувка на врата.

Роуз хвана Брук под ръка и двете тръгнаха към къщата. Тя беше властна жена, която налагаше волята си без много шум, като старите аристократки, и Брук бе разбрала, че животът ѝ би бил много по-лесен, ако ѝ стане приятелка не само заради близостта със сина ѝ и със сигурност би вгорчила живота ѝ, ако спреше да я харесва. Брук искаше да получава одобрението на Роуз, да я приема по начина, по който, без съмнение, е приемала Алиша Уинтроп или всяка друга от бившите приятелки на Дейвид, които произхождаха от стари, известни американски фамилии.

— Момчетата са се върнали от плаването — съобщи Роуз и с изящен жест прие чаша джин с тоник от английския си иконом господин Стивън.

— В колко часа е вечерята? — попита Брук. Отчаяно се нуждаеше от малка почивка след дългата разходка, но като гледаше снишаващото се слънце на небето, знаеше, че не разполага с много време.

— В седем и половина. Питиетата ще се сервират в седем в библиотеката, въпреки че аз като че ли започнах — усмихна се Роуз и леко повдигна чашата си. — Как се развива търсенето на къща?

— Почти не сме имали време. — Беше вярно. С всичките ангажименти около сватбата Дейвид беше предложил да го отложат и по много причини това изглеждаше разумно. Неговият мезонет в Трибека беше изключителен. Светъл, просторен, с фантастична тераса на покрива и в близост до всичките ѝ любими магазини в Сохо, до шумотевицата на китайския квартал и Малката Италия. Въпреки заетостта си обаче Брук бе привлечена от идеята да започнат съвместния си живот в ново, тяхно жилище, а не в неговото.

Роуз много бавно поклати глава.

— Така и не можах да разбера какво толкова му харесва на този мезонет, макар че беше разумна инвестиция. Открих два отлични апартамента в две чудесни сгради в Парк. Единият е на три нива. Принадлежи на Джанис Дюпон, която е на смъртен одър, Бог да ѝ е на помощ. Семейството ѝ със сигурност ще иска да се отърве от апартамента ѝ, а добрата ми приятелка Агис е председател на съвета на живущите там. Тъй като може да са притеснени, че сте център на внимание в медиите, сигурна съм, че ще убедя Аги да ви подкрепи.

Брук се насили да се усмихне. Знаеше сградата. Стара, достолепна, пълна с хора, каквито винаги бе избягвала. А с присъствието на скъпата Аги, щеше да се чувства под наблюдение. Брук трябваше да обмисли внимателно как да се измъкне от това. С малко късмет Джанис Дюпон щеше да се държи, докато двамата с Дейвид си намереха друго жилище.

Тя се качи в стаята на Дейвид откъм лицето на къщата. Дългите прозорци бяха отворени и мекият вечерен бриз нахлуваше вътре, където почти нищо не бе променено от детството му. На стената висяха стари плакати с реклами на шампионата за купата на Америка по футбол, проведен в Нюпорт. Имаше рафт, отрупан с трофеи от годините му в училището и колежа, които всеки път ѝ разкриваха скритите му заложби — награди от състезания по гребане, шах, ветроходство, футбол, ориентиране. Стаята съвършено отразяваше характера му: състезателен, авантюристичен, амбициозен.

— Как беше разходката? — прекъсна мислите ѝ Дейвид, който се появи от банята, триейки косата си с кърпа.

— Гореща — засмя се Брук. Тя свали тениската си и разкри стегнатите си гърди. — Трябва да взема душ.

— Идвам с теб — той се приближи и я целуна отзад по врата.

Усмихната, тя внимателно затвори вратата зад себе си. У дома би влязъл с нея в банята, но в Клифпойнт не ѝ беше много до секс.

След малко се появи освежена, по дантелено бельо. Дейвид вече бе облякъл елегантни панталони и бяла риза, която подчертаваше тена му. Тя си сложи кремавата права рокля от „Такуун“ и обувки на висок ток. Мерна образите им в дългото, голямо огледало и със задоволство си помисли каква хубава двойка бяха.

Дейвид отиде до чантата си и извади тясна кутийка от черно кадифе.

— Искан да изчакам до утре, но тази рокля настоява да бъде раздвижена. Честита годишнина скъпа — каза той и нежно я целуна.

Бяха се срещнали на този ден преди една година. Само една година. Спомни си за Биариц, където видя Дейвид, застанал на брега в мокрия си бански с бугиборд под мишница, малко изплашена от студения Атлантически океан. Той се оказа опитен сърфист и посвети следобеда да я учи как да хване вълната. После се бяха срещнали на миди, картопки и много червено вино, накрая бяха останали сами в ресторанта, а приказките не свършваха. Продължиха в един занемарен нощен клуб и се бяха постарали да удължат нощта до три сутринта, когато се бяха разходили по плажа и той я бе целунал.

Пръстите ѝ отвориха стегнатия капак на кутийката и тя ахна. В снежнобялата коприна лежаха чифт изящни дълги обеци със смарагди.

Брук внимателно ги докосна.

— Мога ли да ги сложа?

— Те са за това — усмихна се той. — Страхотно ще подходат на тази рокля.

Беше прав. Тя прибра косата си на малко кокче. Имаше дълга, елегантна шия.

— Боже. Чувствам се като Одри Хепбърн.

— Можеш да ги сложиш и на вечерята на Републиканската партия в Хюстън. Ще отиват на онази дълга зелена рокля от Галиано.

Тя сведе поглед и накрая промълви:

— Да.

Но отговорът ѝ се позабави и на него не му убягна колебанието в гласа ѝ.

— Какво има?

— Нищо.

— Брук, не можеш да лъжеш.

Чувството за вина изплува.

— Като стана дума за това — започна бавно тя, — не съм сигурна, че ще мога да дойда.

Дейвид я погледна озадачено.

— До миналата седмица нямаше проблем.

Последното нещо, което ѝ се искаше, бе да развали вечерта, но ако сега излъжеше, щеше да е много трудно да се измъкне след това.

— Спомняш ли си холивудския агент, който дойде да се срещне с мен? — попита тя. — Е, той хареса книгата на Айлийн.

— Това е хубава новина, нали.

Разбира се, че беше хубава новина. Толкова хубава, че когато Пи Джей Ейбрамс ѝ бе позвънил преди два дни, тя направо избухна в сълзи, след като затвори.

— Той уреди среща с вицепрезидента и още няколко души. Айлийн иска да я придружа. Съвпада с вечерята в Хюстън.

На челото му се появи гневна бръчка.

— Защо Айлийн иска ти да я придружиш? Нали си има агент? Те са тъкмо за това — да движат нещата и да сключват сделки.

— Това е и мой проект, Дейвид.

— Тогава промени датата на срещата.

— Стига, Дейвид. Определиха ни дата. Ако започнем да я сменяме, може да не се получи.

— Значи това е по-важно от вечерята в Хюстън — сопна се той.

— Това е просто една вечеря, Дейвид. Ако беше конгрес на Републиканската партия или ако започваше кампанията ти — разбирам.

— Просто една вечеря — повтори саркастично той.

— Да, така е, скъпи. Няма да се виждате за пръв път с тези хора. Нито пък отказваш поканата.

Брук взе ръката му. Почувства напрежението.

— Моля те, не бъди такъв. Знам, че тази вечеря е важна за теб, но за мен и другото е важно. Айлийн е моят автор и има нужда от мен. Ти имаш семейството си, което ще бъде с теб и ще те подкрепя във всяка стъпка по пътя ти. Айлийн си няма никого. Тя е на двайсет и шест, отглежда сама три деца и се опитва да им осигури по-добър живот. Наистина усещам, че мога да бъда полезна на някого.

— Хубаво — кимна студено той и тръгна към вратата.

— Къде отиваш?

— Да се разходя.

— Дейвид, виждам, че си разстроен, хайде да поговорим още малко.

Той дори не се обърна да я погледне.

— Ще се видим долу в седем — процеди и затвори вратата.

Ако в този момент Брук можеше да напусне Клифпойнт, би го направила. Вместо това трябваше да се появи сама сред всички Билингтън в салона. Поне там беше Лили, братовчедката на Дейвид. Нейната натрапена шаферка не беше най-любимият ѝ човек на света, но когато забеляза тънката ѝ фигура до стълбите, Брук почти подскочи от радост. Времето до вечерята премина по-лесно в разговор за роклята на Лили от Зак Посен. Тя забеляза, че Дейвид я наблюдава гневно от другия край на салона. Когато седнаха около огромната маса никой не обърна внимание, че Брук и Дейвид разговаряха с всички останали, но не и помежду си.

Храната беше изключителна: ордьовър от печено говеждо със зелен боб и сос от хрян, последван от студен желиран рак и отбрани вина, каквито Брук не бе опитвала дотогава.

— Така. Какво става с речта за благотворителната вечеря в Хюстън? — поинтересува се Уендъл и забучи вилицата си в пухкавата орехова торта. — Можем да се обърнем към някои момчета да помагат. Тед е много добър в това. Работеше за Кондолиза Райс.

— Всичко е под контрол — усмихна се Дейвид и отпи от виното си „Шато Петрус“.

Роуз седеше точно срещу бъдещата си снаха.

— Брук, планирала съм някои мероприятия в Хюстън за нас, двете. Имам една чудесна приятелка, която ни е поканила на обяд. Най-подходящият гид за този град. Имат много добри магазини.

Брук въздъхна дълбоко и остави чашата си на масата.

— Вероятно аз няма да мога да присъствам на вечерята — съобщи тя, без да поглежда Роуз в очите.

Уендъл я изгледа през масата.

— Така ли? — той дори не се постара да прикрие неодобрението си с изненада.

— Изникна ми една делова среща в Лос Анджелис. Много е важна и не може да бъде отложена.

— Не си спомням да съм чувал за среща, която да не може да бъде отложена — подхвърли той с пресилена усмивка. — Някои от най-големите спонсори на партията ще бъдат на вечерята. Мъже, които вкараха и двамата от фамилия Буш в Белия дом. Те ще преценяват Дейвид. Ще го интервюират, особено заради онези героични събития във Флорида Кийс, за които още се говори. — Той избърса ъгълчето на устата си със салфетката. — И естествено всички ще искат да видят теб, Брук. Дейвид, мисля, че трябва да я убедиш да присъства — впи той очи настоятелно в сина си.

Брук не смееше да погледне годеника си.

— Срещата на Брук е много важна и ако се опита да я отложи, знаеш какви са онези от Холивуд — защити я Дейвид. — Малко да усетят, че не си особено заинтересован и пропускаш редкия си шанс. Нейната кариера също е важна.

Уендъл мълчаливо се захвана пак с тортата си със здраво стиснати устни. Брук пусна ръка надолу и докосна крака на Дейвид в знак на благодарност.

— Кафето ще се сервира в библиотеката — обяви Роуз.

Дейвид бе привлечен да разговаря с двете си братовчедки от Бостън и Брук излезе на чист въздух. Какво облекчение да остане сама. Напрежението в трапезарията направо я бе задушило.

Отиде до края на терасата и застана на върха на стълбите, които водеха към ливадите, заслушана в далечния рев на разбиващите се в скалите вълни и шумоленето на бриза в дърветата.

Тя дочу стъпки зад себе си и като се обърна, видя Робърт Билингтън, осветен в гръб от светлините на къщата.

— Бренди? — той ѝ предложи кристална чаша, една трета пълна с кехлибарена течност.

Брук го изгледа с подозрение. Носеше тъмносиньо сако със златни копчета, което го правеше да изглежда с около десет години по-възрастен. Усмивнат настрани, арогантно. Брук никога не го бе харесвала. Като студент в „Йейл“ бе претърпял ужасна катастрофа с кола, която експлодирала като огнено кълбо. Робърт имал късмет и се измъкнал жив, но все още носеше белези по целия си торс, които пропълзяваха нагоре към врата му изпод ризата като змийски езици.

Хората шушукаха, че заради този инцидент Робърт работел при баща си, вместо да гради политическа кариера. Но според Брук той просто имаше неприятен характер и му липсваха чарът и интелигентността, необходими за Капитолия.

— Как вървят приготовленията за сватбата? Флорида Кийс беше необичаен избор.

— Не толкова за зимна сватба. Освен това наистина искахме мястото да е свързано със семейството. Джуъл Кий е къщата на чичо ми. Ще бъде в тесен кръг. Знам, че се притеснявате за сигурността.

— Между другото — небрежно подхвърли той, преди да отпие от питието си, — разбирам, че Дейвид вече е повдигнал въпроса за предбрачен договор с теб.

Тя сви рамене. Не беше още, макар че го бе очаквала.

— Очевидно не е нито времето, нито мястото да говорим това, но вероятно адвокатите ни ще се срещнат следващата седмица, за да обсъдят предварителните условия.

— Ще кажа на нашата адвокатка да очаква обаждането.

Робърт постави чашата си на стената и пхна ръка в джоба си.

— Дочух разговора за вечерята в Хюстън. Голямо разочарование.

— Както Дейвид обясни, имам важна среща.

— С кого? — засмя се той снизходително. — С някой нахален двайсет и пет годишен служител?

Брук почувства, че страните ѝ пламват.

Робърт се приближи към нея.

— Брук, знам, че ти се иска да бъдеш добра в нещо. Човешко е. Моята съпруга обича да решава кой до кого да седне. Тя определя местата на ненадминато красиви маси в Ню Йорк. Не е нужно да бъде добра в каквото и да било, разбира се. Има си готвач, който приготвя храната, слуги и декоратори, които се грижат за къщата, но за нея разпределението на местата е много важно и те имат много голямо значение за нашето домакинство. Организираме отлични вечери. Онова, в което тя е добра, устройва и двама ни.

— Какво се опитваш да кажеш, Робърт?

— Дейвид няма нужда от жена с кариера, Брук. Изглеждай красива. Бъди в която си искаш класация на най-добре облечените. Но помни, че мястото ти е в съдружието.

— Мислех, че встъпвам в брак, а не в съдружие.

— Дейвид се нуждае от правилния тип жена, Брук.

— Ако не си забелязал, вече сме двацет и първи век. Хората се женят по любов, а не по сметка — напомни тя, като се опитваше да овладее тона си.

— Мисля, че това е малко наивно, при такива високи залози. — Робърт въздъхна и тънките му устни почти изчезнаха, като се загледа замислено в дърветата.

— С Дейвид сме щастливи, Робърт.

Лицето му остана безизразно. Брук се съмняваше, че Робърт въобще се интересува от щастието на Дейвид. Тя го погледна — бледолик, с белези по врата и черти на лицето, които силно напомняха на Дейвид, но бяха в диспропорция — по-голям нос, по-малки очи и устни, и й се стори невъзможно Робърт да не завижда на по-младия си и по-успешен брат.

— Тайната на успеха е в това да знаеш плюсовете и минусите си. Да имаш мъдростта и смелостта да изчакаш своя момент — най-сетне проговори Робърт. — Нашето семейство е дало шестима сенатори, четирима губернатори, двама държавни секретари и един вицепрезидент. Но вече две поколения нямаме висш политик. Баща ми е пожертвал шанса си, за да направи големите пари и сега иска да превърне това в сериозна сила. Тази златна възможност за семейството е Дейвид. Той е нашият шанс. Десетилетия наред чакахме някого с интелект и чар, за да извърви този път. В наши дни в политиката имиджът е всичко. Дейвид го има. Още от малък притежава дарбата да очарова хората. Изглежда добре, има широки контакти, отговорен е, богат е. Притежава стил и състояние. Непосредствен е. А пък заради смелата постъпка в Исламорада направо би могъл да мине за герой от Виетнам?

Той замълча и се втренчи в Брук.

— Дейвид е всичко това и много повече. Но има нужда от подходяща съпруга. Жена, която осъзнава, че най-голямата ѝ амбиция е да избута съпруга си колкото може по-високо.

Брук поклати глава. В стомаха ѝ се събра гневна топка, която щеше да избухне всеки момент. Независимо от предишните ѝ недоразумения с Дейвид, тя беше готова свирепо да защитава него и общото им бъдеще.

— Чии мечти са това, Робърт? Твоите? На баща ти? На Дейвид? Защото доколкото виждам, Дейвид е много щастлив в телевизията. Естествено засега. Ако той избере да влезе в политиката, ще го подкрепя безусловно. Моята кариера не пречи на нищо важно в момента.

— Разбира се, че така ще кажеш — присмя се той. — Ти не си жена, която разбира семейната мисия. Отговорност. Задължения. Тъкмо затова си редактор на детски книги в едно второстепенно издателство, вместо да даваш своя принос към намаляващото напоследък богатство на „Асгил козметикс“.

Очите ѝ се наляха със сълзи, но тя не би проронила нито една пред тази жалка отрепка.

— Защо мислиш, че Дейвид те избра, когато можеше да има всяка друга? — продължи Робърт и пристъпи по-близо към нея в тъмнината.

— Защото ме обича — тихо отговори тя и се задъха. Имаше ужасяващото усещане, че Робърт се кани брутално да я нарани.

— Избра те, защото си добър материал за съпруга. Сервилна. Не особено амбициозна. Готова да се откаже от работата си. Той знае за каква жена трябва да се ожени още от детството си.

В гърдите я прониза страх толкова остро, че не можеше да диша. Задъха се, сякаш изплуваше от дълбока вода.

Добър материал за съпруга! Какво имаше предвид? Че Дейвид не бе искрено влюбен в нея? Че тя беше подходящият тип жена, а не истинската жена. Неистово зарови в ума си да търси следи, че чувствата на Дейвид към нея не са фалшиви, нито наложени от обстоятелствата. Почувства, че кожата ѝ се вледенява от страх, сълзите ѝ щяха да потекат всеки миг и тя се опита да се овладее, поне докато остане сама.

— Всяка жена в Ню Йорк иска да се омъжи в семейство Билингтън. Но, разбира се, тази привилегия е запазена за много малко от тях. Не пропилявай шанса си.

Той направи още една крачка към нея и толкова се приближи, че тя видя как дъхът на двамата се сля помежду им.

— Ти си много красива жена. Мога да разбера какво е привлякло вниманието на Дейвид. Но лично аз мисля, че от теб би станало по-

добра любовница, отколкото съпруга. — Робърт вдигна ръка и я погали по бузата. Беше кратък жест, но зареден със секс.

Тя извърна лице, а той ѝ се усмихна и белите му зъби лъснаха в тъмнината.

— Не се безпокой. Аз предпочитам по-разкрепостени парчета — изсмя се той, като я гледаше със студен, нетрепващ поглед.

Без да се замисля, тя го удари през лицето. Робърт докосна зачервената си кожа и присви очи.

— Внимавай, Брук. Мога да причиня много неприятности.

Той тръгна към къщата.

Така ли? Е, аз също, процеди през стиснати устни Брук. Аз също.

31.

Паркланд, извънградското имение на семейство Асгил в Бедфорд — винаги красиво елитно кътче в щата Ню Йорк, в този ден, четвърти юли, излъчваше специално великолепие. На фона на гълъбовосиньото небе подредените в права линия дървета край пътя изглеждаха нереални. Лиз излезе от конюшните и тръгна към неоготическата къща с усмивка на лицето. Носеше бричове и жакет от туид, току-що се бе върнала от ободряваща дълга езда с коня си Дансър. Ролс-ройсът на майка ѝ бе паркиран по-напред на застланата с чакъл алея и се забелязваше оживление сред прислугата. Като сцена от „Великият Гетсби“, помисли си тя.

Заобиколи къщата и изтича енергично нагоре по мраморните стъпала, заредена с добро настроение. Обядът щеше да бъде сервиран на терасата, украсена подходящо за случая. Върху бялата покривка на масата бяха подредени кани с червен пунш, малки букетчета от макове, бели рози и син делфиниум. От това място Лиз виждаше градините, където Грег, градинарят на Паркланд, се бе навел, за да окастри един храст хибискус. Усмихна се малко по-широко.

Френските прозорци бяха отворени и Лиз завари там Мередит, седнала зад махагоновото бюро да прелиства една купчина листове.

— А, Лиз, ето те — изгледа я тя над половинките си очила. — Тъкмо преглеждах изрезките от вестниците, които Тес Гарет ми даде вчера. Трябва да призная, че върши сериозна работа.

— Така ли мислиш? — скептично промърмори Лиз, седна във фотьойла и опъна дългите си крака пред себе си. Чувстваше се неудобно при споменаването на Тес, защото я свързваше с епизода с Ръс Форд, но Лиз беше сигурна, че го е запазила в тайна от майка ѝ, иначе отдавна би го разбрала.

Мередит повдигна купчината.

— Да, корицата на „Вог“ със снимка на Брук се получи много добре, плюс някои интересни истории: двамата с Дейвид в благотворителната кухня в Сентрал Парк, където изглеждат толкова

влюбени. Знаеш ли, имах колебания за тази фотографка, приятелката на Тес, която тайно ги снима, но явно това работи. Има и една статия във „Форбс“ за Уилям и дори нещичко в „Уолстрийт джърнъл“, където описват Шон като филантроп — изсмя се тя. — Можеш ли да си представиш?

Въодушевлението на майка ѝ от работата на Тес подразни Лиз, но тя търпеливо изчака: дали Мередит щеше да коментира купищата положителни отзиви в пресата за „Скин Плюс“? Изглежда с очакване майка си и повдигна вежди. Мередит не каза нищо.

— Ще се преоблечеш ли за вечеря? — най-сетне попита тя. — Толкова се радвам, че доведе Рав. Изглежда много интелигентен млад мъж. Откъде, за бога, каза, че е той?

— Американец е, мамо.

— Хммм...

Мередит отклони поглед. Лиз не искаше и да знае за какво намекуваше. Дали не долавяше расистки подтекст? Може би индийският произход на Рав не отговаряше на идеала на списание „Уасп“ или на тесногръдите разбирания на застаряващите ѝ приятелки от Горен Ийст Сайд?

Притрябвало ми е твоето одобрение, изсумтя наум Лиз. Всъщност беше доволна, че присъствието на Рав на обяда по случай националния празник бе предизвикало реакция. Тя харесваше Рав. Беше представителен, щедър, общителен и добър в леглото. Какво още можеше да се иска от един мъж?

— Видя ли, че „Тайм“ ме е поставил в „Първите четирийсет под четирийсет“? — подхвърли Лиз непринудено, като се чудеше дали Тес е успяла да включи и това събитие сред изрезките.

— Да, чух за това — усмихна се Мередит и повдигна едната си вежда. — Не съм изненадана, разбира се. Представянето на „Скин Плюс“ бе едно от най-вълнуващите, които съм виждала през всичките си години в тази индустрия.

Това комплимент ли беше? Лиз присви очи, за да погледне майка си. Мили боже. Тя почти повярва, че е така.

Вратата на библиотеката леко изскърца и се появи Уилям с чаша червен пунш.

— Само се чудех дали идвате на обяда? — попита той, като забеляза смръщването на Лиз. — Прекъсвам ли нещо?

— Не, не, сега ще дойдем — Мередит се изправи. — Тъкмо обсъждахме „Скин Плюс“.

Уилям погледна майка си, после Лиз.

— Значи си й казала?

Мередит леко се притесни и посегна към дръжката на вратата.

— Хайде първо да се нахраним.

Лиз пристъпи напред и сложи ръката си на вратата.

— Да ми кажеш какво? — извиси остро глас тя.

— Не сега, скъпа — бързо отговори Мередит. — Чакат ни на терасата. Оттук помирисвам шунката, а знаеш, че Поли я прави изключително.

Лиз затвори вратата, после се обърна към тях със стиснати устни. — Какво имате да ми казвате вие, двамата? — попита по-настоятелно тя, а в гърдите ѝ се надигаше страх.

— Лиз, моля те. Празник е.

Лиз се обърна към Уилям, който сякаш се смали под погледа ѝ.

— Е? — очите ѝ го пронизваха. — Може би ти ще ми кажеш.

Уилям прокара пръсти през косата си.

— Решихме, че трябва да знаеш преди следващия съвет на борда, че имаме намерение да спрем „Нечърал Глоу“.

Макар че беше подготвена за неприятно изявление, Лиз остана шокирана.

— Както разбирам, всички онези предложения, които направих за спасяването му от малоумниците в маркетинга — гневеше се Лиз, — не са били направени?

— Мама и аз мислим, че ще е най-добре за фирмата, ако намалим загубите.

— Това решение трябва да идва от борда, Уилям — напомни Лиз. Тя, разбира се, знаеше, че Уилям и Мередит притежават по-голямата част от гласовете и всъщност можеха да направят каквото си искат.

— Лиз, решението вече е взето — намеси се Мередит. — Правим грешки и трябва да ги приемем.

Лиз кимна.

— Пускането на „Нечърал Глоу“ струваше сто милиона долара. Това е скъпа грешка. В повечето фирми, това би повдигнало въпроса за ръководството — добави тя и погледна право към Уилям.

— Стига, Лиз — каза Мередит. — Сега трябва да гледаме напред, а не да се връщаме назад. Трябва да направим дългосрочна програма за развитието на фирмата, за промените в бранша и мястото ни в него.

Лиз не откъсваше поглед от брат си.

— Което означава?

Уилям седна на шезлонга до прозореца.

— Лиз, опитахме се да вдигнем фирмата и имяхме известен успех. Но е факт, че преди пет години имяхме продажби от почти милиард долара. Днес са четиристотин милиона.

— Знам цифрите — озъби се тя.

Уилям стана отново и започна да се разхожда из стаята, докато Мередит говореше. Лиз имаше чувството, че ще я нападнат от две страни.

— Не е нужно да ти напомням, че фирмата е затънала в дългове — обясни Мередит. — Пускането на „Скин Плюс“ ни струваше цяло състояние. За по-дългосрочно развитие са нужни още средства. И най-добрият начин да ги получим, е като продадем дял от фирмата.

— Какъв дял? — стомахът ѝ се преобърна от лошо предчувствие. — Колко? — изкрещя тя.

Уилям и Мередит замълчаха, но думите бяха излишни. Лиз знаеше точно колко. Мажоритарния дял. Тези идиоти щяха да изгубят управлението на фамилната фирма, вместо да приемат неуспеха си. Вместо да прехвърлят юздите на нея, да ѝ позволят да вдигне фирмата на крака, предпочитаха да се обърнат и да умрат.

— Бруно Харис души наоколо от дълго време — обади се Уилям. — Мисля, че трябва да говорим с него.

Бруно Харис беше известен корпоративен играч, спекулант от Манхатън. Фирмата му „Канопъс капитал“ беше известна с това, че изкупуваше закъсали фирми, доразбиваше ги и ги препродаваше на печалба.

— Харис знае, че „Асгил“ е силна марка и че парфюмерийният отдел върви добре. Каза ми, че „Балм“ може да стане марка за много милиарди като „Олей Бюти Флуид“. Ще предложи на събранието на борда да започнем преговори за продажба на акции.

Лиз направи бърза сметка в главата си. По правило продажните цени на козметичните фирми вървяха един до два пъти от стойността на търговския оборот. Тя предвиди, че ще е по-скоро един, а не два

пъти, тъй като „Асгил“ залязваше, беше затънала в дългове и някой като Харис би се възползвал от това. Ако продадяха петдесет и един процента от акциите, това щеше да възлезе на двеста милиона долара, което означаваше само десет милиона за нейния дял. С тях дори не можеше да си купи къща на брега в Хемптън! Лиз направи усилие да овладее гнева си и се обърна към майка си:

— Ние сме семейна фирма — гласът ѝ се снижи до шепот — и тя трябва да остане в семейството и да се развива от следващите поколения. Има два начина това да стане.

Мередит поклати тъжно глава.

— Разбира се, че е семейна фирма, Лиз, и никой не е по-решен да я запази от нас — заяви тя. — Като Уилям казва мажоритарна продажба, ние имаме предвид нещо повече от прегрупиране.

Думата „ние“ подпали Лиз. Какво бяха забъркали тя и Уилям?

— Прегрупиране?

— И двамата знаем, че „Скин Плюс“ има огромен потенциал.

Лизobleщи очи. Гледаше ги невярващо. Това не можеше да се случва. Не е възможно да са сериозни? Наистина ли смятаха да ѝ отмъкнат бизнеса?

— Искаме да отделим „Скин Плюс“ — обясни Уилям, като избягваше погледа ѝ. — Харис не я иска особено, защото ако се включи в сделката, прекалено ще качи цената. Така че нашият план е да му продадем целия бизнес и да използваме капитала за агресивно разширяване на „Скин Плюс“. Предвиждаме разширяване в международен план до дванайсет месеца. Това ще стане нашата платформа за по-съвременна, по-стабилна семейна фирма.

Лиз бе толкова шокирана от обрата в събитията, че не можеше да говори. Тя отвори уста, но не произведе звук. Необезпокояван, Уилям продължи:

— Козметичната индустрия не е универсална марка вече, Лиз. Бъдещето принадлежи на стратегии, насочени към правилните ниши — обясни той, сякаш тя можеше наистина да повярва, че неговият план се състои точно в това. Доповръща ѝ се от неговата непочтеност и малодушие.

— Само помисли — въодушевено продължи той. — Бихме могли да си купим други марки от това ниво — по-ефективни, по-престижни. Марки, които биха съответствали по-добре на нашата идентичност.

Бихме могли да направим лицензионни сделки с модни къщи и наистина да достигнем до китайските и индийските пазари.

Но „Скин Плюс“ е моя, искаше да крещи Лиз. Аз я създадох, а сега вие я обявявате за своя, за да спасявате задника си.

— Това е перфектният момент да се насочим към по-богатите клиенти — включи се и Мередит, която изглеждаше по-ведра сега, след като бяха обявили плана си. — Сватбата на Брук ни осигури безплатна реклама на фирмата за милиони долари.

Лиз погледна през прозореца, мислите ѝ бушуваха. Грег, градинарят, вече си беше свалил ризата, но голите му гърди въобще не докоснаха съзнанието ѝ.

— Какво има, Елизабет? — попита Мередит, обезпокоена от мълчанието на дъщеря си. — Не си ли съгласна?

Лиз вече не можеше да търпи.

— Разбира се, че съм съгласна! — изсъска тя. — Това е моята стратегия. Аз съм тази, която създаде луксозната марка на „Асгил“. Аз изградих „Скин Плюс“ от нищото и сега вие ми предлагате да ми я отнемете, за да покриете неговите провали — тя вече крещеше и презрително посочи към Уилям.

— Елизабет, това е фамилна фирма — каза Мередит.

— А аз съм единственият човек от фирмата с успех в тази работа — викна Лиз. — Посветих последните десет години и таланта си да я вдигна на крака и сега аз съм единствената, която карате да страда!

Мередит ѝ отправи предупредителен поглед.

— Внимавай, Лиз — тихо произнесе тя. — Не бих казала, нито направила нищо глупаво.

Тя се вторачи в майка си.

О, аз дори не съм започнала, беснееше Лиз. Ще ми платиш за това, и двамата ще ми платите за това.

Яростта ѝ не бе замъглила инстинктите ѝ все пак, а тя беше достатъчно опитна в бизнеса и знаеше, че нападението е най-добрата защита, когато си имаш работа с инатлив, късоглед враг. Нямаше никакво съмнение, че семейството вече се е превърнало в неин враг. Явно не ѝ бяха оставили избор по една проста причина. Обаче планът на Мередит и Уилям не успяваше да фиксира истинския проблем — самите те. Стратегията, която бяха избрали, беше много стабилна. Но причината „Скин Плюс“ да успее не беше заради това, че е търсен

продукт и луксозна марка, беше успяла заради нея — заради Лиз Асгил с нейната визия, с усилената ѝ работа и таланта ѝ. Майка ѝ явно имаше намерение да създаде съвсем различна, реструктурирана фирма със старото ръководство. Това беше фаталната ѝ грешка. Тя просто не познаваше децата си. Продължаваше да мисли, че Уилям въпреки повтаряните грешки и неумелото ръководство е в състояние да управлява фирмата. А тя? Майка ѝ май наистина нямаше представа на какво беше способна? Лиз прикова поглед в майка си и едва доловима усмивка се появи на устните ѝ.

— Е, какво мислиш? — нервно попита Уилям, като с поглед потърси подкрепа от майка си. — Съгласна ли си с плана? Ако е така, ще си запиша в тефтера да уредя среща с Бруно Харис веднага щом се върна в офиса.

Известно време Лиз не каза нищо: тя като че ли не ги чу. Уилям и Мередит си размениха тревожни погледи.

— Лиз?

Тя изгледа Уилям, после само кимна и отиде до прозореца. В далечината видя един стар дъб на малка тревиста поляна, която стигаше до реката. Обикновено сядаше там и мислеше. Този следобед щеше да отиде. Дойде време да направи собствен план.

32.

След пристигането на Тес в Ню Йорк бе станало традиция веднъж седмично да се вижда с Брук. Макар че първата им среща приличаше повече на военен съвет, постепенно Брук бе започнала да харесва тези малки съвещания, които провеждаха на обяд или на чашка в апартамента ѝ. Колкото и да беше против Тес Гарет, защото си представяше, че тя ще се държи агресивно и недискретно като повечето журналисти от таблоидите, които бе срещала, за своя изненада Брук откри, че хубавата англичанка беше пряма, но уважаваше личното ѝ пространство. На пръв поглед срещите им бяха по работа — коя медия е поканена или отхвърлена, кой случай е изопачен или потулен, на кое събитие Тес ѝ препоръчваше да присъства. Но често наред с това се впускаха в дълги женски приказки и много се забавляваха.

Интеркомът ѝ звънна точно, когато обличаше любимия си кашмирен екип за джогинг. Реши, че Тес е подранила, и се притесни, че не ѝ остана време да изсуши косата си, после се засмя на себе си. Та това е просто Тес, напомни си тя. Явно доста се беше изнервила от това постоянно внимание. Натисна бутона за входната врата и отиде да си сипе чаша изстудено вино от хладилника.

— Здравей. Извинявай, че малко подраних — задъхана, Тес се промуши през вратата с няколко плика и папки, които стовари на италианската маса за хранене.

— Не се безпокой — усмихна се Брук и ѝ подаде чаша вино. Стори ѝ се, че има нужда от това. Беше дочула, че се е разделила с красивия си приятел в Англия. Тес отпи голяма глътка от питието си.

— Евтиничко — подхвърли тя. Брук я погледна притеснена и видя усмивка на лицето ѝ.

— Шегувам се — усмихна се Тес. — Съжалявам, английско чувство за хумор. Това е най-хубавият совиньон, който някога съм опитвала. Брук, имаш най-хубавото вино, най-хубавите дрехи, най-хубавото гадже. Мразя те.

Брук си помисли, че така нареченото английско чувство за хумор прилича на коктейл от сарказъм, полуистини и ирония, но беше прекалено възпитана, за да го каже.

— Не би трябвало да пия — въздъхна Брук, докато се настаняваше зад масата. — Току-що имах наказателен сеанс с личния си треньор. Май ще изглеждам като бухнало тесто над бюстието на роклята си, ако не сваля още един процент мазнини.

— Имаш ли му доверие? — полюбопитства Тес.

— На треньора ли? Постига добри резултати с други момичета.

— Нямам предвид това — сериозно попита Тес. — Може ли да му се вярва, че ще е дискретен? Искам да кажа, ако вече знае, може да изтече информация за сватбения ти тоалет.

Брук усети, че се изчервява. Не се бе сетила за това.

— Съжалявам, не помислих.

Тес ѝ се усмихна.

— Не ставай глупава. Явно ставам циничен параноик, но пък нали това ми е работата.

— Ще трябва да обсъдим пътуването ми до Ел Ей следващата седмица — напомни Брук, леко разочарована, че трябва да минават веднага на служебни въпроси. — Знам, че папараците там са особено нападателни, макар че отивам съвсем набързо до студиото и после вкъщи.

Тес вече ровеше в коженото си куфарче.

— Първо, трябва да видиш това.

От безизразната физиономия и равния тон на Тес Брук долови затишие пред буря.

— Получих това от мой човек в таблоидите. Правена е от папарак от „Сплеш Пикчърс“, една от най-големите фотоагенции. Оставаше само да получи марката на самото, с което си облечена, за да пуснат снимката в модните страници.

Брук смръщи вежди. Не намираше никаква причина за безпокойството, освен ако не е направила някой непредвиден моден гаф. Тогава Тес ѝ подаде фотокопието и сърцето на Брук слезе в петите ѝ. На снимката бяха тя и Мат Палмър. След пътуването им до Амиш, Мат ѝ се бе обаждал няколко пъти с предложения да се срещнат на питие или да отидат на кино. Повечето пъти му бе отказвала — напоследък не ѝ стигаше време за такива неща като приятелите, но

предишната седмица Мат се беше обадил точно след като беше отпаднала една уговорка за обяд. Така двамата се срещнаха на италианска паста в ресторанта „При Луиджи“, в сепарето, където бяха разговаряли преди няколко месеца. Той ѝ разказа една смешна история за млад мъж, който бил докаран в спешното отделение с чуждо тяло в себе си, което се оказало кукла Барби, а пък тя сподели за проблемите в Нюпорт и предстоящото си пътуване до Лос Анджелис. Беше съвсем нормална приятелска среща, въпреки това Брук се чувстваше много засрамена от снимката. Беше с лошо качество, но ясно се виждаше, че излизат от ресторанта. Мат носеше тъмни очила и бе навел главата си, така че под този ъгъл много приличаше на Дейвид, което я изненада. Не беше забелязала приликата преди. Брук мълчеше и чакаше Тес да заговори първа.

— За щастие, не е сериозно, Брук — успокои я тя, — защото мислят, че това е Дейвид.

Брук се бе вторачила притеснена в снимката и не бе прочела текста отдолу — стандартна практика на агенциите на папараците, който гласеше: „Брук Асгил и Дейвид Билингтън на пазар“.

Брук усети, че страните ѝ поруменияха.

— Това е Мат Палмър — каза тя възможно най-естествено.

— Така ли? — вдигна високо вежди Тес, почуквайки по снимката. — Забравила си да споменеш, че е толкова хубав.

Брук веднага спря да ѝ се възхищава колко добър пиар е. Проницателна, прецизна и обсебена от детайлите като добър детектив, тя беше точно типът жена, който всеки би искал в екипа си, освен когато се опитваше да те излови. Брук настръхна при този намек — тя нямаше какво да крие.

— Той е просто приятел, Тес.

— Сигурна ли си, Брук? — впи очи в нея тя. — Защото трябва да си откровена с мен. Да не би и двамата да се преструвате само на добри приятели, а всъщност да ви се иска да се хвърлите в обятията си?

— Разбира се, че не искаме да се хвърляме в обятията си.

В съзнанието ѝ обаче изплува един смущаващ спомен.

Беше толкова смътен, че се чудеше дали не е било сън. С Мат бяха в някакъв клуб след последните изпити и тя доста се беше понапила. Музиката свиреше високо, те танцуваха плътно един до

друг, смееха се, дочуваха дрънченето на бирени бутилки и тогава той се наведе към нея и ѝ каза: „Мисля, че трябва да се приберем заедно“. Или поне си мислеше, че той бе казал това, заглушаван от басите. Тя не му обърна внимание и се направи, че не го чу, и той разбра посланието.

Беше пламнала от притеснение.

— Познаваме се от дълго време, а той наистина е добър слушател.

Тес завъртя очи.

— Стига, Брук. Обикновено малкото камъче преобръща колата.

— Тази снимка е направена, когато се срещнахме, за обяд. Бяхме на обществено място, не сме се крили и не съм ти го казала, защото, ами, не е важно. Няма нужда да търсим проблеми, когато няма скандал, не е ли така?

Тес я изгледа изпитателно:

— Сигурна ли си?

— Да. Сигурна съм — отговори тя и кожата ѝ настръхна.

— Добре тогава. Знам, че ти е трудно да даваш отчет за приятелствата си, да внимаваш с кого се срещаш и съжалявам, че трябва да те разпитвам. Но поне знаеш, че те пазя и че това не е завинаги.

— Как да не е? — примирено попита Брук. — Нали за това съм се подписала. Да бъда следена цял живот.

Тес не можеше да не се съгласи. Брук пресуши чашата.

— Харесва ми, че никой не знае за Мат — промълви тя. — Радвам се, че това е мъничка част от моя живот, която е затворена зона, само моя.

Тес поклати глава.

— Искаше ми се да ти кажа, че няма проблем да имаш такива приятели, но правилата са различни за хора като теб. Само, моля те, бъди внимателна.

— И какво ще правим с това?

— Постъпила си умно, като си се видяла с Мат на обществено място — заяви Тес. — Мисля, че трябва да го направиш отново на някое важно място, където да го снимат с теб и Дейвид, за да изглежда сякаш всички сте приятели. Всъщност, гледай да го запознаеш с Дейвид.

Тес погледна Брук.

— И Брук, ако Мат наистина е просто добър приятел — каза тя, — тогава непременно трябва да го направиш.

През прозореца на таксито Тес се взираше в размитите от скоростта сгради на Манхатън. Оказа се, че умната и почтена Брук Асгил можеше да се държи невероятно глупаво. Е, добре, може би всичко беше открито и невинно, но докторът изглеждаше страхотно! Някои момичета явно имат късмет във всичко. Тя се усмихна и реши непременно да поръча на Джема да наблюдава Мат Палмър. Таксито спря на Пери стрийт. С влизането в апартамента си Тес отиде направо до хладилника, за да види какво може да скалпи за ядене. Вярно беше онова, което казваха за нюйоркчани, че се изхранват от доставки по домовете, но тази вечер не можеше да чака. Намери половин бурканче италиански сос с босилек, който обърка със сварени макарони. Изнесе ги на терасата заедно с чаша вино и голяма купчина списания. Беше топла нощ, отдалече долитаха слабите звуци на хип-хопа, подсвирването на таксито и полицейски сирени — Ню Йорк в действие.

— Хей, не знаех, че ще се върнеш толкова рано.

Тес не се подразни от Джема, която изникна отвътре. Наслаждаваше се на усамотението си, което беше рядкост, но въпреки че делиха един апартамент, рядко срещаше приятелката си. Джема работеше дори повече от нея, промъкваше се в елегантни барове и ресторанти в града, за да прави снимки, които можеше да продаде в Англия.

— Осем часът е — уточни Тес. — Ти си тази, която работи до три сутринта.

— Е, днес хората не излизат — обясни Джема и кацна на малкия дървен стол точно срещу Тес. — Нощта е спокойна — никакви тържества, никакви откривания, какво облекчение, ако трябва да призная. А как беше твоят ден? — попита тя и се пресегна да си вземе едно макаронче от купата на Тес.

— О, както обикновено — въздъхна Тес. — Изтощителен. Знаеш ли, че Дом има нахалството да ми се обади пак днес?

— Какво каза?

— Така и не вдигнах телефона. Но ми е оставил четири съобщения тази седмица с молба да поговорим.

Тес понечи да си вземе от макароните, после остави вилицата си. Изведнъж гладът ѝ мина. През седмицата след раздялата им бе получила дълъг имейл от него, който започваше с извинителен тон, но завършваше студено с предложение да обявят за продажба апартамента им в Батърсий. Тя не се нуждаеше от пари, нито ѝ трябваше апартаментът, не и сега. Нито пък я измъчваше ревност, като си представяше как той живее в голямата си къща в Холанд Парк заедно с Тамара. Според нея той искаше да продаде апартамента, за да може да е на нивото на новите си, богати, специални приятели: пътешествия до Мъстик и вечери в „Киприани“ не можеха да си позволяват средна ръка представители на медиите. Е, няма да ти помогна в малкото ти снобско приключение. По-скоро бих подпалила този апартамент, закани се тя, изненадана от собствения си гняв.

— Мислиш ли, че иска да се върне при теб? — Джема разсеяно започна да си играе с наниз лампички, увити около парапета.

— О, може само да си мечтае.

— На това му се казва силен дух — усмихна се Джема. — Метни ми едно списание.

Двете заразливяха голямата купчина публикации, донесени от Тес. Повечето бяха английски издания, които четеше заради работата си, но, от друга страна, я успокояваха, защото бяха искрица от дома.

— Виждала ли си тази снимка на Шон с някаква руса красавица? — попита Джема и ѝ показа светската хроника на „Татлър“.

— Хмм. Да. Новата му приятелка Анабел Колторп.

— Знаеш ли, мисля, че е готин — подметна Джема. — Във всеки случай по-готин от Дейвид Билингтън. Знам, че Дейвид е класически хубавец, но нещо у Шон подсказва, че е много палав в леглото.

— Уф. Нямахте да го кажеш, ако го беше виждала.

— Кого би си избрала?

Тес прелисти следващата страница, без да отговори. Хич не ѝ беше до въпроси от типа намира ли Шон Асгил за привлекателен. Дори не беше разговаряла с него след онзи епизод в Лондон, където я бе унижил, за да се забавлява. Тя вдигна поглед и забеляза, че Джема още чака отговор.

— Какво? — въздъхна тя. — Какъв беше въпросът?

— На кой от двамата би скочила? Ако трябва да избираш, имам предвид.

— Джем, аз работя за тях.

— И какво от това? — изкиска се Джема. — Заради това ще е още по-въълнуващо. Аз бих избрала Шон.

Тес замълча.

— Какво има? — внезапно запита Джема. — О, боже! Да не би семейство Асгил да ни подслушва? Ще ни уволнят ли заради мен?

Но Тес не я чуваше. Цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху „Хелоу“, което бе отворила току-що. В средата на страницата с новини имаше голяма снимка на Дом и Тамара с текст „Известна красавица се омъжва“. Опита се да си поеме въздух, но кислородът не можа да достигне до дробовете ѝ. Почувства се като удавница.

— Тес? Какво става?

Най-после Тес вдиша дълбоко на пресекулки.

— Ето защо се е опитвал да се свърже с мен — прошепна тя с пресъхнало гърло.

Тес подаде списанието на Джема с треперещи ръце.

— Погледни!

Джема зяпна смаяна и после веднага я обзе гняв.

— Мамка му и змия — процеди тя. — Това списание е било дадено за печат преди повече от седмица. Трябва да ѝ е предложил веднага след като сте скъсали.

Тес кимна сковано.

— Мога да пресметна — произнесе тя с равен глас.

Нервно пресуши чашата си. Джема се приближи към нея и я прегърна през рамената и Тес се разтресе.

— Аз съм идиотка — прошепна тя. — Скапана идиотка.

— Не, не си — тихо я убеждаваше Джема. — Той е идиотът.

Тес дишаше тежко и търкаше очите си с вътрешната страна на дланите си. Не плачеше. Тя никога не плачеше, нямаше да го направи и сега.

— Знаеш ли какво най-много ме разстройва? Бяхме заедно девет години. Пропиях за него почти една трета от живота си.

— Не е било загуба, мила — философски заключи Джема. — Такъв е животът — влюбваш се и край.

Тес удари с юмрук по масата.

— Толкова е нечестно, Джем! Десет години си скъсвах задника от работа и докъде се докарах? Той просто се появява на тържество, на което съм молила да го поканят, и си заминава с годеница милионерка, а аз съм се забутала тук в чужд апартамент сам-самичка и прекарвам почивните си дни в компанията на едно дванайсетгодишно момче.

— О, така значи! — престори се на разгневена Джема. — Джак ме е заменил за знаменитост?

Но на Тес не ѝ беше до шеги.

— Всъщност, не знам защо съм толкова ядосана — продължи тя. — Дали защото е толкова повърхностен, меркантилен плъх и не съм го усетила по-рано? Или защото се е влюбил толкова бързо в друга? Или...

— Какво, скъпа?

— ... защото не пожела да се ожени за мен.

Усети, че устната ѝ затрепери на последната дума и гневът отстъпи на самосъжалението. Тес си спомни как бе реагирала на смъртта на баща си и как бе открила, че тъгата можеше да бъде егоистично чувство. Мъката от загубата на близък човек често се бъркаше с всеобща неправда: Защо се случи на мен? Защо не направих нещо? Защо не успях да му кажа всичко, което мислех? В крайна сметка всичко това бяха пропилені емоции. Станалото — станало. Времето не можеше да бъде върнато назад. Същото важеше и при приключване на някакви отношения. Тя тъжно погледна Джема.

— Знаеш ли, че през първата година от връзката ни бях сложила снимката му на екрана на компютъра си?

Колко патетично! Така си напомнях, че е реален. Не можех да повярвам, че някой като мен излиза с такъв красавец.

— О, Тес, не ставай глупава. Знаеш, че си изключителна. И трябва да ти призная, че Дом никога не ми е харесвал.

Тес се зачуди за миг дали Дом наистина ѝ бе харесвал толкова. Не съвсем, поне не от дълго време. През изминалата година я бе дразнил за най-дребните неща. Безкрайното му висене пред огледалото преди да излезе, компетентното му класиране на „най-хубавите места по света“, парадирването с познанствата си с известни хора — всичко това я бе карало да скърца със зъби. Може би отдавна бяха започнали да се отчуждават, да се разлюбват. Но не я болеше заради тази истина, а заради това, че не бе предприела нещо по-рано. Не, най-много я

измъчваше, че някой, когото обичаше, бе предпочел друга. Като го гледаше как се усмихва от страницата на списанието, се почувства ужасно несигурна и безпомощна. Под успехите в кариерата и амбициите ѝ дремеха стари рани, които сега се отвориха отново.

— Ако не бях приела тази работа, нямаше да отидем на презентацията на Асгил и той нямаше да познава Тамара — започна Тес.

— Хайде, престани! — отсече Джема. — Ти не си жертва, Тес. Ти си силна, красива, умна и няма да седиш тук и да хленчиш.

Тя дръпна Тес за ръката и я повлече по коридора.

— Сега влизай в тази спалня и се издокарай — строго ѝ заповяда тя. — Има страхотен салса бар в Ийст Вилидж. Отиваме там, пием маргарити, намираме си двама разгорещени мъжкар и танцуваме, докато ни изхвърлят.

Тес неволно се разсмя.

— Добре. Но, ако не възразяваш, ще пропусна мъжете и ще се придържам към маргаритите.

33.

Панорамният бар на хотел „Клифтън“ бе надминал „Гансевоорг“ като най-популярното заведение в Манхатън и въпреки лошото си настроение Лиз беше впечатлена от гледката. Пред нея се издигаше Емпайър Стейт Билдинг като гигантска платинена ракета, осветена в синьо, червено и сребристо, а светлините на Манхатън трепкаха като оазис в мараията на пустинята. В бара лицата на множеството посетители изглеждаха златисти от ветроупорните фенери на бара и по стените. Беше уютно и в същото време изискано — подходящо място за тазвечерното събитие — коктейл на фирмите от Уолстрийт, организирано от финансовото списание „Фънд“. Лиз беше поканена от Рав и като се огледа, остана изненадана колко малко жени присъстват на такива места. Може би причина за това бе, че много малко жени заемаха висши постове на Уолстрийт. Ако не си в мъжкия клуб, губиш. Рав се приближи с две чаши, извинително усмихнат.

— Извинявай — каза той и я целуна по устните, като ѝ подаде чашата с мартини.

— За какво? — попита тя.

— Че те оставих сама толкова дълго.

Лиз почти се трогна от вниманието му, макар да подозираше, че поведението му на първокласен кавалер бе за пред присъстващите, повечето от които, забеляза Лиз, я оглеждаха внимателно. Нищо чудно, помисли си тя. Знаеше, че изглежда забележително в шоколадовокафявата си, прилепнала по тялото рокля на „Гучи“, която подчертаваше тънката ѝ талия и стегнат бюст.

— Не се притеснявай, мога да се грижа за себе си — заяви тя с добре премерени сдържаност и сексапил. Рав я прониза с черните си очи, преди да заговори.

— Току-що разговарях с някои от момчетата от „Петерсенс“ — той посочи с палец към групата служители на инвестиционната банка на бара. Тя погледна отегчено часовника си. Вече бе преценила, че приятелите на Рав стояха доста надолу в нейната класация. В седем

сутринта имаше среща с Енрике в „Скин Плюс“ и искаше да си легне рано.

— Няколко от тях са наели една хижа в Аспен за Коледа — продължи Рав. — Искат да знаят дали ще отида.

— Звучи интересно — сви рамене Лиз. — Какъв е проблемът?

— Става дума за Коледа и Нова Година.

Лиз се усмихна на явната непохватност на Рав.

— Това да не би да е заобиколен начин да ме питаш дали си поканен на сватбата на Брук и Дейвид? — подкачи го тя.

— О, не, не знаех, че ще се състои по празниците — запелтечи той.

— Не те бива да лъжеш, скъпи — усмихна се тя и го докосна по брадата. — Всички таблоиди знаят, че ще е на Бъдни вечер, а пък аз съм те виждала да четеш тези чаршафи.

Докато го наблюдаваше как ѝ се усмихна като малко дете, уловено да бърка в буркана със сладки, Лиз си даде сметка, че Рав би могъл да я придружи на сватбата на Брук. Той я разсмиваше понякога и макар да не я бе представил на нито една важна личност, бе разнообразил лятото ѝ. През уикендите я водеше на купони в Хемптън; беше доста добър спаринг-партньор на тенис и беше щедър. И въпреки че обикновено предпочиташе по-възрастни мъже, Лиз намираше, че обаянието на младия мъж — особено на някого, захласнат по сексапила ѝ — идва от неговата пламенност.

Погледът ѝ се зарея из тълпата и срещна познато лице.

— Не вярвам на очите си — възкликна тя. — Ленард е тук.

Тя се отправи към него, но вместо да го прегърне, го посрещна с предизвикателен поглед:

— Какво, за бога, правиш тук? — попита тя.

— Не само ти имаш приятели на Уолстрийт — отговори Ленард с крива усмивка. — Не че мястото ми е тук. Явно bankerството непрекъснато се подмладява.

Той си взе коктейл от един минаващ край тях сервитьор и заразглежда пурпурната смес с любопитство. Лиз го наблюдаваше. Тя разговаряше с Ленард за първи път от събранието на борда на „Асгил“ предния ден, когато планът на Уилям и Мередит да продадат „Асгил козметикс“ бе официално одобрен. Тя беше наясно, че трябва много да

внимава — Ленард не беше глупак, а пък и имаше много приятели и съмишленици във фирмата и извън нея.

— Лиз, искам да знаеш, че уважавам мнението ти и знам колко много означава за теб семейният бизнес — Ленард започна с премълчаното.

— И заради това ме предаде на заседанието на борда? — попита Лиз спокойно, но дръзко. Предишната седмица бе обмислила възможните варианти и дори тайно се бе консултирала с адвокат за намерението си да осъди семейството. Беше останала разочарована: посъветваха я да не предприема директни съдебни действия, докато не опита всички останали възможности. На първо място да се опита да убеди борда да не продава. За продажба на фирмата беше необходимо единодушие и това веднага я бе подтикнало да си избере трима членове на борда, които биха изслушали аргументите ѝ: заведе ги в най-добрия ресторант в града и горещо ги призова да не одобряват продажбата. Въпреки това усещаше, че това няма да е достатъчно. Знаеше, че дори онези, които бяха готови да я изслушат, не я харесваха особено. Очевидно защо — многократно Лиз им бе натяквала за недостатъците им. Тя приемаше за крайно несправедливо да я наказват само защото бе единственият глас в борда, който казва каквото мисли и прави смели предложения, дори с цената на разклатено статукво. Те мислеха, че е кучка, а тя — че са мухльовци.

Единствен Ленард се бе изказал против предложението за продажба. Лиз се зарадва: винаги е била по-близка с чичо си, отколкото с майка си и макар да се дразнеше от склонността му да пази неутралитет, поне уважаваше способностите ѝ. Затова побесня, когато той се огъна под мощта на пълния с неодобрение поглед на Мередит и гласува за продажбата. Останала без съюзници, Лиз също бе принудена да гласува с „да“, защото прецени, че в противен случай майка ѝ с мажоритарния си глас щеше да я отстрани от борда.

Боже, мразя семейството си, внезапно си помисли тя и сви ръцете си в юмруци.

— Гневът е лош съветник, Лиз — промълви Ленард, забелязал жеста ѝ.

— Не съм разгневена. Само разочарована — отговори тя възможно най-сдържано. — Макар че бях сигурна, че ще се държите като стадо овце, водени от Мередит, както винаги.

— Решението ми беше продиктувано от дългосрочната перспектива на фирмата — обясни Ленард. — И ти ще имаш своя шанс.

— И кога ще стане това? — сопна му се тя.

Той мълчаливо я изгледа, на слабата светлина лицето му изглеждаше бледо.

— Мередит няма да е вечно председател на борда, Лиз.

Тя извъртя очи. Хайде де! Майка ѝ още нямаше седемдесет и беше силна като кон. Можеше да остане още десет години поне, като се явяваше само на заседанията и я докарваха на инвалидна количка за разни събития. Есте Лаудер стоя начело на фирмата си, докато навърши деветдесет години. Освен това при управлението на Мередит и Уилям „Асгил“ сигурно щеше да изчезне след три години, а не след трийсет. Тази мисъл я плашеше и прогони съня ѝ. Ако нямаше работата си, бизнеса, какво би ѝ останало? Перспективата на четирийсетте години — без бизнес, без сериозна връзка, без семейство — докъде щеше да стигне така? Можеше да започне отново, разбира се, но ако семейството ѝ заровеше марката им, с това си отиваше и нейната репутация. Щеше да е много трудно да намери поддръжници.

„Гневът е лош съветник“, бе казал Ленард. Но това беше единственото, с което разполагаше тя. За нея бе непоносима мисълта, че малката Брук с очи на сърна щеше да получи всичко, а тя нищо, освен живот в сянка. Не че Лиз би си пожелала такъв живот — за нея това беше адът.

Тя искаше шанс да докаже колко е добра. Но точно сега разбираше, че е безсмислено да се заяжда с Ленард. Беше се позовала на разума, но това не помогна. Сега щеше да опита с нещо по-ефикасно.

— Когато тази сделка приключи, Лиз — продължи Ленард, — ще говоря с Мередит да ти отреди по-важна роля във фирмата. Ще ѝ предложи да те направи главен мениджър. Всъщност, ще бъдеш заместник — главен мениджър, макар да подозирам, че не би ти харесвало да бъдеш „заместник“ на нищо.

Лиз не удостои идеята с отговор.

— Кога започва оценяването на фирмата? — прекъсна го тя. Щяха да разглеждат сметките, активите и договорите, да търсят начини за намаляване на разходите или увеличаване на приходите.

— В понеделник, доколкото знам — отговори Ленард и отпи от коктейла си. — Бруно Харис е наел „Петерсенс“, а те са доста добри. Знам, че всички заинтересовани ще искат тази сделка да приключи бързо.

Лиз погледна към Рав, който се смееше с приятелите си банкери.

— Аз също, чичо Ленард — усмихна се тя, в главата ѝ вече се заформяше план. — Аз също.

34.

Тес облиза остатъка от замразения си горещ шоколад от лъжичката и направи физиономия на Джак.

— Сега се чувствам съвсем дебела — оплака се тя. Погледна в пълното с изненади меню и се зачуди дали пък не предлагат „Алка зелцер“ за храносмилане.

— Стига де, струваше си — засмя се Джак, който продължаваше да се бори с банановия си сладолед.

Не можеше да не признае, че страхотно се наслаждаваше на известната кухня на Горен Ийст Сайд. Когато обеща на Джак да прекарат следобеда заедно и той настоя да дойдат в „Серендипити“, тя не остана възхитена. Прекалено много деца, прекалено много шум, всичко е прекалено много, бе си помислила тя. Щом влязоха вътре обаче, тя откри, че ресторантът е като малка пещера от „Алиса в страната на чудесата“, пълна с вкусни сладоледени лакомства и щастливи хора. Също разбра, че десертът „Замразен горещ шоколад“ е съвършеното разхладително средство в задушен августовски късен следобед в града.

— Наистина ще бъда много тъжен, когато вече не живея в Ню Йорк — каза Джак и отпи шумно от колата си.

— Хей, мислех, че се притесняваш да те виждат с мен — пошегува се тя. — Не ми казвай, че всъщност се забавляваш?

Джак поклати глава и остана сериозен.

— Мисля, че ще се местя в Кънектикът — додаде той.

Тес се облегна назад поразена. През последните няколко месеца Джак почти беше станал част от мебелите — появяваше се в най-неочаквани моменти, претърсваше хладилника, въргаше се по възглавниците, докато гледаха повторенията на „Зайнфелд“. Джема го намираше за голям веселяк и двамата често говореха увлечено за космоса и пътуване във времето, две от любимите теми на Джак. Но Тес бе подозирала, че предстои нещо подобно, защото майка му бе започнала да идва все по-често.

— Мама иска да ме вземе — обясни Джак. — Чух ги да говорят преди две вечери.

— Мислех, че ти харесва да живееш с баща ти — намръщи се Тес.

— Така е.

Той се загледа в чинията си и започна да прави шарки в шоколадовия сос.

— Не ми се заминава, Тес, но не мога да го кажа на мама, защото я обичам.

Той вдигна тъжен поглед към нея.

— Ще идваш ли да ме виждаш?

Докато търсеше да остави петдесетдоларова банкнота на масата, един вътрешен глас ѝ подсказа да не се обвързва прекалено.

— Хайде, време е да те изпратя — изправи се тя.

Тес никога не бе влизала в жилището на Джак преди и бе приятно изненадана от видяното. Отвън сградата изглеждаше мърлява и занемарена, но отвътре беше много хубава. Всъщност в много отношения доста по-хубава от апартамента ѝ, не само заради площта. Състоеше се от четири големи стаи с високи тавани и светъл хол с кухня, боядисан в бледосиво със смели шарки по стените. Когато влязоха, Кевин седеше на компютъра, концентриран и леко смръщен.

— Хей — каза той и се надигна от стола, като видя Тес, и припряно прокара ръка през косата си. — Не ви очаквах толкова рано.

— Съжалявам — отговори Тес. — Надявам се да не съм прекъснала нещо.

— Не, не. Заповядай. Да ти направя кафе — предложи той.

Тес се настани на светложълтия диван с Джак и той веднага ѝ зашепна в ухото.

— Хм, защо имам чувството, че се каниш да ме рекетираш за нещо? — попита Кевин, докато поставяше кана с кафе на масичката пред Тес.

— Джак ми каза за майка си.

Кевин кимна и погледна към сина си. Извади една смачкана петдоларова банкнота от джоба си и му я подаде.

— Нямаме хляб. Изтичай да купиш.

— О, ясно — отговори Джак и се ухили. — Разговор между възрастни.

Тес изчака да чуе затварянето на вратата и погледна сериозно към Кевин.

— Виж, знам, че не е моя работа — започна Тес, като придържаше с две ръце кафето си, — но Джак ми каза, че иска да остане с теб, така че се чудех защо така изведнъж Мелиса реши да го вземе при себе си.

— Нали видя Стивън — въздъхна Кевин. — Явно е сериозно. Дочух, че не може да има деца, а иска семейство.

Което означава, че Мелиса ще вземе Джак в живота си за постоянно.

Кевин се опитваше да се държи делово, но Тес забеляза, че е силно притеснен.

— Стивън е богат, а богатите винаги получават каквото искат.

— Не непременно — възрази Тес. Отново инстинктът ѝ подсказа да се отдръпне, но тя не можеше да не изпитва съчувствие към проблема на Кевин. Отдавна бе усетила, че Мелиса обръщаше внимание на сина си само когато ѝ беше удобно на нея. За краткия период, откакто Тес познаваше семейството, поне три пъти Мелиса бе оставяла Джак да я чака напразно. После винаги се бе оправдавала с някоя непреодолима криза. Джак всеки път се опитваше да не обръща внимание, но той беше дете и всяка неосъществена среща за него беше отхвърляне.

— Не съм запозната със семейното право в Ню Йорк — започна Тес, — но знам, че ти си човекът, който го отглежда. Едва ли могат да ти го отнемат просто така.

— Проблемът е, че аз нямам официално попечителство над Джак — обясни Кевин. — С Мелиса нямаме брак. Откровено казано, никога не ми се е струвало важно. И се оказах прав.

— А, чакай да отгатна — поизправи се Тес. — Имала е връзка.

Кевин изсумтя.

— Да, с един, така наречен мой приятел от Бъфало, докато бях в Ирак. Напусна ме няколко седмици, след като се върнах у дома, което беше много мило. Казах, че искам Джак да остане с мен. Връщах се от Ирак, бях загубил Мелиса, не исках да загубя и сина си.

— И тя беше съгласна?

— Това беше единственото, за което не спорихме. Можеш ли да повярваш, че не се бори за детето си? Тес, доста съм си изпатил от

тази жена, но това не можах да го разбера. Така или иначе, след като тя се премести, аз също трябваше да го направя. Не много близо до нея, разбира се, но достатъчно, за да спазваме споразумението.

— Значи сте говорили с адвокат?

— Ами, консултирах се — каза бавно той, но избягваше погледа й.

— Какво означава това?

Кевин погледна смутено.

— Прочетох някои неща в интернет. Има един хубав сайт, в който разни хора ти дават отговор по правни проблеми. Ерик от Ню Джърси казва, че съм щял да бъда в по-добро положение, ако с Мелиса сме били женени.

Тес клатеше глава.

— Ерик от Ню Джърси? — не можеше да повярва тя. — И ти се доверяваш на Ерик от Ню Джърси?

Тя се приближи до компютъра. Забеляза зад него на перваза на прозореца купчина книги с правна литература, а по бюрото листове с бележки. Тя се обърна към него.

— Кевин, не можеш да се справиш сам. Техните адвокати ще те разпънат.

Кевин зае отбранителна позиция.

— Предполагам, знаеш колко струва да наемеш адвокат в Америка? Две хиляди долара само за първа консултация.

— Това е синът ти!

— Хей, бих влязъл в ада заради това момче — ядоса се той, — но, но... — гласът му се пречупи и той седна на дивана. — Нямам тези пари.

Той покри с ръце лицето си и когато отново я погледна, Тес видя сълзи в очите му.

— О, по дяволите, може би Джак ще е по-добре при майка си — Кевин разтърка очите си с пръсти. — Изглежда, имат хубава връзка. Сега тя ще може да му осигури уютен дом. Голяма къща и най-добрите училища.

— Това се глупости — вбеси се Тес. — Това няма нищо общо с хубавата къща.

— Но какъв живот мога да му осигуря аз? — въздъхна той. — Работя на смени, Тес, понякога по деветдесет часа седмично. Правя

всичко, което е по силите ми, но всеки ден по два часа след училище за Джак се грижи петнайсетгодишната ни съседка. Едва си позволявам това.

— Няма значение — не се отказваше Тес. — Ти му осигуряваш живот, който той обича, и дом, където е обичан. Това е много важно.

Тя се изненада от силата на собствените си чувства и от реакцията си при тази несправедливост. Имаше смътен спомен за искрици на борбен дух у баща си, след като майка ѝ ги напусна. Но това беше временно, малко преди да се отдаде на депресията, която го съсипа.

— Чуй ме, Кевин — твърдо каза тя, — няма да позволим на Мелиса да получи попечителство над Джак.

Кевин поклати глава.

— Разбирам, че искаш да помогнеш, Тес, но Мелиса знае, че за Джак се грижи съседката ни и ще го използва срещу мен.

— Аз няма да позволя това да се случи.

— Ти? Адвокат ли си?

— Не, но познавам някого, който е.

И двамата се обърнаха, като чуха, че предната врата се отваря и на вратата се появи Джак с един хляб в ръка.

— Всичко наред ли е? — с надежда попита той.

— Ще бъде — кимна Тес. — Всичко ще бъде наред.

35.

— Работиш до късно.

Лиз се стресна. Седеше на бюрото на сътрудничката си, затрупано от офис оборудване — факс, подвързваща машина, машина за унищожаване на документи — и чакаше да се принтира някакъв документ.

— Късно? Не чак толкова — отговори тя. Вече беше единайсет вечерта и тя искрено се изненада, че вижда Уилям там. Всички лампи на първия етаж бяха угасени и единственият признак на живот беше шумът от прахосмукачката. Повечето дни брат ѝ напускаше офиса най-късно в шест и половина, а на коктейли, презентации и други обществени събития оставаше не повече от час. На благотворителни вечери и приеми беше още по-зле. Винаги стоеше до вратата с палтото на Пола в ръце, за да я изчака да приключи с разговорите, за да се приберат вкъщи. Тъкмо това накара Лиз да застане нащрек: щом е в офиса по това време, значи има сериозна причина.

Уилям се подпря на бюрото и започна нервно да барабани с пръсти.

— От осем сутринта се занимавам с маркетинга — каза той. — Трябва да се отговори на много въпроси във връзка с оценяването.

Той посочи с глава към подвързващата машина, на която тя нареждаше листа.

— Не трябва ли да поръчаш това на сътрудничката си?

Лиз мразеше да я сварват неподготвена, но прикри раздразнението си, като силно натисна дръжката.

— Спестявам ти пари — сопна се тя.

Уилям скръсти ръце на гърдите си и настоятелно загледа сестра си.

— Лиз, трябва да знам доволна ли си от всичко това.

— Кое по-точно? — попита тя наежено и тръшна документите на бюрото.

— От продажбата на „Асгил“. От отделянето на „Скин Плюс“. Знам, че ти изрази съмненията си на заседанието и разбирам колко важна е за теб „Скин Плюс“, но „Канопъс“ дават добра оферта. Ти си умна и прозорлива, Лиз — сигурно разбираш, че сега е точният момент да го направим.

Умна, прозорлива, как не, изфуча наум тя. Как щеше да промени взетото от борда решение. Как изобщо би могла?

— Да, разстроена съм, Уилям, няма да отричам, но не заради онова, което си мислиш. Не съм разстроена от алчност или наранена гордост.

— Не съм си помислил това — намръщи се Уилям. — Кажи защо?

Тя се спря и се опита да изглежда възможно най-внушително.

— Просто си мисля, че татко не би одобрил това — тихо обясни тя.

Лека усмивка се появи на лицето му.

— Стига, Лиз, ти не си човек, който ще се ръководи от сантиментални чувства при взимане на решения. А пък и ние не закриваме фирмата изобщо — просто разтоварваме най-слабата част от бизнеса и започваме отново, без дългове, с марка, в която има много повече потенциал.

Тя се извърна настрана, като се престори, че подрежда документите си, за да не забележи гнева в очите ѝ.

— Прекалено късно е да говорим за това — заключи тя.

— Права си — съгласи се той, без да разбира какво имаше предвид. — Пола сигурно си е легнала вече, а утре заминава за Бермудите и ще я видя чак следващата седмица.

Лиз нямаше представа какво щеше да прави Пола в Бермудите, но каквото и да беше, я подразни. Поредното пилеене на пари, без съмнение. Уилям се изправи и се протегна.

— Е, радвам се, че си поговорихме, Лиз — каза той и докосна ръката ѝ. — Ще се видим утре.

— Сбогом — кротко отвърна тя и го проследи как се отдалечава по коридора.

Във всеки възможен смисъл, прошепна тя.

Събра документите, които бе държала минути преди това и се усмихна. Испита странно външение, че едва не я хванаха. Отиде до

бюрото си, разгърна ги и зачете под тънкия конус на светлината от настолната ѝ лампа. Дали е достатъчно, зачуди се тя, като прехвърли с палец страниците. Да, напълно.

Напъха папката в един кафяв плик и го адресира — с отпечатан на принтера етикет, разбира се, за да не остави почерка си върху него — до Хю Монтегю, анализатор в „Петерсенс“. Рав беше очарован, че Лиз прояви такъв интерес към приятелите му във финансовата институция. След като Рав подробно ѝ разказа за техните силни и слаби страни, тя веднага се спря на Хю Монтегю. Беше съвършено подходящ — току-що преместен от Лондон, с амбицията да се докаже. Рав бе намекнал, че Хю може би е замесен с някакви офшорни сделки от съмнителен характер. О, да, идеалният човек, кимна Лиз, грабна палтото си и се отправи към синята пощенска кутия на ъгъла на Пето авеню. Реши, че с Хю Монтегю могат да станат много добри приятели.

36.

— Тук ще ти хареса — каза Катрина Савойска и настъпи педала на газта на джипа си.

Пола се обърна и се усмихна, като видя как косата на новата ѝ приятелка се вееше от бермудския бриз. Пола наистина не можеше да повярва колко добре се разбираха — това надминаваше очакванията ѝ. За малко да си помисли, че принцесата я приема като истинска приятелка. Същата сутрин вече бяха играли тенис в „Корал Бийч енд Тенис Клъб“, престижния частен клуб, в който беше почти невъзможно да влезеш. За следващия ден се бяха уговорили да обядват с някакви приятели на Катрина от острова в известната таверна на Том Мур, а междувременно бе обещала да помогне на Пола да си купи място на този великолепен остров, където тя вече се чувстваше у дома си. Джипът спря пред хотела на Пола и Катрина се наведе, за да я целуне по двете бузи.

— Толкова се радвам, че харесваш острова като нас — усмихна ѝ се Катрина. — До утре!

Пола ѝ махна с пламнали от възнение страни. Въпреки че идеята за това пътешествие бе подхваната от една подхвърлена от куртоазия фраза на рождения ден на Карлота, Пола действително бе очарована от Бермудите — слънцето, великолепните плажове и изтънчения английски дух. Трябваше да признае, че красотата на острова беше бонус. Главната цел за идването ѝ тук беше да заздравя отношенията си с кралското семейство и дори Бермудите да бяха заблатено царство на комари, пак щеше да планира покупка на имот, ако това би ѝ осигурило приятелство с Катрина. Бе планирала всичко като военна акция. Една седмица след рождения ден на Карлота бе успяла да измъкне информация от Катрина за датите на престоя им в Бермудите, после се бе върнала бързо вкъщи, за да си резервира един апартамент в хотел „Пинк Бийч Клъб“ за същия период. Оказа се, че датите бяха съвършено избрани. Пола остана възхитена, когато разбра за

предстоящата продажба на мажоритарния дял от „Асгил козметикс“ на „Канопъс капитал“.

Тя не се интересуваше от бизнес като Уилям, а и продажбата на част от акциите би им донесла свободни пари. Невероятно беше, че му допадна идеята за имот в Бермудите. Тя бе изтъкнала, че заради близостта си до Манхатън и изключителните си голф игрища островът се бе превърнал в неофициалното място за забавления на най-богатите. Но най-сериозният аргумент на Пола бе, че дом на това място би я направил по-спокойна и по-сговорчива.

Нощта преди отпътуването си тя бе инициативната в секса, а после сгушена в прегръдките му, бе разказала за мечтата си за тяхното бъдеще.

— Само помисли, след пет или десет години може да се пенсионираш по-рано от „Асгил“ и да се преместим да живеем постоянно на Бермудите. Аз, ти и децата. Много деца, припкащи наоколо под слънцето. Колко хубаво.

Уилям като че ли също хареса идеята.

„Пинк Бийч Клъб“ се намирал в невероятния бермудски анклав Тъкърс Таун. Пола стоеше на верандата на бунгалото си и отпиваше пряко изцеден портокалов сок, когато на вратата се почука. Отвори и пред нея се изправи красив, самоуверен мъж на около трийсет и пет години. Леко загорял, с късо подстригана тъмна коса и, слава богу, с традиционен костюм вместо типичните за Бермудите къси панталони. Пола не можеше да свикне с това.

— Госпожа Асгил? — попита той с лъчезарна усмивка. — Готова ли сте?

— О, вие сте Том?

— Точно така, да тръгваме ли?

Тя бе разговаряла дълго с агента по недвижими имоти Том Хосли по телефона, но не го беше срещала досега. Бяха обсъдили подробно изискванията към имота: нещо голямо, нещо подходящо за забавления от класа. Гледката към морето беше особено важна, поне четири спални за гости и помещения за персонала, отделени от основната сграда. Тенис кортът беше задължително условие, както и поне двайсет декара земи и преливащ в морето басейн. Имаше и точни

изисквания за архитектурата — с английски колониален привкус. Пола беше англофил и се изживяваше като героиня на Хенри Джеймс, след като бе гледала Никол Кидман във филм от тази епоха. Беше дала да се разбере, че няма да приеме никакви безлични къщи, като на някои милионери, нито ексцентрични симбиози от японско-мексикански стил.

Том я заведе до една сребриста кола и галантно ѝ отвори вратата.

— Подготвили сме ви няколко много хубави имота за днес — обясни ѝ той, след като се настаниха.

Докато се въртяха по тесните, оградени от зеленина улици, той посочи къщите на Майкъл Блумбърг и още някои други знаменитости. Почти три часа обикаляха из острова и Пола все повече го харесваше. Струваше ѝ се невероятно, че е само на около четиристотин километра от бреговете на Северна Каролина. Пясъкът беше бледорозов като балетни пантофки, дори въздухът бе по-свеж и по-ароматен заради хилядите километри водна площ на Атлантика. Но къщите никак не бяха по вкуса ѝ.

— Не ми допада нищо, което прилича на старчески дом от Форт Лодърдейл — изсумтя тя, след като отхвърли третата по ред къща. — Искам старата архитектура на Бермудите. Искам класа и елегантност.

Том Хосли се усмихна учтиво. Той деликатно се бе опитал да ѝ обясни, че таванът от осем милиона долара, който бе поставила, беше нереалистичен спрямо дългия ѝ списък от изисквания, но беше сигурен, че обяснението му е останало глас в пустиня.

— Оставих най-хубавия за края — съобщи той, като се отправиха към Тъкърс Таун. — Това струва малко повече, отколкото сте готова да платите, но е един от най-забележителните имоти, които са излизали на пазара от дълго време.

— В такъв случай определено съм любопитна — изстреля Пола, докато наблюдаваше как пищната зеленина отстъпва на по-гъсто застроен район.

— Харесва ли ви Тъкърс Таун? — той ѝ хвърли един поглед.

— Много — усмихна се тя, силно впечатлена, че на входа на най-изисканото място на острова, стоеше униформена охрана.

— Да, мисля, че тук ще сте си на мястото — галантно отбеляза той, не без основание.

— Тук живеят приятелите ми. Знаете ли къщата на Катрина Савойска?

Том повдигна едната си вежда и интересът му към Пола се покачи.

— О, да, разбира се — кимна той. — Красива къща.

Завиха наляво, колата премина през метална порта по дълга алея и спря пред бяла сграда с голяма веранда, която я обикаляше.

— Това е нещо друго — поклати глава Пола усмихната и слезе. Разположението беше забележително, с изглед към Атлантическия океан, който се простираше на тюркоазени и кобалтови ивици пред нея.

Къщата беше достатъчно голяма, със седем спални и бани. В интериора преобладаваха басмените материи, но Пола вече си отбелязваше наум промените, които щеше да направи, и си представи как ще пие чай на верандата с Катрина и новите си приятели.

— Във всяка стая има красива камина — обясняваше Том и ѝ подаде цветна брошура. — Зимите в Бермудите са хладни, но температурите са далеч от тези в Ню Йорк. Околността също е прекрасна. Портокалови и лимонови дръвчета растат точно до басейна.

Пола го наблюдаваше как крачи из стаята и само за миг видя в Том Хосли себе си. Той не беше от този свят, само играеше, преструваше се, че се чувства удобно в тази среда. Това ѝ беше познато. През последните две лета в гимназията бе работила като камериерка в местния хотел в Грийнсбъро — красива, величествена сграда — и си представяше, че е богата домакиня. В онези времена можеше дори Том Хосли да ѝ се стори привлекателен. Не бе пропуснала да забележи колко хубави са очите му — бледозелени, с дълги, черни мигли.

Докато Пола се отдаде на мислите си, Том бе минал зад нея.

— Разбирам, че ви харесва — той докосна голата ѝ ръка.

Тя трепна и изпита неудобство от мислите, които минаваха през главата ѝ. Отдавна се бе научила да изхвърля от съзнанието си всички, които бяха вредни за нея, и тя отстъпи притеснена. Майка ѝ я бе научила, че едно подхлъзване може да ти провали живота, и тя нямаше да допусне нищо, което би могло да развали съвършения миг.

— Мисля, че трябва да остана сама за няколко минути — побърза да каже Пола и извади мобилния си телефон от чантата си от

„Бъркин“.

Оттегли се на верандата, загледана в синия хоризонт. Винаги бе искала къща с гледка към океана. В Грийнсбъро, където отрасна сред каравани и изпочупени коли, се бе заклела, че някой ден ще живее някъде, където погледът се простира на километри далеч. Развълнувана, тя набра номера на Уилям:

— Скъпи, аз съм.

— О, здравей. Как е в Бермудите?

Изведнъж сърцето ѝ се изпълни с нежност към съпруга ѝ.

— Скъпи, ще се влюбиш в това място. Голф игрището е фантастично. Къщата, пред която стоя в момента, ще ти вземе акъла. Още не знам цената, защото се дава при запитване, но...

— Пола, къщата в Бермудите ще трябва да почака.

Въпреки горещината студени тръпки полазиха по кожата ѝ.

— Извинявай, не разбирам. Но нали говорихме...

— Скъпа, сделката се отменя.

Гласът на Уилям звучеше уморено и притеснено.

— „Канопс“ оттеглиха офертата — съобщи тихо той. — Или поточно, оцениха фирмата и намалиха цената наполовина за дял.

— Наполовина? — тя почти изкрещя. — Защо, по дяволите, са направили това? Имат ли право? Сделката си е сделка.

— Не точно, скъпа — търпеливо ѝ отговори той. — Най-напред правят оценка, проучват фирмата, преглеждат сметките и купуват, ако преценят, че си струва.

Пола се обърна и огледа къщата. Изведнъж ѝ се видя още по-красива отпреди, а сега се изплъзваше от ръцете ѝ.

— И какъв е проблемът на фирмата?

Уилям въздъхна.

— Много е сложно, за да ти го обясня сега. Опитваме се да отговорим на опасенията на Бруно Харис, но ако не приемат, няма да можем да продадем „Асгил“.

— Аз... — заекна тя. — Аз не мога да повярвам.

— Знам, че е разочарование, скъпа.

— Но тази къща е в Тъкърс Таун — гласът ѝ стана почти умолителен. — Толкова е красива. Знаеш ли колко рядко излизат на пазара такива имоти?

— Мила, къща в Бермудите не е най-важното нещо сега.

Тя замлъкна, неспособна да каже и дума. Сърцето ѝ препускаше, едва дишаше. Не е най-важното нещо? Как се осмеляваше! След всичко, което бе направила, за да ги вкара във висшето общество! Тя разгневено затвори телефона си.

Том Хосли се появи на верандата.

— Всичко наред ли е, госпожо Асгил?

— Ще бъде — студено отвърна тя и отново отвори указателя на телефона си.

На кого да се обади? Може би на Бъфи Майерс? Джасмин Пилчър? Все някой от социалната ѝ база данни би могъл да помогне. Защото за пръв път Пола Асгил търсеше добър адвокат по бракоразводни дела.

37.

Тес отиваше на мисия. Още с пристигането си в офиса в понеделник сутринта тя потърси Пати Шакълтън.

— Пате, имам нужда от услуга — изстреля тя, щом подаде главата си през вратата.

— Не съм сигурна дали ще се справя с още един секс скандал — изохка Пати омаломощена. — Защо само на мен не ми се случва?

Тес се настани срещу нея и започна да ѝ разказва за битката между Кевин и Мелиса за попечителство. Когато приключи, Пати седеше облегната в стола си, с допрени в триъгълник пръсти пред устата си и се подсмиваше.

— И от кога стана светица покровителка на безнадеждните каузи?

— Недей така — възкликна Тес. — Джак ми е приятел и има нужда от помощ.

— А бащата, този Кевин? Да не би случайно да е от онези яки, красиви типове, а?

— Наситих се на мъже — мрачно се усмихна Тес.

Пати остана замислена за известно време. Въпреки че бяха приятелки, мълчанието ѝ притесни Тес. Не бе свикнала да общува с толкова сдържан човек, не и след десет години работа по вестниците, където обикновено гневът се изливаше в поток от ругатни и юмруци по бюрото. Най-сетне Пати каза:

— Аз не съм адвокат по семейните въпроси.

— Но си адвокат — настоя Тес, — и то добър.

— Аз съм адвокат, който работи по петнайсет часа на ден за семейство Асгил. Нямам личен живот, нито свободно време, за да се занимавам с кръстоносни походи. Просто нямам възможност да се захващам със случаи от типа „Крамър срещу Крамър“.

Тес бе очаквала точно такава реакция. Тя би отговорила по същия начин преди шест месеца. Тогава направо беше алергична към

деца, но сега, като познаваше Джак, не можеше да гледа безучастно как семейството му се разпада.

— Това малко момче е целият свят за Кевин — настоя тя. — Не знам какво би направил, ако жена му го отнеме.

— Тогава защо не си наеме адвокат?

— Защото няма толкова пари. Сега вероятно е в интернет и се опитва да се справи сам със съветите на аматьора съдия Джудис.

Пати вдигна ръка срещу нея.

— Добре, добре. Изясни ми се картинката.

— Той е самотен...

— И мислиш, че това би имало значение?

— И е толкова страхотен баща...

— Добре. Какво искаш от мен? — предаде се Пати с нотка на леко раздразнение.

— Да се срещнеш с Кевин. Да го посъветваш. Можем да го направим на вечеря. Ела у нас утре вечер. Ще поканя Кевин, също и Джема и можем всички да помислим заедно.

Пати я погледна хитро.

— Ще работя до късно през цялата седмица — подчерта тя.

— Тогава в петък — упорстваше Тес. — Никой не работи до късно в петък вечер.

Пати дълбоко въздъхна.

— Добре, само ако направиш от онова английско печено със смешните малки картопки.

— Дадено! — ухили се Тес. — Дори мога да направя млечен сос с галета.

— Ох!

Тес стана и се измъкна през вратата, преди Пати да размисли.

— В осем вечерта — уточни тя, — и помисли как да се издокараш!

— Вън! — викна Пати и метна един кламер по нея.

Жилището на Тес никога не бе виждало толкова хора от пристигането ѝ в Ню Йорк.

Четирима души в малкото апартаментче си беше истинска навалица. Кевин и Джема вече бяха преполовили бутилката шабли,

когато Пати звънна на вратата.

— А къде е печеното? — попита тя, докато подаваше палтото си „Армани“ на Тес.

Тя повдигна кутия със спагети.

— Реших да премина на китайска кухня. Не ми се иска да уморя някого от хранително отравяне.

Пати завъртя очи и отиде да се ръкува с Кевин и Джема. Кевин се изправи и почти удари крак, когато ѝ подаде ръка. Той явно се почувства застрашен, особено когато Пати седна и без да губи време, отвори бележника си.

— Положението е следното — най-сетне подхвана тя, като прекъсна само за глътка вино. — Щатът Ню Йорк не дава преимущество на някого от двамата родители. Но при вас е малко по-различно, тъй като с Мелиса никога не сте били женени.

Лицето на Кевин, допреди минута озарено от надежда, сега помръкна.

— Значи съдът ще го присъди на Мелиса?

— Не, не е точно така. Фактът, че Джак понастоящем живее с теб, много ще помогне. Трябва да убедим съда, че това е стабилен дом за Джак.

Тес погледна към Кевин.

— Е, това ще е лесно, нали?

Пати поклати глава.

— Страхувам се, че Мелиса ще се опита да обори този аргумент.

Кевин кимна.

— Мислих за това и вече помолих да ми дадат извлечения от училище, за да докажа, че Джак е щастлив, спокоен и се справя добре.

— Това е добре за начало — кимна Пати. — Но трябва още доста работи. Хора, които могат да потвърдят стабилността на семейството ви — може би свещеник или лекар? Трябва да съберем възможно най-много доказателства в наша полза, за да сме готови за капаните, които адвокатите на Мелиса ще ти поставят.

Тя замълча и се усмихна.

— Обаче аз съм подготвила някои трикове, които научих от корпоративното право. Победата се постига не само с гасене на пожари, а и с атака.

— Имаш предвид да докажем, че Мелиса не е грижовна майка?
— предположи Джема.

Пати се усмихна.

— Това със сигурност би помогнало.

— Е, тук аз съм на разположение. Мога да подуша наоколо — предложи Джема и лапна една пелета. — Тя живее в Гринуич, нали? Не е толкова далече. Залагам петдесет гвинеи, че не е Майка Тереза.

— Вече работим с долари, Джем — пошегува се Тес. Продължиха да обсъждат, похапвайки от поръчаната храна, отвориха още вино, смяха се, шегуваха се, но Тес забеляза, че Кевин продължаваше да изглежда напрегнат. След като Джема опустоши пелетите, той нервно започна да подръпва маншетите на хубавата си синя риза.

— Искам да кажа, че съм ви страшно благодарен, дами — започна той неуверено. — Искам да знаете, че имам пари. Взех от приятел заем от пет хиляди долара, така че мога да се разплатя за всичко, което направите.

Настъпи неловко мълчание.

— Няма да е необходимо, Кевин — внимателно каза Пати. — Приятно ми е да се занимавам с това засега, а ако започне много да ме ангажира, ще го прехвърля на една приятелка в Бруклин с голям опит в семейното право.

— Не знам какво да кажа — сведе очи Кевин.

— За мен е удоволствие — увери го тя и направи жест с ръка, за да прекрати благодарностите му. После погледна часовника си „Картие“. Тес я познаваше и разбра, че е притеснена.

— Ще трябва да тръгвам — обяви тя и затвори бележника си. — Утре съм на работа от шест.

— Утре е събота, Пате — усмихна се Тес, докато я изпращаше до вратата. — Мислех, че само аз съм денонощно на разположение.

— Благодаря ти — кратко прошепна тя, когато се отдалечиха достатъчно от Кевин и Джема.

Пати метна на рамото си чантата от „Ботега Венета“ и отвори входната врата.

— Знаеш ли какво? — изтърси тя със сияещо лице. — Почувствах се много приятно тази вечер. Определено работих в

корпоративната джунгла доста дълго време — понякога трябва да излезеш на чист въздух.

Тес мълчаливо се съгласи с нея.

След като я изпрати, тя се върна обратно в хола.

— Аз си лягам — обяви Джема и се протегна. — От четири сутринта съм на крак.

— Успех в Гринуич — пожела й Кевин.

— Тя е хитра стара лисица. Ще се справи — ухили се Тес.

— По-малко стара, повече лисица — уточни шеговито Джема. После се прозина и им махна с ръка. — Лека нощ.

Тес си сипа още една чаша шабли и се настани на дивана до Кевин.

— Напомни ми да не се захващам за лошата ти страна — каза той, щом чу, че вратата на спалнята на Джема се хлопна.

Тес смръщи вежди.

— Лошата ми страна? Какво имаш предвид? Пати Шакълтън е тази, за която трябва да се тревожиш.

— О, да, и тя е страхотна — съгласи се той. — Но ти търкулна топката и организира всичко. Впечатлен съм.

Тес скромно повдигна рамене.

— Това комплимент ли е? — усмихна се тя. Замаяна от виното, взе леко да флиртува.

— Разбира се — отвърна той.

— Е, благодаря. Много мъже възприемат силните жени като заплаха.

— Хей, не съм казал, че се чувствам заплашен — пошегува се той.

Изведнъж Тес осъзна колко близо един до друг са седнали на дивана, усещаше топлината на бедрото му до своето. Четирите чаши вино бяха завъртели главата ѝ и тя се чувстваше необичайно спокойна и откри, че ѝ е приятно в компанията на Кевин. Той покриваше представата ѝ за силния, чувствен тип мъж след номерата и безотговорността на Дом, така различен от него, но в приятния смисъл. Освен това не можеше да не забележи колко сини бяха очите му.

— Виж — започна той и се наведе напред, за да остави чашата на малката масичка. Почти като на забавен каданс Тес видя как тя се килна на една страна и полетя към пода.

— О, по дяволите! — скочи той. — Съжалявам, съжалявам — заповтаря Кевин и се наведе да я вдигне.

Тес сграбчи ръката, която ѝ се стори толкова силна.

— Това е просто вино. Не се притеснявай — успокой го тя и без много да му мисли, се наведе напред, целуна го по устните и затвори очи в очакване да ѝ отвърне. Но нищо не последва. Кевин се отдръпна и във въздуха помежду им увисна неловко усещане.

— О, въ, това като че ли не е добра идея — смотолеви той с поглед, забит в пода.

Тес усети, че лицето ѝ пламна.

— Да, съжалявам... Кевин, съжалявам. — А наум си каза, че е голяма глупачка. Почувства се глупаво, засрамена, изведнъж осъзнала как изглежда в очите му: че цялата вечер е била подготвена с единствената цел да го съблазни.

Тя затвори очи и си пожела да може да изчезне от стаята с магическа пръчка.

Кевин се усмихна и посочи към виното.

— Не се безпокой. Дяволската сода е виновна.

— Абсолютно — съгласи се Тес с облекчение. — Мисля, че прагът ми на поносимост доста е спаднал, откакто не съм в Лондон. Толкова се напих, аз... — тя поклати глава. — Спирам да фъфля.

— Да му се не види, аз пък си помислих, че е заради излъчването ми на кинозвезда — ухили се Кевин.

И двамата се позасмяха.

— Мисля, че трябва да си вървя — скочи той и грабна сакото си. — Обещах на гледачката, че няма да закъснявам.

Тес му махна, като излизаше от стаята.

— Да, върви. Върви да прибереш Джак. Върви.

Когато си тръгна, тя се отпусна на един стол с глава в ръце:

— Неее... — прошепна тя на себе си. — Някой да ми каже, че това не се е случвало.

Но се бе случило, а земята не се отвори, за да я погълне. Тес стана със стон, грабна бутилката с виното и я захвърли шумно в кофата.

38.

Дебс Аскуит влезе с маршова стъпка в апартамента на Брук и ѝ подаде кафе в пластмасова чаша:

— Готова ли си?

— Не съвсем — отговори Брук, без да спира да тършува из спалнята си за изчезналия сандал от „Джими Чу“. Този следобед щяха да се поглезят в „Скин Плюс“. Брук правеше този подарък на Дебс заради извънредната работа, с която я беше затрупвала напоследък покрай „Портико“.

— Толкова ли са добри терапевтите в спа центъра на сестра ти? — попита Дебс и отпи от фрапучиното си. — Ще успеят ли да ме докарат красива като теб до довечера? Много ми е нужно, защото, вярваш или не, имам среща.

— Среща! — ококори се Брук и подаде глава от дрешника. — Не си ми споменала.

— Ами нали беше в Ла Ла Ленд^[1] през последните три дни. Между другото, как беше в Града на ангелите?

— Фантастично — извика Брук, леко усмихната, все още развълнувана от преживяното. — Знаеш ли какво? Мисля, че бих живяла в Ел Ей.

— Ти? Заклетата нюйоркчанка?

Брук беше останала изненадана, че толкова се бе забавлявала на Западния бряг, независимо от страховитите срещи в студията на Холивуд. В един момент тя и Айлийн се бяха озовали около заседателна маса с още седем служители — единият имаше четири телефона пред себе си, — които въобще не отваряха и дума дали ще вземат „Портико“. Най-много я впечатли животът в Ел Ей. Макар огромният метрополис да гъмжеше от магистрали, коли и красиви хора, тя се бе почувствала спокойна. Бе отседнала при една бивша приятелка на Шон, актриса, която тогава снимаше извън града. Домът ѝ се намираше в изолирана местност, високо на Холивудските хълмове, заобиколен от олеандрови храсти и похлупен от небе, което

изглеждаше толкова ниско, че можеше да се пипне. Бяха прекарвали хубава вечеря в японски ресторант, който им препоръчаха от студиото. Още с излизането ѝ от колата, засвяткаха фотоапаратите на папараците, но с изненада установи, че не снимаха нея, а пристигането на Хейли Милано, осемнайсетгодишна певица, замесена в скандал със секс филм. Брук осъзна с вълнение, че никак не беше известна извън Ню Йорк и това беше прекрасно!

Липсващият сандал по необясними причини изникна от чекмеджето с банските.

— Най-сетне — въздъхна Дебс, — да вървим!

Брук вдигна единия си пръст.

— Само минутка — каза тя и махна на Дебс да я последва в свободната стая. — Кажи пак кой номер обувки носиш?

— Осем — отговори Дебс и последва приятелката си с учуден поглед.

— Мамка му — зяпна тя. Стаята беше натъпкана с кутии и сакове с дрехи, дамски чанти, обувки, бижута и козметика, натрупани на камари и разпилени по пода. Дебс прокара пръст по една стойка, пълна с дизайнерски дрехи.

— Погледни това.

— Вземи каквото искаш — усмихна се Брук. — Тази вечер имаш среща все пак.

— Но... тук има стоки за хиляди долари — запротестира Дебс.

— Не се безпокой. Не съм дала нито стотинка за това — обясни Брук. — Щом се сгодих, всичко това започна да пристига безплатно. Явно известните личности получават такива неща от пиари и дизайнери, за да ги носят, да бъдат снимани с тях и тогава хиляди жени по света се втурват да си купуват същото. За тях е евтина реклама, предполагам.

Дебс плесна с ръце.

— Харесва ми да имам приятелка, която се жени за известен милионер.

Брук се усмихна от удоволствие, щом видя как Дебс затанцува из стаята като дете в сладкарница. Тя беше най-земната ѝ приятелка, открито презираща света на богатите и модните кръгове, с които Брук беше длъжна да се обвързва, но пък кое момиче не обичаше обувки и чанти? Тя остави питието си на пода и се залови да отваря чанти и да

тършува из кутиите. Обу чифт обувки на висок ток с шарка на зебра, отвори ципа на една бяла ленена торба за дрехи и надникна вътре.

— О, тази е убийствена — каза тя и измъкна дълга рокля с цвят на черен кварц и я сложи на себе си. Застана пред голямото огледало и облещи очи.

— Леле, това става само за теб — каза тя. — Няма да мога да затворя ципа и до половината, а и не съм съвсем сигурна къде, по дяволите, бих могла да я нося в Бруклин.

Но Брук едва я чуваше. Не можеше да откъсне очи от роклята, която току-що бе измъкнала от един черен плик. Беше невероятна. Дълга, права, проблясваща на светлината. Горната част беше деликатно общита с мъниста с елегантно шпиц деколте. Долната част завършваше с шлейф. Не можеше да повярва, че преди дори не си бе направила труда да я отвори.

Тя бързо свали джинсите и блузата си.

— Да нямаш топли вълни, що ли? — Дебс дяволито повдигна едната си вежда.

Без да ѝ обръща внимание, Брук нахлузи роклята. Погледна се в огледалото и дъхът ѝ спря. Беше свършена, нейната рокля мечта. Точно така си беше представяла сватбената си рокля. Не цвета, нито материята, а модела — толкова изтънчен, едновременно съдържан и романтичен, но и стилизиран и драматичен. Точно това се бе опитала да подсказва на Гийом Риш, преди да я натика в натруфената рокля с корсет, която всяка частичка от душата ѝ отхвърляше.

— Леле, това е... уау! — бе всичко, което Дебс успя да каже.

Настръхнала от вълнение, тя повдигна торбата, за да прочете етикета. Николас Диас. Никога не беше чувала за него. Но той щеше да чуе за нея, и то съвсем скоро.

Най-внушителната от всички дарби на Мередит беше способността ѝ да създава уют и настроение. По-точно, тя беше изпечен експерт в ръководенето и координирането на огромен екип от хора — готвачи, прислужници, икономисти, сервитьори и бармани, натоварени със задачата да приготвят вечеря, която гостите щяха да приемат като даденост. В някой минал живот Мередит може да е била велик пълководец. Тази вечер беше нужен целият ѝ талант, тъй като за

първи път щяха да се съберат двете семейства Билингтън и Асгил. Само координирането на програмите им приличаше на военно учение, но Мередит не би допуснала нито един детайл от тази важна вечеря да не бъде изпипан. В три следобед в къщата на Мередит цареше пълен хаос — хора от кетъринга, доставчици, аранжори на цветя, всички се бореха за място. Лиз бе свикнала с пищните и трудоемки тържества на майка си, но никога не бе виждала толкова интензивна подготовка за една „обикновена вечеря“.

— Не си спомням да си правила подобни усилия за среща на семействата, когато аз се омъжвах — подхвърли тя, докато наблюдаваше от вратата на официалната трапезария как майка ѝ ръководеше три прислужници филипинки в стратегическата мисия да подреждат картичките на Смитсън според сложното разпределение на местата.

— Подготвихме брънч — разсеяно обясни Мередит, преди да се обърне отново към прислугата. — Не, не, Сунита. Уендъл трябва да е от дясната ми страна, а Дейвид от лявата. Можем ли да се придържаме към плана, моля?

Лиз се развесели от гледката — майка ѝ се переше и кудкудякаше като кокошка. Единствено при такива приготовления я бе виждала да губи безупречната си елегантност. А може би все още беше разстроена заради провала на продажбата на „Асгил козметикс“. Това си беше панаир. Истинската причина за разочарованието на майка ѝ беше, че Лиз щеше да се забавлява тази вечер.

— Поправка, майко. Организирахме брънч в деня преди церемонията като част от празненствата — специално подчерта Лиз.

— Дай да изясним това — сухо произнесе Мередит и вдигна една кристална чаша от масата, за да я огледа на светлината. — Ти си против сближаването със семейство Билингтън, защото те е обзела сватбена завист?

— Никога не съм казвала това — озъби се Лиз, подразнена от намека, че може би ревнува от Брук и приказната ѝ сватба. Тя присви очи, докато Мередит се суетеше около порцелановите съдове. Толкова е жалка, помисли си Лиз. Приличаше на отхвърлено момиче, подтичващо след недостойния си приятел с ясното съзнание, че никога няма да получи уважението, което заслужава, но продължава отчаяно да се бори за трохите внимание, които може би щяха да ѝ подхвърлят.

Нямаше никакво намерение да се държи като раболепна ученичка вечерта. Единственият начин да спечелиш вниманието на хора като Билингтън, бе да се държиш, сякаш можеш да се мериш с тяхното ниво. Всъщност, тя очакваше това събитие с нетърпение.

— Сериозно ли е? — попита Брук с тих, конспиративен глас, като се присъедини към Лиз в трапезарията. Тя гледаше към Рав, който не можеше да се отрече, изглеждаше изключително красив в тъмносиния си костюм и бледорозова риза.

— Не всички сме обладани от мечтата за съдбовно обвързване — шепнешком ѝ отвърна тя.

Брук се намръщи.

— Не знам защо имаш такава фобия от брака. Още повече че си минавала вече по този път.

— Точно защото съм минавала по този път — уточни Лиз и с интерес огледа масата, за да види кой до кого седи. Уендъл Билингтън, усмихна се тя, като вдигна картичката от мястото. Добре, че не беше Дейвид, с облекчение си помисли тя, и отдели няколко минути да наблюдава бъдещия си зет. Изглеждаше толкова лъснат, че се зачуди дали не скърца между чаршафите. Лиз се възхищаваше на успеха и потенциала му, въпреки всичко, макар че от него лъхаше на известна безполезност, която Лиз ненавиждаше. Хубавец и чаровник — съвършената марионетка. Успехът е лесно нещо, когато всичко ти е поднесено на тепсия, откакто си се родил — подходящите училища и хора. Всеки с мъничко воля би се справил при тези обстоятелства.

По време на вечерята разговаряха спокойно и любезно. Пола обсъждаше с Роуз Билингтън упадъка във висшата мода с такава вещина, че по-възрастната дама остана с впечатление, че тя е стар клиент на модните къщи. Уилям, Ленард, Робърт и Рав се придържаха към безопасната тема спорт, докато Шон, който беше привикан да долети от Лондон, обсъждаше шансовете на Дейвид за наградите „Еми“ и „Пийбоди“ за репортажа си за трафика на хора между Куба и Флорида Кийс.

Мередит обсеби Уендъл, а Лиз мълчаливо се наслаждаваше на селекцията от вина — най-хубавите от избата на Мередит.

След десерта от крем „Панакота“, полят със сладко от рози, Мередит предложи да се оттеглят в библиотеката за по чашка порто.

— Дочух, че обичате пурите — каза Лиз на Уендъл.

— Тихо, че Роуз ми е наложила здравословна забрана.

— Имаме отличен избор — прошепна тя.

Всички се изнизаха от стаята, освен Уендъл, който се помота на мястото си, докато Лиз се обади на Сунита в приземните помещения за персонала. След няколко минути един от наетите от Мередит сервитьори пристигна с тежък хумидор^[2] от орехово дърво.

— След вас — засмя се Лиз.

— Изненадвате ме — подхвърли Уендъл, повдигайки едната си вежда.

— Защо?

— Не познавам много жени почитателки на пурите.

— Изработила съм си правило, никога да не пуша повече от една пура наведнъж — хвърли му кокетен поглед Лиз.

— Марк Твен.

— Много добре — Лиз сви рамене и продължи: — Харесват ми. Ритуалите. Миризмата. Успокояват ме. Прилича ми на създаването на парфюм.

Тя го наблюдаваше как тършува в хумидора. Мередит ги беше събрала специално и предимно от търг за пури в Цюрих. Имаше дори няколко „Монте Кристо“ от периода преди Кастро, които сигурно ѝ бяха стрували повече от трийсет хиляди долара. Той вдигна поглед и видя, че тя му се усмихва.

— Просто се опитвам да разбера какъв тип пушач на пури сте.

— Опитайте се да познаете.

— Опитен, стръвен...

Всъщност, тя знаеше доста за Уендъл Билингтън. Истинската му възраст беше петдесет и осем, макар че на Лиз ѝ изглеждаше по-скоро на шейсет.

— А, ласкаете ме.

— Една „Кохиба“ номер пет?

Уендъл я погледна впечатлен.

— Добър избор — кимна той и си взе една от кутията.

Той замълча за момент, после каза:

— Чух, че Бруно Харис е преразгледал офертата си за „Асгил“.

Лиз кимна и клъцна крайчето на пурата си с чифт златни ножици.

— Да, това провали сделката — отвърна тя, като внимаваше да не издаде чувствата си.

Вдигна поглед към Уендъл. Прииска ѝ се да можеше да му разкаже всичко за ходовете си през изминалите две седмици, защото беше сигурна, че той би одобрил нейната безпощадност и решителност. Всъщност идеята ѝ да провали продажбата на семейната фирма на Бруно Харис и „Канопъс капитал“ беше толкова проста, че не беше за вярване. Чрез мрежа от контакти, внимателно прикривайки следите си в процеса, Лиз бе подхвърлила няколко компрометиращи документа за фирмата на съветниците му. Един от най-важните беше за поредицата от съдебни заплахи към „Асгил“, отправени напоследък за кремове за изкуствен тен, които причиняваха силно раздразнение при някои типове кожа, а в някои случаи оставаха трайни белези. Още по-голяма вреда нанесоха взривоопасните разкрития за емблематичното за „Асгил“ почистващо мляко „Балм“, изпратено лично на Хю Монтегю, който изготвяше оценката на фирмата. Според нейните източници главната причина Харис толкова да се интересува от покупката на „Асгил козметикс“ беше намерението му да продава на изток, по-специално на бързо разрастващия се индийски пазар и така щеше да увеличи двойно стойността на марката. Но Лиз правилно бе предвидила, че някой не си бе направил вярно домашното. Едни от главните съставки на „Балм“ бяха лой и ензими, добивани от прасета — и двете отхвърляни на индийските и ислямските пазари. Пет години по-рано, очаквайки бум на козметични продукти в глобален мащаб, научноизследователската лаборатория на „Асгил“ се бе опитала безуспешно да намери заместител на свинската лой в „Балм“, но това промени качеството на продукта и сериозно го оскъпи.

След като разполагаше с тази информация, нищо чудно, че Бруно Харис реши да преосмисли предложението си. Лиз не изпитваше никакви угризения, че бе посочила онова, което внимателното оценяване би отхвърлило така или иначе. И защо трябваше да има? Уилям и Мередит не бяха се съобразили с нейните чувства, когато се опитаха да я заблудят с продажбата. Те не бяха се притеснили, че ще се възползват от многогодишния ѝ труд върху „Скин Плюс“.

— Значи намирате за правилно решението на семейството да продаде „Асгил“?

Уендъл излъчваше изключителна самоувереност и уравновесеност, които според Лиз бяха много привлекателни качества. Човек, убеден в собствените си способности колкото нея.

— Някои от международните фирми ще проявят интерес към нас, особено сега, когато „Скин Плюс“ набира скорост — сви рамене Лиз. — Но лично аз не искам да изпускам фирмата.

— Предполагам, сте помислили за запазване на миноритарен дял като Есте Лаудер?

— Обмислила съм всички възможности — кимна тя и се отправи към лакирания шкаф за напитки, откъдето извади бутилка „Ричард Хенеси“, любимия си коняк.

Уендъл кимна одобрително.

— Нью Йорк стана център на здравеопазването. Имам приятели пушачи от четирийсет години, които вече са на макробиотични диети. Трябва ми съучастник в престъплението. Трябва да дойдете в моя клуб на Уолстрийт. Има отличен бар за пури.

— Знаете къде да ме намерите — усмихна се Лиз и сипа от златистата амброзия в две чаши.

Робърт се появи на вратата разтревожен.

— Всичко наред ли е? Мама се чудеше къде сте?

Уендъл погледна към Лиз многозначително.

— Не се притеснявайте — усмихна се той. — Тъкмо идвахме.

[1] Има се предвид песента „Ла Ла Ленд“, изпълнявана от Деми Ловато. — Б.пр. ↑

[2] Хумидор — кутия за пури с овлажнител. — Б.пр. ↑

39.

Лиз не се изненада, когато Уендъл се обади три дни след вечерята на Мередит, за да я покани на обяд в клуба си. Те прекараха пет минути на телефона в обсъждане на програмите си, отхвърляха дати, сякаш да докажат колко заети и важни са. Накрая намериха удобна и за двамата възможност един петък следобед през ноември. Лиз остана изненадана, когато служебната кола на Билингтън дойде да я вземе в един часа на обяд, както се бяха уговорили, но Уендъл не беше в черния мерцедес. Тя не се притесни особено, докато не осъзна, че се отправят към хеликоптерната площадка на Източна Трийсет и четвърта улица. Докато я водеха през терминала към хеликоптера с корпоративните цветове на Билингтън, тя вдигна телефона си и набра номера на Уендъл.

— Разбирам, че не отиваме в клуба ти — не скри тя удивлението си.

— Ами да. Няма да ни зяпат стотина банкери!

— И къде ще се срещнем? Предполагам, че ще се срещнем все пак?

Тя дочу гърления смях на Уендъл, после връзката прекъсна. Завъртя очи и изключи телефона си, а пилотът включи двигателя. Хеликоптерът се издигна във въздуха с леко поклащане, набра скорост и пое през Ийст Ривър към Лонг Айленд. Лиз обърна лице към слънцето. Неизвестността предизвика у нея еротична тръпка. Повечето време тя владееше положението и това ѝ харесваше, но известен хаос и малко мистерия понякога раздвижваха живота и му придаваха пикантен привкус.

Усмихната, тя наблюдаваше талазите от облаци, които се стелеха по синьото небе и от дълго време насам успя да се отпусне. След кратък полет хеликоптерът се завъртя около оста си и се спусна сред земите на един от големите палати, разположени на морския бряг на Джин Лейн в Саутхемптън. Лиз позна мястото още от въздуха, тъй като често бе идвала на партита тук. В Ню Йорк се говореше, че тези имоти

вървели по шейсет-седемдесет милиона долара. Зачуди се чия собственост е къщата, защото знаеше от Брук, че семейство Билингтън не притежават имот в Хемптън. Така ли правеха богатите мъже — отстъпваха си един — друг скъпите си къщи за тайни „забавления“. Тя се усмихна. На вечерята у майка ѝ, дадена в чест на Билингтън, Лиз бе решила, че иска Уендъл и сега щеше да го има. Друга служебна кола я чакаше до хеликоптерната площадка и я откара надолу по настланата с чакъл алея до измазана в бяло къща. Внушителна като размери, но не и по архитектурен стил, определи Лиз. Размерът имаше значение за определяне на богатството. Тя слезе от колата, подразнена, че високите токчета на обувките ѝ от „Маноло“ и строгата кройка на роклята ѝ от „Мартин Маргиела“ не бяха подходящи за плаж.

Двойната врата на къщата беше отворена и Лиз влезе по зловещо смълчания коридор, в чийто край се виждаше проблясващата синева на морето. Обикновено такива места гъмжаха от обслужващ персонал, но този ден там бе призрачно тихо.

Излезе на верандата и намери Уендъл седнал в стол адирондак с голяма чаша джин, облечен във вталена риза и кремави памучни панталони.

— Какво стана с обяда? — закачливо попита тя.

Той се разсмя.

— Освободих готвача. Реших, че има много по-важни неща за правене този следобед.

— Какви?

— Разговори.

Бутилка „Пюи фюме“ се охлаждаше в сребърна шампаниера на масата до него.

— Едно питие преди обяда? — предложи той и когато тя прие, сипа в чашата ѝ. — А какво ще кажеш за разходка?

Лиз събу обувките си и го последва по няколко дървени стъпала надолу до плажа. Хладината на пясъка под краката ѝ подсказваше, че лятото си отива.

— Мога ли да те попитам нещо? — каза той.

— Разбира се.

Бяха стигнали до водата и се спряха за малко, за да послушат прибоя.

— Брук отдадена ли е на Дейвид?

Колкото и да се дразнеше да вижда сестра си като коронована принцеса на Америка, долови какви преимущества може да ѝ донесе това.

— Напълно — заяви Лиз. — Защо питаш?

— Чу ли, че отказа да го придружи на вечерята за набиране на средства миналата седмица? Някаква среща в Лос Анджелис за нейна книга явно се оказа по-важна.

Лиз се усмихна вътрешно и изпита удоволствие от властта, която държеше в ръцете си точно сега. Ако кажеше, че Брук няма да е предана съпруга на сина му, тогава какво би направил Уендъл Билингтън? Дали всичко би се срутило?

— Не бих се тревожила — спокойно отвърна тя. — Брук просто си играе на книгоиздател. Разбира се, Дейвид трябва да я остави да се занимава с това засега, но скоро ще ѝ омръзне. В „Браун“ ѝ харесваха обществените прояви, а сега се оплаква от необходимостта да присъства на вечери за набиране на средства? — Лиз се засмя. — Дайте ѝ време. Всяко младо момиче в наши дни иска да си мисли, че прави кариера. Но това ще се промени, когато се омъжи, повярвай ми.

— Е, разбира се, аз не съм против да има кариера — побърза да се съгласи Уендъл. — Няма нищо лошо в това, но не искаме изведнъж да се сдобием с размирник. На Дейвид това няма да му хареса. Той не харесва умни момичета, никога не са го привличали. От друга страна, не бих искал репутацията му да олеква. Една съпруга с малка, успешна кариера би било добре за него, точно на място.

— Уендъл, ще е трудно да намериш някоя по-подходяща от Брук — сигурно знаеш това. Тя е съвършената за Дейвид.

Уендъл закима с глава.

— Добре. Защото отсега нататък не искаме повече промени.

— Защо?

Той докосна ръката ѝ и я подкани да се върнат обратно към къщата. Тя го погледна крадешком, леко подразнена. Какъв беше този урок по политика? Беше дошла с цел, с програма, която ѝ беше ясна от минутата, в която ѝ позвъни на личния ѝ номер. Лиз започна да се чуди дали не е объркала сигналите. Подиграваше ли се с нея, като я бе докарал чак тук само за опознавателен сеанс? За каква я вземаше? Наивница, егоцентричка, мръсница? У нея се надигна гняв. Рядко бе срещала мъж, който да не е привлечен от сексапила ѝ. Макар че той

беше баща на бъдещия ѝ зет, не го приемаше като кръвосмешение. Уендъл Билингтън беше един от най-безмилостните бизнесмени в страната — известен с това, че напълно унищожаваше хората, които заставаха на пътя му. Едва ли би чукал някоя, която не трябва.

— Има вероятност скоро да се отвори депутатско място в Кънектикът — обясни Уендъл.

Лиз се опита да се овладее. Още не беше приключила.

— Но сега е средата на мандата.

— Ще бъде специален избор. Депутатката от шести район ще обяви пенсионирането си на Нова година на основание влошено здраве. Районът е републикански и Дейвид ще е идеален за него, въпреки че със сегашната си репутация, мисля, че би спечелил дори ако беше на демократите.

Лиз го погледна с още по-голямо уважение, като се чудеше как се е добрал до тази информация, даже ѝ мина през ума, че може Уендъл някак си да е повлиял на решението на тази депутатка. С неговата репутация това беше възможно.

— Мислех, че Дейвид иска да изчака основните парламентарни избори след две години? — подметна Лиз, като наближиха стъпалата пред къщата.

Уендъл сви рамена.

— Да, това беше първоначалният план. Съветниците ми се ослушваха за свободни или уязвими мандати в Ню Йорк и Кънектикът, щати, в които можеше да претендира с жителството си или със семейни имоти, но така ще бъде по-лесно. Все пак Дейвид още е новобранец в политиката и положението му не е сигурно. Но ако спечели извънредните избори, а ние ще му осигурим пълна подкрепа това да стане, той ще бъде титуляр на основните избори за Конгреса. Със сигурност ще ги спечели. Това ще му гарантира три години в Камарата, после ще го преместим в Сената. Вече се срещнах с някои стари републиканци и един уважаван консултант по кампаниите. Всички са единодушни, че Дейвид трябва да действа сега.

— И до четирийсет и пет — президент? — закачливо попита.

— Защо не? — с умиление отвърна Уендъл. — Не искаме просто президент, а забележителен президент. Силен като Линкълн, динамичен като Кенеди.

Лиз кимна и се зачуди как можеше амбицията да бъде такъв ненаситен звяр. Независимо колко успехи си постигнал, винаги имаше още какво да се желае. Това тя го разбираше много добре. Също така осъзнаваше защо политическото бъдеще на Дейвид беше толкова важно за Уендъл. Семейство Билингтън бяха богати повече, отколкото хората можеха да си представят, но освен всички пари, от които се нуждаеха, искаха и се стремяха към власт. Повече власт означаваше повече пари и така цикълът продължаваше.

Уендъл се спря пред първото стъпало и погледна Лиз.

— Знаеш ли, че би могла да имаш бъдеще в политиката, Лиз — усмихна ѝ се той. — Макар да не съм сигурен дали нашите семейства ще могат да се справят с две изгряващи звезди.

— Аз? — изсмя се тя, като веднага се сети за Ръс Форд. Щеше да ѝ е нужна армия от пиари, за да потулва тайните ѝ, ако искаше политическа кариера.

— Единственото място, към което се стремя, е маратонът в Ню Йорк — пошегува се тя и тръгна нагоре по стъпалата. Като стигна до верандата, се обърна с ръце на хълбоците си.

— Не ме гледай така — каза тя решително.

— Как?

— Като някоя кобила, която подготвяш за надбягването в Дарби.

— Просто си мислех колко те бива — изрече той бавно, с явен подтекст, и тя почувства топлината на тънката му усмивка.

— Колко ме бива? — съблазнително повтори тя, доловила промяната в атмосферата помежду им. — Ако имаш предвид колко съм добра в разни неща, мисля, че си прав.

Уендъл се приближи и докосна лицето ѝ. Лиз притвори очи, наслаждавайки се на топлата му ръка по кожата си, усмихната в очакване, отприщила сексуалния си магнетизъм. Това бе истинската награда. Ако Брук имаше принца на Билингтън, тя искаше краля.

Безмълвно той я хвана за ръка и я поведе навътре в къщата, нагоре по широкото стълбище до спалнята с изглед към океана. До прозореца имаше тоалетка, отрупана с масла и парфюми, а на стола беше метнат копринен халат на райета. Непознатите вещи я възбуждаха още повече: забраненото, недосегаемото беше нейно този път. Тя се обърна и настървено го целуна. Започна да разкопчава ризата му, правена по поръчка от „Шарвей“, и разголи загорялата му

стегната гръд, където само едно малко кръгче от тъмносиви косми издаваше възрастта му.

Свали ципа на панталоните му и приклепна, пусна ръце по тестисите му, преди да поеме с уста възбуждения му пенис за милиони. Усети твърдите му косми по лицето си, когато той хвана главата ѝ с ръце и тласна навътре. Лиз не се нуждаеше от стимул, за да остане в тази поза. Тя знаеше как да се справи и от неговото пулсиране в устата си, разбираше, че му харесва, колкото и на нея.

— Сега — задъха се той, — на леглото.

Обърна я, свали ципа на роклята ѝ и тя се свлече на пода. Започна да я целува нежно надолу по гръбнака. Лиз нетърпеливо разкопча сутиена си и го дръпна на голямото легло. Завъртя се, възседна го, като се наведе напред, така че гърдите ѝ се плъзнаха по кожата му и поднесе зърната си към устата му и после внезапно се отдръпна.

— Боже, страхотно е — изстена той, сграбчи китките ѝ и я претърколи, а после разтвори широко бедрата ѝ. Проникна в нея и се наведе, за да я целуне по устата, по шията, по извивката на мишницата и по твърдите ѝ зърна със свирепа, необуздана, настояща страст. Тласък след тласък желанието и нуждата им ускоряваха ритъма, двама опитни любовници, равностойни в настървението си, борещи се за надмощие и контрол един над друг. Тя изви гръб и се вкопчи още по-силно в хълбоците му, като усети, че е готов да свърши. Виеше, неистово концентрирана, но не можеше повече да сдържа пулсиращото удоволствие, което напираше в тялото ѝ. Уендъл се отдръпна, след като свърши, зарови лицето си между бедрата ѝ и плъзна език по клитора ѝ, докато цялото ѝ тяло се разтресе.

Той се обърна по гръб и се отпусна на възглавницата.

— Може би ще се наложи да преразгледам мнението си колко те бива — накрая каза той лениво.

За известно време Лиз остана безмълвна. Сексът никога не я бе изкарвал от равновесие, но случилото се този път я беше разтърсило. Беше невероятно. Тя се обърна да го целуне отново, но като се доближи, той се измъкна от другата страна на леглото.

— Ще остана тук за нощта — предупреди той, вдигна копринените си боксерки и ги обу. — Трябва да се срещна с един приятел за вечеря в седем.

В гласа му се долови отчуждение, което го нямаше преди секса. Лиз разчете посланието: отхвърляше я. Тя пламна от яд, но ако го покажеше, щеше да е проява на слабост.

— Да, ще трябва да се връщам на работа — тя се изправи и обтегна дългото си, голо тяло, защото знаеше, че очите му я проучват и че я иска още против волята си. Наведе се към тоалетката, обърнала към него съвършено оформения си задник и набързо пооправи грима си.

— Би ли наредил на хеликоптера да ме върне? — непринудено попита тя.

— Разбира се.

Погледите им се срещнаха и за първи път в живота си Лиз Асгил разбра, че е открила своя личен, професионален и сексуален еквивалент.

40.

— Така, сладурче, успя ли вече да избереш книгата за гости? — по телефона гласът на Алесандро Франкети издаваше нетърпението му. — Ако се нуждаеш от съвет, аз бих се спрял на ръчно подвързаните с тъмносин телешки бокс или сиво-бежовата като щраусови пера. Двестаграмова хартия, по-скоро слонова кост, отколкото бяла, ръчно правена в Италия, между другото. Направо я обожавам.

Брук въздъхна. По някаква причина не можеше да се ентусиазира много за тази книга. Това си беше само една подвързана тетрадка, в която гостите на сватбата записват своите пожелания. Тя погледна към голямата камара мостри, които Алесандро ѝ бе изпратил. Но само това ли беше? Апартаментът ѝ беше заринат от мостри, папки, кутии и пликове, картички, тъкани и дори съдове. Трябваше да избира много неща и се чувстваше объркана.

— Добре, казвам да на плътната хартия с цвят слонова кост и ми харесва тъмносиньото — каза тя, — но ме смущава идеята за кожа.

— Какво предлагаш, миличка? — избъбри той. — Рибешки люспи? Тофу? Няма значение, няма значение. Ще измисля нещо. Сега това устройва ли те напълно?

— Абсолютно — отговори Брук, затиснала слушалката с брадичката си, понеже прелистваше един брой на „Ел“. Зачуди се кога бе настъпила промяната, кога уточняването на детайлите по сватбата се бе превърнало почти в задължение. Преди време беше друго: тя изкупуваше всеки брой на списанията за булки — американски и чуждестранни — и ги прехвърляше денем и нощем. Искаше този ден да бъде свършен. Но Джуъл Кей беше толкова изключително място, че само шумът на морето и тропическият бриз бяха достатъчни, за да направят звезден мига на размяна на клетви. Откровено казано, никак не я интересуваше от каква хартия ще са направени табелките за местата. Каква ирония — само преди няколко седмици с Дейвид се бяха карали за такива детайли, а сега Алесандро ѝ отнемаше почти по час на ден за уточнения и това вече ставаше прекалено.

— Да се срещнем в петък за обяд, сладост? — предложи Алесандро. — Още не сме уточнили детайлите по излизането след церемонията.

— Това пък какво е?

Последва едва доловима въздишка в слушалката.

— Моментът, в който излизате от църквата, скъпа. Е, във вашия случай платформата на церемонията.

— О, имаш предвид онази част с конфетите — досети се Брук.

Той се покашля многозначително.

— Алесандро Франкети не се занимава с конфети, сладурче. Мислех за стотици пеперуди. Може би червени адмирали, тъй като според китайската традиция червеното носи късмет — размишляваше той на глас. — Макар че на Запад синьото е щастливият цвят.

— А какво казват за използването на деца и животни? — подхвърли Брук, но Алесандро явно не я слушаше.

— Може би трябва да звънна на принцеса Олга от Гърция. Сигурно я познаваш, нали? Тя лови пеперуди. Веднага ще ѝ звънна и после ще ти се обадя.

С облекчение Брук затвори телефона и се хвърли обратно на дивана, загледана в сивеещото небе над Манхатън. Странно колко бързо се спуска нощта. Тя грабна дистанционното на дивидито и реши да гледа документалната поредица „Комюникета“, която беше записала по-рано същата седмица. В нея беше и трийсетминутният репортаж на Дейвид от Ирак. Той имаше присъствие и тежест, които не се срещат често в телевизионните водещи. Критиците явно бяха на нейното мнение и вече го определяха като един от най-важните документални филми на годината, докато в мрежата се носеха слухове за повишаването на Дейвид като водещ на предаване или дори на собствено шоу. Брук се надяваше да го получи, според нея това щеше да е по-подходящо за него от политиката.

Когато телефонът иззвъня, тя се поколеба дали да вдигне слушалката, но реши, че е по-добре да уреди въпроса с книгата за гости и пеперудите колкото е възможно по-скоро.

— Мислех си — започна тя в слушалката, — че може би трябва да се спрем на червените пеперуди. Бащата на Дейвид е поканил много известни републиканци, така че би се зарадвал на партийния цвят.

— Пеперуди? За какво говориш, Брук?

— Мат, ти ли си? — възкликна тя, доволна, че чува гласа му.

— Същият.

Тя се изкиска.

— Боже, спаси ме от предсватбена лудост. Тъкмо обсъждахме дали да приема петстотин червени или сини пеперуди, които да пуснат след сватбата ми.

— Какво стана с обикновения дъжд от конфети?

— Прекалено обикновен и стар, очевидно.

Последва неловко мълчание.

— Не съм те виждала цяла вечност — каза тя. — Къде изчезна?

— Просто съм зает — смотолеви Мат.

— Какво ще кажеш да организираме нещо този уикенд? — и тя прехвърли програмата в главата си. Дейвид отново бе заминал и макар че Тес беше предложила да се срещнат тримата с Мат заедно, какво лошо имаше в едно кафе или пица?

— Мисля, че ще съм зает този уикенд.

— Дълги смени?

Последва продължителна пауза.

Тя инстинктивно разбра с какво щеше да е зает.

— Имаш среща! — предизвика го тя.

— Нещо такова.

— Мислех, че сме приятели, Матю Палмър — каза тя с пресилена жизнерадост. — Но нищо не споделяш.

Мат се изсмя.

— Няма какво толкова да се казва. Излизали сме само няколко пъти.

— Излизали сте няколко пъти, а няма какво да се каже? Що за приятелка ще е това!

— Тя не ми е приятелка — каза Мат. — Казва се Сузи, забавна е, ароматерапевт.

— Ооо, само помисли за всички тези еротични масажи с уханни масла.

— Брук...

— И къде се срещнахте?

— На един купон. Тя е приятелка на мой приятел.

Брук изведнъж осъзна, че Мат има живот, за който тя нищо не знае. Беше си изградила романтична представа, че той работи по

двайсет и четири часа в спешното отделение, после се връща вкъщи само за да спи и да яде пица, а след това отново същото, но явно той ходи по купони с привлекателни ароматерапевтки бохеми.

— Кога ще ме запознаеш с нея? — попита Брук.

— Тъкмо за това се обаждам. След две седмици имам рожден ден, реших да постъпя както трябва и да празнувам.

— Страхотно. Ще доведе Дейвид. Моят пиар откога ме кара да ви срещна... — тя замълча, като осъзна, че това звучи някак нередно.

— Е, нали знаеш, просто в случай че някой си помисли, че може да има нещо особено между мен и теб. Смешно е, но знаеш какво говорят хората.

— Не, не, права е — отговори Мат. — Това е добра идея.

Последва още една дълга пауза.

— Ще ти изпратя подробности за вечерята, когато реша какво да сготвя.

— Чудесно. Страхотно. Ще се видим тогава.

Тя затвори мобилния си телефон и решително се отправи към камарата от книги за гости и се зае да ги разучава съвършено концентрирана. Изведнъж изборът между синята и сиво-бежовата книга се оказа най-важното решение в живота ѝ.

41.

Тес не искаше никога повече да види плик за писма до края на живота си. Бюрото ѝ и пода бяха покрити с мозайка от разноцветна хартия, подплатени пликове и пакети. През последния час старателно ги бе преглеждала и пръстите ѝ — да не говорим за главата — вече я боляха. Това беше едно от омразните ѝ задължения. Всяка сутрин получаваше огромно количество поща, която трябваше да преглежда с часове, затова често я оставяше за по-късно и така до предишната нощ. Повечето пликове съдържаха покани за тържества за Брук — от важни събития до набиране на средства при откриване на магазини. На някои от тях трябваше да присъства и Тес внимателно подбираше най-значимите или „маркови“, но повечето отиваха направо в огромния кош за боклук.

Не че нямаше какво друго да прави. От края на септември спекулациите в медиите за сватбата на Брук и Дейвид започнаха да набират скорост, така че Тес беше затрупана от телефонни обаждания и имейли от периодичните издания и телевизионни станции, които искаха подробности за мястото, дати и достъп до сватбата.

Този ден беше особено натоварен и Тес с нетърпение очакваше да се прибере вкъщи. Тъкмо бе свалила палтото си от облегалката на стола, когато дочу стъпки в коридора.

— Мередит — учуди се тя, като вдигна поглед. — Не знаех, че си тук днес.

— Секретарката ми се обади и трябваше да се отбия.

— Това се казва късмет, защото исках да говоря с теб. Имаш ли време? Извинявай за бъркотията.

Мередит влезе в стаята и седна срещу Тес, като кръстоса елегантно обутите си в тънки чорапи крака.

— Искам да си взема отпуска — Тес се постара да овладее гласа си. Не беше сигурна защо се притесняваше, че ще приеме молбата ѝ за неоснователна, може би защото в Ню Йорк беше нормално да излизаш в шест сутринта и да се прибиращ в десет вечерта. Или защото

„големият ден“ приближаваше. Каквото и да беше, все отлагаше да пита Мередит. Тя обаче само кимна.

— Много добре — каза тя. — Откога имаш предвид и за колко време?

— Този уикенд. Съжалявам, че съобщавам в последния момент, но току-що разбрах за това пътуване. Само от петък вечер до вторник, така че няма да отсъствам дълго от офиса и ще държа включено блекбърито си през цялото време...

Мередит поклати глава.

— Страхувам се, че не е подходящо.

Тес остана истински разочарована, макар че не можеше да противоречи. На първо място беше работата ѝ — така и трябваше, при парите, които ѝ плащаха, но когато Джема ѝ бе казала за екскурзията до езерото Тахо с няколко приятели, на Тес ѝ се прииска да отиде. Тя почти не познаваше новото обкръжение на Джема. Имаше нужда да общува с хора, които нямат нищо общо с работата ѝ. Огледалото ѝ показваше колко е уморена. Натрапчивите бодежи между плешките на гърба означаваха стрес. Просто искаше малко забавление.

— Така ли? — промълви тя и разлисти смръщено няколко страници в бележника си. Не беше записала никакви специални събития. — Няма ли нещо, за което трябва да знам?

— Всяка година провеждаме конкурса „Мис Асгил хавайска кралица“ в Хаваите — обясни Мередит. Опитваше се да звучи важно, но явно разбираше, че идеята е малко безвкусна. Вероятно не отговаряше на новата ѝ визия за „Асгил“ като луксозна марка, прецени Тес.

— Обикновено изпращаме представител на фирмата в журито. Тази година исках да отиде Ленард, но има определен час за преглед в болницата.

Тес кимна съчувствено и се сети, че не беше срещала Ленард в офиса цяла седмица.

— Шон се случи в Ню Йорк тези дни — продължи Мередит. — Той разбра, че Ленард не може да замине и предложи да го замести.

— Не се съмнявам — отговори Тес. — Но Мередит аз въобще не съм сигурна, че...

Мередит направи знак с ръка на Тес да замълчи.

— Разбирам, че това противоречи на чудесната работа, която свърши напоследък за рехабилитирането на Шон в общественото съзнание, но той го е правил и преди и е много добра възможност за фотосесия. Това ще вдигне авторитета на конкурса, а оттук и на слънцезащитния крем, а в момента това е по-важно от притесненията ни за излагането на Шон на пътя на изкушението.

— Оценявам това, Мередит — кимна Тес. — А и дочух, че той успява да остане чист след рехабилитацията, и това е забележително, но въпреки това е взривоопасен в компанията на красиви момичета по бикини.

— Тъкмо заради това искам ти да отидеш.

Тес зяпна.

— Искаш да го наглеждам? — тя се извърна, за да не проличи гневът по лицето ѝ. Не можеше да повярва, че отново Шон Асгил се намесваше в живота ѝ и проваляше плановите ѝ. Сякаш разобличаването на Дом като лъжлив негодник за негово собствено забавление не беше достатъчно неприятно, а сега провали и така нужното ѝ пътуване до Тахо.

— Не, няма да го наглеждаш — възрази Мередит. — Просто искам да се увериш, че няма да се забърка в някоя неприятност. Млади момичета и богати мъже трябва да стоят далече един от друг.

Тес наду бузи от притеснение и това накара Мередит да я погледне по-мило.

— Няма да е толкова зле, Тес — усмихна се тя. — Хавай е красив остров и разбрах, че хотелът, където се провежда конкурсът, е много приятен. Ако желаеш, фирмата ще ти плати да останеш още два дни след това, за да го съчетаеш с почивката си. Резервирай си нощен полет над Мауна Лоа^[1] — ще ти остане незабравим спомен. Вземи фактура на мое име.

Тес кимна шокирана. Знаеше, че няма място за спорове.

— Утре ще уредя всичко — отговори тя.

— Няма нужда — усмихна се Мередит. — Секретарката ми ти е взела билет за събота до Хило. Ще ти даде всички данни.

Мередит се изправи и тръгна към вратата на високите си обувки от „Ферагамо“.

— Оценявам всичко, което правиш за семейството ми, Тес. Знам, че договорът ти е до сватбата на Дейвид и Брук, но наистина се

надявам да останеш с нас и след това. Може би ще го обсъдим, като наближи моментът?

Тес се зачуди дали беше подходящо да напомни на работодателката си за бонуса от четвърт милион долара, който ѝ беше обещан, ако сватбата мине безпрепятствено. Мередит го бе споменала при първия им разговор в Конът и Тес бе настояла това да се запише в договора, но при слуховете за финансовите проблеми на „Асгил“ Тес си набеляза да го провери, за да е сигурна, че няма начин да се измъкнат.

— О, преди да забравя — Мередит се спря, за да пхне тънката си ръка в чантичката си на „Шанел“. — Днес получих това. — Тя извади един плик и го подаде на Тес. Беше адресиран до Мередит на адреса на офиса. В плика имаше писмо на синя хартия, каквато Тес не бе виждала от десет години. Тя го разгъна и прочете краткия текст.

„Вашето семейство крие тайна.“

Тя обърна плика и го заразглежда.

— Марката е от Южна Каролина. Предполагам не знаеш от кого може да е?

Мередит едва забележимо сви рамене.

— Нямам представа.

Тес не се разтревожи излишно. От опита си в таблоидите бе научила, че светът е пълен с откачалки. Не минаваше и седмица без в офиса да се получи имейл или писмо от някого, който се представяше за най-близък приятел на Брук и да иска номера на мобилния ѝ телефон или да твърди, че е забравен роднина, който претендира за дял от печалбата. Явно Ню Йорк беше пълен с луди. Тес потупа замислено писмото по дланта си.

— Това не е нито искане за нещо, нито обвинение. Може би е просто поредният жаден за внимание.

— Може би — тихо каза Мередит. — Но искам да бъде проследено.

— Не се притеснявайте. Ще се заема — увери я Тес. — И насочвайте всички подобни писма към мен веднага.

— Благодаря ти, Тес. Точно по тази причина те наех.

Тя проследи как Мередит напуска стаята и смръщи лице ядосана. Какво, по дяволите, искаше тя от нея. Първо пиар, после бавачка, а сега и да стане проклет частен детектив!

Тя грабна палтото си и изгаси лампите, след като захвърли писмото в дъното на чекмеджето.

[1] Мауна Лоа — активен вулкан на Хавайските острови, чиято основа се намира на 4975 м под повърхността на Тихия океан. — Б.пр.

↑

42.

— Как така няма да успееш? — викна Брук, притиснала телефона с рамо към ухото си, докато буташе въртящата се врата на офиса, за да излезе на студената улица.

Гласът на Дейвид звучеше извинително, но категорично.

— Съжалявам, скъпа, но е невъзможно. Продуцентът иска да проследя един случай, който изникна току-що. Ще му отделим специално място в утрешното шоу, така че всички сме на крак. Подготвяме срещи с изследователите, знаеш какво следва. Мисля, че ще продължи до късно.

— Но там ни очакват след един час — притесни се Брук. Тя дочу дълга въздишка в слушалката.

— Брук, такава ми е работата, а пък и тази вечеря е заради човек, когото дори не познавам. Всъщност, заради човек, с когото не ми се иска особено да се виждаш, ако трябва да съм откровен.

Брук се ядоса и мина в защита. Когато най-сетне беше събрала кураж да покани Дейвид на рождения ден на Мат, изникнаха разни трудни въпроси. Защо Мат е поканил Брук, щом те дори не са близки приятели? Кой не би поканил най-интересната двойка в Ню Йорк на рождения си ден, ако ги познава, бе нейният логичен отговор. Точно колко пъти го е виждала? Колкото пръстите на едната ръка, бе подчертала тя. Редовно ли е във връзка с него на компютъра? Да! Но нали всички в двайсет и първи век така поддържат приятелствата си.

— Ако имаше проблем да ме придружиш, трябваше да ми кажеш по-рано — процеди Брук с раздражение. — Тогава не бих приела поканата. Не мога да се измъкна сега, когато трябва да сме там след час.

— Слушай, защо просто не отидеш сама? — предложи той след пауза. — Но после да дойдеш и ще останеш при мен тази вечер? Така поне ще мога да те видя.

— Трябва да проверя дали не съм много заета — отвърна остро тя и затвори. Като се настани в колата, която я чакаше, отново

прехвърли думите на Дейвид. Защо си направи труда да я разпитва? Това тест ли беше, или той наистина искаше да я види? Тя сърдито поклати глава и реши да не мисли за това до края на вечерта.

Брук стоеше пред апартамента на Мат с бутилка „Шато Петрус“ и се чувстваше толкова нервна, че ѝ се прииска да отвори виното още там. Безбройните тържества и благотворителни вечери, на които бе присъствала с Дейвид през последната година, я бяха направили по-уверена, макар и не напълно, в общуването с хора. Бе казала на Тес Гарет за вечерята при Мат, от което тя никак не бе очарована. Как го беше казала? „Внимавай с новите приятели.“ Брук си спомни този съвет, когато натисна звънеца. Една красива блондинка почти на нейната възраст отвори вратата с широка усмивка.

— Здравейте, аз съм Брук.

— Заповядайте — отговори момичето и пристъпи назад, за да ѝ направи място да влезе.

Русата ѝ коса беше небрежно събрана нагоре, тесните джинси очертаваха дългите ѝ крака, а тънката ѝ шарена индийска риза накара Брук да се замисли дали не практикува тантрически секс. Онова, което най-много я впечатли, бяха облещените ѝ очи, придаващи ѝ леко безумен вид. Брук беше виждала този тип момичета в колежа. Беше чула, че мъжете ги наричат „откачалки“.

— Хей — появи се Мат и ѝ изпрати неловка въздушна целувка.

— О, не трябваше — каза Сузи, като поемаше подадената ѝ бутилка вино.

Мат погледна етикета и се засмя:

— О, напротив, трябваше.

Той я въведе по късия коридор в гостната. Като се появи на вратата, всички се обърнаха и разговорите замлъкнаха. Брук усети, че се изчервява. В обществените среди на Ню Йорк никой не реагираше видимо на присъствието ѝ, защото това би било равносилно да признаят, че Брук е по-важна от самите тях. Вместо това я възприемаха прекалено приятелски, независимо дали я бяха срещали преди, или не. Всичко това притесни Брук, дори много повече от застаналия напред хола на Мат цирков клоун.

— Заповядай, Брук. Ела да се запознаеш с Грег — Мат посочи към един строен рус мъж на дивана. — Другарче от ученическите години, а това е приятелката му Кортни.

Кортни беше най-млада сред присъстващите, може би в началото на двайсетте си години и се беше издокарала явно специално за случая в обсипана с пайети смарагдова коктейлна рокля. Тя изглеждаше напълно поразена и успя само да се усмихне с увиснало чене, когато Брук я поздрави. Мат продължи да представя Питър и Ед, лекари от болницата, и техните съпруги Сали и Грейс. Докато Мат й наливаше питие, Брук се огледа и забеляза промени в стаята след посещението си заради изкълчения глезен. Усещаше се женското присъствие: бумерангът и бейзболната топка бяха изчезнали от рафтовете и бяха заменени с ароматни свещи. Помисли си, че банята ще е мястото, което ще й подсказва дали Сузи се е нанесла — четка за зъби или дамски шампоан в шкафчето. Брук прие чаша бяло вино и се настани до Сали.

— Страхотен тен. Сигурно сте били на някое хубаво място? — любезно я заговори Брук.

— Всъщност цяла година бяхме в Гана — отговори Сали. — По една програма за медицински обмен. Грейс също е медицинска сестра и бяхме всички заедно.

— О, това е невероятно — възкликна Брук. — Това ли е програмата, от която се интересува и Мат?

Каза го, без да се замисли и осъзна прекалено късно, че Мат може би още не е обявил официално намеренията си. Жените на бъдещите политици трябва да се научат на повече дипломатичност, напомни си тя.

Ед веднага се ентусиазира от въпроса.

— О, да. Пратих му имейл оттам още преди месеци. Разказах му как това се е отразило на живота ни. Натъкнахме се на потресаваща бедност, която ни накара да се смирим и да се опитаме да променим нещо.

Сузи направи физиономия, за да покаже, че никак не е била въодушевена от тази идея, което накара Брук да прекрати темата. Тогава настъпи друг конфуз в разговора. Тя тъкмо се канеше да заговори за времето, когато Кортни изтърси:

— А кога е сватбата?

Брук се изсмя високо и останалите се присъединиха. Почувства облекчение, че някой изказа премълчаваното и разчупи леда.

— Умираще от любопитство, откакто Мат ѝ каза, че ще дойдете — съобщи Грейс с театрален шепот. — Горкото момиче не беше на себе си.

— Моля ви — впери очи в Брук Кортни с трепетно очакване. — Не може ли да ни кажете? Четох в „Ю Ес Уикли“, че щяла да е през май някъде из щата. Но хората говорят, че ще бъде по Коледа в Белкорт.

Брук ѝ се усмихна.

— Нали не очакваш, че ще ти кажа? — пошегува се тя.

— Да, Кортни, тайните служби ще те убият — обади се Сузи с изкуствена усмивка.

— Съмнявам се Брук да има вземане-даване с тайните служби — намеси се Ед. — Поне не още — той ѝ намигна.

— Обзалагам се, че някой ден и това ще стане — добави Кортни, докато гонеше маслинката в чашата си. — Според Мат Дейвид ще стане президент след около петнайсет-двайсет години. Представяш ли си! Ще бъде невероятно. Няма да можеш да се храниш, да спиш, нито да пазаруваш без някакъв мъж със слушалка в ухото и пистолет в джоба да стои до теб. Мислиш ли, че наблюдават президента, когато прави секс? — закиска се тя.

— Докторе, би ли донесъл на тази жена едно кафе, за да поизтрезнее? — подхвърли Грег към Мат съвсем не на шега.

— Като говорим за сватбата, ако ми позволите ще ви приготвя специално масло за големия ден — предложи Сузи. — Лавандула и портокалови цветчета — истинска мечта.

— Това ми напомня — Брук посегна към чантичката си, — че трябва да дам нещо на рожденика. — Тя прекоси коридора и влезе в кухнята през дървена летяща врата като в кръчмите от Дивия Запад. Прозорците бяха запотени, а Мат стоеше приведен над печката и опитваше някакъв връщ сос с дървена лъжица. Тази сцена ѝ напомни за готварските му набези още докато бяха в колежа и фактът, че някои неща не се бяха променили чак толкова, ѝ подежда успокояващо. Той стреснато погледна към нея.

— Хей, какво правиш тук? — попита той, отпивайки голяма глътка вино. — Отивай при обожавашата те аудитория.

Той ѝ се усмихна широко, сърдечно. Изглеждаше по-щастлив, по-отпуснат от обикновено. Може би бе пийнал малко повече. Мат имаше слабост към алкохола.

— Не ставай глупав — строго смръщи вежди тя, а после закачливо го тупна. — Те са дошли заради твоя рожден ден, не помниш ли?

— Не се заблуждавай — усмихна се Мат. — Не мога да повярвам как всички са се издокарали в твоя чест. Трябва да ги видиш как изглеждат в другите дни, като на Хелюин. Наистина, когато Кортни се появи на вратата, се зачудих това моите гости ли са, или подранила доставка на коледната елха.

Погледът ѝ се насочи към другия край на стаята, където една голяма шоколадова торта се размразяваше на рафта над радиатора.

— Трябваше да ми кажеш, че ще сервираш вечеря. Познавам няколко наистина страхотни готвачи, които подготвят частни тържества.

— Самият аз съм един такъв готвач — засмя се той.

— Извинявай, не исках да прозвучи така — промърмори Брук леко сконфузена.

— Проблемът не е в парите, Брук — каза той и я погледна право в очите. — Все пак жалко, че Дейвид не може да дойде.

— И аз съжалявам. Работи до късно. Отново. Броя вечерите през месеца, когато можем да сме заедно и е цял късмет, ако стигна до двуцифрено число.

— Може би е по-добре, че не дойде. Щеше да ни накара нас, мъжете, да се почувстваме по-долна ръка.

— Не се омъжвам за Брус Уейн^[1] — напомни тя и го щипна по ръката.

Той се усмихна и поднесе дървената лъжица към устата ѝ.

— Как е на вкус?

Тя се облиза. Не беше много зле.

— И като готвач те бива — отбеляза тя. — Ти си голяма находка. О, мислех, че ще е добре да те предупредя — каза тя, за да смени темата, — май се издъних. Попитах дали програмата за медицински обмен на Ед и Питър е онази, с която искаш да се заемеш. Сузи малко се изненада.

Той сви рамене и се обърна към печката.

— О, тя знае за това. Още не съм решил, но няма да повлияе на решението ми така или иначе.

Брук изпита необяснимо облекчение.

— О, щях да забравя — усмихна се тя и извади малко пакетче, увито в лъскава червена хартия. — Подаръкът ти.

— Мислех, че е бутилката „Шато Петрус“, която донесе. Е, това се казва късметлия. — Той се избърса в една кърпа и разкъса хартията. Отвори я и очите му се разшириха от удоволствие.

— Билети за концерта на „Гънс енд Роузис“ по случай събирането им? — провикна се той. — Не може да бъде! Мамка му, невъзможно е да се намерят. Не мога да повярвам, че си спомняш колко ги харесвам.

— Как ще забравя стойките ти пред огледалото? — разсмя се тя.

Той я прегърна и я целуна по бузата. Замръзнаха в тази поза. Брук отстъпи назад и изтриваше следа от сос по бузата си точно когато Сузи се втурна през летящата врата.

— Червеното вино вече свърши — обяви тя и се мушна в тясното пространство. — Трябваше да ми напомниш, че докторите сте големи пиячи.

Тя се спря и огледа Мат и Брук, които изглеждаха леко гузни.

— Всичко наред ли е?

— И още как — каза Мат и въодушевено размахва билетите. — Погледни какво ми даде Брук. „Гънс енд Роузис“, човече!

— Страхотно. — Сузи не изглеждаше никак щастлива. — Не знаех, че си падаш по рока.

— А, да беше го видяла в колежа — усмихна се Брук. — Искаше да си пусне косата като Слэш, но приличаше на забулен с пердета.

— Хей! — запротестира той. — И наричаш мен недискретен!

Сузи ги измери с поглед. Бутна Мат, за да мине до печката и започна бясно да бърка соса.

— Отивайте оттатък — заповяда тя. — Аз ще се заема тук. Вечерята ще е готова след няколко минути.

Когато се настани на масата, седнала между Ед и Кортни, Брук се поотпусна. Приятелите на Мат бяха забавни и интелигентни и разговорът скачаше между сериозни теми като медицинското обслужване и по-любопитни като последните разкрития в „Ню Йорк поуст“. Основното ястие беше станало чудесно, но шоколадовата торта

беше още полузамразена. Това обаче нямаше значение за Брук, защото се беше освободила от напрежението и се забавляваше. Беше толкова различно от рождените дни, на които присъстваше напоследък, приличащи по-скоро на упражнения по светски етикет. Състояха се в ресторанти, още неотворени официално, а списъкът на гостите се изготвяше от агенции за връзки с обществеността. Когато се правеха в домашни условия, бяха внушителни събития: вечери, приготвени от Жоел Робушон, или коктейли за по стотина човека, за да се демонстрира новият мезонет. Освен това Брук забеляза, че щом заговори за Дейвид и особено като разказа за драмата във Флорида за радост на зяпналата от удивление Кортни, Сузи малко се отпусна и всъщност изглеждаше доста мила. Явно беше напълно зашеметена от Мат. Не беше ли хубаво това, питаше се тя. Разбира се, че беше.

— Брук, ще има ли замразена шоколадова торта на сватбата ти?
— попита Грег, чоплейки с вилица заледения шоколад. Мат хвърли една салфетка по приятеля си.

— Още малко ще те изтърпя и после ще миеш чинии.

Ед и Питър изпаднаха в див възторг от това предложение и забарабаниха с ръце по масата.

Кортни се наведе напред, така че малките ѝ гърди се облегнаха на масата.

— Ще може ли Мат да ни разкаже всички подробности след сватбата?

Мат вдигна поглед. Въпреки че Кортни седеше на другия край на масата, ушите му долавяха всеки разговор, който включваше Брук.

— О, аз няма да присъствам — побърза да уточни той.

— Защо не? — поинтересува се Кортни.

— А, съвсем правилно, аз също не бих поканил този неудачник — Грег намигна към Брук.

— Не, не, разбира се, че си поканен — каза Брук, фиксира поглед върху рожденика.

Мат се усмихна и сведе поглед към празната си чиния.

— Е, кой ще пие кафе? — попита той и се изправи. — Мисля, че се нуждаем от нещо, което да размрази тази торта.

Брук погледна часовника си. Беше единайсет часът и не се беше чувствала толкова пияна от години.

— Аз ще трябва да вървя — каза тя и се надигна, после отново седна. — Всъщност, ще залитам е по-точно казано. Като че ли пих твърде много от коктейлите на Грег.

— Ако се нуждаеш от някого да помага на бара на сватбата, знаеш къде да ме намериш — усмихна се Грег. Сузи отиде да вземе кашмиреното палто на Брук от спалнята и ѝ помогна да го облече.

— Късмет във всичко — пожела ѝ Кортни и я притисна силно до обсипаните с пайети гърди. — Мечтая да съм на твое място.

— Ще слеза с теб, за да ти спра такси — заяви Мат, когато я съпровождаше по тъмния коридор. Натисна бутона и зачакаха асансьора.

— Беше забавно — усмихна се Брук, докато закопчаваше палтото си. — И Сузи е толкова прекрасна.

— Брук. Недей да преувеличаваш — тихо произнесе той. Стоеше толкова близо до нея, че усещаше алкохолния му дъх.

— Виж, Мат, знам, че още мислиш за Кейти и това наистина е много мило, но не трябва да изпитваш вина, че отново има жена в живота ти.

И двамата се обърнаха, когато чуха, че вратата на апартамента му изскърца.

— Мат. Да направя ли кафето?

Сузи имаше малко безнадеждно, несигурно изражение на лицето. Сърцето ѝ се сви. Тя беше едно обикновено момиче, опитващо се да направи всички възможно да запази новия си приятел, при това лекар — истинско попадение във всички среди, от заплахата, която намираще за изключително блестяща. Брук се почувства ужасно заради всички неприятни неща, които си бе помислила за Сузи по време на вечерята. В края на краищата и тя търсеше да обича някого. Брук потупа Мат по ръката възможно най-платонично.

— О, щях да забравя — тя погледна към Сузи, — в петък ще представяме една от моите книги. Ще бъде чудесно, ако успеете да дойдете и двамата.

Притесненото лице на Сузи се разчупи в усмивка на облекчение.

— Това ще е страхотно — засия тя, приближи се до Мат и го хвана под ръка. Асансьорът пристигна и вратата се отвори със съскане.

— Е, лека нощ — пожела им Брук и изпрати въздушни целувки и на двамата като добра съпруга на политик, после влезе бързо вътре и

се зарадва, че си тръгва.

[\[1\]](#) Брус Уейн — милионер и алтруист с тайна самоличност Батман. — Б.пр. [↑](#)

43.

— Господин Билингтън, — задъхано каза тя. — Това беше... абсолютно... забележително.

Лиз се надигна от пениса на Уендъл и се строполи на матрака, като зарови пламналото си лице във възглавницата. Лиз и Уендъл се срещаха по три пъти седмично след първото им виждане в Хемптън и сексът ставаше всеки път все по-добър. Това се дължеше и на факта, че Уендъл поддържаше постоянно апартамент в хотел „Пиер“. Те излизаха от офисите си по обяд и се връщаха след около час за някоя среща ободрени и тонизирани. Това не само че не пречеше на работата ѝ, но Лиз мислеше, че няма нищо по-хубаво от едно бързо чукане без никакви задръжки, което изостряше ума ѝ за целия ден.

Уендъл стана от леглото, облече халата си и седна на масата до прозореца, където обядът беше сервиран върху колосана бяла покривка. Забоде вилницата си в рибата меч и разгърна „Файненшъл таймс“, безупречно сгънат до порцелановата чиния.

Лиз надникна с интерес. Беше сигурна, че Уендъл като един от най-крупните световни инвеститори изчита всяка дума на глобалното финансово издание, но въпросът беше: какво точно чете? С вътрешната информация и контактите, които имаше, можеше да успее да надуши нещо. Лиз бе подочула, че се гласи да купи „Вю“ — голям британски бизнес за оптика, възлизащ на милиони долари.

— Имаш ли вече доклада за „Вю“? — невинно попита тя.

Уендъл я погледна изненадан.

— И как разбра за това?

Тя отиде до него и го погали по врата.

— Знанието е сила, скъпи — кокетно му се усмихна тя.

Погледът му се спусна към голите ѝ гърди и той се пресегна, но тя чевръсто му се изплъзна, нахлузи обувките си и се пхна в роклята. Не искаше да го разсейва, когато говореше за бизнес. Седна срещу Уендъл, сипа си чаша вода и остави есенното слънце да огрее лицето ѝ.

— Искам да купиш „Скин Плюс“ от семейството — изстреля тя без предисловия.

Лека усмивка затрептя на устните на любовника ѝ.

— Мередит и Уилям знаят ли за това? — погледна я втренчено той.

— Още не — отговори тя и разтърси високо вързаната си опашка.

— Внимавай, Лиз. Вече сме едно семейство.

— Не, Уендъл, това е бизнес — възрази тя. Погледна го в очакване на реакция. — Е, какво мислиш?

Уендъл избърса устата си със салфетка.

— Мисля, че ти трябва да станеш президент на „Асгил“, защото според мен можеш да обърнеш положението във фирмата. И съм сигурен, че някой ден ще бъдеш. Затова не трябва да се опитваш да купиш „Скин Плюс“ само от злост, че семейството ти не ти дава признанието, което заслужаваш.

Лиз се усмихна.

— О, аз съм над това. Говоря ти като бизнесмен, който вижда нещо с голям потенциал и който иска да ръководи неговата реализация.

Уендъл се изсмя гърлено.

— Много си секси, когато си ядосана.

Под масата Лиз сви ръката си в юмрук.

— Защо не се опиташ да погледнеш малко сериозно на този разговор?

Настъпи дълга, напрегната пауза.

— Защо ми говориш за това? — най-сетне каза Уендъл.

— Защото си инвеститор и знаеш, че съм добър залог — отсече Лиз. — Освен това нямаш интереси в козметичната индустрия, но имаш допълнителен бизнес: аутлети по летищата, медии, фармакология. Разнообразието винаги е добра идея в трудни времена.

Той я изгледа скептично.

— Не трябва да ти напомням, че с Мередит и Уилям скоро ще станем едно семейство. Може да се окаже не толкова добра идея да ги настроявам срещу себе си така скоро.

Лиз махна пренебрежително с ръка.

— Няма да е проблем, не и ако аз го направя по подходящия начин. А пък ако не искаш да разкриваш участието си, сигурна съм, че

имаш много скрити инвестиционни средства, които да използваш.

Уендъл поклати глава и се закиска.

— Много си убедителна, знаеш ли? А пък седемдесет процента от онова, което чувам през деня са глупости.

— Кажи. Интересува ли те това?

— Пригответи ми бизнес план до понеделник — хладно ѝ отговори той. — Може би ще говорим. Без обещания.

— Ще ти го изпратя в офиса по куриер още сутринта.

— Добре се справяш — той ѝ се усмихна.

— Знам.

— Ела тук.

Уендъл издърпа назад стола. Разтвори белия си халат. Тя заобиколи масата и плъзна ръце по гърдите му, отпусна се на колене и се залови за работа.

44.

Обикновено книгите на Брук се представяха без много шум: в някоя книжарница се раздаваха питиета, следваше кратка реч за присъстващите представители на дистрибуторите на „каналите на разпространение“ и „отзвука сред читателите“. За „Портико“ обаче точната дума беше пищна премиера. Проведе се на Петдесет и трета улица и „Йелоу Доор“ бяха превърнали целия горен етаж в бърлога на магьосник от викторианската епоха, пълна с червени завеси, странни ориенталски шкафове и един красив кафез с пърхащи гълъби. Отвън на улицата се тълпяха фотографи, които се опитваха да снимат Брук и Дейвид, да не говорим за важните гости, които бяха поканили. Пристигаха едни от най-известните личности в Ню Йорк заедно с децата си за най-сензационната детска книга след „Хари Потър“. Атмосферата в клуба беше също толкова наелектризирана. Дори най-суровите критици се редяха да поздравят Брук и изпълнителния директор Едуард Уокър за „звездния дебют“.

Всичко е като на сън, мислеше си Брук, без да може да удържи усмивката на лицето си. Преди два дни ѝ се бе обадила Джанис Дъглас, завеждаща програмния отдел на „Юникорн Студиос“, с която Брук и Айлийн се бяха срещнали в Ел Ей. „Юникорн“ бяха откупили правата за „Портико“ за шестцифрена сума, но Брук не очакваше кой знае какво от тях. Това студио беше известно с мудността си. Тъкмо заради това едва не падна от стола, когато чу, че шефът на студиото веднага е дал зелена светлина на проекта и беше планирано снимките да започнат напролет. Айлийн беше избухнала в сълзи, когато Брук ѝ съобщи новината.

Залогът на „Йелоу Доор“ върху „Портико“ явно бе започнал да се изплаща още на зелено. Първият тираж бе триста хиляди екземпляра, за да покрият всички поръчки на територията на Америка, и почти сигурно щеше да се наложи скоро да пуснат допълнителни бройки. Едуард се качи на подиума да произнесе речта си пред събралите се

колеги, журналисти и важни клечки от бранша, почти всички възхитени от Брук Асгил и нейната прозорливост.

Брук седеше с пламнало лице в яркозелената си рокля от „Прада“.

— Искан ми се да свършва по-бързо — прошепна тя на Дейвид, който бе съсредоточил поглед в телефона си с разтревожено изражение на лицето.

— Какво има, скъпи? — попита Брук и приглади ревера на самото му от „Том Форд“.

— Нищо — разсеяно отвърна той. — Само изчакам да видя ще се обади ли някой.

Леко подразнена, Брук го наблюдаваше как излезе, махайки за поздрав към множеството, през което минаваше. Още не си в предизборна кампания, сърдито си помисли Брук и се намръщи.

— Какъв е проблемът? — прошепна Дебс.

Брук сви рамене.

— Поредната криза, без съмнение. След два часа го очакват в студиото.

Публиката избухна в аплодисменти в края на речта и Брук видя, че Айлийн си проправя път.

— Хей, Айлийн — усмихна се тя, — журналистите те скриха от погледа ми.

Гневът на Брук към Дейвид се изпари с появяването на Айлийн. Трансформацията на младата жена от потисната майка на ръба на мизерията до сензация в литературата беше достатъчно да изпълни човек с вяра, надежда и енергия. Непохватната, но и упорита жена, която Брук бе срещнала в ресторанта в хотел „Лондон“ преди месеци, бе излязла от черупката си. Бе изрусила косата си, обличаше се шик, дори стойката ѝ се бе променила и тя изглеждаше по-висока и по-уверена. Брук бе завладяна от вълнение не само заради мисълта, че е участвала в съдбовната промяна на Айлийн, но и заради представата, че за част от секундата животът можеше да се обърне и да те поведе към неочаквано вълнуващо пътешествие.

— Някой от „Пъблишърс уикли“ ме питаше дали очаквам „Портико“ да попадне сред бестселърите на „Ню Йорк таймс“ — каза Айлийн, явно притеснена. — Зачудих се колко ли копия трябва да продадем за тази цел.

— Никой не знае — поклати глава Дебс и отпи голяма глътка от яркочервения си коктейл, наречен „Магическа отвара“. — Избира се от различни търговци на книги и невинаги най-продаваните заглавия са тези, които печелят. Това може да е в твоя полза или обратно — в твой ущърб. Объркано е. Самата аз не го разбирам.

Над рамото на Айлийн Брук забеляза, че Дейвид се приближава и замръзна, като видя, че го придружава привлекателна брюнетка.

— Брук, искам да ти представя Шарлът Фийлд — прекъсна ги той.

— Здравейте — усмихна се Брук, протегна ръка и се опита да си спомни откъде ѝ е познато името.

— Шарлът е агент от шоуто на Опра.

Брук едва не се задави със своето „Белини“. Когато отново вдигна поглед, Шарлът вече се представяше на Айлийн.

— Дейвид ми разказа за невероятната ти история, Айлийн — заговори тя, докато се ръкуваше. — Ще го пусна през главата на моя продуцент, но мисля, че няма да има никакви проблеми да те включим при Опра.

Айлийн и Шарлът се увлякоха в разговор и тогава Брук се обърна към Дейвид и стисна пръстите му.

— Ще пусне ли Айлийн в шоуто? — тя се опита да шепти, но се получи писукане.

— Мисля, че ще се опита — кимна Дейвид.

Брук се впи в ръката му. Прииска ѝ се да го разцелува.

— Знам, че можеш да постигнеш всичко, Дейвид — изхриптя тя, — но как стана, защо тя е тук?

Дейвид прибра блекбърито си обратно в джоба.

— Запознах се с нея чрез един приятел в мрежата. Знам колко е важно да се представят книги в предавания като шоуто на Опра и „Реджис и Кели“, а и разбирам колко е важна „Портико“ за теб — каза той с усмивка. Брук си помисли, че когато се усмихваше Дейвид Билингтън бе най-красивият мъж на света.

— О, толкова е хубаво, че го направи — тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои. — Знаеш ли, че ще промениш живота на тази жена? — посочи тя към Айлийн.

— Ще карам поред — разсмя се Дейвид и я целуна отстрани по главата.

— Хей, Брук.

Тя се обърна по посока на гласа. Беше Мат. Стоеше там, явно притеснен от костюма и вратовръзката, а до него Сузи тъпчеше от крак на крак. Смаяна, Брук забеляза, че се беше издокарала в пола в етностил и тениска на „Грийнпийс“.

— Мат, Сузи. Успели сте да дойдете.

Тя усети, че Дейвид здраво стисна ръката ѝ. Те се спогледаха с ледено мълчание.

— Извинявай, мога ли да взема едно от тези? — попита Сузи и размахна един екземпляр на „Портико“. Прозвуча толкова учтива и напрегната, че и Брук, и Дейвид се усмихнаха. Това се оказа достатъчно да разчупи леда.

— А ако съм на твоето място, бих помолила Айлийн да ми я надпише — предложи Брук. — Някой ден може да е ценна.

Дейвид пристъпи към Мат.

— Аз съм Дейвид — той му протегна ръка. — Приятно ми е да се запознаем.

— Така ли? — отговори Мат с лека, многозначителна усмивка. — След онова нещо в „Оракъл“?

— Брук ми обясни. Всичко е забравено — отговори Дейвид след миг и се обърна към Сузи. — Брук ми каза, че сте поканени на сватбата. И двамата, разбира се.

— О, и аз? — зяпна Сузи и покри устата си с ръка. — Много сте мили, направо нямам търпение.

— Да, благодаря, Дейвид — каза Мат, явно изненадан. Брук се загледа как разговарят и забеляза как Мат постепенно се свиваше под звездното излъчване на Дейвид.

Тя усещаше около кръста си здравата, силна ръка на Дейвид. Опияняваше се от присъствието му, от това, че хората ги виждаха заедно. Обърна се към Сузи и я заговори:

— Толкова се радвам, че най-накрая всички се събрахме.

И това беше вярно. Облекчението беше осезаемо, почти видимо освобождаване на напрежение. Но имаше и още нещо: независимо от онова, което се въртеше в главата ѝ, не бе предала Дейвид. И сега всичко си дойде на мястото.

— Коя, за бога, е тази страшно опърпана жена, която разговаря с Брук?

Мерedit бе наблюдавала сцената от разстояние и никак не ѝ харесаха погледите, които си бяха разменили дъщеря ѝ и мъжът, когото тя разпозна като Матю Палмър. Беше го виждала веднъж в Паркландс преди много години и бе предсказала, че ще донесе неприятности. От типа нацупени, дългокоси момчета, без специална амбиция да поработят върху външния си вид и мозъка си. Макар че Тес Гарет я бе уверила, че изказването му в „Дейли Оракул“ е било извън контекста, Мерedit не одобряваше връщането му в живота на дъщеря си. Е, поне е с приятелка. Или поне така си мислеше, макар че момичето приличаше по-скоро на случайно попаднала превъртяла защитничка на ядреното разоръжаване.

— Предполагам, говорим за госпожица Грийнпийс — подхвърли Лиз с подла усмивчица. — Може да е някоя приятелка. Искам да кажа кой знае къде се мотае Брук напоследък. Онзи ден срещнах Джесика Джонстън и ми каза, че вече не се среща със старата група от „Спенс“.

Мерedit притисна чантата си от „Хермес Кели“ плътно до тялото си и си обеща да поразпита Брук по-късно.

— Мисля, че е време да тръгвам — обяви тя и огледа наоколо с неприязън. — Ще вечеряме ли заедно? Не искаше ли нещо да говорим?

— Да — отвърна Лиз и се усмихна в очакване. — Мислех да отидем до „Даниел“?

— „Даниел“ звучи добре.

Червен кадифен трон стоеше примамливо в дъното на помещението. Тес знаеше, че това е част от декора, но беше толкова широк и мек, като легло в голям магазин, предлагано за следобедна дрямка след пазаруване, и тя не можеше да устои да не поседне за мъничко. Събу си едната обувка и разтърка стъпалото си, оглеждайки се наоколо. По-нататък видя Брук и Дейвид, които се смееха с Мат Палмър. Наистина беше твърде странно колко много си приличат двамата мъже. Еднакви по височина и телосложение, еднакви черти на смуглите си лица. Очите на Мат Палмър бяха по-дръпнати, изглеждаше по-уморен, дрехите му не бяха така елегантни и скъпи. Всъщност, той би могъл да мине за по-непослушния, по-голям брат на Дейвид.

— Тес Гарет. Толкова ми е приятно да те видя отново.

Тя вдигна поглед и забеляза, че ѝ се усмихва един елегантен възрастен джентълмен.

— Чарлз Дивайн? — засмя се и тя.

— Същият. Как би могла да ме забравиш, скъпа? — пошегува се той и се наведе да я целуне по бузата.

Бяха изминали шест месеца, откакто Тес бе видяла за последно Чарлз Дивайн, ексцентричния англичанин клюкар, който я беше очаровал на годежа на Брук и Дейвид. Въпреки че Мередит го бе нарекла глупава социална пеперуда, Тес не го бе засичала на друго светско събиране в Ню Йорк, което я навеждаше на мисълта, че мястото на Чарлз в Горен Ийст Сайд вече изстиваше.

— Какво, за бога, правиш тук? — учуди се тя и се изправи на крака.

— Обожавам книги и тържества — ухили се Чарлз. — Защо да не съм тук?

Тес не можеше да не се съгласи, но остана с чувството, че Чарлз има и друга причина да дойде.

— Тази вечер как е — заради удоволствието или по работа? — полюбопитства тя.

— Е, всъщност се надявах да те срещна, скъпа — погледна я той заговорнически.

Тес не можа да скрие усмивката си.

— И какво мога да направя за теб, Чарлз?

С периферното си зрение забеляза, че някой държи на Мередит палтото ѝ от норки.

— Можеш да започнеш с покана за сватбата — намигна ѝ той и посочи с глава към Мередит.

— Не съм сигурна дали ще мога да ти помогна за това — тя сви рамене. — Ще бъде само за близки приятели и роднини, както чух.

— Е, в такъв случай сигурно би могла да ми помогнеш в друго, не толкова специално нещо.

Мередит викаше Тес с нетърпеливо изражение на лицето си.

— Извинявай, Чарлз, трябва да вървя.

— Какво ще кажеш за един чай?

Тес се навъси. Чарлз беше забавен, но тя нямаше никакво време за лични контакти заради приближаващата сватба.

— Може би по Нова Година? — разсеяно предложи тя.

— Не мога да чакам толкова дълго — настоя той с известно раздражение в гласа си.

— Добре, тогава може би на чай — отговори тя, готова да обещае всичко, само и само да се измъкне.

— О, страхотно — Чарлз изведнъж засия. — Ще поддържаме връзка. И предай любящите ми чувства на онази, на която трябва да се подчиняваш.

„Даниел“ беше един от любимите ресторанти на Мередит в Ню Йорк. Френски, от старата школа, елегантен; изцяло подхранваше идеята на Мередит, че е европейска аристократка. Лиз не помнеше случай майка ѝ да си е тръгвала оттам в неприятно настроение, което щеше много да ѝ помогне тази вечер.

— Е, казвай! — подкани я Мередит и потопа лъжицата си в супата от раци.

Лиз кимна и отпусна ръце в скута си.

— Става дума за посоката на развитие на фирмата — започна внимателно тя.

Мередит направи с лъжицата си нетърпелив жест.

— Следващия петък предстои заседание на борда и ще обсъдим този въпрос.

— Да, но аз исках да говорим за това като майка и дъщеря.

Мередит я погледна учудено.

— О?

Лиз си пое дълбоко дъх. Остана доволна, че бе запазила закътана маса в единия ъгъл на салона.

— Знам, че Уилям се опитва да привлече вниманието на две международни фирми, за да провери интереса им от продажбата на „Асгил“, но и двете с теб сме наясно, че това ще стане, само ако „Скин Плюс“ е част от сделката.

— Ти виждаш ли проблем в това?

— Проблемът е, майко, че ако продадем цялата фирма, оставаме без нищо.

— Оставаме с един много голям чек, скъпа — сопна се Мередит.

— Не толкова голям — опъна ѝ се Лиз. — Международните фирми ще създават проблеми, а ние не им предлагаме нещо особено

уникално. Повечето от тях поддържат свои успешни серии медицинска козметика и ще пренебрегнат останалата част от бизнеса.

Мередит остави лъжицата си.

— Скъпа, не трябва да се безпокоиш за собственото си място. Който и да купи „Скин Плюс“, ще доведе първокласен екип, който ще те подкрепя в усилията ти да качиш спа центъра на по-горно ниво.

Лиз поклати бавно, но категорично глава.

— Нямам намерение да оставам със „Скин Плюс“, ако ще става придатък към някой конгломерат.

Мередит пребледня. Тя добре разбираше, че присъствието на Лиз Асгил в борда би имало жизненоважно значение и не подлежеше на обсъждане. Когато заговори, гласът на майка ѝ беше тих и премерен, а очите ѝ ледени.

— Ти съзнателно ще саботираш преговорите с оттеглянето си.

Лиз се радваше, че разговарят във ведрата атмосфера на ресторанта. Когато се ядосаше, Мередит бълваше огън и жупел. Лиз ѝ беше достоен противник, но все пак предпочиташе да преговаря в среда, където можеше да контролира градусите и темпото.

— Има и други възможности, майко — спокойно отговори тя. — Сигурна съм, че ако имаше избор, не би продала „Асгил“ на толкова ниска цена. Баща ми ще се обърне в гроба заради това.

— Елизабет... — започна Мередит с нисък предупредителен тон.

— Чуй ме — прекъсна я Лиз. — Както вече казах, има и друг начин, при който ти запазваш фирмата, Уилям запазва управлението, а аз продължавам да правя онова, което умея най-добре.

Мередит отпи от виното си.

— Продължавай.

— Много е просто: аз ще купя „Скин Плюс“, при това на добра цена. Ти ще можеш да платиш дълговете и това ще е идеална възможност да обновим фирмата, да съкратим някои от остарелите серии и да налеем пари в продукти с потенциал като „Балм“, парфюмите и някои други.

— Отцепваш се от собственото си семейство — процеди Мередит и изящните ѝ ноздри се разшириха.

— Това е добронамерен акт, майко — невъзмутимо отговори Лиз. — Изгодно е за всички. Дори ще запазя мястото си в борда на „Асгил“, ако мислиш, че можеш да имаш полза от уменията ми.

Трябваше да вложи цялото си старание, за да не позволи последното изречение да прозвучи саркастично. Ако майка ѝ усетеше дори за секунда, че това предложение бе породено от огорчението на дъщеря ѝ — или по-точно от омразата ѝ, — незабавно би го отхвърлила. Лиз знаеше със сигурност, че е наследила тази твърдост от майка си. Мередит се загледа в Лиз и почти съзря как тече мисълта в главата ѝ.

— И откъде ще вземеш толкова пари?

Лиз пхна парченце гъши пастет в устата си и го остави да се разтопи по езика ѝ, преди да ѝ отговори.

— Това е принципен разговор, майко — усмихна се тя. — Но мога да потърся финансиране.

Мередит бавно поклати глава, без да сваля поглед от Лиз.

— Нека да го обсъдя с брат ти.

Лиз кимна и повика сервитьора, за да разчисти чиниите. Вътрешно в себе си подскачаше от радост.

45.

Тес се наведе към предната седалка и размаха стодоларова банкнота на таксиметровия шофьор.

— Това ще е бакшишът ти, ако караш по-бързо — избъбри нервно тя. За първи път в живота си бе изпуснала полета си и трябваше да чака на летище „Кенеди“ осем часа за следващия полет до Големия остров на Хаваите. И сега закъсняваше, и то много. Едва щеше да смогне да си смени джинсите и тениската, с които бе пътувала, да не говорим за предварителната среща с Шон Асгил.

Забеляза в огледалото за обратно виждане, че шофьорът се усмихна, кимна и направи явно усилие да се разбърза.

Вече не сме в Ню Йорк, въздъхна тя и се утеши с мисълта, че все пак отиваше само да наглежда един подрастващ, а не да провежда среща на живот и смърт. Внезапно шофьорът сви вдясно по алея с палми от двете страни и мина под една арка с надпис „Добре дошли в «Алоха Грандхотел»“.

— О, вече пристигнахме? — учуди се Тес и бързо прибра стотачката в портмонето си. Тя слезе сред галещия, ароматен вечерен въздух, пое куфара си на колела от шофьора и се отправи към апартамента си.

Вече беше тъмно и от шума на хавайски барабани и възгласи, долитащи от плажа, разбра, че конкурсът беше в разгара си. Тес навлече копринена рокля в маслиненозелено и сандали от „Джими Чу“ и се втурна надолу по стълбите към поляните край брега. От двете страни на сцената бяха насядали шумни момчета, а в центъра бяха разположени поне петдесет маси за спонсори, медии и хавайските големци. Тес бе поразена от мащаба на събитието. Тя показва пропуска си на охраната и се примъкна на една от задните маси. Имаше хавайски танци, конкурс за красота и докато момичетата обличаха вечерните си тоалети, на сцената излязоха гълтачи на огън и танцьорки на хула. Най-накрая, след дълги ръкопляскания от подпийналите

момчета, на сцената излязоха пет момичета в къси, обсипани с камъчета рокли с дълбоки деколтета.

Водещият церемонията, закръглен хаваец в електриковосин блейзър, вдигна микрофона си.

— Дами и господа, — напевно започна той, — моля приветствайте представителя на „Асгил Хаваян Гло“, господин Шон Асгил!

Шон скочи на сцената, белите му зъби проблясваха сред полинезийската тъмнина.

— Настъпи часът на истината, дами и господа — заговори той в микрофона. — Онова, за което всички чакахме...

— Нали е страшно готин? — прошепна една блондинка отляво до нея.

Тес учтиво се усмихна.

— Прекалено много зъби за моя вкус.

Барабаните задумкаха и Шон разкъса един сребрист плик със замах.

— И победителката е... — той ефектно поизчака и погледна в картичката, имитирайки изненада, после удоволствие. Да бе, супер, помисли си Тес. Като че ли не знаеше от самото начало коя ще е.

— Канди Купър! — извика той и тълпата подивя, когато една изключително красива брюнетка с лента с надпис „Мис Асгил Хаваян Гло Орегон“ излезе напред, за да бъде коронясана като победителка.

Цели десет минути Тес си проправяше път през морето от хора, за да влезе на бала след приключването на официалната церемония. Къде ли е той, шепнеше си тя, след като препусках по целия този път...

Накрая видя един павилион край басейна, който сякаш раздвояваше VIP бара. Като зави зад ъгъла, видя Шон, увлечен в разговор с Канди Купър.

Той вдигна поглед и физиономията му угасна.

— О, алоха и на теб — каза Тес и се настани до него и Канди.

— Значи гувернантката най-накрая пристигна — отбеляза Шон с каменно лице.

— Най-накрая? — учуди се Тес възможно най-безгрижно.

— Майка ми се обади преди три часа. С теб трябваше да се срещнем преди конкурса, за да обсъдим отразяването в медиите.

Тес нищо не каза, решена да не показва смущението си.

— Казах, че не си регистрирана и предположих, че няма да дойдеш.

— Какво си казал? — попита в отговор тя и хладнокръвието ѝ се пропука.

Шон се закиска.

— Бих могъл да го кажа, но не го направих — изсмя се той. — Обясних как сме го обсъдили и че при теб всичко е наред.

Тес беше благодарна, но не искаше да го показва.

— Полетът ми закъсня — кратко обясни тя.

Канди Купър отметна дългата си къдрава коса с кралски жест.

— Мразя да летя, а вие? — попита тя, без да разбира разговора. — Толкова е вредно за кожата.

Тес кимна учтиво, като се опита да отгатне възрастта на Канди — Шестнайсет? Осемнайсет? — и тогава забеляза, че ръката ѝ се плъзва по бедрото на Шон.

— Добре — бързо добави Тес, изправи се и хвана ръката ѝ. — Мисля, че е време да си лягаш.

Канди се дръпна и се нацупи.

— Кой го казва?

— Аз — отсече Тес. — Аз съм личният представител на Мередит Асгил, жената, която накрая решава дали твоето лице ще се озове на хиляда постера на „Хавай Сън“ или спечелването на този конкурс е най-важното постижение в кариерата ти.

— Тес — намеси се сърдито Шон.

Тя го стрелна с поглед и се обърна към Канди.

— Красавиците да си лягат — нареди тя и посочи към хотела.

Нацупена, Канди направи каквото ѝ беше казано. Шон се изправи и бързо излетя от павилиона. Тес го последва, като вървеше по петите му. Когато стигна до плажа, той се спря и се обърна с лице към нея.

— За какво точно беше всичко това, мамка му?

— Това беше една заплаха за обвинение в изнасилване на Канди Купър.

— Е, ако беше дошла навреме, щеше да разбереш, че Канди е на деветнайсет — саркастично заяви Шон.

— Което я прави подходяща за чукане? — изстреля светкавично Тес с ръце на хълбоците. — А между другото, какво стана с онзи супермодел, как ѝ беше името? Анабел нещо си? Не трябваше ли да се срещаш с нея?

— Какво те интересува Анабел — изръмжа Шон.

— Шон, интересува ме да си върша работата.

— Ами тогава си я върши, без да се правиш на такава кучка! — викна той.

— Не се правя на кучка — отвърна тя и се опита да запази хладнокръвие. — Върша това, за което ми плащат.

— Ти наистина си голяма работа — измърмори той и закрочи към хотела.

Този път Тес не го последва. Събу се и тръгна по плажа, наслаждавайки се на все още топлия пясък под пръстите си. Беше толкова спокойно, отпускащо; почувства, че я наляга умора. Имаше нужда от душ и сън. Погледна часовника си — ставаше късно.

— А, гадост, вулканът! — изведнъж се сети тя, запретна края на роклята си и се втурна към хотела.

— С какво мога да ви помогна, госпожо? — попита момичето на рецепцията.

— Може ли да ме включите в полета над вулкана в неделя? — задъхано попита Тес. — А за плуването с делфини? Дали си струва?

Момичето кимаше.

— Ще ви остане незабравим спомен. За триста долара получавате най-доброто средство срещу стрес.

— Средство срещу стрес, звучи перфектно — благодарно отговори Тес.

Точно тогава дочу смях зад себе си.

— Надявам се делфините знаят в какво се забъркват. Мисля, че после ще им е нужна отпуска. — Шон Асгил стоеше на около два метра зад нея, облегнат на една колона и подигравателно се усмихваше.

— Какво искаш? — озъби му се Тес и Шон вдигна ръце.

— Виж, съжалявам, че ти се развихах — извини се той. — Просто ми стана малко неприятно, като ми отне дамската компания. Вероятно си права.

Тес кимна изискано.

— Хубаво, извинението се приема, сега би ли ме извинил.

— Хей, мислех, че не трябва да ме оставяш сам — подхвърли Шон. — Майка ми не беше ли поръчала тъкмо това?

— Само по време на конкурса — обясни Тес. — Утре съм официално в отпуска и тъй като не съм имала нито ден почивка от шест месеца, бих искала да си планирам деня, без да стоиш отзад и да ми се присмиваш.

Шон смигна на момичето на рецепцията.

— Сложете всичко за моя сметка. И бихте ли потвърдили таксито ми за седем сутринта?

— Разбира се, господин Асгил.

— Хайде — той хвана Тес за ръката и я поведе към бара. — Ако наистина си толкова стресирана, имам перфектно решение. „Зомби Асгил“ — коктейл, който измислих в мрачния си период.

Тес го стрелна с поглед.

— Не се притеснявай, не съм такъв. Мисля, че ще се справиш с два. Приеми го като предложение за мир.

— Шон, ние не сме на война... — започна Тес и погледна встрани.

И точно тогава го видя да излиза от бара. Малко по-стар, по-загорял, но определено беше той. Сърцето ѝ слезе в петите. Не можеше да повярва, че е прекосила половината планета, за да се натъкне на единствения човек, когото не искаше никога да вижда. Тя се впи в Шон и го завъртя така, че да застане пред нея.

— Моля те — изхриптя тя. — Просто стой така.

Тя почувства, че Шон я притисна, като че искаше да я защити.

— Какво става? — попита той и се огледа.

— Шшшт... — прошепна Тес, — ще ни чуе. Отива към фойайето.

Раменете ѝ се отпуснаха с облекчение, след като вратата на асансьора се затвори.

— За какво беше всичко това? — погледна я притеснен Шон.

— Да излезем навън? — предложи Тес. — Може да се върне в бара.

— Искаш ли да дойдеш в моето бунгало? — предложи Шон. — Малко по настрани е, близо до плажа.

Тя кимна и се втурна извън хотела.

— Извинявай, сигурно ме мислиш за луда — въздъхна тя, когато се отдалечиха на безопасно разстояние от сградата.

Шон сви рамене.

— Не. Просто си мисля, че току-що видя нещо, което те разстрои.

Приблжиха четири бунгала, подредени едно до друго по брега.

— Благодаря — каза тя и влезе в хола, който продължаваше в изолирана веранда и частен басейн. Шон хвърли магнитната карта на масата и взе телефона.

— Помолих да изчистят минибара, преди да дойда, така че ще трябва да поръчам нещо от хотела.

— Мислех, че пиеш коктейла си по-рано?

— Сметана и ананас. Но може да те отрови и без алкохол. Не ти го препоръчвам.

Тес излезе и седна на един шезлонг до малкия басейн, бляскав като турмалинова плоча, докато Шон се обаждаше на румсървиса. След малко седна до Тес.

— Мога ли да попитам какво се случи преди малко?

Тес вдигна поглед, доволна, че хладният тихоокеански бриз охлаждаше пламналото ѝ лице.

— Видях съпруга на майка ми — прошепна тя.

— Който не ти е баща — той вдигна въпросително вежди.

— Баща ми почина. Майка ми се омъжи повторно за този човек, Антъни, един от приятелите му. Него видях във фоайето.

— И защо не искаш да го срещаш?

— Защото това означава, че сигурно и майка ми е някъде тук.

— А ти не искаш да я виждаш? — попита той, още по-объркан.

Тес поклати глава и се загледа в басейна.

— Не съм разговаряла с нея от десет години.

Тя забеляза смутеното му изражение. Пълното отчуждение от родител беше непознато понятие за повечето хора, особено за някого като Шон, израсъл в здраво сплотения клан Асгил, където животът и бизнесът се преплитаха и всеки момент от живота му бе планиран, проследяван и обсъждан. Тес въздъхна.

— Майка ми и баща ми не бяха създадени един за друг — започна тя. — Според мен тя винаги се е чувствала оцетена от брака

си. А баща ми беше луд по нея. Нали знаеш, че някои жени така въздействат на мъжете.

Шон кимна.

— И така, баща ми купи една пивница в Съфък, провинция Констабъл, изключително място. От Северен Лондон се преместихме там.

Тя се усмихна. Сега оценяваше красотата на района, но в онези времена, като тийнейджърка, беше недоволна колкото майка си. В предишния им дом в Еджуеър, Тес беше харесвана и известна, ходеше по купони в Лондон, в местните заведения я обслужваха. В колежа в Съфък изведнъж беше никоя, аутсайдер сред деца, които се познаваха от първи клас. Те мислеха, че си придава важност, когато им разказваше, че е ходила в „Астория“ или „Хамърсмит Аполо“. За тях Лондон беше покварен и отблъскващ, и Тес беше белязана със същото клеймо. Въпреки това тя много се постара да се приспособи, защото разбираше, че баща ѝ бе предприел това за доброто на семейството. Потърси спасение във вестника на колежа, където нямаше значение коя е, щом предаваше броя на време.

На вратата на бунгалото се звънна, Шон отвори и се върна с две бутилки бира.

— Забравих, че една ще е достатъчна — усмихна се той.

Тес отпи една голяма глътка и се изпълни с благодарност, преди да продължи.

— Майка ми мразеше Съфък. Вместо да спаси брака им, той ги отдалечи още повече. Тя постоянно заминаваше и прекарваше половината седмица в Лондон при приятели, докато татко опъваше по петнайсет часа на ден в заведението. Независимо от това продължаваше да държи на нея. Накрая тя ни напусна. Оказа се, че е имала връзка с Антъни, един от така наречените приятели на татко, и се премести да живее с него в Лондон. Аз останах с баща си, разбира се. Завърших с отличие и бях приета английска филология в университета в Бристол, но се отказах, за да му помагам в заведението. Той беше надскочил възможностите си с покупката му и не можеше да се справи сам. Опитва се, Господ му е свидетел, че се постара, но две седмици преди Коледа, пивницата му беше отнета. Баща ми почина от инфаркт месец по-късно.

Много отдавна Тес не беше разказвала тази история, но с времето не ѝ бе станало по-лесно. Все още си спомняше ясно деня, в който освободиха заведението и се нанесоха в един апартамент под наем в селото. Още чуваше състрадателното шушукане на местните. Но най-болезнен беше споменът за мъртвия ѝ баща. Една вечер, като се върна от пазар, го намери проснат на пъстрия килим в хола. Десетте изминали години не можаха да заличат от съзнанието ѝ тази гледка. Понякога нощем чуваше воя на линейката, синята светлина проблясваше през прозореца и осветяваше призрачно стаята ѝ. Така и не разбра каква бе причината сърцето му да спре. Генетичен дефект, разширената му талия, предлагането на „здравословна английска храна“ в заведението не беше помогнало, или може би буквално беше разбито от загубата на съпругата, бизнеса и мечтата му в продължение на няколко седмици.

— Толкова съжалявам — промълви Шон и неловко сложи ръка на рамото ѝ.

— Така и не стигнах до университета — въздъхна Тес с крива усмивка. — Може би си личи. — За малко се сети за приятелите на Дом, които все разказваха за годините си в Оксфорд или Дърам и гледаха отвисоко на Тес с нейната отлична диплома от колежа и опита от работата ѝ.

— Намерих си много незначителна, много слабо платена работа в местния вестник, чийто редактор беше редовен посетител в пивницата и мисля, че ме нае от съжаление. По този път стигнах дотук — тя посочи морето. Докосна мокрото си лице — дори не беше забелязала, че сълзите ѝ се стичат. На погребението майка ѝ бе плакала открито, седнала на първия ред, а Тес се настани възможно най-далеч от нея. Този ден не пророни нито сълза. Мъката ѝ бе задушена от голямата топка гняв в душата ѝ. На гробището за последен път се бе видяла и разговаряла с майка си.

Тя избърса зачервените си очи и дълбоко си пое дъх. Колко абсурдно беше да плаче след толкова време, помисли си тя ядно, като се надяваше Шон да не разкаже на майка си. За нея кариерата беше всичко. През тези десет години бе работила толкова усилено, че никога вече да не може да се почувства самотна или несигурна. Парите нямаше да върнат баща ѝ, но можеха да ѝ дадат сигурност. Не можеше да си позволи отново да е губеща; вече бе видяла до какво води това.

Тя издуха носа си и погледна часовника си. Вече беше почти полунощ.

— Благодаря за бирата. Трябва да се прибирам — каза тя и се изправи, като изведнъж се почувства неловко заради откровението си пред човек, когото едва познаваше.

— Сигурна ли си, че не искаш още да поговорим?

— Сигурна съм — тя се засмя. — Искам да отида да си приготвя багажа.

— Заминаваш ли? Мислех, че ще останеш тук на почивка. Ами вулканите и делфините?

Тя енергично поклати глава.

— И среща с майка ми и Антъни на романтичното им пътешествие? В никакъв случай.

— Но щом не си разговаряла с майка си десет години, не знаеш дали са още заедно — предположи Шон. — Може би тя не е на Хаваите.

Може да се окаже, че е починала, помисли си Тес и изведнъж ѝ примая. Все щеше да стигне до ушите ѝ. А и определено щеше да научи, ако беше напуснала Антъни. От време на време бе дочувала откъслечни новини за живота им от общи приятели, като например Кат, сестрата на Джема. От нея беше научила за голямата им къща в Еджуеър, за живота им след благополучното им пенсиониране, с честите пътешествия и почивки, като тази в момента.

— Имам друга идея — замислено предложи Шон. — Бях се приготвил утре да заминавам за Мауи — съседния остров. Един мой приятел има страхотна къща в Хана на много тихо, фантастично място. Защо не дойдеш с мен?

Той изглеждаше напълно сериозен.

— Не, те са твои приятели... — поклати глава тя и нервно започна да върти сребърната гривна около китката си. — Не искам да се натрапвам.

Шон поклати глава.

— Ще бъда само аз, ако можеш да го понесеш — засмя се той. — Крис замина за Европа. Ще остана само две нощи, преди да се върна в Лондон.

— Шон, не мога.

— Да, можеш. Ти ми каза, че имаш два свободни дни, а майка ми е в Париж с Брук заради сватбената рокля, така че няма да се нуждае от теб. И да го кажа направо, аз не хапя.

Той се усмихна и около очите му се появиха бръчици. Тес не можеше да повярва, че всъщност това предложение я изкушаваше. Но нали имаше голяма нужда да се откъсне от Ню Йорк. А не можеше да остане тук.

— Кога тръгваш?

— Утре сутрин в седем, преди хората да се размърдат наоколо, дори още преди закуска.

— Сигурно съм полудяла.

Шон се разсмя.

— О, разбрах го още в деня, когато те срещнах.

Мауи се оказа на един хвърлей място с дванайсетместния самолет, който Шон бе наел за деня. Изглеждаше много по-зелен от Големия остров, но вулканичното му минало все още личеше по огромния, подобен на луна кратер, който се издигаше в центъра му. От въздуха видяха съвършените плажове с форма на полумесец по цялото крайбрежие — някои черни, някои бели, някои дори тъмночервени. Тес направо се влюби. Приземиха се на летището в Хана откъм потъналата в зеленина източна страна на острова и се качиха на един открит джип, който ги чакаше до малката офис сграда.

Тук беше много по-различно от Големия остров, който бе пренаселен с небостъргачи в бизнес районите и туристически кораби на хоризонта, във всеки магазин се продаваха пластмасови сърфове, ярки плажни кърпи и пъстри ризи. Хана обаче изглеждаше уникално спокойна, почти хипнотизираща. Докато пътуваха десетина минути по тесните, оградени от мангови дървета улици на малкото градче, бризът довя опияняващия аромат на окъпана от дъжда плумерия.

Спряха пред едноетажна къща в ориенталски стил със смарагдовозелени ливади, които се простираха до водите на океана. Вътре приличаше на тайландски бутиков хотел, с под от кленови дъски, вентилатори на тавана и минималистично обзавеждане в сиво, кремаво и антрацит. Тя излезе на ланаи — задната тераса — и откри преливащ в морето басейн от черен мрамор. В Ню Йорк ѝ се случваше

да се почувства застрашена от лукс в музейното великолепие на Белкорт или стерилния авангарден палат на Мередит в Горен Ийст Сайд. Но тук тя почувства, че би могла да си лежи на един от диваните край басейна, да се опиянява от гледките и да се чувства напълно у дома си.

— Кой притежава това място? — попита тя Шон, който вече се бе преоблякъл в шорти цвят каки и бяла тениска. Той се ухили.

— Крис Кенеди.

— Рок звездата?

Шон кимна.

— Познавам Крис от години — е, преди групата да стане известна. Всъщност, наоколо живеят много музиканти. Джордж Харисън имаше имение надолу по шосето.

— Дявол да ме вземе — възкликна Тес, докато оглеждаше къщата вече с различни очи, след като знаеше, че е собственост на знаменитост. Въпреки това не виждаше проблем да се наслаждава на лукса в къщата.

— Ще е проблем ли да се топна в басейна — попита тя.

— О, не. Грабвай банските. Мога да предложа по-хубаво място за плуване от това.

— По-хубаво от това? — недоверчиво го погледна тя.

— Довери ми се.

Качиха се отново в джипа и потеглиха обратно към селцето. После завиха по един разбит път зад училището, състоящо се от една класна стая, и стигнаха до едно прашно място без изход, където Шон спря и скочи долу.

— Хайде! — ухили се той и се запъти към една дупка в ограда от бодлива тел.

— Къде по-точно отиваме? — попита Тес.

— В дивотията — извика Шон и изчезна през дупката. Тя го последва и тръгна по пътеката, която отвеждаше до назъбени скали, оградени от всички страни с тучна гора. По дърветата яркочервени цветя светеха като светофари, а узрелите плодове на мангото лъщяха като топази. Беше като картина на Райската градина, освен факта, че хлъзгавата пръст можеше да ги повлече в морето всеки момент. Бавно се промъкнаха по една прашна и опасна пътека по скалата и на едно

място трябваше да се върнат, тъй като пътеката беше изчезнала в морето с едно свлачище.

Докато вървяха, Шон изпадна в откровение пред Тес и тя научи истината зад някои от историите, които бе чела или чувала за него. Да, бил е изключван от специалното подготвително училище. Страдал от дислексия.

Изпратен в най-ниското ниво, той станал проблемно дете и започнал да прави „шегички“, за да му е забавно.

— Но в моето училище не си падаха много по шегичките — обясни Шон. — Решиха, че може би ще съм по-щастлив другаде.

Тес се разсмя.

— Как можах да си помисля, че си просто непослушник. Това идва да покаже, че зад всяка история има друга, много по-интересна. Любима фраза на първия ми редактор.

— Ами бил е прав — продължи Шон, — разбира се, що се отнася до моя живот.

Точно тогава Тес се подхлъзна на един нестабилен камък и падна настрани. Шон я сграбчи със светкавично движение и двамата се стовариха на пътеката. Погледнаха се изплашени, после избухнаха в смях.

— Стига де! — каза Тес, като се изтупа и седна на една по-голяма скала. — За какво точно съм дошла да рискувам живота си?

— Отиваме на тайния плаж — отговори Шон и седна до нея.

— Таен плаж? — учудена повтори тя. — Откъде познаваш толкова добре този остров?

Шон въздъхна.

— Е, това е поредната „скрита история“. Спомняш си секс купона, след който майка ми ме вкара в клиниката в Минесота?

Тя кимна. Мередит ѝ бе разказала.

— Останах там десет дни. Имаше доста гадни хора и това ме караше да се чувствам още по-ужасно. Не че имах нещо против мерките в клиниката, просто не ми харесваше начинът, по който ги прилагат — намръщи се Шон. — Онези групови терапии не са в мой стил. Ние, Асгил, решаваме проблемите си в семейството — сигурен съм, че ще разбереш.

Тес се усмихна и кимна.

— Все пак свръхдозата страшно ме изплаши и знаех, че трябва да направя нещо. Затова дойдох при Крис. Вярваш или не, на това мъничко място се събират анонимните зависими, все рок звезди. Участвах в няколко сеанса, но разбрах, че не се нуждаю от това. Не и тук. Не при всички това наоколо. — Той замълча и огледа гората и морето.

— Всъщност случилото се ми изкара акъла.

— Е, поне се запозна с Анабел в Минесота — добронамерено каза Тес. Реши, че моментът е подходящ да включи приятелката му в разговора.

— С Анабел вече не сме заедно — обясни Шон след момент.

— Така ли? — учуди се тя, опитвайки се да звучи непринудено. — Не знаех.

— От миналата седмица. Не го приемах достатъчно сериозно, за да го обявявам официално — погледна я той внимателно.

— Е, трябва да ми казваш тези неща.

— Някога спираш ли да мислиш за работата? — усмихна се той и ѝ помогна да стане, за да продължат нататък по стръмната пътека.

— Само днес — отвърна тя и изведнъж осъзна, че всъщност беше точно така. Беше забравила за работата си, щом беше застанала пред хотел „Алоха Гранд“ в седем сутринта да чака таксито си и да помисли дали двудневна ваканция с Шон Асгил можеше да ѝ докара уволнение. По-важното беше, че цяла сутрин не се бе сетила за съпруга на майка си — нейния втори баща злосторник.

— Сигурен ли си, че се движим в правилната посока? — пухтеше Тес, следвайки Шон по една хлъзгава стръмнина. Той посочи към близкия хребет и се ухили.

— Сигурен съм.

Като застана до него, Тес звучно ахна. Бяха стигнали до върха на една оголена скала, оттук се разкриваше гледка към най-великолепния залив, който някога бе виждала. Сякаш великан бе издълбал планинския склон във формата на дъга, под която се бе сгушил сърпът на плажа. Скалиста преграда, изникваща на около двеста метра навътре във водата, го предпазваше от прибоя. Нямаше жива душа, освен двойка пеликани, кацнали на един голям кръгъл камък.

— Дявол да го вземе — прошепна тя.

— Точно така — съгласи се Шон.

Смъкнаха се по тясната пътека до брега. Пясъкът беше яркочервен, а водата приличаше на полиран смарагд. Естествената лагуна я запазваше спокойна и прозрачна. Тес зърна пасаж от мънички рибки, които се стрелнаха към дълбините като блестящ облак. С весели възгласи двамата се втурнаха по пясъка и скочиха във водата. Доплуваха до висока черна вулканична скала, която ограждаше лагуната като стена. Шон се покатери на камъните, а Тес се отпусна по гръб, загледана в синьото небе. Нещо ѝ напомни за ваканциите в детството ѝ. Майка ѝ винаги бе настоявала да почиват в луксозни курорти като Марбея и Ница, където ходеха префърцунените ѝ приятели, макар че семейство Гарет можеха да си позволят само най-евтините хотели. Купуваха си храна от супермаркета и си правеха пикник на плажа, а Сали не спираше да се оплаква от явната несправедливост, че не може да се храни в заведенията само на крачка от тях.

— Къде потъна пак? — попита Шон, докато плуваха към брега.

— Просто си мислех колко обичах да пътувам.

— Предполагам, заради работата на Дом.

— Това беше различно — каза тя и се усмихна унило. — Всъщност не беше за удоволствие.

Сега, от дистанцията на времето, си даваше сметка, че пътешествията бяха създали между нея и Дом изкуствена привързаност. Кратките почивки по луксозни хотели и карибските плажове ги бяха омайвали и бяха прикривали факта, че не са един за друг. Тес се хвърли на кърпата си и жадно изпи бутилката вода, докато Шон бършеше лицето си.

— Сега прощаваш ли ми? — попита той.

— За какво?

— За случката с Дом в Лондон — тихо каза той. — Само се опитах да те предпазя, Тес, но нали знаеш, че това е обречена битка.

Тя погледна нагоре към него, прикрила с ръка присвитите си очи от слънцето.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами ти си от типа „остави ме на мира, мога да се справя сама“.

— Не съм!

— Добре де, но ти съвсем открито ме мразиш от секундата, в която ме срещна.

— Не е вярно — запротестира тя.

— Вярно е.

Тя се усмихна и вдиша дълбоко свеж морски въздух.

— Моята теория е, че първото усещане към хората е най-вярното — „верен е първият инстинкт“, както се казва — обясни Тес. — Спомням си, че в колежа имахме едно момиче, на което му викаха Голямата Мери. Беше хубавичка, но доста едра. Миналата година ходих на среща с класа и тя също беше там, само дето вече не беше едра. Станала е стройна и красива и току-що се беше омъжила за Грег Бътлър, разбивача на женски сърца в колежа. Никой не можа да повярва и през цялото време се чудеха как това дебело момиче е хванало този хубавец, сякаш не виждаха какво стои пред очите им. Представата им за Мери беше фиксирана — за тях тя винаги щеше да си остане едра, непохватна и непривлекателна.

Шон я погледна.

— Аз ли изпълнявам ролята на Голямата Мери в този сценарий?

Тес се изкиска.

— Първата ми среща с теб, или по-скоро първото нещо, с което те свързвах, бе, че си онзи тип от оргията с наркотиците, помниш ли?

— Хммм... Не мога да отрека. Но знаеш ли, някои хора наистина ме намират за готин. — Той я погледна. — Леле, какъв е този поглед? — възкликна той.

— Мисля си, че днес си особено внимателен.

— Чудиш се дали се опитвам да те съблазня? — Шон се ухили.

Тя се изчерви и отбягна погледа му.

— Искаш ли да те съблазнявам? — попита той по-нежно.

— Това всъщност няма значение — отвърна Тес и се осмели да го погледне. — Това няма да се случи.

Той се наведе към нея, взе лицето ѝ в ръце и устните му докоснаха нейните. Тя несигурно го отблъсна.

— Недей, Шон, говоря сериозно, не можем да го направим.

— О, да, можем — сладострастно се засмя той.

Тя простена, когато той целуна влажната ѝ шия и ръката му се плъзна по стомаха ѝ. Шон леко я тласна назад върху горещия пясък. Целувките му покриваха загорялата ѝ кожа, раменете, връхчетата на

пръстите ѝ, корема ѝ. Той изхлузи горнището на банския ѝ и засмука тъмните зърна на гърдите ѝ, докато сваляше бикините ѝ.

— Не тук — задъхано каза тя. — Някой може да дойде.

— Не се надявай — засмя се той и плъзна пръсти във влажния, тъмен триъгълник, а палецът му се спря върху пулсиращия ѝ клитор.

— О, боже — прошепна тя и зарови пръстите на краката си в пясъка. Той трескаво свали банския си. Вече ѝ беше все едно кой може да ги види. Тук, с Шон в това закътано заливче, всичко изглеждаше най-естественото и съвършено нещо на света.

— Сега — изрече тя задъхана от настъпващия оргазъм. Дръпна стегнатото му мускуесто тяло към себе си и се потопи в блаженство, когато проникна в нея. Телата им поеха в един ритъм и всички чувства, които беше изпитвала през последните двайсет и четири часа: гняв, паника, тъга, удоволствие — изкристализираха в един разтърсващ, изгарящ оргазъм, толкова бурен, че погледът ѝ се премрежи.

След това останаха да лежат един до друг, с полепнал червен пясък по влажните им тела. Шон галеше косата ѝ, докато Тес се беше приютила щастлива в силната му прегръдка. Върнаха се в къщата на Крис Кенеди и след като заедно взеха хладен душ, се любиха отново, този път върху искрящо белите чаршафи на огромното легло — по-бавно, не така трескаво, но със същия плам. Като излезе на верандата и погледна обсипаното със звезди мастиленосиньо небе, тя се усмихна. Сега разбираше, че действията на Шон в Лондон бяха предопределени да ѝ покажат колко малко Дом се бе интересувал от чувствата ѝ. Но означаваше ли това, че тя означава нещо за Шон? Не ѝ се искаше сега да се впуска в такива мисли.

Той излезе и ѝ подаде чаша розова лимонада и двамата се настаниха на люлката и се загледаха в танца на светулките около храста.

— Какво ще правиш, след като мине сватбата? — попита Шон след дълга пауза.

— Искаш да знаеш дали ще остана в Ню Йорк?

Той кимна.

— Би ми се искало — отговори тя бавно, несигурна дали това бе правилният отговор — дали беше вярно и дали той искаше да чуе това. Наслаждаваше се на мига и не ѝ се искаше да разваля магията. Дали пък той очакваше от нея да се втурне обратно към Лондон при него,

само защото бяха правили секс? А тя искаше ли това? Тес вече нищо не знаеше.

— Ами ти? Колко ще останеш в Лондон? — предпазливо полюбопитства тя.

Той полюшна люлката напред-назад с крак, а после заговори:

— Първо заминах само за една година, после станаха две, сега го приемам като свой дом. Вероятно не знаеш, но аз искам следващата година да си отворя агенция за връзки с обществеността и събитийен мениджмънт.

— Така ли? И няма да работиш за „Асгил“?

— Не, ще продължа да работя за „Асгил“, но те ще бъдат един от клиентите ми — обясни Шон. — През годините много големи фирми се свързваха с мен за организиране на събития и пиар кампании и би било чиста загуба да оставя тези възможности да ми се изплъзнат, особено когато с това ще мога да бъда полезен и на семейната фирма.

Тя го погледна. Ето още едно негово качество, което не беше забелязала. Толкова бързо го бе зачеркнула като прахосник и плейбой, че не беше разпознала амбицията и страстта му към онова, което правеше.

— А пък и как да напусна Англия — каза той със закачлив блясък в погледа, — когато най-новата ми страст са английските момичета?

Тя го удари с юмрук по ръката.

— Хей! Остави ме да се доизкажа! — викна той. — Макар да е жалко, че тази, която харесвам живее в Ню Йорк.

— Ами, ако ти... о, по дяволите! — подразни се Тес, когато мисълта ѝ беше прекъсната от чуруликането на мобилния ѝ телефон.

— Извинявай — скочи тя. — Трябва да отговоря.

— Недей!

— Знаеш, че трябва — избъбри тя и се втурна в къщата. — Вече имам два неприети разговора с Джема.

— Но ти си с шефа — провикна се той след нея.

— Със сина на шефа — на свой ред му викна тя.

Тес грабна телефона си и остана изненадана и смутена, като чу Мередит.

— Тес. Как беше конкурсът?

Тес затвори вратата към верандата и се премести в спалнята.

— Страхотно. Чудесно — отговори тя задъхана. — Красива победителка.

— Ти къде си сега?

Въпреки хилядите километри разстояние между тях, тя почувства, че лицето ѝ пламна от неудобство.

— Още съм на Хаваите, но прелетях до Мауи и удължих престоя си, както ти ми предложи.

— О, не си в „Алоха Гранд“? — зададе въпроса с явно неодобрение.

— Е, там е доста оживено и ми казаха, че Мауи е място за истинска почивка — обясни Тес, като се опитваше да звучи възможно най-непринудено.

— Да, Шон много го харесва. Предполагам, че той ти го е препоръчал?

— Да, той ми каза.

— И как е малкият ми син? Надявам се, че се държа достойно. Макар че, доколкото познавам Шон, сигурно ти се е пуснал.

Тес се изсмя нервно.

— Между нас казано, мисля, че се укротява — продължи конспиративно Мередит. — Когато беше тук, ме помоли да му дам един от моите стари пръстени. Мисля, че ще предложи на Анабел.

Сърцето ѝ се сви.

— Сигурна ли сте?

— Е, човек никога не може да е сигурен с Шон, нали така? — въздъхна Мередит. — Срегнах я миналия месец в Лондон. Чудесно момиче.

За секунда гърлото я стегна:

— Не знаех, че е толкова сериозно.

— Нито пък аз — засмя се Мередит. — Предупредих го дори да не си помисля да предприеме нещо, докато не мине сватбата на Брук. Нищо не трябва да разсейва вниманието около нея.

На Тес ѝ примая, седна на леглото и се опита да си поеме дълбоко въздух. През капациите на прозореца виждаше силуета на Шон и студени тръпки полазиха по тялото ѝ.

— За какво се обаждате сега, Мередит?

— О, само за да проверя кога ще се върнеш в Ню Йорк. С Брук се прибираме утре. Роклята е направо изумителна, между другото.

Побъбриха още няколко минути, после Тес затвори телефона и се хвърли върху омачканите чаршафи. Прехапа устни от гняв и унижение. Каква глупачка беше. Какво, за бога, очакваше от секса с Шон Асгил? Да се стигне до връзка? Наистина ли си мислеше, че Шон Асгил би поискал нещо повече? За него това е само развлечение с наетата служителка, забавно бягство под стълбите, за да понатисне слугинята. Зад всяка история се крие друга, спомни си тя, точно така е. Как може да бъде толкова глупава?

Тя излезе отново навън, като се опита да се държи естествено и възможно най-спокойно.

— Кой беше? — попита Шон.

— Брук — излъга тя.

Той протегна ръка и докосна пръстите ѝ.

— Какво толкова важно има? В Париж трябва да е седем сутринта.

Тя се чудеше ядно дали да не се скара с него, да го обвини, че я лъже за Анабел, или да изчака, когато има повече доказателства. Змия като Шон Асгил само би отричала, докато не му го навреше в лицето. Тази мисъл я наведе на друга: Шон беше дошъл в Хаваите направо от Ню Йорк и заминаваше директно за Лондон. Тогава беше логично пръстенът на Мередит да е в него. Това щеше да е доказателството, което ѝ трябваше.

— Нещо е изскочило — кратко отговори Тес и тръгна обратно към къщата. — Искан да се върна в Ню Йорк при първа възможност. Трябва да проверя какви полети има утре.

Той изстена.

— Служебни задължения — сърдито измърмори той. — Какво ще кажеш да се върнем в леглото и да се тревожим за Брук сутринта?

Тя усети, че тялото ѝ се напрегна.

— Не, искам да вляза в мрежата и да проверя полетите.

Тес седна на бюрото и отвори лаптопа, но той се промъкна зад нея, смъкна презрамката на роклята ѝ и я целуна по рамото. Тя трепна.

— Никога ли не мирясваш? — избута бързо ръката му, като се опита да изглежда закачливо.

— Всичко наред ли е? — усъмни се той.

Тя се обърна с лице към него.

— Просто се чудех дали е толкова добра идея? Имам предвид, че ти току-що си прекратил една връзка...

Погледна го право в очите, за да го изпита.

— Виж, Тес. Знам какво си мислиш, но грешиш. Много е просто. Аз те харесвам, надявам се и ти да ме харесваш. И ако е така, това е много добра идея.

— Добре — кимна тя. — Защо не ме оставиш да продължа и ще се срещнем в леглото.

Тес се вторачи в екрана, без да знае какво да прави, нито какво да мисли. Дали Шон я бе набелязал съзнателно? Или Мередит подозираше нещо и се опитваше да подлива вода? Не, де да беше така. Тя полека се вмъкна в леглото, като се надяваше Шон вече да е заспал. Не беше.

— Сигурна ли си, че си толкова уморена? — усмихна се той, зарови лице в извивката на шията ѝ и я целуна.

— Да се върнем на въпроса утре сутринта, а?

На Шон явно му допадна отговорът и се поотдръпна. Тя лежеше върху меката камара от възглавници и чакаше вторачена в тъмния таван, докато дишането на Шон се превърна в лекичко похъркване и се увери, че е заспал дълбоко. Внимателно отмести ръката му от себе си, смъкна се от матрака и тихичко отиде в дрешника. Чантата на Шон беше отворена, но багажът си стоеше в нея. Тя пхна ръка навътре и затършува. Издърпваше къси панталони, пуловери и обувки и тайничко се молеше да не намери онова, което търсеше. Накрая пръстите ѝ напипаха джоб с цип в дъното на чантата. Разкопча го и сърцето ѝ замря, като извади тъмносиня кадифена кутийка. Със затаен дъх я отвори и видя пръстен с огромен сапфир, ограден от диаманти. Малко старомоден, вярно, но беше голям, смел израз на нещо. Любов? Привързаност? Ангажимент, мислеше си тя замаяна. Гневно щракна капака на кутията и замръзна. Звукът, студен и рязък отекна в тишината. От спалнята не се долавяше никакво движение и тя се отпусна на пода, хванала глава с ръцете си. Каква невероятна идиотка. Какво я бе накарало да си помисли за секунда, че може да завърти главата на Шон Асгил, какво остава да го опитоми? Тя бързо взе решение.

Мина на пръсти през спалнята и като се увери, че Шон още спи, отиде до другия край на къщата и вдигна телефона. Когато таксито ѝ

пристигна, вече беше събрала багажа си и се бе облякла. Върна се до спалнята и за малко остана да погледа Шон в съня му, белите чаршафи се повдигаха леко при всяко негово вдишване. Изглеждаше толкова спокоен. По дяволите! Какво правя, упрекна се тя гневно. Този мъж те предаде, измами те! Всъщност, трябваше да го събуди с плесница, да му хвърли пръстена в лицето и да му каже какво точно мисли за него. Но какво би постигнала с това? Щеше да гледа извинителното му и в същото време самодоволно изражение, докато ѝ обяснява, че отношенията му с Анабел не са съвсем приключили.

Е, нямаше намерение да му достави това дребно удоволствие. Щеше да запази достойнството си. Откъсна една страница от тефтера до телефона и надраска: „Съжалявам. Идеята не е добра. Ще се видим на сватбата“. Остави я на нощното шкафче, измъкна се на пръсти до таксито и като затвори лекичко вратата, каза на шофьора: — До летището. И побързайте.

46.

Брук скочи в колата на Дейвид и се хвърли да го целуне по устните.

— Ей, ей! — засмя се той и лекичко я бутна назад. — За какво е всичко това?

— „Портико“ е номер седем, Дейвид! — задъхана обяви тя. — Номер седем в класацията на „Ню Йорк таймс“ за бестселъри!

— Скъпа, това е невероятно! Айлийн знае ли вече? — зарадва се той, откровено въодушевен, и я целуна на свой ред, преди да запали мотора и да поемат по Лексингтън.

— Да, разбира се. Пищя на телефона около три минути и после ме помоли да я придружа да си купи чанта на „Шанел“.

Дейвид се изкиска.

— Каква е тази работа между жените и чантите?

Брук се протегна и стисна коляното му.

— Моля те, ще трябва да го проумееш, преди дори да си помислиш да се жениш за мен — пошегува се тя.

Докато Дейвид се обаждаше по мобилния на асистентката си, за да им направи резервация за вечеря в „При Раул“, Брук гледаше през прозореца и преживяваше отново вълнението от последния час. Изпълнителният директор на „Йелоу Доор“ Едуард Уокър влезе в офиса, за да ѝ съобщи новината лично и трябваше бързо да ѝ направи знак да мълчи, защото Брук се разпищя. Последва импровизирано празнуване с шампанско в заседателната зала, където всички я поздравяваха за нейната прозорливост да спаси „Портико“ от камарата ръкописи. Поне веднъж Брук не им възрази. Всеки се нуждаеше от своята минута слава. Истината бе, че Брук не беше точно изненадана от високата позиция на „Портико“ — не и след блестящото, съдържано и забавно появяване на Айлийн в шоуто на Опра предишната седмица. На следващия ден през обедната си почивка Брук се бе разходила в Кълъмбъс Съркъл и забеляза как книгите изчезнаха пред очите ѝ.

А сега, като един съвършен завършек на съвършен ден, тя и Дейвид отиваха да разгледат един апартамент, за който Брук мечтаеше вече цяла седмица. Тя бе забелязала сградата на Ривърсайд Драйв дълго преди да ѝ се обалят от агенцията за имоти, за да кажат, че „един много специален апартамент“ е пуснат на пазара. Веднъж, преди много години, се бе озовала на купон в сградата и винаги си бе фантазирала, че някой ден ще живее там.

— Дръж ляво и мини през парка — въодушевено го упъти Брук.

— Уест Сайд? — попита годеникът ѝ и повдигна едната си вежда.

— Просто ми се довери, става ли? — усмихна се тя.

Колата прекоси Манхатън и се завъртя по Ривърсайд Драйв, най-западната точка на острова.

— Спри ей там — посочи тя. Дейвид изглеждаше все по-несигурен, докато се приближаваха към сивата каменна сграда в стил бо арт, но тя го хвана под ръка и здраво го придърпа. Очакваше да е изненадан от мястото, особено след като бяха търсили в „най-хубавите сгради“ на Пето авеню и Сътън Плейс Саут, както и къщи на Западна Десета и Единайсета улица. Западната част на острова беше онази част от града, до която те рядко ходеха, но нещо там беше започнало да ги привлича повече напоследък. Може би беше заради отдалечеността от местата, където работеха и където живееха техните приятели и семействата им. Може би заради гледката към реката, което им напомняше, че живеят на остров, и фактът, че отвъд има цял просторен свят. Вероятно защото там живееха по-малко знаменитости, отколкото на известните улици в Уест Вилидж — да не говорим за папараци. Или пък защото във въздуха не се долавяше прикрит снобизъм. Каквото и да беше, Брук се чувстваше тук повече на мястото си, отколкото във всички други райони, които бяха разглеждали дотогава, и се надяваше Дейвид да изпитва същото.

Брокерката ги чакаше до асансьора и смълчани, заедно се качиха до триетажния апартамент на последния етаж. От входната врата се минаваше по коридор, оттам в хол на по-ниско ниво, заобиколен от остъклен балкон, откъдето се виждаха блещукащите светлини на Ню Джърси отвъд тъмната река.

— Мисля, че това място говори само за себе си — усмихна се брокерката, очевидно тръпнеща в очакване на чек с тлъста

комисионна. — Ще ви оставя насаме да го разгледате.

— Невероятен е — прошепна Брук, стисна ръката на Дейвид и двамата се изкачиха по широко стълбище до главната спалня.

— Да, находка е.

Той се опитваше да ѝ угоди, но Брук долови неискрен ентузиазъм в гласа му.

— Какво има?

— Нищо — поклати глава Дейвид и я погледна в очите.

— Дейвид, какво става? Цяла седмица се държиш странно, щом ти спомена за огледи.

— Просто си мисля, че няма да имаме нужда от друг апартамент в Ню Йорк — отговори разсеяно той и отвори с безразличие дрешника.

— Скъпи, знам, че обичаш мезонета си, но и ти разбираш, че искам да започнем на чисто.

— Може би трябва да го обсъдим на вечеря? — той се приближи към нея. — А може би не трябва. Тази вечер ще отпразнуваме „Портико“, нали?

— Е, надявах се най-големият ден в моя трудов живот да приключи с избора на нашия нов дом — промълви тя, като се обърна към прозореца със скръстени ръце.

— Да не бъдем алчни.

Не можеше да разбере поведението му.

— Дейвид, какъв е проблемът? Мислех, че и на теб ще ти хареса това място.

Той се спря и я погледна сериозно.

— Аз също имах важен ден.

Изведнъж я обзе чувство за вина. Беше толкова развълнувана от собствените си новини, че не се бе сетила да попита как е минал денят му. От изражението му разбра, че е сериозно.

— О, съжалявам — тя пристъпи напред и докосна ръката му. — Какво се е случило?

— Предложиха ми да водя свое собствено токшоу — простичко заяви той.

— Какво? Като на Дейвид Летерман?

— Нещо такова — усмихна се той. — С по-голяма политическа насоченост.

Брук го прегърна и се разписка.

— Скъпи, това е страхотно! Защо не ми каза? О, това е великолепно, а и ти, разбира се, го заслужаваш, толкова си добър в това.

— Проблемът е — бавно каза той, — че се излъчва от Вашингтон.

— Вашингтон? — повтори Брук.

— Пет вечери седмично, начало десет вечерта по Ен Би Ес, сериозна работа — развълнувано заобяснява той. — Това е съвършено ново шоу, на мястото на изтъркания стар формат политически дебат. Те наистина застават зад това и ще бъде страхотно представяне.

На Брук ѝ се искаше да сподели вълнението на Дейвид, но вместо това замръзна. Разбира се, беше ходила и преди във Вашингтон и всеки път се бе опитвала да се любува на европейското му излъчване, да го приеме като центъра на държавата, да почувства енергията на промените около себе си. Но не бе успявала. Беше ѝ се сторил стерилен, помпозен, скучен град, където хората като че ли остаряваха преждевременно.

— Сигурен ли си, че това е нещото за теб? — попита тя.

— Как да не съм? — каза Дейвид и разпери ръце.

Брук сви рамене.

— Искам да кажа, че ти едва ли имаш нужда от представяне. Получаваш покани откъде ли не и отхвърляш деветдесет и девет процента от тях. А, между другото, баща ти не намира ли този вид представяне вулгарен?

— Баща ми е със смесени чувства — намръщи се Дейвид. — Знае, че шоуто е тежка артилерия — интервюта с държавни глави и други такива, което му харесва. Притеснява го, че така надпреварата за Конгреса остава на заден план.

— Говорил си с баща ти за това, преди да ми кажеш? — възкликна Брук, без да може да прикрие разочарованието си.

— Бях с него, когато ми се обадиха, Брук — отвърна той припряно. — Искях да изчакам, докато се видим, за да ти кажа.

Брокерката се въртеше около вратата. Дейвид я стрелна с поглед и после затръшна дъбовата врата пред нея. Погледна отново Брук и изражението му омекна.

— Скъпа, не искам да правя новини завинаги. А това е крачка напред, нова улица за проучване.

Брук осъзна, че отново е кръстосала ръцете си.

— Мислех, че ти харесва да правиш новини — напомни тя.

— Хей, като че ли ти беше тази, която каза, че мрази ходенето ми до Бейрут при най-малкия повод.

— Така е.

— Ами тогава! Това е чест за мен, Брук, нима не разбираш? — викна той и теменуженосините му очи я приковаха. — След репортажа ми за трафика на хора ме подготвяха за нещо наистина голямо. Казваш, че постоянно пътувам — ето, това е моята възможност да остана на едно място.

— На място, далеч от нашия дом, от приятелите ни, семействата ни и да не забравяме, от моята работа.

— Е, това е нещо, за което трябва да поговорим...

— Напълно си прав, че трябва — разгорещено отговори тя. — Последния път, когато проверявах, не видях да има голяма издателска къща за детска литература във Вашингтон.

— Стига, Брук, лесно можеш да се захванеш с нещо друго. Всъщност, не е нужно да правиш каквото и да било.

Тя сви ръцете си в юмруци.

— И това е точно каквото искаш, нали?

Сети се за Робърт Билингтън в градините на Клифпойнт, който ѝ обясняваше, че Дейвид иска просто добра съпруга. Е, майната ви, вбеси се тя.

— Брук, успокой се.

Тя го погледна и усети, че долната ѝ устна затрепери.

— Имам кариера, Дейвид — каза тя. — Имам книга на седмо място в класацията за бестселъри на „Ню Йорк таймс“, която се е устремила към първото място. Знаеш ли колко рядко това се случва на детски автор? Знаеш ли как ме кара да се чувствам?

Тя поклати глава на мълчанието му.

— Знаеш, че моите постижения до този ден бяха незабележителни. Хората мислеха, че съм поредното богато момиче, което си играе на кариера, докато се омъжи. Аз обаче съм златното момиче на фирмата, не защото ме взимат на сериозно. Защото аз съм Брук Асгил, годеницата на Дейвид Билингтън, а не понеже съм Брук Асгил, талантливата редакторка. Това беше до днес. Днес аз издадох велика книга, фантастична книга, за която всички говорят — хората в

цялата страна я четат. Ето заради това не мога „лесно да върша нещо друго“, защото, съжалявам, ако е неудобно за теб, но мисля, че открих нещо, в което съм добра.

Тя погледна лицето му. Той беше свел очи надолу, погледът му бе фиксиран в една точка върху скъпия орехов под.

— В брака са двама души, Брук.

— Точно така — горчиво се изсмя тя и внезапно осъзна какво представляваше Вашингтон за нея: живот в сянка. Ако заминеха за там сега, тя щеше да бъде съпругата на телевизионен водещ. След няколко години — жена на конгресмен, някъде нагоре по стълбицата, може би дори първа дама. Тъкмо в това беше иронията: нямаше нищо първо в живот с мъж като Дейвид Билингтън. Тя винаги щеше да свири втора цигулка.

— Май си против — тихо проговори Дейвид с очи, все още загледани в пода.

— Обвиняваш ли ме?

— Брук, моята кариера е най-важното нещо в живота на цялото ми семейство.

— Разбира се — саркастично отговори тя. — Твоето семейство. Не аз, не дори ти. Твоето семейство.

— Но ти знаеше...

— Да, знам, че такъв беше залогът, когато се съгласих да се омъжа за теб — продължи Брук. — Винаги съм знаела за тази уговорка.

Най-накрая той вдигна поглед. Очите му бяха пълни с тъга.

— Изглежда, вече не приемаш тази уговорка.

Брук нищо не отговори, само примигна, когато едри сълзи се затъркаляха по лицето ѝ.

— Съжалявам, мила — каза Дейвид. — Искам този шанс. Наистина искам да приема. — Тя разбра колко много означаваше това за него и сърцето ѝ се сви.

— Мислех, че искаш да си в Конгреса — промълви тя. — Представител от Кънектикът.

Красивото му лице изглеждаше стъписано и объркано.

— Мисля, че бих могъл да правя това и после да отида направо в Сената, или може би някъде губернатор.

Брук прехапа устната си, докато вкуси кръв. Не ѝ се вярваше, че само преди час си бе мислила, че това е най-щастливият ден в живота ѝ. Тя зарови лицето си в шепи и изхълца.

Изведнъж осъзна, че е в прегръдките на Дейвид.

— Искам тази работа, но повече от всичко искам ти да си щастлива — настоятелно прошепна той в ухото ѝ. — Ако това е толкова трудно за теб, мога да се откажа. Ще се откажа.

Тя леко се отдръпна от него.

— Не съм казвала, че искам да го правиш — кротко отговори тя и започна да бърше лицето си.

Брокерката почука на вратата и влезе предпазливо.

— Е, какво решихте? — усмихна се тя.

— Трябва още доста да помислим — произнесе бавно Дейвид, приковал поглед в Брук.

Тя кимна.

— Да, трябва.

47.

— Не си ли в отпуската?

Тес затвори очи и изруга. Беше се опитала да се промъкне незабелязано край вратата на Пати Шакълтън. Обикновено това беше първата ѝ спирка за поздрав по пътя до кабинета ѝ, но този ден не беше в настроение да вижда никого, още по-малко хитрата, прозорлива Пати, която притежаваше смуцаващата способност да разгадава настроенията на хората.

— Извинявай, Пате — Тес застана неловко на вратата. — Просто малко бързам. Имам няколко спешни разговора.

— Как беше пътуването? — прекъсна я Пати.

— Страхотно. Приятно. Не беше съвсем почивка, все пак. — Тя посочи с палец към вратата. — Трябва да вървя.

— Значи с Шон всичко мина добре? — Пати не я оставяше да си тръгне. — Не е изучава новата мис Асгил Хаваян Гло?

— Да, всичко мина добре. Не, не е правил секс с Канди Купър.

Пати вирна брадичката си и повдигна вежди.

— Тес? Познавам това изражение.

— Какво изражение? — Тес усети топлина по бузите си.

Не се изчервявай, заповяда си тя, не се изчервявай.

Пати посочи към лицето ѝ.

— Това изражение. В правото го наричаме вина.

Вече съвсем смутена, Тес докосна лицето си, сякаш проверяваше какво става на него.

Пати ококори очи.

— Мамка му, Тес, не! — зяпна тя. — Кажете ми, че нищо не се е случило.

— За какво говориш? — прошепна Тес и влезе в офиса на Пати, като внимателно затвори вратата след себе си.

— Ти и Шон Асгил в Хавай.

Тес се намръщи.

— Не ставай смешна — опита се тя да блъфира. — Този мъж е недоразвит, самоуверен безмозъчен примат.

Пати плесна с ръце развеселена.

— Ах, ти дълбока вода! Правила си секс с него! — Пати избухна в неудържим кикот.

— Как не! — изсумтя Тес. — Мнението ми, че е егоцентричен мръсник, не се е променило ни най-малко — отсече тя. — Както и да е. Искаше да ми кажеш нещо ли?

Пати прикри устата си, за да задуши кикота си.

— Онова, което исках да обсъдим преди това откровение — тя с мъка се овладя, — е голямата новина за Кевин и Джак.

— Каква новина? — възкликна нетърпеливо Тес и седна срещу нея.

— Разбирам, че не си говорила с Джема? Знам, че тя се опита да ти се обади в Хавай.

А, за това трябва да са били онези пропуснати разговори. Тес се бе прибрала в Ню Йорк късно през нощта и още не бе говорила със съквартирантката си.

— Е, Джема отиде до Гринуич и направи малко проучване — обясни Пати с доволно изражение. — Проследила Мелиса, майката на Джак, на някаква шиказна вечеря и се примъкнала с мощния си обектив. Успяла е да щракне няколко прекрасни кадъра на Мелиса, смъркаща кокаин. Оказва се, че Мел и Стивън са върли почитатели на белия пращец.

— Какво? — онемя Тес. — Това е невероятно.

Пати закима с глава.

— След като не успя да се свърже с теб, Джема се обади на мен. Изпратих по факса снимките до дома на Мелиса, после й се обадох и я попитах какво ли биха си помислили в толкова консервативната банка на Стивън.

— Тя какво каза? — погледна я Тес и си помисли, че от Пати би излязла доста добра журналистка в таблоидите.

— Тресна ми телефона — усмихна се Пати. — Но явно се беше обадила веднага на адвоката си, защото след няколко часа звъннаха да кажат, че условията за попечителството изведнъж станаха приемливи.

— И Джак остава при Кевин?

— Да! — извика Пати и забарабани с ръце по масата, без следа от обичайната ѝ хладнокръвна, сдържана физиономия.

— Кевин сигурно не е на себе си от радост — предположи Тес.

— Никога не бях виждала някой мъж да обърне толкова бързо цяла бутилка шампанско.

— Пили сте шампанско? — Колкото и да не ѝ се искаше, гласът ѝ се пречупи. Първоначалният ѝ порив на щастие бе изместен от усещането за нещо пропуснато.

— Устроихме си малка тържествена вечеря при „Райън“ на Блийкър стрийт — обясни Пати.

— Вие четиримата? Кевин, Джем и Джак.

Пати погледна сконфузена.

— Джак остана при някакъв приятел, а Джима беше на работа. Помислих си, че Кевин се нуждае от някого, за да сподели радостта си.

— Разбира се — съгласи се Тес. — Ще му се обадя веднага. Това е изключителна новина.

Секретарката ѝ Ани показва глава на вратата.

— Шон Асгил ви търси на телефона.

— Заета съм — отговори Тес, без да вдига поглед.

— Казва, че е важно.

Пати лукаво се усмихна.

— Е, хайде, вдигни де.

— Заета съм — твърдо заяви Тес. Нямаше желание да разговаря с Шон Асгил никога повече, ако успееше да удържи.

— Трябва да изпратя няколко имейла — каза тя и тръгна към вратата. — Благодаря страшно много за всичко, което направи за Кевин и Джак, Пати. Това не са служебни задължения.

— За мен беше удоволствие — усмихна се Пати и Тес знаеше, че е вярно.

Влезе в кабинета си, потъна в стола си и пусна компютъра.

Беше получила десетки имейли, откакто за последен път бе проверила пощата си.

Разсеяно отвори последното. Стресна се, като забеляза адреса, от който идваше: беше от Шон. Трескаво зачете.

„Не е толкова сложно. Нека поне да поговорим. Връщам се в Ню Йорк след две седмици.“

Тес ядосано натисна бутона за изтриване.

— Само в мечтите ти — просъска тя.

— За какви мечти става дума? — обади се някакъв глас.

Тя вдигна поглед и видя Мередит.

— Мередит — Тес малко се притесни и се зачуди откога ли седи там. Във фирмата си имаха шега, че Мередит е толкова слаба и ефирна, че се вмъква в стаите като призрак.

— Всичко наред ли е? — тя не откъсваше изпитателния си поглед от Тес.

— Разбира се — потвърди Тес, но си помисли, че където се намесваше синът ѝ, нищо не може да е наред.

— В такъв случай, можем ли да поговорим?

Тя затвори вратата и се настани елегантно в стола срещу бюрото на Тес. Отвори чантата си и извади оттам синьо писмо.

— Току-що получих още едно такова.

48.

Хотел „Съндаунър“ в Чарлстън беше една от онези пищни, величествени сгради в памучните плантации, горд символ на богатство и могъщество, строени през осемнайсети век преди Гражданската война. Сега „Съндаунър“ беше част от голяма верига корпоративни хотели средно ниво и явно беше загубил част от обаянието си. Но това напълно се компенсираше от разположението му в историческия район на града. Градските къщи в пастелни тонове, газените улични фенери и достолепните сгради с дървени капаци и кокетни балкончета създаваха романтична и определено английска атмосфера, подходяща за град, наречен на името на крал Чарлз II.

Климатикът лъхна Тес, като влезе във внушителното, но пообелено фойе и тя се зарадва на прохладата. В Ню Йорк времето беше започнало да застудява и меката топлина на Южна Каролина ѝ беше много приятна, но „една дама от Юга никога не се поти“, си помисли тя и се усмихна на себе си. В тази обстановка не беше трудно да си представи, че е героиня от „Отнесени от вихъра“, особено когато пиколото с плътен южняшки акцент я насочи към бар „Мистрал“. Все пак в романа това беше домът на Рет Бътлър.

Доброто ѝ настроение се изпари, щом зърна мъжа, с когото имаше среща. Тед Кеслер беше на около шейсет години, със сиви мустаци, облечен в тъмни панталони и разкопчана на врата синя риза. Омачкано сако висеше на облегалката на стола. Той не стана, като я видя, просто пусна листчето си и ѝ кимна.

— Мислех да взема маса до прозореца — обясни той. — Предполагам, няма да останете дълго в града, но можете да видите всичко, което си заслужава от това място.

— Колко мило — пестеливо отвърна Тес. Седна срещу него и го погледна право в очите.

— Какво искате, господин Кеслер?

Когато Мередит ѝ бе дала синьото писмо преди три дни, Тес бе останала изненадана, че анонимният изпращач бе решил да се разкрие

и бе подписал краткото си съобщение с телефонен номер. Тя не бе губила време да уговори среща. До сватбата оставаше малко време, а не искаше нищо и никой да нарушава съвършения ѝ ред, нито да застрашава бонуса ѝ. Тед Кеслер трябваше да бъде поставен на място възможно най-бързо и безкомпромисно.

— Не можем ли да започнем с един малък старомоден южняшки жест на гостоприемство? — той повика сервитьор с бяла униформа и поръча два бърбъна.

— Бих искала да имам време за това — хладно отговори Тес. — Попитях какво искате? Сигурна съм, че нещо искате.

Тя извади първото писмо и го сложи на масата.

„Вашето семейство има тайна“, пишеше там. Коя от всичките, чудеше се Тес. Те имат много.

Бърбънът пристигна на сребрист поднос и Тед го взе, настани се удобно в стола си със самодоволно изражение на лицето.

— Да ти разкажа ли една история? — усмихна се той.

Тес отпусна ръце в скута си и кимна с глава.

— Моля.

— Аз съм от Северна Каролина и пет години живях с прекрасна жена, която почина неотдавна.

— Съжалявам — каза Тес, но не изпита голямо съчувствие към този явен изнудвач.

— Името на жената беше Марион Куин — започна Кеслер, наведе се напред и поднесе една снимка към Тес. На нея се виждаше усмихната жена на около четирийсет с малко момче до полата ѝ и момиченце на около четири години в инвалидна количка, което явно беше доста увредено. Имаше дълга, лъскава руса коса, главата ѝ бе клюмнала на една страна, а малките ѝ раменца висяха отпуснати. Такава снимка веднага натъжаваше човек.

— Жената на снимката е Марион — продължи Кеслер. — Беше толкова мила, колкото и хубава. Живееше наблизо и беше приемен родител — все на деца, които никой друг не искаше. Болни, недъгави. Търпелива като светица.

Тес посочи към недъгавото дете на снимката.

— Това малко момиченце също ли беше едно от тях? — В думите ѝ имаше едновременно нотка на любопитство и учудване. Като професионалист тя се опитваше да открие връзката със семейство

Асгил, но като човек се възхищаваше на тази забележителна жена, отглеждала дете, не нейна плът и кръв, което е изисквало страшно много време и висок дух. Преди всичко тя се чудеше какво е правила жена като Марион Куин с Тед Кеслер, мъж, който очевидно търсеше изгода.

— Това е стара снимка — поясни Кеслер и отпи от уискито си. — Марион е взела тези деца почти десет години, преди да я срещна. Няколко месеца след като беше направена тази снимка, тя се разболя от болестта на Крон. Беше в тежка форма и не можеше вече да се грижи за децата, затова ги върна на биологичните им родители.

Тес го погледна, чудейки се накъде бие, но подозираше, че това е само началото на историята.

— Малкото момиче се казваше Вайълет — той посочи детето в инвалидната количка. — Марион чу слухове, че майка ѝ не я искала и можете да си представите как се почувства — сякаш я е предала. После чу, че детето е дадено за осиновяване. Беше се срещала с майката на Вайълет няколко пъти преди това и се опита да се свърже с нея, за да я убеди да задържи детето. Твърде късно, оказа се, че е напуснала града. Много скоро детето беше отишло при нови родители.

— Господин Кеслер, аз съм заета жена, може ли направо на въпроса? Какво отношение има това към моите клиенти? — произнесе остро Тес. Но вече подозираше, че Кеслер се готви да продължи с разказа си по своя начин.

— Срещнах Марион преди пет години, когато се бе преместила в Чарлстън. Тогава беше в по-добро състояние и се оженихме.

— И кога почина?

— В началото на лятото.

Той замълча и пресуши бърбъна.

— Естествено трябваше да разчистя вещите ѝ. Пазеше си една купчина писма и снимки от децата, за които се бе грижила. Наистина мило. И тогава открих нещо интересно. — Той извади клечка и започна да чисти зъбите си. — Намерих една изрезка от стар брой на „Ню Йорк таймс“ за нийоркския модел Пола Абът, която щяла да се омъжва за супербогат наследник на козметична империя.

Тес и Тед се погледнаха през масата. Тед остави клечката за зъби и се усмихна.

— Името на малкото момиченце, на недъгавото дете, е Вайълет Абът.

Тес изведнъж си спомни, че моминското име на Пола беше Абът.

— Пола е майката на Вайълет?

— Не знаеше ли за това? — той се изсмя саркастично. — Предполагам, че не е споделила с много хора. Вероятно не е нещо, с което можеш да се похвалиш в изисканото общество — че си зарязала детето си, защото не е свършено.

Тес сви устни.

— Това са спекулации, меко казано, господин Кеслер. Абът не е рядко срещано име.

Кеслер се разсмя.

— О, я стига.

Той бръкна в джоба на самото си и извади друга смачкана снимка и я плъзна по масата.

— Както казах, Марион пазеше всичко като катерица.

Снимката беше стара и мътна, но образите се виждаха добре. Пола трябва да е била на не повече от двайсет. Беше коленичила до момиченцето, което трогателно ѝ се усмихваше.

— Същото момиче като това от „Ню Йорк таймс“, нали? — попита Кеслер с победоносна нотка в гласа си.

Тес не можеше да отрече. Въпреки че изглеждаше невероятно, Пола Асгил имаше друга дъщеря. Съсредоточи се, Тес, съсредоточи се, заповяда си тя. Е, добре, какво толкова? И Джон Кенеди е имал сестра, затворена в лудницата, но това не е попречило на кариерата му. Но един вътрешен глас ѝ казваше, че тогава нещата са стояли по друг начин. През шейсетте години на двайсети век пресата не се е занимавала с подробности от личния живот на известни хора, за да подпалва с тях жертвената клада.

Това си беше скандал, но не беше свръхдоза на секс оргия. Тес със сигурност щеше да го извърти в положителна посока — изплашено момиче, принудено да се реши на осиновяване заради безпаричие. Виновно е обществото. За детето са полагани добри грижи. Но тук щеше да има един голям препъникамък. Мередит. Това изобщо нямаше да ѝ хареса. Тес нямаше представа колко лошо можеше да се отрази миналото на Пола върху семейство Билингтън, но със сигурност

знаеше, че Мередит беше непоклатима за едно нещо: никакви проблеми преди сватбата. Абсолютно никакви.

— Пари ли очаквате, господин Кеслер? — попита Тес.

— Умно момиче. Пари за стари години — кимна той. — Марион се грижеше добре за това дете. Опази тайната.

— Което не може да се каже за вас.

Кеслер не обърна внимание на сарказма.

— Тази Пола сега е богата жена — подметна той. — Има живота, който е искала, за сметка на детето. Е, сега ще трябва да ми плати, за да мълча.

Една мъничка част от Тес беше съгласна с него. Чудеше се как Пола е могла да се откаже от детето си? Беше видяла как Кевин Донован се готвеше да се бори за Джак.

Тес знаеше, че ако тя е родител, не би могла да постъпи по този начин. Замълча, внезапно осъзнала, че мисли за майчинство за първи път от дълго време насам.

— Няма да изглежда много добре, нали, госпожице Гарет? — продължи Кеслер и обърса длани в панталоните си.

— Чак тук чухме за семейство Билингтън. Не ми се вярва такава могъща фамилия да приеме стореното от Пола Асгил.

— Не дойдох тук, за да ме изнудвате, господин Кеслер — каза Тес.

Той никак не се притесни.

— Знаете ли колко получаваше Марион, за да се грижи за Вайълет? — попита той. — Двеста долара на месец. Плащаше лечението ѝ от собствения си джоб. Не беше богата жена, просто почтена.

— Но не си е избирала такива мъже.

Изражението му помръкна.

— Задръжете тази снимка, госпожице Гарет — каза той и стана. — Имам копия. Ако не ми изпратите двеста хиляди долара, ще ги дам на медиите.

— Двеста хиляди... — Тес се опита да запази самообладание.

Кеслер закопча сакото си и кимна на сервитьорката.

— Ще ви отстъпя да платите сметката. И очаквам отговор до петък.

49.

В девет часа вечерта Брук все още беше на работа. Това се случваше редовно през последните няколко седмици, особено откакто офисът беше затворен за Деня на благодарността. Оставаше съвсем малко време до сватбата, а през по-голямата част от януари щеше да е на пътешествие — петнайсет дни в Австралия, от които една седмица в клуб „Уакая“, свръхлуксозния частен курорт на Фиджи — и отчаяно се опитваше да отхвърли задачите си. Освен това обичаше да редактира вечер, на пълна тишина и само на светлината на настолната лампа и синьото сияние на компютърния екран, осветяващо страниците на ръкописа. Имаше чувството, че тъмнината я изолира: стресът и очакването на сватбата и смътното, неспокойно чувство, което я глождеше, откакто Дейвид получи предложението за нова работа.

Поне това не създаваше толкова грижи, помисли си Брук, като обърна поредната страница. Беше ѝ отнело една седмица да редактира втория роман на Айлийн Дън. Невероятно колко малко поправки бяха нужни. След хвалебствията, с които бе посрещнат „Портико“, Айлийн започна да пише все по-уверено и този роман бе още по-хубав. Допадаше ѝ начинът, по който историята я грабна и пренесе в далечни земи и светове. Беше сигурна, че и от него ще излезе бестселър и ако се продаваше като „Портико“, „безумният“ аванс от триста хиляди долара щеше да изглежда като добро вложение. Тя откъсна поглед от книгата, когато мобилният ѝ телефон завибрира, че е получила съобщение. Брук го отвори с неохота.

„Ще строшат витрината заради «Портико» в «Барнс енд Ноубъл». Мам“

Тя остави телефона си и се усмихна, за момент ѝ се прииска Дейвид да не беше толкова зает и важен и да ѝ изпраща такива специални съобщения. Изведнъж дочу кискане и подскочи. Мими Хол стоеше на отворената врата и отпиваше от чашата си с кафе.

— Боже, Мими! — изохка Брук с ръка на гърдите. — Изкара ми акъла.

— Кой беше? Матю? — попита Мими и се усмихна в тъмнината.

— Матю? — повтори неразбиращо Брук.

— Палмър — уточни Мими. — Матю Палмър, твоят приятел от представянето на Айлийн.

Брук се вгледа в многозначителното изражение на Мими. Нямаше да я лъже, макар че не беше нейна работа кой с кого разговоря извън работно време.

— Всъщност, да. Защо питаш?

— Изглежда, често разговаряш с него? Трябва да ти е много добър приятел.

— Той ми е стар приятел, да — отговори Брук и направи усилие, за да не избухне. — И не, не разговарям толкова често. Той е лекар в спешно отделение, а те са заети хора.

— Интересно, че сте толкова близки след историята с Джеф Даниелс — продължи Мими с преторена небрежност.

— Какво те притеснява, Мими?

Тя сви рамене и отпи още една глътка от напитката си. Последва дълга пауза.

— Ти си ми длъжница, знаеш това. — Гласът ѝ звучеше дружелюбно, но в очите ѝ се четяха ревност и наглост.

— И за какво по-точно? — Брук демонстрира хладнокръвие, ала вътрешно я завладя страх. Мими винаги бе притежавала способността да я плаши.

Тя се приближи към бюрото на Брук и се извиси над нея.

— Знаеш ли колко много репортери ми се обаждат, пращат ми имейли, дори ме преследват? Всички искат информация за теб. Гадост.

— Надявам се, си им обяснила, че няма нищо за казване. Мисля, че таблоидите биха ме определили като скучна.

— Аз не бих те нарекла скучна — злостно се изсмя Мими. — Във вестниците ще падне голямо писане заради отношенията ти с Матю Палмър. Аз мисля, че на това таблоидите му викат бомба.

— Мими, Мат ми е приятел. С Дейвид се познават.

— Интересно — вдигна лукаво вежди Мими. — Мислех, че на тържеството на Айлийн се видяха за пръв път.

Брук знаеше защо Мими се конфронтира с нея. Не защото застрашаваше мястото ѝ — само един успех не стигаше да я повишат — не, Мими нападна Брук само защото за нея се говореше. През последните две години Брук се бе превърнала в звездата на „Йелоу Доор“. Тя бе станала единственият човек, който си струваше да бъде коментиран по масите в „При Майкъл“ или на разни събития в книгоиздателския бранш. Мими бе награждавана за редактор на годината и имаше страховита репутация в издателските среди, но обвързването на Брук с Дейвид Билингтън и заглавия от типа „новата Джаки О“ я оставиха в сянка. Брук винаги бе чувствала, че Мими не я харесва, но чак сега си даде сметка точно колко.

Мими остави чашата си на един рафт и взе едно малко преспание, което Брук си бе купила от Париж, когато Дейвид ѝ направи предложение.

— Сигурно знаеш, че имейлите в „Йелоу Доор“ се следят — подхвърли Мими. — Някой ми каза, че с Матю сте си разменили повече от петдесет през последните два месеца. Петдесет. Това е доста, особено за човек като теб, който работи толкова усилено. Предполагам, че ако погледнат и телефонните справки, ще видят, че често си му звъняла.

Как смееше! Някой ѝ казал! Не, по-скоро тя е ровила в офиса и в компютъра ѝ.

— Нямам любовна връзка с Мат Палмър, ако това се опитваш да кажеш, Мими. И ако искаш да знаеш — макар че не е твоя работа, — той ми е приятел. Ако не си чула, аз се омъжвам за Дейвид и съм влюбена в годеника си. — Тя млъкна, като осъзна, че вече вика.

— Между другото, поздравления — провлече Мими, — за новото шоу на Дейвид. Наистина.

Смяната на темата изненада Брук.

— Какво шоу?

— Знам, че още не е обявено официално, но имам приятели и от тях разбрах, че са предложили на Дейвид шоу в праймтайма на Вашингтон.

Брук зяпна срещу нея. Пиар машината на семейство Билингтън искаше да отложат обявяването на новината, докато еуфорията в медиите по сватбата не стигнеше връхната си точка — това щеше да гарантира максимално отразяване и на новото шоу. Единствените хора,

които знаеха, бяха семейството и служители от телевизионната програма, затова информацията на Мими я поразя.

— Тъй като ще се излъчва от Вашингтон, предполагам, че ще се преместите там?

— Още не сме решили — вдигна рамене Брук смутено. — Заради това и не съм го обсъждала с Едуард.

— Мисля, че ще е добра идея да заминеш.

Брук изсумтя. Тя не се нервираше лесно, но Мими я докара до точката на кипене. Безспорно уцели ахилесовата ѝ пета. Въпросът за предстоящото им напускане на Ню Йорк остана нерешен между тях.

— Какво всъщност ми казваш, Мими? Че ще разгласиш в пресата подробности за въображаемата ми връзка, ако не си подам оставката?

— Чакай, чакай — усмихна се Мими. — Ти май си развила параноя от това внимание на пресата. — Тя внимателно кръстоса ръце на гърдите си. — Казвам, че макар някои хора да приемат присъствието ти в „Йелоу Доор“ като благоприятно за бизнеса, аз не съм убедена. Как мислиш, че се чувстват твоите колеги редактори, когато теб те канят на заседания на колегията, а тях не? Има други, по-старши редактори с по-сериозен опит, но те не дават съвети на случайни автори да се свързват с най-страховитите агенти в града. И изведнъж ги измества някой, добил популярност от клюкарските списания в супермаркетите.

— Е, благодаря ти за доверието — отговори спокойно Брук, като се чудеше колко от казаното е истина.

— Направи си услуга, Брук, направи услуга на всички нас — продължи Мими с крива усмивка. — Стани съпруга, каквато всички очакват от теб. Спри да си играеш на нещо, което не си.

— Казва убедената феминистка.

— Казва човек, който знае кое е най-добро за всички — добави Мими със сладниково снизхождение.

— Добро за всички? Или добро за теб, Мими? — Най-накрая търпението на Брук преля. — Истината е, че аз вероятно ще замина за Вашингтон. Животът на съпруга ми ще бъде там, поне за известно време, и аз безусловно ще го подкрепя. Освен това получавам допълнителен бонус, че няма да виждам киселата ти физиономия всеки ден.

— Да го приема ли като предизвестие за напускане?

— Не! — бясно изкрещя тя.

Мими се усмихна бавно и на устните ѝ блесна капка кафе.

— Още не.

Тя се поспря на вратата.

— Голям красавец е, нали? Матю Палмър, имам предвид? Падам си по този тъмен, вгълбен тип мъже. — Тя намигна. — Не се притеснявай. Следващия път, когато ми звъннат репортерите, ще бъда заета.

Тя се завъртя на тънките си токчета и излезе от стаята. Брук я проследи с поглед, без да е съвсем сигурна дали топката в стомаха ѝ бе заради това, че Мими Хол е долна кучка, или защото беше права за всичко, което каза.

50.

Силно притеснена, Пола оглеждаше торбичките с подаръци. Бяха дванайсет, по една за всеки гост, строени прави по дължина на голямата маса от орехово дърво.

— Само не мога да се съглася с тази свещ — каза тя, смръщена. Обърна се към Карл Лий, нейния консултант по тържествата, нает срещу триста долара на час, и размаха пред него дебелата свещ от „Джо Малоун“.

— Лимон, босилек и мандарина, Карл? Това не е ли малко банално? Какво стана с „Помгранат ноар“, както предложих?

Стройният мъж, облечен от глава до пети в черно, поклати непреклонно глава.

— Не, не, лимонът определено е по-безопасният аромат и един от най-популярните на Джо. Също знам, че свещи „Помгранат ноар“ са използвани често на важни вечери за Деня на благодарността миналата седмица. Вечери, на които вашите приятели може да са присъствали.

Пола въздъхна и си припомни, че Карл ѝ бе препоръчан от Роуз Билингтън, следователно бе най-добрият в своята област. Беше много доволна от съдържанието на торбичките: тефтери с кожени корици на Смитсън, ръчно направен шоколад по поръчка от „О ле“ на Медисън и шалчета от Лора Пиана, толкова фини, че се побираха в шепа. Всеки комплект ѝ бе струвал повече от петстотин долара, но си струваше, защото всичко трябваше да бъде на ниво: вечерята в събота щеше да бъде може би най-важната в живота ѝ. Бе посветила два месеца на съставянето на списъка с гости, само най-видни личности. Нейните конкурентки в обществото Джиджи Милър и Саманта Донахю въобще не бяха включени, а така или иначе не бяха на нивото на нейния стандарт напоследък. На благотворителните събития, на които ги срещаше, Пола забеляза, че вече ги настаняваха на маси далеч от елита, почти на сибирската граница. Бе дочула, че кризата на Уолстрийт така се е задълбочила, че Саманта дори трябвало да

преживее унижението да се изнесе от Бруклин Хайтс. Пола я побиха тръпки при мисълта, че някога бяха толкова близки приятелки.

Гостите на съботната вечеря бяха от много по-голям калибър. Всъщност схемата за настаняване приличаше на сбъдната мечта: принцеса Катрина и съпругът ѝ Арло, Брук и Дейвид, Луша де Сантос, която след трънливото начало на рождения ден на Карлота, се оказа съвсем приятна, и две приятелки на Катрина от обществото на Бермудите, чиито съпрузи бяха страшно влиятелни в медиите. Все пак тя още не се бе отказала от мечтата си по Тъкърс Таун.

Още щом се беше върнала от Бермудите, Пола се бе консултирала с Чарлз Никълс, адвокат по бракоразводни дела, известен в техните среди като „Косата“ заради умението си да посича опонентите си в съда, а също и заради таланта си да извлича най-големи финансови облаги за клиентите си. Чарлз много ѝ помогна, като изясни, че има добри шансове да получи голяма издръжка, предвид децата и годините съвместен живот, но я предупреди внимателно да избере момента за подаване на молбата. Той бе чул за отменянето на продажбата на „Асгил“ и обясни на Пола, че състоянието на съпруга ѝ е почти изцяло свързано с това на фирмата. Ако тя продължаваше да се срива, това щеше да се отрази на нейния „дивидент“ от развода.

Пола бе мислила за развод от време на време, но когато разбра, че Лиз се канеше да купи „Скин Плюс“, разбра, че трябва да отложи плановете си. Само след няколко месеца семейство Асгил, респективно Уилям, щеше да разполага със свободни пари. Нямаше представа за какви цифри става дума, но със сигурност щяха да са достатъчни за скромна малка втора къща. А ако Уилям откажеше да ѝ осигури това... е, тогава касичката щеше да се напълни от споразумението за развод.

Карл събираше документите си и се готвеше да си тръгва.

— Да поговорим утре, скъпа — каза той.

Пола допря силно напарфюмираната си буза до неговата и набързо го изпрати до вратата. Тъкмо навреме, беше си записала час за шиаци масаж в „Скин Плюс“ след четирийсет минути.

— Госпожо Асгил, имате друг посетител. — Пола се обърна гневно към Мая, домашната помощница, която стоеше притеснено на вратата на спалнята.

— Кой е, за бога? — Тя чукна с пръст златния си часовник „Картие“. — Закъснявам.

— Извинете, госпожо — каза Мая, — но е дошла Тес Гарет от „Асгил“. Казва, че е спешно.

Ругаейки, Пола премина през коридора и видя, че Тес Гарет сваля бежовия си шлифер „Бърбъри“. Доста нахално, помисли си тя: тези британци не са ли научени на обноски?

— Страхувам се, че излизам — отсече Пола и посочи вратата.

— Извинявай, Пола — Тес изобщо не обърна внимание на хладното посрещане, — трябва да говоря с теб. Спешно.

Нещо в тона ѝ накара Пола да застане нащрек. Дали не се е случило нещо с Уилям или с някого от семейството? Не, Тес Гарет не би съобщила такива новини. Да не би да е разбрала за посещението ѝ при Чарлз Никълс? Отхвърли и тази мисъл. „Косата“ държеше на дискретността в работата си.

Пола посочи към хола и отново погледна часовника си.

— Мога да отделя няколко минути — въздъхна тя.

Тес се настани на канапето и изчака Пола да седне срещу нея.

— Току-що се връщам от Южна Каролина — започна тя.

— Много хубаво — усмихна се Пола накриво.

— Ходих там, за да се срещна с човек на име Тед Кеслер. Сигурно не знаеш кой е, но познаваш бившата му съпруга. Казва се Марион Куин.

При тези думи Пола сякаш полетя в бездна. Остана вцепенена, не можеше да си поеме дъх. Тес видя реакцията ѝ и кимна.

— Да, знам всичко, Пола — тихо заяви тя. — Той ми разказа.

Пола затвори очи. Сигурно сънуваше кошмар. Не беше възможно да се случва, не и след цялото това време.

— Видя ли Вайълет? — прошепна тя. Явно нямаше смисъл да лъже Тес. Дори и да блъфираше — а защо ли да го прави? — тя беше близка до семейството. Беше на тяхна страна.

— Не, не видях Вайълет — поклати глава Тес. Отвори чантата си, извади една снимка и ѝ я подаде. — Не знам къде е. Това ми даде онзи мъж, Кеслер.

Пола взе снимката на Вайълет и Марион. Ръцете ѝ така се тресяха, че трябваше да я остави. Тя покри устата си с ръка. Пръстите ѝ ухаеха на ароматни свещи и шоколад, на новия ѝ живот, този, който ѝ

се полагаше. Усети, че по лицето ѝ потекоха топли сълзи, започна да диша тежко, в съзнанието ѝ изплуваха далечни спомени, които толкова силно бе желала да забрави.

— Вайълет е в специален дом в Северна Каролина — Пола облиза пресъхналите си устни. — Новите ѝ родители ми писаха и ми казаха, че от няколко години се нуждае от постоянни грижи. Предполагам, че още е там. Трябва вече да е на петнайсет години.

Тя забеляза неодобрителното изражение на Тес Гарет. По дяволите, настръхна Пола, какво право има да ме съди тази английска кучка? Няма представа какъв беше животът ми. И всичко това, защото съпругът на Марион Куин изпълзя от мрака.

— Колко тежко беше състоянието на Вайълет? — попита Тес.

— Има остра микроцефалия — обясни важно Пола, сякаш представяше модел на джетове „Гълфстрийм“. — Неизлечима болест.

Побиха я ледени тръпки, като си помисли, че Вайълет може и да не е жива. Много време беше минало, откакто осиновителите ѝ — Кейт и Дон някои си, май бяха Ричардс? — ѝ бяха писали кратко, любезно писмо, с което я уверяваха, че полагат най-добри грижи за новата си дъщеря. Вайълет беше осиновена по отворената система, което означаваше, че Пола можеше да поддържа контакт с дъщеря си, макар че с годините това беше започнало да я притеснява. Ако имаше възможност, тя би затворила тази глава от живота си завинаги.

— Никога не съм искала да стане така — прошепна Пола и притисна пръсти до бузите си. — Бях на деветнайсет, когато родих Вайълет. Тогава се казвах Полин. Обзалагам се, че не си знаела и това.

Бащата на Вайълет беше летен флирт, след като завърших гимназия, строител на някакъв обект в Ноуеърсвил. Беше напуснал града дълго преди дори да разбере, че съм бременна. В секундата, в която поех Вайълет в ръцете си, знаех, че нещо не е наред. — Тя погледна Тес с молещи очи. — Току-що бях напуснала училище — продължи тя. — Не бях готова за дете, а какво остава за тежко увредено.

— И така Вайълет беше дадена за отглеждане? — улесни я Тес.

— Не можех да се справя — горчиво продължи Пола, гневът от тази ситуация изплува на повърхността. — Майка ми умираше, така че Вайълет влезе в системата и слава богу, че отиде при Марион Куин, жена от Грийнсбъро, приемна майка на деца с проблеми. Отидох да я

видя — явно се грижеха добре за нея. После Марион се разболя, а аз вече бях модел в Ню Йорк, така че Вайълет официално бе дадена за осиновяване. Аз ли щях да бъда по-добър родител? Аз? Едно двадесетгодишно момиче или осиновители, които отчаяно искат да имат деца? Това бе по-добрият живот за нея.

— Също и за теб — не можа да се въздържи Тес.

Пола изкриви лице.

— Как се осмеляваш да седиш тук и да ме съдиш? — озъби се тя с горчивина в гласа. — Нямах представа през какво преминах, как се чувствах. Знаеш ли какво означава да се грижиш за дете, което не може дори да държи главата си изправена? Което никога няма да може да тича, нито да чете, нито дори да говори? Разбира се, че не знаеш нищичко.

— Вайълет не е просто дете. Тя е твое дете.

— Да, така е — каза Пола. Нямахше желание да се оправдава пред Тес Гарет, но като ѝ разказа историята всъщност се убеди, че бе постъпила правилно. — Вайълет е мое дете и аз направих каквото сметнах, че ще е най-добре за нея.

Двете жени приковаха погледите си. Накрая Тес отмести очи и изражението ѝ омекна.

— Мислиш ли си за нея?

Пола замълча. На гърлото ѝ заседна голяма буца и тя не можеше повече да сдържа вълната от мъка, гняв и тревога. Зарови лице в ръцете си и раменете ѝ се разтресоха от ридания, сълзи рукоуха измежду пръстите ѝ. Когато малко се успокои, прие кърпичка от Тес и избърса лицето си.

— Съгласих се на отворено осиновяване, защото си помислих, че така ще мога да се информирам какво става с Вайълет — промълви Пола. — Може би някой ден да я видя. Но когато срещнах Уилям, разбрах, че това не може никога да се случи.

— Защо не?

— Въпреки всичките им усмивки, добри маниери и лъскава външност хората от елита са злонамерени — гласът ѝ се превърна в шепот. — Идеалът на висшето общество е съвършенството. Приемаш го или умираш.

— Е, тогава имаме проблем — каза Тес. — Този човек, Тес Кеслер, иска двеста хиляди долара, за да мълчи.

Пола замръзна.

— Казала ли си на Мередит?

Тес поклати глава.

— Още не. Помислих, че ще е по-добре ти да ѝ го кажеш лично.

Пола клатеше глава и ръцете ѝ трепереха.

— Не можеш ли да го предотвратиш? — гласът ѝ звучеше отчаяно. — Мислех, че за това ти плащаме.

Тес прехапа долната си устна.

— Най-лесно е да избягаш, но опитът ми показва, че това невинаги е най-доброто решение.

— Дай ми възможност да намеря парите — Пола скочи. — Може да отнеме няколко дни...

— Не, Пола — твърдо каза Тес. — Трябва да разкажеш всичко на Мередит. Трябва да се справим с това. Изнудваните рядко се задоволяват с еднократно заплащане и дори да запушим устата на Кеслер, такива тайни обикновено изскачат отново.

Тес се загледа в лицето на Пола.

— Уилям знае ли?

— Разбира се, че не знае — изстена тя и сълзите отново потекоха по лицето ѝ. Тя затвори очи и си спомни как веднъж за малко да му каже. Беше шест месеца от началото на връзката им и Пола бе осъзнала, че макар богат и почти красавец, Уилям Асгил бе почтен мъж, рядкост в тези среди. Бяха на пикник, седнали под едно дърво, когато той ѝ призна, че я обича. Казваше ѝ го за пръв път и Пола бе прочела в очите му, че беше искрен. В този миг тя бе почувствала, че можеше да му каже всичко и това не би променило чувствата му. Но не се бе осмелила, защото бе искала да стане част от неговия свят на сигурност и съвършенство. Бе работила толкова упорито, за да стигне дотам, да стане успешен модел и да срещне един богат, умен мъж, влюбен в нея. Не бе могла да допусне всичко това да бъде провалено. Най-вече не бе искала да даде възможност на онази кучка, майка му, да заяви „Казах ли ти. Златотърсачка с мръсна тайна“.

Пола отново поклати глава.

— Той не знае и моментът да му го кажа отмина — кротко обясни Пола. — Затова се опитах да забравя за нея. Преструвах се, че тази част от живота ми никога не се е случвала.

Тя вдигна поглед, когато Тес отвори мобилния си телефон.

— Какво правиш? — попита Пола с паника в гласа си.

— Ще уговоря среща с Мередит — заяви Тес. — После ще трябва да отидем до Чарлстън и да се срещнем с Тед Кеслер. Трябва да отлетим за там утре.

— Утре няма да мога да летя за никъде — завъртя глава Пола с широко отворени очи. — Очаквам гости. Всичко е уговорено, важно е.

— Това също е важно — строго напомни Тес. — Трябва да уредим това и не можем да отлагаме за друг ден.

51.

В седмиците след представянето на „Портико“ Чарлз Дивайн бе звънял в офиса на Тес поне шест пъти. Убедена, че той се опитва да се добере до покана за сватбата, тя успешно се бе измъквала. Но когато написаната на ръка гълъбовосива бележчица от „Госпожа Джон Л. Стронг“ пристигна с покана за следобеден чай, Тес разбра, че единственият начин да прекрати тази атака, беше да приеме и тя тайничко се радваше. Отчаяно ѝ се искаше да се измъкне от вселената на Асгил, където ставаше все по-напрегнато и изтощително с приближаването на сватбата, и подозираше, че чаша чай с добрия стар дърдорко са точно онова, от което се нуждаеше.

Тес слезе от таксито пред апартамента на Чарлз, разположен на първия етаж на къща, облицована с кафяв камък, на Източна Седемдесет и първа улица — една от най-хубавите в Горен Ийст Сайд. Тес натисна звънеца и пригладя синята си рокля за чай на „Марк Джейкъбс“. Имаше я от няколко сезона, нещо, което знаеше, че няма да убегне на Чарлз, но това бе най-подходящата дреха в гардероба ѝ за такъв случай.

— О, колко ми е приятно, скъпа — усмихна се Чарлз, като взе палтото ѝ и го закачи на чифт рога в тесния коридор. — Отчайва ме колко невероятно западна вкусът към тоалетите за чай, но явно ние с теб сме от една партия.

Очевидно самият Чарлз се бе постарал за тяхното малко „тет-а-тет“. Колосана бяла риза, безупречен тъмносин костюм, екстравагантна яркочервена вратовръзка и лачени обувки, а посивялата му коса бе старателно сресана на път и плътно пригладена. Приличаше на човек, който се е приготвил за чаша мартини с Дороти Паркър в „Алгон куин“.

Дори за стандартите на Манхатън апартаментът на Чарлз беше малък, но съвършено обзаведен. Той я въведе в хола си, едно малко бижу в гълъбовосиньо.

— Сядай, сядай — поведе я той към елегантен стол, тапициран със сива дамаска. — Да предложи чай?

— Прекрасна идея, благодаря — отговори Тес, като се опитваше да се намести на изисканата, но неудобна мебел. Чарлз подпря с пръст гладкото си лице — беше убедена, че си е правил лифтинг след годеща на Брук и Дейвид — и се нацупи драматично.

— Чакай да видим — замисли се той и започна да изучава Тес като търговец на произведения на изкуството бъдеща покупка. — Имам петдесет и три вида чай. За теб, скъпа моя, ще предложи цейлонски сребърен лист. Мек, но силен. Мога ли да ти препоръчам да добавиш към него тъничко резенче лимон?

Тес само се усмихваше. Чарлз изчезна в малкия кухненски бокс и се върна със сребърен поднос, на който подрънкваха два миниатюрни чайника. На малка кръгла антична масичка вече бяха красиво наредени сребърни прибори и поднос за кекс, отрупан със съвършени триъгълници от сандвичи с краставица и поръсени с пудра захар пандишпани.

— Скъпа, искам да отбележа, че направо си разцъфтяла от пристигането си в Ню Йорк — впусна се в комплименти Чарлз, докато наливаше чая. — Погледни се! Би могла да минеш за принцеса от Парк Лейн. Явно така наричат младите момичета по този край! Намирам го за доста вулгарно. Повечето от тях са толкова принцеси, колкото аз съм китаец. Все пак се обличат красиво, което не може често да се каже за англичанките. Мисля, че те не показват най-доброто от себе си. Но ти, скъпа моя, наистина си на нивото на предизвикателството. Нашата изчезваща империя се гордее с теб.

Тес се изкиска, прикрита зад ръката си. Чарлз беше ненадминат ексцентрик, като Куентин Крисп или чудат герой от роман на Джейн Остин. Той имаше най-превзетия акцент, който Тес някога бе чувала, макар че, ако слуховете бяха верни, у него нямаше нито капка синя кръв. Беше пристигнал в Америка през петдесетте години и си бе съчинил версия за произхода си. Тес го намираше прекрасен и съжали, че не бе дошла да го види по-рано.

— Трябва да призная, че това беше известна изненада за мен, Чарлз — каза Тес и отпи глътка от чудесния чай.

— Да, знам, че не бях много активен напоследък — кимна той. — Сигурно си се чудила защо не съм се появявал на нито една вечеря

или прием цяла година. Е, сега мога да ти разкрия тайната си — продължи драматично той, като попи устните си със салфетка и стана. — И, както ще разбереш, бях много зает.

Той отиде до библиотеката, измъкна един дебел том и го постави пред Тес.

Имаше тъмносиня подвързия и заглавие „Просто божествено“, изписано с розови букви в стил арт Деко. Отдолу с по-ситен шрифт пишеше „Чарлз Дивайн — цялата история“.

— Моите мемоари, скъпа. Беше изтощително.

— Представям си — отговори Тес и я взе. Тежеше като тухла.

Чарлз въздъхна.

— Винаги съм си мислел, че написването на мемоарите ми ще е лесна работа, но когато си водил толкова богат и пълноценен живот като мен, само обемът на материала е едновременно благословия и проклятие. Трябваше доста да отсявам. Дали да напиша за чудесния малък анекдот за Бейб Пейли или вечерята с Шаха? Как се избира между такива случки?

— Имам чувството, че си написал и за двете — подхвърли Тес; книгата беше дебела седемстотин страници. — Нямам търпение да започна да я чета. Кой я издава?

Домакинът й сви устни в тънка, невесела линия.

— Долни агенти и издатели. В днешно време като че ли се интересуват само от автобиографии, написани от деветдесетгодишни попзвезди, чийто опит се свежда само до един хит и наркотици. Изключително показателно за проблемите на обществото, ако ме питаш: свят, управляван и консумиран от подрастващи фенове на попмузиката.

— Много съжалявам — съчувствено отговори Тес. Чарлз кимна тъжно.

— Entre nous^[1], бях много разочарован, но човек не може да се остави да бъде смачкан, нали така? — той засия. — Така че, както виждаш, се самоиздадох. Ела насам, скъпа.

Той я заведе до спалнята, където имаше единично легло с луксозно бяло бельо, гардероб и нощна масичка. Всеки сантиметър от пода беше затрупан от камари от пода до тавана с „Просто божествено“. Сигурно имаше поне петстотин копия, а може би хиляда, реши Тес.

— С какво мога да ти помогна, Чарлз? — попита тя, като се върнаха в хола. Той ѝ размаха пръст и се усмихна.

— Остра като бръснач, както казват тук — пошегува се той. — Знаех, че ще станем приятели. Да, ти можеш да помогнеш на бедния стар Чарлз, когато е изпаднал в нужда. Усещам, че има огромен пазар за моите мемоари, но първо трябва да вдигна малко шум. Ако успея, тогава големите издатели ще чукат на вратата ми. Знаеш ли, че Джон Гришам отначало се е издавал сам? Продавал книгите си от багажника на колата си. Не че мога да се сравнявам с Джон Гришам. Освен това никога не пътувам с кола.

— И предполагам тук влизам аз — отбеляза Тес и си взе един сандвич с краставица.

— Скъпа, ти придоби блестяща репутация на талантлив пиар — съвсем различна от онези безскрупулни вещици, които бродят из Ню Йорк. У теб има класа, мила моя. Ще се справиш безупречно.

Тес кимна замислено. Не се съмняваше, че тези мемоари ще са забавни, да не кажем неприлични, а може би и клеветнически. Ала не беше забравила годежа на Брук и Дейвид, когато Чарлз беше един от малкото хора, които разговаряха с нея като с равна. Отгоре на всичко много го харесваше и би искала да сподели успеха му. Но точно сега, просто нямаше време.

— Чарлз, знаеш, че бих искала да ти помогна и ще се опитам да те посъветвам, но имам ангажименти към семейство Асгил. Сватбата и всичко останало...

Чарлз повдигна вежди.

— Скъпа, мислех, че би искала да направиш нещо малко по-градивно с времето си, отколкото да криеш мръсните тайни на семейство Асгил.

Чарлз изглеждаше толкова отчаян и — откровено казано — самотен, че Тес не можа да му откаже.

— Може би ще мога да се заема през следващата година — въздъхна тя.

— Чудесно — засия той и плесна изрядно поддържаните си ръце. — Знаех си, че ти си подходящата жена за тази работа. Направо ще се влюбиш, обещавам ти. Всички истории, които разказвам, за тържествата, снимките. Имам много снимки, виж!

Той прехвърли страниците на книгата до снимките, отпечатани в средата.

— Тук съм на годишния бал на Труман — посочи той една снимка. — А тук съм в „Студио 54“ с Анди Уорхол. Къде ли съм дянал този прекрасен костюм?

Той затвори книгата си и я подаде на Тес.

— Върви и я прочети, после ще говорим отново.

— Ще го направя — отговори тя с целия ентузиазъм, на който беше способна.

— Наистина си сладурче — усмихна се той и грабна чайника. —
Още чай?

[1] Entre nous (фр.) — между нас казано. — Б.пр. ↑

52.

„Мейфлауър“, дългата сграда, облицована с червени тухли, в спокойно предградие на Уилмингтън, Северна Каролина, не изглеждаше зловещо, а по-скоро изненадващо банално — поредната голяма сграда в район, пълен с огромни стари къщи от една по-велика епоха. Въпреки това Пола цялата трепереше, като наближи. Разбира се, не заради самия дом, а заради онова, което се намираше в него. Нейното минало, а вероятно и нейното бъдеще, и двете едновременно отблъскващи и примамаващи. Изглеждаше невероятно, че само до преди двайсет и четири часа най-неотложната грижа в живота ѝ беше дали да сервира на семейство Савой вечерята в черно-белия сервиз от лиможки порцелан. Сега животът ѝ се разплиташе с такава скорост, че тя дори не смееше да си помисли как щеше да свърши всичко.

Тес Гарет бе тръгнала с нея, за морална подкрепа и за да се справи с Тед Кеслер. Мередит бе настояла „да се запуши устата му“ лично. Пола се сви при още яркия спомен от срещата със свекърва си, след като Тес ѝ бе разказала подробностите. Седнала зад махагоновото си бюро, Мередит процеди само две думи:

— Плати му.

Тес се бе възпротивила.

— Сигурно има и друг начин. Не може да се плаща на хора като Кеслер. Той постоянно ще иска пари.

— Ще се справим и с това след сватбата — отговори Мередит. — Тя е само след шест седмици. Трябва да го накараме да мълчи дотогава, след което информацията му няма да е толкова ценна.

После Мередит бе стоварила цялата мощ на погледа си върху Пола.

— Сега трябва да обмислим твоето положение, Пола — студено каза тя. — По някаква странна приумица Билингтън може да се зарадват на едно недъгаво дете в семейството предвид плановете им да лансират Дейвид за най-високите етажи на политиката. Трагедия и героизъм са две често използвани средства за ухажване на медиите и

общественото мнение и едва ли Билингтън ще пропуснат този шанс. Вероятно би могла да позамажеш факта, че си оставила Вайълет за осиновяване. Но да криеш толкова дълго? Да изоставиш детето си и после да лъжеш за миналото си само за да те приемат в обществото и заради материални облаги? Това няма да се хареса на много хора.

Мередит внимателно бе обяснила какво въздействие би имало разкриването на тайната ѝ върху семейство Билингтън и изисканото им общество. Но нито веднъж не спомена семейство Асгил и Пола разбра посланието. Мястото ѝ в семейството беше застрашено.

Пола си бе тръгнала от срещата унижена, чувстваше се евтина и виновна. Но преди всичко със съзнанието, че Мередит се бе оказала права. От години Пола успяваше да оправдае действията си пред самата себе си със сриването на майка си, с болестта ѝ и загъването им в бедност и така обясняваше борбата си със зъби и нокти да се добере до върха, независимо от цената. Но много дълбоко в сърцето си Пола се срамуваше от онова, което бе сторила.

Тя се обърна и погледна надолу по улицата, където Тес я чакаше в колата. Беше предложила да я придружи вътре, но Пола бе отказала. Беше прекалено интимно, прекалено тежко. Тя отново погледна към входа и дълбоко въздъхна. Тръгна по указателните табели през главния вход, надолу по коридора до голямата зимна градина, пълна с хора и глъчка. Днес беше Зимният панаир на дома и на многобройните сергии се продаваха коледни украшения, торбички с лакомства и чаши с горещ, ароматен ябълков сок. Една двойна врата отвеждаше към градината на двора. Неясно как там изглеждаше по-слънчево, отколкото на улицата, а небето — по-ясно. Сигурно се бяха събрали около стотина души — родители, деца и сестри, които се бяха разпръснали между върбите. Наоколо ухаеше на канела и мед и хладната свежест на наблизо минаващата река Кейп Фиър. Пола се тресеше от нерви, макар че беше взела две хапчета успокоителни, когато напусна хотела.

Очите ѝ шареха по децата наоколо: някои се разхождаха, други стояха приковани в инвалидните си колички, но всички имаха сериозни увреждания. За секунда Пола трябваше да затвори очи и да си поеме дълбоко въздух, защото нещо я душеше в гърдите.

— Лошо ли ви е? — чу един глас зад себе си и когато се обърна, видя жена на средна възраст с разтревожено изражение.

— Търся, тъъ, Вайълет? — заекна Пола. Щеше да каже Вайълет Абът, но се сети, че тя вече е с друго име. Вече не сме свързани, помисли си Пола и нещо я жегна.

— Роднина ли сте й? — попита жената. — Не мисля, че сме се срещали? Аз съм Ета, администратор. Доколкото знам, родителите на Вайълет са заминали някъде тази седмица и няма да могат да присъстват.

Пола едва кимна.

— Да, роднина съм. Но не съм я виждала от много дълго време.

— Ето я там — жената посочи към далечния край на двора, където една сестра в униформа буташе инвалидна количка.

Пола й благодари и се отправи натам. Една стъпка, още една, командваше се тя. Когато спря пред количката на Вайълет, всичко друго изчезна от съзнанието й и загуби значение. Макар че вече не беше малко дете, а почти голям човек. Дългите й крайници бяха немощно огънати и сякаш щяха да се счупят от слабост, раменете й — отпуснати, а главата й висеше на една страна. Пола клекна пред количката с треперещи колена.

— Колко си пораснала — прошепна тя, без да усеща горещите сълзи, които се лееха по лицето й. Тя се пресегна и докосна тънките й пръсти. За нейна изненада Вайълет я погледна в очите. За миг изглеждаха по-живи. Дали ме позна, трепна Пола и покри устата си с ръка, за да заглуши риданията си. Не, как би могла?

Имаха еднакви очи, забеляза тя. Беше се опитвала да забрави тази подробност, но сега отново беше пред нея. Същите големи, сиви очи, които я гледаха от огледалото всяка сутрин. И тази красива, гъста руса коса. Макар че беше изоставила Вайълет и вече не носеха едно и също име, завинаги щяха да бъдат свързани чрез гените. Това донякъде утеши Пола. Докато гледаше лицето на дъщеря си, й се прииска да й каже толкова много неща, но знаеше, че не може. Вайълет имаше ограничени умствени възможности, въпреки че детското съзнание би разпознало майката.

— Мисля, че някой ви търси — прекъсна нерадостните й мисли сестрата и посочи зад гърба на Пола. Тя се обърна в очакване да види Тес и се вкамени.

Беше Уилям.

Завладя я паника. Защо е тук? Как е разбрал?

Уилям беше заминал за Лондон, когато Тес я бе посетила, за да ѝ каже за Тед Кеслер, но когато се чува по телефона, Пола не бе обелила нито дума за случващото се. Мередит? Тес? Беше прекалено развълнувана, за да се разгневи, просто стоеше там с отпуснати рамене.

— Ти дойде — каза тя и се бореше да се овладее. — Как разбра къде да ни намериш?

Тъжна усмивка се появи на лицето на Уилям.

— Бил съм тук и преди.

— Не разбирам.

Уилям я хвана нежно за ръката и я отведе малко настрани от Вайълет и сестрата.

— Пола, аз знаех.

— Знаел си? — невярваща на ушите си, прошепна тя.

— Преди около шест месеца ти купих онази рокля за галавечерята в Метрополитън, помниш ли?

Пола кимна онемяла. Беше красива, вечерна рокля от „Валентино“ в ретро стил. Той имаше навика да ѝ прави такива малки изненади. Е, дойде време да му върне жеста по най-неочакван начин.

— Влязох в дрешника ти, за да разбера коя мярка носиш и открих старото писмо на Марион Куин — той леко се изчерви. — Там се споменава за дъщеря ти Вайълет.

Пола си спомни това писмо. Марион Куин ѝ го бе изпратила в модната агенция още преди да се омъжи и тя си мислеше, че го бе скрила добре. Очевидно не. Знаеше, че трябваше да го унищожи, но така и не бе събрала смелост, а сега вече бе твърде късно. Гърлото ѝ така се стегна, че не можеше да преглътне. Сигурно щеше да се разведе с нея. Идваше ѝ да се изсмее на иронията: сега получаваше каквото бе търсила, но вече не го искаше.

— Наех частен детектив, който откри Вайълет — обясни с равен глас Уилям. — Искан да я видя, затова дойдох тук сам.

— Защо не си ми казал, че знаеш? — попита Пола дрезгаво.

Уилям тъжно поклати глава.

— Скъпа, толкова пъти се опитвах.

Тя кимна.

— Знам какво означава това.

— Вчера майка ми разказа за Тед Кеслер — продължи той, — и че ще дойдете при Вайълет с Тес. Затова долетях направо тук от Лондон.

Пола направи усилие и вдигна поглед към лицето му, като се опита да прочете изражението му.

— Съжалявам — промълви тя, — толкова, толкова много съжалявам.

Сестрата, която се въртеше наблизо, се приближи и хвана количката за дръжките.

— Вече трябва да прибирам Вайълет — усмихна се тя извинително.

— Изчакайте една минута, моля ви — каза Пола. Жената колебливо се оттегли, а тя се протегна и нежно погали дъщеря си по косата.

— Разбирам какво си направила. Защо си го направила — тихо добави Уилям.

Пола рязко се обърна към него.

— Но не го одобряваш — възрази тя.

Уилям потърка брадата си с пръст.

— Не, но... но тя е твоя дъщеря, Пола. Не е нужно да я криеш повече. Вайълет вече има друго семейство и не трябва да се преструваме, че не съществува.

Тя го погледна с надежда. Да не би да ѝ предлага да го превъзмогнат заедно? Не, това беше прекалено много.

— Майка ти ме мрази. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — А семейство Билингтън ще откачат. — За миг си помисли за приятелките си в Ню Йорк, за новия кръг, който си бе създавала. Всички те щяха да я изолират напълно, но изведнъж това ѝ се стори незначително в сравнение с онова, което чувстваше съпругът ѝ.

— Уилям, аз... — започна тя, но той се приближи и я прегърна.

— Не плачи, мила... — успокояваше я той, когато тя избухна в сълзи и се разрида на рамото му.

— Не е толкова страшно — шепнеше в косата ѝ. — Ще се справим. Все още сме заедно, винаги ще бъдем.

Тя затвори очи, почувства топлината на следобедното слънце и се отпусна в сигурната прегръдка на Уилям. Тогава осъзна колко силно го обича. Може би беше различен вид любов от онова, което беше чела

като момиче. Тази любов не те оставяше без дъх, не беше разтърсваща, нито страстна, но беше дълбока и преди всичко опрощаваща. Как можеше да иска повече от това?

Сестрата се приближи.

— Съжалявам — настоя тя. — Вайълет наистина трябва да се прибира.

Пола кимна тъжно и се наведе да целуне дъщеря си по бузата. В този момент очите ѝ срещнаха погледа на момичето и тя би се заклела, че долови в него щастлива искрица.

— Скоро ще се видим, скъпа — прошепна Пола, докато наблюдаваше как сестрата я прибира в сградата. Уилям се приближи зад нея, обгърна я с ръце и силно я притисна.

— Тя знае — лаконично добави той.

Пола тъжно кимна.

— Да се прибираме.

53.

Тес се върна в апартамента си и завари Дейвид Билингтън да я чака там. Изруга под носа си, когато го видя, седнал в хола. Последните четирийсет и осем часа беше прелетяла от Ню Йорк до Чарлстън, оттам до Уилмингтън и обратно до Ню Йорк. Беше се разплатила с един изнудвач, беше видяла изоставената дъщеря на Пола и се чувстваше толкова емоционално и физически изтощена, че можеше да спи цяла седмица, не че имаше някаква надежда за това. Тя се усмихна сърдечно на Дейвид в опит да скрие раздразнението си. В крайна сметка не беше се договорила за това. Беше пиар, за бога! От нея се очакваше да гаси пожарите около неприятните истории, да изпраща съобщения на пресата и да уреди някое и друго интервю. Точно в този момент се чувстваше нещо средно между Брус Уилис в „Умирай трудно“ и Хенри Кисинджър. Но раздразнението ѝ отстъпи място на тревогата, след като видя изражението му. Да не говорим, че той никога дотогава не бе идвал в жилището ѝ, което показваше, че го води много сериозен повод. Тя седна на фотьойла и смъкна палтото си.

— Отдавна ли чакаш? — попита тя. — Извинявай, бях извън града по работа.

Само ако знаеше къде е била и защо. Друга невъзможна мисия беше да заличава следите на семейство Асгил. И за какво беше всичко това? За кариерата на красивия, уморен мъж, седящ срещу нея. Той поклати глава.

— Около двайсет минути. Джема беше тук, но отскочи за цигари.

Той си играеше с маншетите на бялата си риза и това я изнервяше. Дейвид винаги изглеждаше безупречно и се владееше съвършено. На масата пред него имаше кана с кафе. Тес се наведе и си сипа в една чаша от гъстата, гореща, черна течност, която съживи тялото ѝ. Нищо чудно, че нюйоркчани обичаха да го пият. Чаят въобще не можеше да разтърси така човек.

— Да не се е случило нещо? — Сега, след като дойде на себе си, тя усети обзелото го напрежение.

Дейвид бръкна във вътрешния джоб на кашмиреното си палто и извади оттам едно списание.

— Чувала ли си за „Уошингтън Спай“?

Беше минавало край ушите ѝ, но не му бе обърнала внимание. Това беше малотиражно сатирично вашингтонско списание, отпечатано на сива рециклирана хартия, но представляваше известно непозволено удоволствие за по-младите интелектуалци, които обичаха безпардонното му и вулгарно представяне на политическите събития и живота на хълма Капитолия. Тя взе списанието от Дейвид и разгледа корицата. Беше шарж на Дейвид Билингтън, който отваря гардероб, пълен със скелети.

— С какво разполагат? — намръщи се тя и прелисти на статията с притеснение.

— Историята на Оливия Мартин. Предполагам, знаеш всичко за тази сага?

Тес кимна, докато внимателно разглеждаше страниците. Това беше нова версия на историята, но по-смела от другите, на които бе попадала. Пишеха, че Хауард Асгил е имал връзка с Оливия, правеха внушения, че той има нещо общо с изчезването ѝ и поставяха въпроса дали Дейвид Билингтън би могъл да се справи с такъв скандал, ако се кандидатира за Конгреса следващата година. Сърцето на Тес замря. „Уошингтън Спай“ може да беше малко списание, но имаше достатъчно влияние, и то точно където трябва — в коридорите на властта и оттам в новинарските емисии. И макар Тес да бе предупредила Брук няколко пъти, че не може да контролира тиражираните лъжи в таблоидите, беше сигурна, че майка ѝ я държеше отговорна за всяка нагла лъжа или неподходяща снимка на дъщеря ѝ, направена от папараците. Е, този път лайното щеше да попадне точно във вентилатора, въздъхна Тес.

— Това е предварително издание за абонатите, така че историята още не е достигнала до другите вестници — уточни Дейвид. — Мисля, че баща ми още не знае, но се обадох на адвоката си и той вече проучва какво можем да направим.

Въпреки лошото си предчувствие Тес реши да го окуражи.

— Това са стари новини, Дейвид. Просто си дрънкат, това е.

— Хайде, Тес. Всички знаем за този случай, но за пръв път името на Хауард Асгил се свързва с изчезването на Оливия.

Тес знаеше, че е прав. Тази история винаги я беше тревожила, но докато ставаше дума само за изчезването от сватба на не много популярна актриса, за която се предполага, че е била дрогирана. Тес смяташе, че това не би имало влияние върху репутацията и шансовете на Дейвид.

Ала статията в „Уошингтън Спай“ беше написана в духа „няма огън без дим“ и Тес предчувстваше, че нещата много лесно могат да излязат от контрол. И най-лошото беше, че таблоидите си имаха любимата позиция за Хауард — използването на традиционната фраза за измъкване: „За мъртвите или добро, или нищо“. От изражението на Дейвид Тес се досети, че въобще не го е успокоила.

— Може да се е случило преди четирийсет години — обясни той, — но за много хора, особено за по-младите политици във Вашингтон, това е нов скандал. А това е последното, от което имаме нужда точно сега.

Той потърка замислено брадата си.

— Знаеш ли, че три месеца след като започнах връзката си с Брук, баща ми дойде при мен и ми разказа за Оливия Мартин — Дейвид гледаше надолу в ръцете си. — Каза ми, че това може да създаде „проблеми“. Той направи свое разследване, но не стигна до нищо.

Погледна към Тес с искрена тъга.

— Обичам Брук и искам да се ожения за нея. Не ме интересува какво е направил баща ѝ Хауард Асгил, защото това няма нищо общо с нас. Но баща ми се интересува и ако още истории продължават да се появяват...

— Не можем да допуснем това — побърза да го увери Тес. — Освен това, сигурна съм, че няма какво повече да се каже по въпроса. Никой не знае какво се е случило с Оливия Мартин.

— Надявах се да кажеш това.

Тес разтри лицето си, за да прогони умората.

— Едва ли ще можем да наложим възбрана върху списанието, тъй като те само преразказват стара история, но виж какво ще каже твоят адвокат. И в двата случая ми се струва, че ще е по-добре да спечелим списанието на наша страна, вместо да воюваме с него. Знаем ли кой е собственикът?

— Бен Фоли. Познавам го бегло. Има богати родители и за него списанието е едно много успешно хоби.

— Да видим дали можем да поговорим с Фоли — предложи Тес.
— Не искаме историята на Оливия Мартин да се върти безкрайно. Междувременно най-добрият начин да пресечем такива опити е веднъж и завинаги да открием какво действително се е случило.

В този момент през вратата влетя Джема с цигара в уста и кафяв плик под мишница.

— Купих вино — съобщи тя и погледна първо Тес, а после Дейвид, изпълнена с очакване.

— Страхотно — каза Тес. — Донеси три чаши, защото трябва да поговорим.

54.

Лиз пристигна първа. Влезе в хотелския апартамент в „Карлайл“ със собствения си ключ. Тази промяна ѝ допаднаше — да се срещат тук, вместо при Уендъл в „Пиер“, тъй като Лиз имаше чувството, че не владее положението, ако не беше на своя или на неутрална територия. Тя се съблече и тъкмо се пъкна гола под снежнобелите чаршафи, когато Уендъл се появи на вратата на спалнята.

— Закъсня — усмихна се тя и лениво разпери ръце на възглавниците.

Вместо да ѝ върне усмивката както обикновено, Уендъл се намръщи и подхвърли едно копие на „Уошингтън Спай“ върху леглото.

— Видя ли го? — попита той.

Лиз се наведе напред и придърпа чаршафа около тялото си.

— Какво е това?

— Разгледай го и ще разбереш защо не си човекът, когото най-много ми се иска да видя този следобед.

Объркана, тя прелисти страниците на списанието.

— Пак ли тази глупава история — промърмори тя. Уендъл свали сакото си от „Бриони“ и разхлаби вратовръзката си. Устата му бе застинала в тънка линия. Тя познаваше това изражение — наричаше я „посмъртна маска“. Подказваше за суровите мерки, с които беше готов да реши проблема.

— Според теб са глупости — изсумтя той и седна на ръба на леглото. Намекът му я подразни. Тя не беше нито майка си, нито Брук, нито Тес Гарет, които биха се вцепенили от уплах тази история да не провали скъпоценната им сватба. Лиз изобщо не се интересуваеше дали ще се оженят, или не, нито пък я вълнуваха тези сладникави сюжети. Дразнеше я обаче мисълта, че Уендъл и всички онези клюкари през годините обвиняваха баща ѝ за изчезването на Оливия Мартин. Това беше отвратително опетняване, което нямаше да търпи.

— Майната ти, Уендъл — тросна се тя и се загърна още по-плътно. — Оливия Мартин е била откачена кучка, която се е

самоубила, точка. Това няма нищо общо с баща ми, нито със семейството ми и мисълта, че вярваш на тези безпочвени обвинения, ме влудява.

Последва дълго мълчание, през което двамата се гледаха в очите, после Уендъл скептично поклати глава:

— Надявам се да си права, че няма нищо общо със семейство Асгил, защото не съм в настроение да рискувам.

Лиз вдиша дълбоко няколко пъти, за да се успокои. Все още беше бясна, но нахвърлянето върху Уендъл нямаше да доведе до нищо. Освен това не искаше да клати лодката сега, когато предстоеше откупуването на „Скин Плюс“. Оказа се дяволски трудно да уговори Уендъл да финансира сделката. Ръфаше като побесняло куче най-дребните подробности от договора. Ако Лиз се надяваше на някакво специално отношение заради факта че спи с него, беше в голяма грешка. Доказателство за това беше условието на Уендъл да притежава осемдесет процента от акциите на Асгил, макар че Лиз бе успяла да вмъкне клауза за възвръщане на част от дяловете си, ако се постигнеха някои по-оптимистични резултати. Тя беше убедена, че ще успее, както и че с Уендъл щяха да имат вълнуващо партньорство не само в леглото. Този мъж беше като питбул: огромен плюс, ако е на твоя страна, но да не ти се случва да те погне.

— Ела тук — нареди ѝ той навъсено.

Тя постоя един миг и после допълзя по матрака, седна зад него и го обгърна с дългите си гладки крака. Притисна голите си гърди към гърба му и започна да го целува нежно по врата и да разкопчава ризата му.

— Ние с теб можем да се справим с всичко — прошепна тя.

Плъзна ръцете си надолу по тялото му, сръчните ѝ пръсти отвориха ципа на панталоните му.

— Дейвид и Брук трябва да дадат интервю преди сватбата — предложи тя и ръката ѝ започна да се движи умело нагоре-надолу по пениса му, докато усети как се уголемява и втвърдява.

— Ще се справим с тази история — прошепна Лиз и почувства влагата между краката си. — Ще я контролираме, ще разкажем нашата версия. Виж какво направи Обама. Потуши скандала с наркотиците още преди да встъпи в длъжност и всички го оправдаха. Но Клинтън с неговото „не съм смъркал“ докъде стигна? Разпънаха го.

— Там беше трева — сопна се Уендъл. — Това е убийство.

Ръката ѝ спря да се движи и пръстите ѝ стиснаха пениса му малко по-силно.

— Било е самоубийство — твърдо отсече тя — или инцидент. По дяволите, Оливия дори може още да е жива, кой знае. Така и не са намерили труп.

Изведнъж Уендъл се изправи, извърна се настрани и вдигна ципа си.

— Не мисля, че това е добра идея днес.

Тя го изгледа свирепо.

— Явно не.

Стана от леглото, отиде в банята, облече черния си костюм и наплиска лицето си с вода. После се загледа в отражението си в огледалото. Успокой се, Лиз, мисли за голямата цел, каза си тя. Контролирай живота си. Справи се с този човек.

Когато излезе, за своя изненада Лиз забеляза, че Уендъл я гледа гузно.

— Лиз, съжалявам. Просто съм много напрегнат — той протегна ръка към нея. Тя се остави да я дръпне в прегръдките си.

— И аз съжалявам — отвърна, още учудена от нетипичното за Уендъл извинение. — Но все пак става дума за баща ми.

— И за сина ми.

Той целуна меката част на ухото ѝ и я разнежи. Тя го погали по врата и усети, че тялото му вече не беше така сковано.

— Ще имам много работа цялата седмица, но какво ще кажеш да се върнем към това следващия вторник или сряда? — предложи тя, като го галеше по лицето. — Предстоят много коледни тържества, които можеш да използваш за извинение.

— Така ще направим — кротко се съгласи той. Взе ръката ѝ и целуна върховете на пръстите ѝ.

Лиз се усмихна и внимателно ги издърпа.

— Вече трябва да се връщам в офиса. Ще освободя стаята.

Взе портмонето си и ключовете от стаята, излезе в призрачно тихия коридор и натисна бутона на асансьора. В редките случаи, когато се срещаха извън апартамента на Уендъл, бяха предпазливи и винаги влизаха и излизаха от хотелите поотделно. Веднъж бяха прекарвали цял следобед в Белкорт, след като Уендъл предвидливо бе освободил

прислугата за цял ден и бяха правили секс в конюшните, до хангара за лодки и — още по-вълнуващо — в семейното легло.

Лиз извади черната си кредитна карта „Американ експрес“ и много бързо плати сметката. Тъкмо пресичаше фоайето, когато някой я докосна по рамото.

— Лиз. Каква приятна изненада.

Тя се обърна и видя Робърт Билингтън, който закопчаваше палтото си и леко ѝ се усмихваше.

— Какво правиш тук? — попита той с типичната си подла усмивчица.

Сърцето ѝ лудо заби и се запита дали я е видял на рецепцията.

— Отседнах тук за няколко дни. Банята ми е в ремонт.

Робърт кимна.

— Не си се преместила при индиеца? Дочух, че сте си станали много близки.

Направо е ужасен, помисли си Лиз с присвити очи.

— Аз съм индивидуалистка — отговори тя възможно най-учтиво.
— Мислех, че си наясно с това, Робърт.

Тя чу зад себе си звъntenето на асансьора. Инстинктивно се обърна и видя Уендъл да минава край тях. Мамка му.

— Татко?

Лиз погледна към Робърт и съзря как първоначалното му объркване се смени с ликуващо злорадство, като осъзна, че е хванал баща си в изневяра. Уендъл обаче се приближи към тях с разтворени ръце, без да трепне.

— Робърт. Лиз. Какво правите тук двамата? — Той побутна закачливо Робърт по ръката. — Да не би да идвате заедно? — вдигна вежда той с престорено подозрение. Лиз едва не се изсмя на глас на дръзкото му представление. Беше толкова съвършен и убедителен, че пред него тя се почувства като аматьор.

— А ти откъде изникна? — измърмори Робърт, внезапно объркан.

— Имам късен обяд с Тай Конър. Видя ли го да минава насам?
— той посочи с глава към ресторанта. — Тъкмо пристигам и ползвах тоалетната.

Робърт внимателно наблюдаваше баща си.

— Не, не съм го виждал...

Уендъл пригладн самото си и подхвана вече по-сериозно:

— Чете ли „Уошингтън Спай“? — попита той сина си, сменяйки темата.

Робърт погледна към Лиз и изражението му стана предпазливо.

— Да. Ще поговорим по-късно.

Уендъл се наведе и целуна Лиз по бузата, все още румена от топлината на хотелската им стая.

— Ами, довиждане Уендъл, Робърт. Предполагам, ще се видим на сватбата.

Тя излезе от лъскавото фоайе с вперен напред поглед, докато не излезе на улицата. Стъпи на шосето и едно жълто такси наду клаксона и рязко изви, за да я избегне, а шофьорът се разкрещя от прозореца. Лиз с облекчение си помисли, че се е измъкнала от още един фал.

55.

Джема беше дребничка, но имаше мощен глас. Всички в залата се обърнаха към нея, когато се изправи и вдигна тост за рождения ден на приятелката си.

— На трийсет от днес, Тес Гарет може да е на рафта за продан — започна тя със смях, — но поне си го е направила сам-самичка: отрязала е дъската, пробила е дупките и всичко останало. Тази жена е способна, изобретателна, брилянтна и знае как да използва чук, така че внимавайте.

Всички се разсмяха и заръкопляскаха. Джема им изшътка да замълчат.

— Вече сериозно. Тес Гарет е помогнала на много от събраните около тази маса и повечето от нас са ѝ страшно задължени. Тя е възможно най-добрата приятелка, която може да съществува. Да вдигнем чаши и да я поздравим: „Честит рожден ден, Тес!“.

Тес простена, всички се разкресяха за поздрав и вълна от щастливи аплодисменти обиколи залата, която Брук бе наела за празника. На втория етаж на „Сан Карлос“, оживен италиански ресторант в Сохо, Тес се чувстваше щастлива и спокойна. Разбира се, беше доволна, че Брук не бе избрала някое супермодерно място, каквито имаше много в тази част на града. Тук ниските тавани и светлината на свещите създаваха уют, който ѝ напомняше за любимите ѝ заведения у дома. По масата имаше гарафи с червено вино, а във въздуха се носеше ароматът на вкусната „Тирамису“. Тес не беше събрала много хора — само Пати, Кевин и Джак, Брук и Дейвид, Джема, разбира се, придружена от новия си приятел, фотограф на име Фил, с когото се бяха запознали по време на пътуването до езерото Тахо и още старата ѝ приятелка Щурата Беки от „Оракъл“ с последния си приятел — банкера Роналдо, който носеше дрехи от пашмина. За нея бяха достатъчно. Всички бяха в приповдигнато настроение заради предстоящата след няколко дни Коледа — нещо, което Тес винаги бе приемала като преимущество. Като дете това я караше да страда,

естествено, но след като порасна и започна да се радва повече на купона, отколкото на подаръците, рождените ѝ дни бяха винаги двойно по-забавни. Тя щастливо въздъхна и се опита да си спомни какво бе правила миналата година по същото време. Точно сега не можеше да се сети.

— Нали знаеш, че вече не можем да бъдем приятели? — мрачно я погледна Джак.

Тес го погледна разтревожена.

— Така ли? По каква причина?

— Двайсет и нещо е супер. Трийсет и нещо е старост — засмя се той, грабна чашата с червено вино и дръзко отпи.

— Хей! Остави чашата — скара му се тя.

Джак се разсмя и я прегърна.

— Не се притеснявай, тръгваме си — ухили се той. — Татко казва, че отдавна е трябвало да съм в леглото, но какво ли разбира той? Ще се видим ли следващата седмица? Мислех само, че трябва да ти напомня, че е Коледа и в тази страна имаме обичая да си разменяме подаръци.

— Подаръци? — тя протегна ръка и разроши косата му. — Нямах представа!

Когато Джак отиде до баща си, Пати се приближи и целуна Тес по бузата.

— Тръгвам, сладурче. Такава страхотна вечер. Джема много хубаво го каза в малката си реч.

— Че съм на рафта ли? — усмихна се тя.

— Че си много предана приятелка. Погледни Кевин. Ако не беше ти, щеше да загуби Джак.

Тес погледна към бащата и сина, които обличаха дебелиите си скиорски якета.

— Може би, кой знае? — тя сви рамене. — Все пак се съмнявам, че Кевин щеше да се предаде, щом става дума за Джак.

— Но колко хора могат да си позволят папарак или пиар? — тя обиколи с поглед насядалите около масата Джема, Брук, Дейвид. — Май слагаш ред в живота на всички, а?

— Освен в собствения си — въздъхна Тес с крива, пълна със самосъжаление усмивка. — Между другото, защо си тръгваш? — попита тя. — И по едно и също време с Кевин и Джак?

За миг Пати изглеждаше объркана.

— Страхотен човек е — изчерви се тя.

Тес плесна с ръце.

— Какво става тук? — прошепна тя. — Казвай! Толкова си потайна.

Пати сниши глас.

— Вечеряхме заедно онзи ден. Нищо не се случи.

— А тази вечер какво следва. Десертът?

Пати се опита да остане сериозна, но Тес виждаше, че ще се пръсне от щастие.

— Ще дойде да ме изпрати до таксито. Макар че съм поканена на кафе. Само кафе.

— Само кафе, друг път.

— Тес, той ми е клиент — смъмри я Пати.

— Беше клиент — поправи я Тес. — Струва ми се, че ролите са разменени и той ще ти предостави много специална услуга.

Пати завъртя очи с усмивка.

— Лошо момиче. Вече не работиш за английските таблоиди.

— Хм, ледената кралица се разтопи — Тес погали приятелката си по рамото.

— Ледената кралица има нужда от малко забавление, права си.

Тес наблюдаваше как Пати отиде в другия край на залата, а Кевин ѝ задържа палтото да се облече. Той я прегърна с голямата си ръка през рамото, а другата положи зад главата на Джак и ги поведе навън. Изведнъж Тес потръпна, като си спомни подпийналите си набези да целуне Кевин и начина, по който той я бе погледнал, някак си неловко и стреснато. Тази вечер, с Пати до него, лицето му сияеше от надежда и щастие. Какво странно нещо беше химията между двама души, усмихна се тя на себе си — нещо, което човек не може да предвиди или направи насила. Какво ли беше онова нещо, което отблъсква двама души или което ги свързва като елементи в пъзел? На пръв поглед никога не би помислила, че изисканата дама с кариера Пати и земният работник Кевин биха могли да бъдат заедно. И въпреки това имаше силното предчувствие, че двамата са намерили щастието.

— Какво мислиш за Фил? — прошепна един глас до лакътя ѝ. Обърна се и видя напрегнатото изражение на Джема. Тес се усмихна и я потупа по ръката.

— Сладък е. Знаех си, че трябваше да дойда на Тахо, вместо да ходя в Хаваите.

— Хей, долу ръцете! — направи страшна физиономия Джема. — О, като заговорихме за това, имам подарък за теб.

— Фантастично — зарадва се Тес. — Да не би да очакваме Брад Пит да изскочи от тортата?

— Дори Брук не може да се надява на това — отговори Джема и измъкна парче хартия от джоба на джинсите си. Тес го разгъна. Беше принтирана снимка. На нея се виждаше зашеметяваща брюнетка, която се навежда и целува оплешивяващ мъж, надхвърлил трийсетте, облечен в дълго черно палто. Тес се огледа и дръпна Джема в един ъгъл.

— Кой са тези? — имаше чувството, че е нещо важно.

— Брюнетката е Алиша Уинтроп.

Тес смръщи вежди.

— Откъде ми звучи познато това име?

— Това е бившата приятелка на Дейвид Билингтън.

Тес хвърли поглед към масата, където Дейвид се смееше и хранеше с тирамису протестиращата Брук.

— Сещаш ли се защо „Уошингтън Спай“ пусна историята за Оливия Мартин? — зашепна Джема. — Алиша Уинтроп спи с този тип — тя чукна по образа на оплешивяващия мъж на снимката. — Много женения, но лесно разсейвания Бенджамин Фоли, изпълнителен директор на „Спай медия“, която пък е собственик на „Уошингтън Спай“.

— Мамка му! Как ги изкопаваш тези работи?

— Елементарно, скъпа моя Тес — вдигна небрежно рамене Джема. — Чудех се кой ли би дръзнал да рови в такава история, когато знае, че ще мътят водата на някого с могъществото на семейство Билингтън? Само собственикът, което ме накара да се чудя защо ще прави такава лудост. Затова следих Фоли няколко дни. Той прекара поне два следобеда в къщата на Алиша във Вилидж само миналата седмица.

— Значи имаш адреса на Алиша?

— Тя е на крачка от нашия апартамент.

Тес сграбчи лицето на Джема и я разцелува.

— Джем, ти си гений!

— Успокой се — смигна ѝ Джема. — Пазя се за Фил.

Тес чу учтиво покашляне отляво.

— Госпожице Гарет? — каза сервитьорът извинително. — Някой ви търси отвън. Казах му, че тържеството е към края си, но той помоли да ви извикам за момент.

Тес погледна смаяна към Джема.

— Дано не е Шон — прошепна приятелката ѝ и размаха ножа за тортата. — Бих могла да му отрежа главата с това.

Шон Асгил. Този негодник. Тес неволно се развълнува. Но защо ли тайничко се надяваше да е той? Тя мина през шумния ресторант и излезе на улицата, обвила се с ръце да се предпази от студа.

— Хей, Тес.

Една позната фигура стоеше на тротоара. Слабата светлина на уличната лампа огря лицето му.

— Дом?

— Изненада — подвижна той и притеснено пристъпи към нея.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — просъска тя и отстъпи назад към сигурността на ресторанта.

— Бях наблизно.

— Не, не си бил.

Дом сви рамене.

— Просто исках да ти пожелаая честит рожден ден, Тес.

— Благодаря. Току-що развали тържеството ми. — Тя поклати глава. — Как разбра, че съм тук?

— Аз съм журналист.

Тя го изгледа изпепеляващо.

— Така ли се нарича това?

Дом се приближи и докосна голата ѝ ръка.

— Тес, пътувах десет часа само за да те видя.

— Какво? Да не очакваш медал? — озъби се тя и дълбоко в себе си се зачуди защо ли се държи толкова гадно с Дом. Е, да, той постъпи подло като змия, но истината беше, че тя не се бе сещала за него със седмици. Просто бе продължила живота си.

— Исках само пет минути от времето ти — каза Дом, — за да ти кажа колко съжалявам. Да ти призная колко съм бил глупав и че ми липсваш толкова много, че не можех да си помисля, че на рождения ти ден мога да съм на друго място по света, а не тук, при теб.

Тес го гледаше с невярващи очи.

— Е, може би трябваше да помислиш за това, преди да се ожениш за друга.

— Не се получи с Тамара — Дом сведе поглед. — Ти беше права. Тя се изсмя горчиво.

— Женитба и раздяла само за шест месеца? Не мога да повярвам! Господи, Дом, това сигурно е рекорд, особено за човек, който твърдеше, че не иска да се жени.

Дом въздъхна и във въздуха се издигна облаче пара.

— Бях заслепен от всичко това, Тес. Парите, блясъка, червените килими и купоните. Мислех, че с това ще се почувствам специален, но когато не си на мястото си, не ти е добре.

Тес внимателно го погледна и чак сега забеляза колко уморен и нещастен изглеждаше. Тя разбираше много добре за какво точно говори. Спомняше си първия път, когато бе пристигнала с лимузина на бляскав прием в Ню Йорк. Папараците бяха вдигнали апаратите си и из тълпата се разнесе като вълна: „Тази пък коя е?“.

— Никоя — обади се глас и всички свалиха фотоапаратите си, за да не си хабят кадрите. Не съм никоя, беше изкрещяла наум, докато минаваше край тях, но странно как думите оставяха следа.

— Какво искаш, Дом? — тихо попита тя, а шумът от ресторанта почти заглуши гласа ѝ.

— Още един шанс — промълви той без следа от обичайната му арогантна самоувереност. — Обичам те, Тес. Винаги съм те обичал. Винаги ще продължавам да те обичам. Трябваше да се ожения за теб, но се изплаших. От онова, което представлява бракът. Уплаших се да не се събудя сутринта и да открия, че съм остарял. Уплаших се от живота, от който очаквах повече.

Откровеността и надеждата му разтопиха малко леда в сърцето ѝ. Запръска ситен дъжд и на гъстите му тъмни мигли проблеснаха ситни капчици. Застанал на тихата улица в Сохо, оградена от сенките на безумно скъпи мезонети и дизайнерски бутици, той приличаше на филмова звезда. Докато го наблюдаваше, тя забеляза малки бръчици около очите му, но дори те му отиваха. Само допреди няколко месеца бе изглеждал безгрижен, а тази вечер имаше по-сериозен, по-зрял вид.

— Какво ще кажеш? — той се приближи по-близо. Тъмнината ги обгърна и сякаш ги скри от света — бяха само той и тя, отново заедно,

както преди.

— Не — кратко отсече тя.

Дом отстъпи назад, все едно че го зашлеви.

— Има друг, нали? — впи поглед в Тес той и заоглежда около нея към вратата на ресторанта. — Той вътре ли е?

Тя нарочно продължи да мълчи. Искаше да го накара да страда.

— Кой е? — попита той с насмешка. — Чакай да отгатна. Шон Асгил? Обзалагам се, че те е утешил след купона у Нина, нали така?

Тя не можа да овладее изчервяването си и той го прие веднага като вина.

— Не бих казал, че съм изненадан. Ти си обсебена от него, нали? Искаш да имаш техния богат, бляскав живот, защото винаги си се стремяла към това.

— Как смееш — процеди тя.

Той се приближи с още една стъпка. От това разстояние изглеждаше още по-наранен.

— Не мислех, че ще си толкова лековерна да се оставиш да те съблазни — продължи с хладен глас. — Асгил те харесва, защото му помогна, това е всичко. Но нека ти кажа — приятелите му няма да те приемат, нито пък семейството му, не и като равна. Не искам да преживееш онова, което аз преживях през последните три месеца. Отначало те приемат за интересна новост. Свежа кръв в групата вероятно, или по друга причина. Тамара ме използва само за да ядоса баща си, знаеше ли това? Искаше да му покаже, че не може да я контролира, затова се ожени под нивото си. И за известно време всичко е хубаво и после им писва от теб. После се сдобряват и с теб е свършено.

Тес почувства, че устата ѝ пресъхна. Не ѝ харесваше да вижда болката на Дом, но се ядоса на опита му да я оприличава на себе си — на пионка за хората от висшата класа.

— Не съм с Шон — заяви тя. — Не съм с никого. Нямам нужда от никого, Дом. Най-вече от теб.

Той се загледа в нея за миг, после кимна.

— Всички се нуждаят от някого, Тес — тихо промълви той, после се обърна да си върви. — Отседнал съм в „Мърсър“, ако размислиш.

Тя го проследи с поглед как изчезва между сенките на Сохо. За какво всъщност дойде тук? Истината беше, че дойде в Ню Йорк, защото си представяше, че само в този прекрасен град може да открие вълшебство и любов. Тогава защо ѝ се струваше най-самотното място на света?

56.

Алиша Уинтроп живееше в къща, облицована с червени тухли на Западна Единайсета улица, толкова близо до апартамента на Тес, че ако излезеше на терасата си, можеха да си говорят.

— Какво обичате? — попита Алиша, като се появи на вратата. Още в девет и половина сутринта вече беше облечена перфектно с шика на Уест Вилидж — тъмносини дизайнерски джинси, бяла памучна блуза с дълги ръкави, покачена на невероятно високи токчета, които изглеждаха по-скоро средство за изтезание, отколкото всекидневни обувки. Тес стоеше на най-горното стъпало на площадката и вдишваше дълбоко студения въздух в опит да прогони махмурлука си.

— Аз съм Тес Гарет, приятелка на Брук Асгил и Дейвид Билингтън — представи се тя и ѝ подаде визитната си картичка. — Искан да говоря с вас по личен въпрос. Мога ли да вляза?

Алиша се намръщи, вторачила се във визитката, после я покани вътре с неохота.

— Ще присъствате ли на сватбата? — попита Алиша, докато водеше Тес към кухнята, ухаеща на цветя и пресен хляб. Тес поогледа завистливо обзавеждането на първия етаж. Беше боядисан в приглушени, елегантни цветове, изпъстрен с внушителни на вид произведения на съвременното изкуство, въпреки че Алиша Уинтроп не беше на повече от трийсет години. Как го правят тези хора, чудеше се Тес.

Алиша отвори хладилника и сипа две чаши пресен сок.

— Да, ще бъда на сватбата — отговори Тес и взе чашата си, — макар и по служба.

— Значи работите за Брук?

— Аз съм нейният пиар.

— Аха. Трябва да сте много заета — усмихна се Алиша и отпи от сока си.

Тес потисна една въздишка. Нямаше време за празни приказки.

— Може би работата ми ме прави цинична — започна направо тя, — но не вярвам в съвпадения. А вие, Алиша?

Тя се облегна на гранитния плот и сви рамена.

— Никога не съм мислила по въпроса — произнесе предпазливо.

— Нека ви обясня — продължи Тес. — Брук и Дейвид са изключително притеснени от историята, която се появи тази седмица в „Уошингтън Спай“. Статията прави най-различни внушения за семейството на Брук. Ако трябва да съм откровена, това би могло да причини доста проблеми.

— Така ли? Не чета „Уошингтън Спай“ — отвърна Алиша, ала погледна на другата страна със зелените си очи.

— Колко странно — усмихна се леко Тес. — Явно креватните разговори не са вече като едно време. Знаете ли, дочух, че спите с Бенджамин Фоли, собственика на „Спай“, и мисля, че сте го помолили да пусне историята за Оливия Мартин.

Лицето на Алиша поруменя, но изражението ѝ остана каменно.

— А пък аз мисля, че имате ужасно лоши маниери да идвате в къщата ми и да ми отправяте подобни обвинения. Дейвид Билингтън е мой приятел.

— Именно — кимна Тес.

Алиша заби поглед в земята и Тес прие мълчанието ѝ като покана да продължи.

— Един мой информатор в „Оракул“ ми каза, че историята за Брук и нейния преподавател от колежа е изпратена от бивша приятелка на Дейвид. Според мен това сте вие, Алиша. Също така мисля, че вие сте накарали Бен Фоли да пусне онази статия. Семейство Билингтън са много влиятелни във Вашингтон и едва ли има много хора, които биха искали да ги притесняват с такива публикации, дори сатиричните списания не биха го направили. Това е малко прекалено даже за техния стил. Но може някоя добра любовница да е убедила Фоли.

Алиша просъска вбесена.

— Това е безобразие! Пълна спекулация.

Тес не помръдна, нито проговори. Тази тактика беше възприела от стария редактор на „Глоуб“, който го прилагаше, за да засили ефекта пред пиари и адвокати. Така не издаваше нищо и въпреки това говореше за власт и информация.

— Изглежда, не искате Дейвид да се омъжва за Брук? — накрая каза Тес.

— Не, не искам! — изкрещя Алиша с разширени от бяс ноздри.

Тес въздъхна тихичко от облекчение. Все пак се оказа права.

— Познавам Дейвид от петнайсет години — започна Алиша с треперещ глас. — В продължение на две години имахме връзка. Познавам добре семейството му и знам какви планове имат за него. Аз обичам Дейвид Билингтън, не разбирате ли? Вярвам в него. Може да са ви наели да защитавате семейство Асгил, но на каква цена? Знаете какви са амбициите на Дейвид в политиката. Само един глупак не би разбрал, че от него ще излезе велик политик. Но ако бащата на съпругата му е убил някого и това е било прикривано през всичките тези години от семейството ѝ, как ли ще го приеме американското общество? Те заслужават повече, заслужават истината. Вие бихте ли се примирили с такава тайна? Бихте ли живели спокойно с мисълта, че сте лишили тази страна от велик лидер — и за какво? За заплата?

Тес погледна Алиша с презрение. Тя не вярваше нито за секунда, че мотивите ѝ са толкова човеколюбиви. Тази жена обичаше само себе си и беше готова да приложи всякакви тактики, за да получи каквото иска.

— Не ми разказвайте басни — отсече Тес. — Просто вие още искате Дейвид. Ревнувате Брук Асгил и искате да ги разделите.

— Бях планирала всичко, целия ни живот, преди да я срещне.

— Вашите отношения са били прекратени, когато Дейвид е срещнал Брук.

— Да, аз сложих край. Глупаво реших да се правя на недостъпна — обясни тя. — Исках той да се върне при мен, но тогава е срещнал нея. Не трябваше да се случва така.

Тес се вгледа в лицето ѝ и забеляза, че очите ѝ се навлажниха и за секунда изпита съчувствие. Сети се за чувството, което я прониза, когато намери сапфирения пръстен в чантата на Шон в Мауи. Нечий друг пръстен. Да, тя знаеше какво означава да искаш някого и да откриеш, че той обича друга. Но това не оправдаваше действията на Алиша. Тя вредеше не само на Брук. Така можеше да срина едно цяло семейство, а може би две.

— Историята между Хауард Асгил и Оливия Мартин е приключила преди четирийсет години — спокойно напомни Тес. — Тя

е мъртва, забравена. На всичко отгоре не е вярно. Не саботирайте сватбата на Дейвид заради това.

Алиша я погледна в упор.

— Сигурна ли сте в това, Тес? Абсолютно сигурна? — процеди Алиша с презрение. — Защо не поговорите със сестрата на Оливия и после ми кажете колко сте сигурна. Тя естествено не вярва, че Оливия просто е изчезнала.

— О, а сега се притеснявате и за семейството на Оливия Мартин — иронизира я Тес.

— Поне се притеснявам за някого — отговори Алиша.

Тес остави чашата и взе чантата си.

— Довиждане, Алиша — изправи се Тес и се обърна към вратата. — Ще изляза сама.

На улицата беше студено. Тес вдигна яката на палтото си над ушите си и забърза към Пери стрийт. С всяка следваща стъпка думите на Алиша отекваха тревожно в ушите ѝ. „Поне се грижа за някого.“ Може би беше права. Дали би вършила всичко това, ако не беше платена толкова добре? Не, категорично не. Но беше започнала да мисли за Брук като за приятелка и за леденото излъчване на Мередит, и за кавалерското отношение на Шон към чувствата на другите. Да, безпокоеше се за семейство Асгил. Онова, което подразни Тес беше претенцията на Алиша, че се тревожи за Дейвид и кариерата му. Това ѝ напомни за един разговор с приятел на Дом, адвокат, известен с умението си да оборва обвинения за тежки престъпления. Тес го беше попитала: „Как можеш да правиш това, като знаеш, че са виновни?“.

Отговорът му беше прост — той вярвал на клиента си, щом твърдял, че е невинен. На упреците ѝ беше напомнил, че и журналистите не могат да се похвалят с много висок морал. Може би беше прав. Тес трябваше да признае, че някъде по пътя идеалите ѝ останаха избутани встрани. Дали амбициите ѝ не бяха надделели над търсенето на истината. Тя потръпна, като отвори вратата на апартамента си. Джема излизаше от кухнята с две големи стъклени чаши, пълни с гъста, разпенена течност.

— Желиран крем с бисквитки „Орео“ — усмихна се тя и ги вдигна високо. — Искаш ли малко?

— Крем? В единайсет сутринта?

— Подходящ по всяко време на деня — намигна Джема и пхна лъжица, за да го разбърка, наслаждавайки се на бълбукането. Тес се стовари на канапето с въздишка.

— Аз лош човек ли съм? — попита тя Джема.

— Защо? Да не би да си пречукала Алиша Уинтроп?

Тес се усмихна едва-едва.

— Не, не за това, просто тази работа... Я зарежи — въздъхна тя и се пресегна за крема си. Известно време яде смълчана.

— Ами ако Хауард Асгил е убил Оливия Мартин? — тихичко попита тя.

— Мислех, че с Дейвид Билингтън упорито действате да потушите тази история.

— Ами ако е вярно, Джем?

— Не мисля, че вече е толкова важно — тя сви рамене. — Братът на Бил Клинтън беше дилър на кокаин, а това не се отрази на кариерата му, нали?

— Той му е полубрат, а и Бил вече беше губернатор — обори я Тес.

Джема сви крака под себе си и погледна приятелката си.

— Защо изведнъж реши, че тази Оливия е била убита?

Тес замислено потърка устната си.

— Не знам какво се е случило с нея. Просто никой не е свързвал открито името на Хауард досега с нея, освен Чарлз Дивайн.

— Който е страшен клюкар.

— Имам чувството, че нещо не е на място, Джем. И двете сме новинарки, нали? Така ни наричаха преди. Надушваме историите като куче кръв. Имам някакво предчувствие.

— И каква е твоята теория, Шерлок?

— Чарлз Дивайн каза, че се носели слухове за любовна връзка между Хауард и Оливия. От пресата знаем, че по онова време кариерата на Оливия била на път да се провали и че е била пристрастена към барбитурати. Ами ако се е нуждаела от пари, отишла е при Хауард и го е изнудвала заради женитбата му? Той я убива. Скрива трупа.

— Може би, Тес, а може да е била отвлечена от извънземни, дошли да гледат „Бийтълс“ на Медисън Скуеър Гардън.

Тес не я слушаше. Стана със замислено изражение.

— Подай ми телефона — бързо каза тя.

— На кого ще се обаждаш?

— На Дом.

— Дом? — изпищя Джема. — Ти не каза ли, че не искаш никога повече да го виждаш, след като се появи онази вечер да ти мъти главата.

— Той ползва безплатни хотели — отговори Тес, решена да бъде практична.

— Сега ли е подходящо време за ваканция?

— Не отивам на ваканция — Тес допря слушалката до ухото си.

— Отивам в Луизиана. До бащината къща на Мередит.

— Кога?

— С първия възможен полет.

Джема поклати глава и тресна чашата с крем на масата.

— Тес, откакто се познаваме, винаги си искала да работиш в Ню Йорк. Винаги си искала такъв живот, забавленията, шумотевицата, и Асгил ти го поднесоха на тепсия. Мамка му, ако не бяха те, още щях да снимам целулитата на знаменитостите, докато слизат от таксите. Длъжници сме им, Тес. Тук сме, за да помогнем тази сватба да се случи, а не да ровим в миналото и да им размахваме пръст. От теб се очаква да ги защитаваш, а не да препускаш из страната, за да се опитваш да ги натопиш.

— Не ги топя. Върша си работата, Джема — ядосано изкрещя Тес. — Тази история отеква вече десетилетия, но ако не се опитам да открия какво всъщност се е случило с Оливия Мартин, това никога няма да има край.

— Просто не искам да преследваш духове — отговори Джема. — Правиш го през последните десет години. Не трябва да доказваш нищо на никого. Вече не.

— Не е вярно — възрази Тес с едва доловим шепот. — Имам какво да доказвам. На себе си. Независимо колко сме задължени на семейство Асгил, както ти твърдиш, ако то е въввлечено по някакъв начин в изчезването на Оливия, няма да си затварям очите пред убийство.

57.

Брук гледаше сватбената си рокля, прехапала устната си. Току-що беше пристигнала в апартамента ѝ с полет първа класа през Атлантика. Беше великолепна, нямаше съмнение. Изящна коприна, оригинален модел — толкова пленителна и величествена. Трябваше да е радостна, възхитена, замаяна от вълнение. Но не беше.

Не така си представяше сватбената си рокля. Тя седна нещастно на пода и отпусна глава в ръцете си. Просто не е това, което исках, натрапчиво си повтаряше тя и едри сълзи се търкулнаха от очите ѝ и капнаха на коленете ѝ. На последната проба в ателието на Гийом Риш бе чувствала същото, но не бе посмяла дума да обели на Лиз и майка си. Знаеше какъв е залогът, особено сега, когато фирмата имаше проблеми. Брук избърса очите си и отново я погледна. В никакъв случай роклята не беше грозна. Беше красива, произведение на изкуството. Стотиците хиляди ситни кристалчета и барокови перли, защити във формата на перца с най-фина сребриста нишка, дело на френската къща за бродерии „Лесаж“ спираха дъха. Широкият ѝ шлейф беше изработен от деветдесет и пет метра копринен тюл. Както висеше на златната си закачалка в дрешника, ѝ приличаше на музеен експонат. Богат и пищен, би подходдал повече на някоя кралица като Катерина Велика или Мария-Антоанета. А Брук знаеше, че не е кралица, колкото и да се стараеше.

Тя стана и отиде в кухнята, за да си сипе чаша вино. После тръгна към хола с бутилката и тирбушона. Масата за хранене все още стоеше отрупана с подаръците от предсватбеното ѝ тържество, което се състоя в хотел „Плаза“. Украшения в раирани торбички в кафяво и бяло от „Хенри Бендел“, златисти чорапогащи на „Лубутен“ за медения месец и купища момичешки дрънкулки. Тя беше най-щастливото момиче на света. Тогава защо беше толкова притеснена, толкова самотна? Тя вдигна телефона и набра Дейвид, който беше на ергенски уикенд във Вегас.

— Скъпи, аз съм.

— Миличка, тъкмо започваме — викна той. Около него се чуваше глъчка. — Случило ли се е нещо?

— Мразя сватбената си рокля — изохка Брук.

Дейвид се изкиска.

— Не трябваше ли да пазиш в тайна от мен тези подробности? — пошегува се той. — Виж, Робърт ме вика, а трябваше да сме напуснали хотела преди час, един бог знае защо. Страх ме е да си помисля какво ми е подготвил.

— Върви — каза Брук и се почувства глупава егоистка. — Прекарай си страхотно. Аз съм добре. Наистина.

— Сигурна ли си?

— Разбира се.

Тя затвори телефона и започна да крачи из стаята.

Имаше нужда да сподели тревогата си. Върна се при телефона с намерението да се обади на Дебс Аскуит, но вместо това пръстите натиснаха бутоните на друг номер в Ню Йорк.

— Мат, ти ли си?

През трите седмици, последвали разправията ѝ с Мими в офиса, тя се бе опитала да държи Матю на разстояние, като се бе оправдавала с работа или с безкрайните приготовления за сватбата, което си беше и самата истина. Проби при фризьора, при гримъора, срещи с фотографи, цветари и фирми за кетъринг, да не говорим за безкрайните съвещания с Алесандро Франкети за най-дребните детайли. Но сега изневиделица се оказа, че Матю Палмър е единственият човек, с когото би искала да говори.

— Хей — предпазливо попита той. — Какво става?

— Сватбената ми рокля прилича на снежна виелица.

— Мислех си, че струва двеста хиляди долара.

Сега наистина ѝ прималя.

— Така е. Отидоха доста метри плат.

— Досадно.

Гласът му звучеше далечен и странен.

— Ти добре ли си? — попита тя.

— Съвсем — измрънка той.

— Не ми звучиш добре. Всъщност звучиш скапано, както се чувствам и аз.

Последва неловко мълчание. Брук се заслуша в слабото шумолене по линията, като се опитваше да отгатне какво е настроението му.

— Мат, какво става? Тревожиш ме.

Той въздъхна.

— О, не е важно. Със Сузи се разделихме.

— О, не. Кога се случи?

— Преди две вечери. Виж, Брук, не е кой знае какво, наистина. Аз съм голямо момче. Просто съм малко уморен. Току-що си изядох пицата и имам нужда да поспя.

— О, съжалявам — тя се почувства неудобно. — Забравих какво правиш понякога. Върви и си почини, ще се чуем по-късно.

Тя затвори телефона и се строполи на дивана. После изведнъж я обзе внезапен порив, грабна чантата си и неотворената бутилка вино. Много ѝ здраве на Мими, дето се опитва да я кара да се чувства виновна, изфуча тя и взе ключовете си. След двайсет минути беше в апартамента му.

— Брук? — той ококори очи, като я видя на вратата.

Мат изглеждаше ужасно. Беше блед и лъхаше на алкохол.

— Изненада — тихичко каза тя, защото усети, че не се радва на пристигането ѝ. Брук не беше спонтанен човек и тъкмо заради това премисляше повече стъпките си. Но вече беше твърде късно да се върне и влезе в апартамента му, изчервена от притеснение. Холът миришеше на застояло и кисело. Цялата маса беше покрита с бутилки бира, а пицата лежеше в кафявата кутия едва докосната.

— Извинявай — притесни се той и се опита да поразчисти бъркотията.

Движенията му бяха непохватни и бавни, и Брук разбра, че е пиян. С изненада осъзна, че това я подразни. Той все разправяше, че това със Сузи не е сериозно, а пък сега се беше напил, беше депресиран, потънал в самосъжаление. Ядоса му се, че я е излъгал.

— Няма нужда да се извиняваш — каза Брук и се зае да му помогне. — Позволено ти е да се самосъжаляваш. Тъжно е, когато приключва една връзка. Искаш ли да ми разкажеш какво се случи?

Той сви рамене.

— Знаеш как става. Не се съгласяваш с нещо тъпо и това прераства в спор. Трийсет минути по-късно си казал неща, които не е

трябвало, и тя затръшва вратата след себе си. После — той посочи камарата с бутилки — започваш да се самосъжаляваш.

Тя сложи настрана виното с извинително изражение.

— Мисля, че ще е по-добре да не я отваряме.

— Така мисля.

Той я погледна и се поусмихна.

— Та какво ѝ е на сватбената рокля?

Тя направи физиономия и изведнъж и двамата се разсмяха.

— Знаеш ли какво ни е нужно? — попита тя.

Той я изгледа скептично.

— Да се позабавляваме.

— Не си ли затънала в сватбени приготовления? Имам предвид, че ти предстои моминско парти в четвъртък. После идва Коледа. После...

— Какво ще правиш утре вечер?

— Свободен съм. Ще съм дежурен на Коледа.

— Искам да дойдеш с мен на едно място — предложи тя. — Не се притеснявай, не ме отклоняваш от ангажиментите. Всъщност, ще върша няколко неща наведнъж.

— Какво, да не би да искаш да избира букета? — погледна я той.

— Нещо такова.

Мат се почеса по наболата брада замислено, после се усмихна.

— Е, в такъв случай, разчитай на мен.

58.

Лиз зърна отражението си в стъклото на фурната си и осъзна, че дори не си спомняше откога не е приготвяла вечеря. През последните две години всеки ден ѝ доставяха вкъщи пакетчета макробиотични храни, които поддържаха тялото ѝ завидно слабо, а пълната ѝ с уреди кухня — изключително запазена. Тя се усмихна доволно, като издърпа тавата с печеното агнешко с медена глазура, за да добави щипка розмарин, преди триумфално да свали новата си бежова престилка от „Уилямс-Сонома“. Не беше Томас Келер, но бе доста добра. Беше се притеснила от този домакински порив, макар да се убеждаваше — някъде на етапа между купуването на агнешката плешка и изпичането ѝ, — че няма нищо лошо в това да прояви малко женската си природа. Уендъл винаги е казвал, че обича да бъде изненадан. Не че готвеше заради него, беше категорична тя, просто демонстрираше разнообразните си способности.

Навън валеше сняг, снежинките полепваха по прозорците и блещукаха като диаманти по стъклото. Харесваше ясното разграничение между сезоните. Арктическият мраз на зимата, горещината и влагата на лятото, свежестта на пролетта и есента. Промяната и точните цикли те поддържаха жив, показваха ти, че всичко постоянно се движи напред. По същата причина не съжаляваше за емоционалната вихрушка, в която бе попаднала тази година. Откупуването на „Скин Плюс“ беше вече въпрос на седмици, а не на месеци. Сложните финансови схеми отнемаха малко време, тъй като Уендъл държеше да няма никаква следа от негово участие, а от друга страна и цялата бумащина във фирмата. Новата ѝ фирма щеше да се казва „Винчита“, от победа на италиански. А тази победа беше много сладка, защото бе стигнала толкова трудно до нея.

Портиерът съобщи по интеркома за пристигането на посетителя ѝ. Лиз отиде до спалнята, пръсна парфюм между гърдите си, сложи си лилав гланц на устните и приглади с ръце мастиленочерната си рокля от „Балмен“, прилепнала плътно по тялото ѝ като бански костюм.

Изненада се от нервността си. Бяха уговорили тази вечеря преди около седмица и сега за пръв път Уендъл идваше в апартамента ѝ. На Лиз ѝ бяха омръзнали тайните им вечери в хотелските апартаменти или в ресторанти, толкова старомодни, че никой от присъстващите не знаеше кои са. Уендъл смяташе, че сградата, в която тя живее, Западен Централ Парк, 15, е прекалено известно място, пълно с хора, които го познават, но неочаквано се бе съгласил да дойде. Тази вечер можеше да се окаже повратен момент в отношенията им, на това тя се бе надявала от първия им секс в Хемптън. Даваше си реална сметка, че Уендъл не би напуснал съпругата си заради нея, но ѝ бяха известни няколко богати, могъщи мъже, които поддържаха толкова дълги, стабилни отношения с любовниците си, че се възприемаше като двуженство. Това ли искаше тя? Искаше ли Лиз Асгил да се обвърже с един мъж? Не смееше да си го помисли, но с абсолютна сигурност знаеше, че с Уендъл Билингтън се чувстваше щастлива. Точно тази мисъл я плашеше.

— Ти готвиш? — учуди се Уендъл, докато сваляше палтото си и го метна на облегалката на стола. — Не мислех, че си от готвещия тип.

— Справям се с всичко, скъпи — усмихна се тя.

Лиз намали осветлението, така че стаята да се осветява само от свещите, подредени в средата на масата. Тя извади печеното от фурната и го сервира до порцелановите чинии заедно с цвят от тиквички, задушени картофи и сос от кестени.

— Сядай и ме остави да се насладя на моя миг а ла Марта Стюарт^[1] — каза тя. — Това шоу не се вижда често.

Уендъл се настани в един от столовете с високи облегалки, взе вилицата и я завъртя между пръстите си.

— Е, как беше в Швейцария? — поинтересува се тя, наведе се напред и сложи по едно свършено парче месо в чинията „Уеджууд“.

— Студено и скучно — въздъхна той и отпи глътка „Шато Марго“.

— Поне Дейвид ще се забавлява — подхвърли Лиз. — Брук каза, че е заминал за Вегас тази сутрин. Мислех, че и ти ще присъстваш, макар да не вярвам, че ергенските партита са по твоята част.

— Слушай, Лиз, трябва да поговорим — остави чашата той и я погледна в очите.

— Нали това е една от причините да си тук — усмихна му се закачливо тя. — Има няколко въпроса, свързани със „Скин Плюс“, които трябва да обсъдим. Предпочитам да говоря с теб вместо с адвокатите. Искаше да ми препоръчаш финансов мениджър. А след това ще те даря с най-прекрасния секс, който си правил през живота си.

Готвенето за Уендъл беше само витрината на Лиз. Всъщност тя очакваше с нетърпение да се наслади на секса с него в собственото си легло. Веднага се сети за Рав. Тя продължаваше да се вижда с него само за пред хората. Както самият Рав беше забелязал, сексът им ставаше все по-рядък, все по-вял. Но за какво ѝ беше той, когато имаше Уендъл в леглото си? Тя навлажни устните си от вълнуващото очакване.

— Не искам да говорим за бизнес — каза Уендъл с приглушен, твърд глас. Лиз го погледна стреснато. Винаги се бе гордяла с верния си усет и точно сега той ѝ подсказваше, че трябва много да внимава. Нещо не беше наред.

— За какво искаш да говорим? — непринудено го попита тя.

— За нас. Не съм сигурен, че това може да продължава.

Тя отрязва с ножа си парче месо, без да го поглежда.

— Лиз, слушаш ли ме?

Тя остави ножа си с надеждата, че няма да забележи треперещите ѝ пръсти.

— Да, просто чакам обяснението ти.

Тъмните му сериозни очи погледнаха настрани.

— Преди да замина за Швейцария, Робърт директно ме попита дали не се виждаме.

Тя изпита истинско перверзно удоволствие, че тайната им беше разкрита.

— Ти отрече, разбира се.

— Естествено, че отрекох — потвърди той и сви вежди!

— Тогава какъв е проблемът?

— Проблемът, Лиз, е, че той е мой син и знае, че го излъгах.

— И какво от това, по дяволите? Ти знаеш, както и аз, че синовете ти, жена ти, всички знаят какво търсиш.

— Точно така — отговори той и облегна ръката си върху скъпата ленена покривка. — Те знаят, че нуждите ми не могат да бъдат

задоволени от майка им, затова правя секс с някоя барманка или продавачка. Но се правят, че нищо не знаят. Ала ти не си барманка, Лиз. Ти си сестра на снаха ми.

— Това не те притесняваше в Хемптън — напомни тя и решително отпи голяма глътка вино.

Уендъл бутна стола си назад и се зае да разтрива слепоочията си.

— Харесваш ми, Лиз. Обичам да съм с теб, но знаеш какво се получава. Пресата ще премълчи за някоя незначителна сервитьорка, половината мъже в града чукат, когото не трябва. Но това между нас може да бъде пагубно.

Погледите им се впиха. Тя усещаше, че има още нещо и ледени тръпки преминаха по кожата ѝ.

— Ами „Скин Плюс“? — попита тя.

Той започна да се измъква.

— Ти какво мислиш? — Това не беше въпрос.

— Какво мисля? — сопна се Лиз. — Мисля, че вложихме стотици часове работа в тази сделка. Мисля, че това е най-добрата инвестиция, която ще направиш за цяла година. Мисля, че е наистина прекалено хубаво, но няма да стане, само защото ти треперят краката заради нашите отношения — Лиз безуспешно се опитваше да овладее паниката си.

Гласът на Уендъл вече беше пълен с досада.

— Аз имам достатъчно добри инвестиции, Лиз. Онова, от което нямам нужда, са усложнения.

— Усложнения? — тя сви ръката си в юмрук. — Това ли съм аз за теб?

— Не исках да прозвучи така — каза Уендъл с поумиротворителен тон. — Просто мисля, че вероятно няма да е добра идея да сме обвързани по този начин повече. Има прекалено много напрежение, прекалено много изкушения.

— Ставаш патетичен — изсъска тя.

— Лиз, успокой се. Не се дръж като дете.

Тя го погледна с присвити очи.

— О, мога да се държа като дете, Уендъл — произнесе тя с дрезгав глас, взе сосиерата, отиде до него и изля съдържанието ѝ върху тъмносиния му вълнен панталон на „Ралф Лорън“.

— Ах ти, кучко! — изкрещя той. — Попари ме!

Уендъл се изправи. По чатала му се беше образувало петно от гъста кафява течност. Грабна мобилния си телефон и изрева на шофьора си:

— Родни. Още ли си отвън? Донеси ми някакви панталони. Не ме интересува откъде? Ако трябва ще дадеш твоите.

Мазният сос бе покапал навсякъде по кремавите ѝ килими, но тя дори не забеляза.

— Изчезвай — изкрещя Лиз, докато го гледаше как грабва вещите си и побягва, могъщият милионер се превърна в бягаща улична котка.

— Не искам никога повече да видя хленчещата ти физиономия!

Входната врата се тресна и тя се свлече на пода. Прегърнала коленете си, се заклати напред-назад, хлипаше и виеше, сълзите ѝ се стичаха не само заради загубения бизнес, но и заради нежните кълнове любов и радост, които бяха стъпкали в калта. Най-сетне някой разби сърцето на Лиз Асгил.

[1] Марта Стюарт — (1941) — известна американска водеща, наричана кралицата на домакините, издател, борсов посредник. — Б.пр. ↑

59.

Тес почти зяпна от изненада, когато колата се отби от Грейт Ривър Роуд. Виждаше Ривървю, родната къща на Мередит, в края на дълга, оградена с дъбове алея. С приближаването на колата пред нея се откриваше цялото ѝ великолепие. Беше изчела всичко за историята на Ривървю по време на тричасовия си полет до Батън Руж: как някога била една от най-големите захарни плантации в далечния Юг, как семейството на Мередит го притежавало от средата на петдесетте до началото на седемдесетте години, и как е станал луксозен хотел преди повече от трийсет години. Главната къща, строена през 1808 година в колониален стил и по-късно възстановена, беше бяла и внушителна, с пет дълги колони пред входа и високи прозорци. Напомняше на Белкорт. Като минаваха през прилежащите земи, Тес забеляза малките къщички, пръснати наоколо, свързани с мрачни спомени. Съмняваше се, че сегашните обитатели бяха чували за миналото. Вече бяха превърнати в луксозни кътчета за по хиляда долара на нощ, където отсядаха младоженци или почиващи, но през деветнайсети век са били колиби за роби.

Тя потръпна и се зачуди за пореден път дали трябваше да идва тук. Тес се бе обадила на Дом, преди да си даде време добре да обмисли какво има намерение да прави. Той се развълнува, като я чу, и я накара да се почувства зле, когато усети как надеждата в гласа му бързо угасна, щом разбра, че не се обажда, за да се сдобрят.

— Имам нужда от помощта ти — каза тя бездушно.

— Трябваше да се сетя, че ще искаш нещо — саркастично ѝ отговори той.

— А ти какво очакваше?

Последва дълга пауза.

— Трябват ми две нощувки в Ривървю — обясни тя. — Супер скъпо е, а не съм сигурна, че мога да ги представя като разходи. Освен това ми е нужно оправдание заради многото въпроси.

— Защо ще душиш из Ривървю?

— Не питай.

— Е, тогава ще трябва да напишеш репортажа вместо мен — подкачи я той.

Тес се засмя.

— Това означава ли, че мога да ти изпратя фактурата? — върна шегата тя.

— Това означава ли, че ще останем приятели? — на свой ред попита той.

— Може би. Някой ден.

Тес прекъсна мислите си. Слезе от колата и извади чантата си от багажника. Във въздуха се носеше ароматът на цветя. Тя се регистрира на красивата махагонова рецепция и беше сърдечно поздравена от мениджъра, който се представи като Сидни Гарнър.

— Значи вие сте от лондонския „Таймс“? — произнесе той с плътния си, дълбок южняшки акцент.

— „Кроникъл“ — поправи го Тес.

— Много се радваме, че сте тук, госпожице Гарет. — Той махна на един сервитьор, който дотича с табла с традиционния джулеп.

Тес любезно поклати глава.

— Ще трябва да карам след малко.

— Но вие едва пристигнахте! — запротестира той. — Ривървю е място за почивка.

Тес се забавляваше от начина му да насича думите на срички.

— Е, ще се опитам — усмихна се Тес, — но всъщност не съм дошла за това.

Сидни отпрати сервитьора.

— Е, тогава ще ви изпратя до стаята ви? Настанена сте в „Давкоут“.

Тес се опита да скрие разочарованието си. Тя бе помолила Дом да се опита да ѝ запази вила номер дванайсет, най-близкото до реката. Къщата за гости, в която някога е отседнала Оливия Мартин.

Те се спуснаха по една пътека през безупречно окосените градини с пищни рози и цъфнали дървета.

— Разкажете ми нещо за историята на Ривървю, господин Гарнър? — помоли Тес.

— Сидни, ако обичате — изчерви се той. — Хотелската верига „Портланд“ купила Ривървю от предишните собственици преди три

години. Оттогава сме похарчили милиони, за да го подновим, да запазим духа на имението, но да звучи в стила на двайсет и първи век.

Той я заведе до хубава сива постройка и ѝ подаде ключа.

— „Давкоут“ е една от най-хубавите ни вили. Изключително тиха. Реших, че ще я предпочетете пред стаите в главната сграда, заради работата си.

Тес се усмихна.

— Имате ли нещо против да огледам наоколо?

— В никакъв случай. Ако имате въпроси, просто ме питайте. — Той ѝ тикна една брошура в ръцете. — Диск с изгледи, кратка история на хотела. Всичко е тук.

— Възможно ли е да погледна дванайсети номер?

Той едва-едва поклати глава.

— За съжаление, не. Този уикенд сме пълни на осемдесет процента и тя е заета. Почти винаги е заета. Много е популярна сред младоженците, тръгнали на сватбено пътешествие. И сега там сме настанили една новобрачна двойка.

— Ще проверите ли какво може да се направи? — погледна го Тес и го докосна кокетно по ръката. — Трябват ми само няколко минутки, заради гледката и тъй нататък. Ще съм ви много благодарна.

Сидни леко ококори очи.

— Ще се опитам — обеща ѝ той с готовност. — Ще ви се обадя.

Направи няколко крачки и се върна.

— Знаете ли, някакъв журналист се обади преди няколко седмици и искаше същото. Сигурно има някаква история около номер дванайсет. Някаква актриса изчезнала, докато била на тържество тук през шейсетте години, но бих предпочел да не включвате това в репортажа си. Някои туристи са суеверни.

— Разбира се — усмихна се Тес. — Можете да разчитате на моята дискретност.

Тес се зачуди кой ли се е обаждал. Алиша? Някой от „Уошингтън Спай“? Някой от хората на Уендъл Билингтън? Това едва ли имаше значение. Никой не е научил повече, иначе вече щеше да го е чула.

Телефонът на Сидни звънна в джоба му.

— Извинете — каза той и прочете съобщението. — Викат ме в ресторанта. Идва нов готвач и малко се страхувам — той намигна неспопосано.

— Аз ще се настаня, ако всичко е наред. Имам среща във Вейчъри след по-малко от час.

— Тогава побързайте — посъветва я Сидни. — Далечко е.

Оказа се много трудно да бъде открит Денис Карсън. И понеже Тес разполагаше с ограничено време, беше принудена да помоли Беки от „Оракъл“ за помощ срещу още една сватбена история около Брук и Дейвид, но нямаше друг начин да се добере до полицаия, разследвал изчезването на Оливия. Вейчъри беше малко, приятно градче в обратната посока на магистралата. Състоеше се от шепа креолски къщи и сгради с дървени веранди, скупчени около малка бяла църква с островърха камбанария. Пенсионираният офицер живееше точно зад смесения магазин и тъкмо окопаваше една роза в градината си, когато Тес пристигна. Карсън беше около седемдесетгодишен, с подстригана по военному сребристосива коса, широка челюст и тъмни, неспокойни очи.

— Благодаря, че приехте да се срещнем — каза Тес, докато се настаняваше на малкото камъшитено канапе, където я покани Карсън. Той седна на дървен стол срещу нея и забърса челото си с изпоцапана кърпичка.

— Не бях много изненадан — започна Карсън. — Един друг човек ми се обади по същия въпрос преди няколко седмици.

— Все това чувам — усмихна се Тес. — Мога ли да попитам кой беше?

— Не знам. Бяха оставили съобщение на телефонния ми секретар, но последните няколко седмици гостувах на сина си в Орегон.

Тес кимна с облекчение. Може би никой друг не е стигнал до дъното на историята.

— Значи работите за семейство Асгил? — попита той.

— Да, работя за Мередит Асгил. Аз съм семейният пиар. И, сигурна съм, че вече сте разбрали, че отново се заговори за случая с Оливия Мартин.

Карсън сви рамене.

— Нямаше как да не се случи, след като дъщеря ѝ се жени за онзи потомък на богат род. Онзи от телевизията?

Карсън се усмихна на изненадата на Тес.

— Хей, може да съм пенсиониран, но не съм умрял. И тук получаваме вестници, ако не знаете.

Тес леко се изчерви.

— Бихте ли ми разказали какво се случи тогава?

— Не съм много сигурен дали ще мога да ви кажа нещо повече от онова, което вече сте прочели. — Той завъртя глава и се отнесе в спомените. — След официалната вечеря на сватбата имаше голямо тържество в Ривървю. Беше събота вечер. Според свидетелите Оливия Мартин е била пияна и леко възбудена от нещо. Почти половината гости потвърдиха, че са забелязали блесналите ѝ очи и нестабилна походка. Беше дошла на тържеството сама и бе настанена в една от къщите за гости. Последните, които видели Оливия жива, бяха родителите на Мередит. Около единайсет вечерта тя дошла, за да им благодари. Никой не я видял да напуска или да влиза в къщата. Просто изчезна.

Тес кимна. Това беше всеизвестната версията.

— Кога съобщиха, че липсва?

— Във вторник, почти три дни след това. В неделя, деня след сватбата, семейството на Мередит беше организирано късна закуска за останалите да пренощуват в Ривървю, в главната къща или в онези малки къщички наоколо. Оливия не дойде на закуска, но хората предположиха, че още спи заради махмурлука. Чак вечерта една от прислужниците забелязала, че всички вещи на Оливия са още във вилата. Тя съобщи на майката на Мередит, която не предприе нищо до следващия ден.

— Защо?

Карсън сви рамене.

— Когато една актриса не се прибере след някое тържество, предполагам, никой не изпада в паника веднага. Освен това тя беше от света на Холивуд, може би леко ексцентрична — кого го е грижа дали ще си остави багажа в къщата на домакините? Актрисите и моделите не се славят като най-отговорните хора. Все пак, майката на Мередит се обадила на Хауард на остров Капри в понеделник и решили да сигнализират в полицията, ако не се върне до следващата сутрин.

— Както и станало.

Карсън поклати глава.

— Така стигнахме до бунгалото чак в единайсет сутринта във вторник. Цялото ѝ нощно шкафче беше покрито с барбитурати, а в банята имаше половин бутилка водка. А виждали ли сте колко близо минава реката? Може да има петдесетина метра. Мисисипи е широка около километър в тази част на Луизиана и теченията са много силни. Шансовете едно тяло да изплува в Мексиканския залив или никога да не бъде открито са петдесет на петдесет.

— Значи според вас е паднала в реката?

— Паднала, влязла, никога няма да разберем. Знаем, че Оливия е страдала от депресия. Знаем, че договорът ѝ с телевизията е бил прекратен скоро преди да изчезне. Знаем, че не е имало движение по банковите ѝ сметки, нито по социалния ѝ номер оттогава, така че няма вероятност да е жива.

— Казвате, че може да е паднала или да е влязла в реката. Ами ако е била бутната? Или хвърлена?

Карсън погледна Тес право в очите. След няколко секунди кимна.

— Разбира се, това е възможно, но нямаше следи от борба в бунгалото. Никой не беше видял или чул нещо необичайно, а ние разпитахме може би стотици от гостите. Дори доведохме кучета, но не стигнахме до нищо.

— Какво ще кажете за слуховете, че Хауард е имал любовна връзка с нея? Той се жени, Оливия може да е създавала проблеми...

Карсън леко се усмихна.

— Хауард Асгил беше с жена си през цялата нощ. Така или иначе, нито един човек не дойде да ни каже, че Хауард е имал любовна връзка с Оливия. А дори и да е имал, това не означава, че я е убил.

Той избърса ръцете си с кърпичката и Тес усети, че търпението му се изчерпва.

— Госпожице Гарет — въздъхна той, — нашата работа е да откриваме истината и да раздаваме справедливост и аз през цялата си кариера съм се опитвал да правя това. Но понякога търсим неща, които просто не са съществували.

Тес кимна.

— Оценявам това, господин Карсън, но и моята работа е в това да откривам истината. Трябва да знам. Щом сте чели вестниците, сигурно разбирате колко голям е залогът.

Карсън започна да разтвива врата си.

— Е да, наясно съм. Но вие трябва да разберете, че Оливия Мартин беше важна жена и този случай беше старателно разследван. За нейното изчезване беше съобщено след почти три дни, а ако изчезналите хора не бъдат открити през първите четирийсет и осем часа, много рядко биват открити въобще.

— А мислите ли, че може да е жива?

Карсън разпери ръце.

— Някои хора успяват да се скрият от обществото, но Оливия беше добре позната и хората я търсеха. Щеше да бъде забелязана. Знам, че сестра ѝ повдигна обвинение в Сакраменто, но то приключи, като го обявиха за самоубийство.

— Сестра ѝ получи ли някакви пари? — попита Тес.

Той сви рамене.

— Чувал съм за няколко подобни случая. Един изчезнал човек може да бъде обявен за мъртъв чак след седем години. Сестра ѝ беше единственият ѝ жив роднина, а тя би трябвало да има някаква застраховка живот.

Тес вече знаеше, че е изчерпала благоразположението му. Разбираше го: кой би искал да отговаря на въпроси за нещо, което се е случило преди повече от четирийсет години, особено когато няма отговори. Тя взе чантата си и стана.

— Благодаря, че ми отделихте време, господин Карсън — каза тя и протегна ръка. — Преди да си тръгна, мога ли да помоля просто да ми кажете според вас какво се е случило? Самоубийство? Убийство?

Карсън почеса замислено брадата си.

— Чувала ли сте някога за „Бръснача на Окам“?

Тес поклати глава.

— Този принцип се прилага в медицината. На езика на лаиците, означава, че когато имате различни противоречащи си теории, най-простото обяснение е най-вероятното или най-правдоподобното.

Тес си го повтори, докато слизаха по стълбите към градината.

— Значи теорията, че депресираната, нагълтала се с хапчета Оливия Мартин тръгва на разходка край реката и пада в нея, е по-вероятна от теорията, че сестра ѝ я е убила заради застраховката или Хауард Асгил, за да я накара да мълчи за връзката им?

Карсън отвори портата на градината.

— Да, вярвам в това — кимна той. — Особено когато свидетели твърдят, че сестра ѝ е била в Сакраменто вечерта на сватбата. А там имаше много охрана. Не е било възможно неканен човек да се вмъкне на тържеството.

Тес се спря на тротоара и го погледна.

— Ами Хауард Асгил?

Карсън затвори рязко вратата.

— Госпожице Гарет, лично разпитвах Хауард Асгил — твърдо отговори той. — По мое професионално мнение той въобще не е замесен. Ако Оливия Мартин е била убита, не е бил той.

На връщане към Ривървю Тес потъна в размисъл. Откровено казано, не беше научила нищо повече за истината по случая на Оливия Мартин, но откри за себе си, че ѝ харесва процеса: да задава въпроси, да разговаря с хора. Усещаше, че върши нещо градивно. Срещата ѝ с Алиша Уинтроп я бе разстроила повече, отколкото трябваше след обвиненията ѝ, че с работата си при Асгил всъщност прикриваше лъжи и прегрешения и така подвеждаше хората.

В себе си Тес знаеше, че това е самата истина, но дотогава успяваше да се самозалъгва. Обаче тук, далече от блясъка на Манхатън, истината изглеждаше малко по-сложна. В миналото на всеки имаше по нещо, което беше по-добре да си остане там. Кой ли не прави грешки? Въпросът беше кое от тях да остане заровено.

Тес изпита истинско облекчение, когато премина през железните врати на Ривървю. Не беше се преобличала, откакто беше пристигнала и вече се чувстваше мърлява. Прибра се в стаята си, взе душ, облече си дълга елегантна рокля и се отправи към ресторанта на хотела. Имаше доста хора вътре, но тя успя да си намери една маса, закътана в ъгъла, и си поръча ментов джулеп. Коктейлът, който отказа преди няколко часа, се въртеше в главата ѝ по целия обратен път от Вейчъри.

— Всичко наред ли е, госпожице Гарет?

Тя вдигна поглед и видя елегантна жена на около шейсет, чиито гълъбовосиви памучни панталони отговаряха точно на цвета на косата ѝ.

— Лори Адамс — протегна тя ръка. — Заместник-управител. Разбрах, че сте изпратена от „Кроникъл“?

Тес любезно се усмихна. Беше традиция командировани представители на пресата да бъдат придружавани от някого от управата, който да ги разведе из района и подробно да ги информира за последните подобрения в хотела. Знаеше, че това бе разменната монета за безплатното настаняване, но сега съжали, че не си бе поръчала нещо за хапване в стаята.

— Всичко е наред — усмихна се тя. — Това наистина е специално място.

— Може ли — попита Лори и посочи стола срещу Тес.

— Моля.

Лори направи знак на сервитьора да донесе още един ментов джулеп.

— Да, наистина е специално — продължи тя. — Със сигурност мога да ви кажа, че трудно ще се разделя с него.

— Да се разделите?

— Следващата седмица излизам в пенсия — въздъхна жената. — Толкова спомени имам тук. Ривървю беше моят живот. Но вече е време. Всичко започна да се променя, след като станяхме част от голяма корпорация. Беше различно, когато започнах работа тук преди четирийсет години.

— Четирийсет години! — възкликна Тес и отпи замислено от питието си. — Не знаех, че Ривървю е бил хотел по онова време.

— Не беше — хитро поясни Лори. — Аз работех за семейството, което притежаваше къщата.

— За Картър, семейството на Мередит Асгил?

— Добре сте информирана.

— Нью Йорк е малък град — сви рамене Тес. — Познавам доста добре Брук Асгил.

Лицето на жената се озари.

— О, така ли? Колко прекрасно. Познавате ли и Мередит?

Тес кимна. Имаше чувството, че Лори Адамс щеше да ѝ помогне повече, отколкото Сидни Гарнър.

— И как е тя? — попита Лори, щом взе коктейла си от сервитьора. — Как е Мередит?

— Малко притеснена. Типично за майка на булката.

Лори звънливо се изсмя.

— Не съм изненадана. Мередит винаги е била много специална, много точна. Спомням си нейния сватбен ден — всичко трябваше да бъде изпитано.

— Наистина ли? — Тес се опитваше да овладее вълнението си. — Вие бяхте ли на сватбата?

— По онова време бях домашна помощница на семейство Картър — поясни Лори. — Изминах пътя от поддържане на къщата до управлението. Както казах, през целия си живот съм работила само тук.

— Какво се случи на сватбата на Мередит?

Лори повдигна вежди.

— Имате предвид онази работа с Оливия Мартин?

Тес остави питието си.

— О, не се притеснявайте, това не е за репортажа ми. Не мисля, че нашите читатели в Англия биха се интересували коя е била Оливия Мартин. Просто знам, че Брук любопитства. Знаете, че все още се носят доста досадни слухове за баща й?

Лори кимна.

— Разгледахте ли вече бунгало номер дванайсет? — попита тя с леко приглушен глас.

Тес поклати глава.

— Не, Сидни ми каза, че има хора.

Лори посочи към една двойка на маса в дъното на ресторанта, която си държеше ръцете.

— Ето ги там, вечерят — каза тя с дяволита усмивка. — Бихме могли да отскочим и набързо да хвърлим един поглед, ако желаете?

Наоколо цареше тишина, за разлика от шумотевицата в ресторанта, небето беше съвършено черно, обсипано със звезди. Заобиколиха зад къщата и тръгнаха по осветената от фенери пътека, край каменния фонтан и малката японска градинка и тогава Тес дочу приглушения плисък на вода.

— Какво е това? — заслуша се Тес.

— Мисисипи — отвърна Лори. — Хората често се чудят, че старата властна дама е толкова тиха.

Най-после съзряха бунгалото, чиито прозорци бяха осветени в оранжево. Наистина изглеждаше откъснато. По-нататък се забелязваха само още две бунгала. Лори отвори вратата със служебната карта. Тес

усети прилив на адреналин в кръвта си, отчасти заради малко нередното действие, отчасти заради предчувствието си, че е по-близо до истината. Вътре нямаше кой знае какво да се види — дневна, спалня и баня.

— Всичко е променено оттогава, разбира се — обясни Лори. — Но разположението е същото.

Пръснатите навсякъде дрехи и лични вещи на младоженците накараха Тес да се почувства неловко.

— Да излизаме вече — предложи тя. Затвориха вратата и застанаха на малката веранда, облеegnати на парапета.

— Какво правихте вие онази вечер, Лори? — поинтересува се Тес.

— Аз разнасях напитките. Имаше стотици хора, всичките много жадни — разсмя се тя. — Сватбата започна в четири следобед, вечерята продължи до към осем и после дойде ред на танците. Свиреше чудесен джазов състав, а в полунощ имаше невероятни фойерверки. Говореше се, че се виждали чак от съседната провинция.

Тес се опита да си представи, че е 1964 година и че около нея се вихри празненството.

— Къде точно бяха фойерверките?

— Всички се събраха пред къщата точно до фонтана да ги наблюдават.

— Така че, когато фойерверките са свършили, мястото около бунгалото трябва да е било пусто. Ако Оливия е предприела среднощна разходка край реката и е паднала, никой не би могъл да я види, нито да чуе виковете ѝ, защото не е имало хора наоколо.

Лори кимна.

— Да, и аз винаги така съм мислила. Оказа се, че е имало игра на покер от един до към четири сутринта в съседното бунгало номер десет, ей там — тя посочи към най-близката къщичка. — Гостите от бунгала девет и единайсет също били будни до три. Имало е доста голяма вероятност някой да види или чуе нещо.

Лори забеляза изпитателния поглед на Тес и се засмя.

— Чудите се как съм запомнила всички тези подробности? Защото се говореше само за това през следващите седмици, дори месеци. Това беше най-интригуващата случка по тези места от години.

Като че ли всички се превърнахме донякъде в детективи и се опитвахме да отгатнем какво се бе случило с бедната Оливия.

Тес усети, че мобилният ѝ телефон започна да вибрира в джоба ѝ.

— Извинете — каза тя на Лори и слезе надолу по стъпалата, за да не я чува.

— Тес? Защо не си вдигаш телефона?

Тя позна веднага гласа на Мередит.

— Извън града съм.

— Извън града — процеди тя през зъби. — Трябва да те видя незабавно. Току-що разговарях с Уендъл Билингтън по телефона за онази история в „Уошингтън Спай“. Къде си?

Тес не бе искала да казва на Мередит за посещението си в Ривървю, докато не научи повече. В края на краищата може да се окаже, че е фалшива следа. Имаше вероятност Мередит да е създавала алиби на Хауард и да е прикривала участието му в изчезването на Оливия десетилетия наред. Не искаше да обяснява на работодателката си, че събира доказателства, които биха могли да я пратят в затвора. Но и нямаше причина да се преструва, а пък и Дейвид беше този, който я бе помолил да разнищи историята. Ако Мередит бе говорила с баща му, явно бе разбрала.

— В Ривървю — отговори Тес.

Последва мълчание от другата страна на линията.

— Дейвид ме помоли да дойда, Мередит — обясни тя. — Трябва да разберем какво се е случило. Това е единственият начин да приключим с този случай.

Мередит заговори с леден глас.

— Моите уважения, Тес — каза тя, — но десетки полицаи не можаха да открият какво се е случило с Оливия, съмнявам се, че ти ще имаш повече късмет след четирийсет години. Бих ти предложила да се заемеш с пряката си работа и да пооправиш историята във „Уошингтън Спай“, преди Уендъл да започне сериозни разговори с Дейвид срещу булката.

Беше бясна. Тес си представяше как крачи напред-назад из дневната си в Ъпър Ийст Сайд и поръчва на прислужницата си да ѝ донесе чай от лайка и бърбън, за да се успокои.

— Семейство Билингтън притискат Бен Фоли да пусне извинение в следващия брой на „Спай“. Освен това уредих интервю за Брук и Дейвид в списание „Ню Йорк кроникъл“, което ще публикуват точно след сватбата. В него ще се спомене случаят с Оливия Мартин и че полицията няма причина да мисли, че има нещо прикрито.

— Искам да се върнеш в града, Тес.

— Дай ми още двацет и четири часа — примоли се Тес.

Мередит замълча за момент.

— Добре. Ще се видим в офиса във вторник.

— Благодаря ти, Мередит — промълви Тес и развълнувана затвори. Какво беше това? Страх? Предчувствие? И тогава си спомни: беше заради случая. Тъкмо това беше обичала да прави във вестниците, което ѝ бе липсвало в работата ѝ за Асгил. Тръпката от разследването. Историята. Истината. Каквото и да беше то.

60.

Мат погледна Брук недоверчиво.

— Каниш ме да излезем в Бруклин? Не мисля, че някога си ходила в града отвъд реката, момиче. Отиваме при Питър Лугър за пържоли — позова се той на най-доброто заведение за пържоли в Манхатън.

Брук се изкикоти.

— Ако трябва да съм точна, няма да сме навън.

Таксито спря на тиха павирана уличка в „Бруклин Хайтс“, пред малка сграда с червени тухли, която приличаше на бивша конюшня. Брук се приближи до вратата и натисна звънеца.

— Какво е това?

— Студиото на Николас Диас — отговори Брук. — Най-талантливия дизайнер, когото някога съм виждала. Преди няколко месеца ми изпрати рокля, в която се влюбих. Ще си поръчам такава за генералната репетиция.

Студиото се помещаваше в малка стая на последния етаж на сградата.

— Брук! Скъпа! — извика Николас, след като отвори вратата със замах и ѝ изпрати въздушна целувка. Беше висок, слаб, с обръсната глава, козя брадичка и широка усмивка.

— Николас, това е моят приятел Мат.

Двамата мъже се здрависаха, после Николас хвана Брук за ръката и я отведе към единия ъгъл.

— Кажи ми, че ще дойде на сватбата — прошепна ѝ той и прикри лице с опакото на ръката си.

— Ще дойде — усмихна се тя.

— Кажи ми, че е гей — ухили се той палаво.

— За съжаление, не е. Съжалявам, скъпи.

Николас разпери ръце във въздуха.

— Уф! — той изрази престорено разочарование. — А пък аз си помислих, че ми носиш сватбен подарък. — Той хвърли едно око към

Мат, после отново погледна Брук. — Или ти си правиш малък подарък?

Тя лекичко го плесна по ръката.

— Не, Николас. Не. — Но не беше много убедителна. Николас бе завършил модната школа „Парсънс“ само преди три години, а оттам направо бе постъпил в „Ив Сен Лоран“ в Париж. Преди около година бе основал своя марка със заем от приятели. Марката беше все още дребно семейно производство. Когато се запозна с Брук, той сподели, че знаел кой е най-добрият начин моделите му да бъдат забелязани — да ги изпраща на красиви, високопоставени момичета в града, но нямал дваисет и пет хиляди долара, за да подари рокли на всички. Избрал Брук след внимателно обмисляне и призна, че „се скъсал от рев“, когато тя му определила среща.

— Ела тук — Николас махна на Мат да се приближи към една маса в далечния край на студиото. — Имам шампанско, шоколад и ягоди.

Николас размаха пръст към Брук:

— За теб никакъв шоколад, захарче.

После отиде до една стойка за дрехи и отвори ципа на един калъф за дрехи. Измъкна оттам дълга рокля в карамелен цвят, която затрептя във въздуха като пеперуда. Брук плесна с две ръце възхитена.

— О, Николас! — възкликна тя.

— Радвам се, че я харесваш — засия Николас.

— Да я харесвам? Обожавам я — ахна тя и докосна с пръсти ефирната материя.

— Жалко, че е само за генералната репетиция — обади се Мат и отпи шампанско от малка бутилка.

Брук и Николас едновременно го скастриха, което го накара да изсумти и питието му излезе през носа.

— Като говорим за това, имам нещо за теб — добави Николас, леко притеснен. Тя го последва в боядисана в бяло пробна.

— За всеки случай — прошепна той.

Брук зяпна. Там висеше една изумителна рокля от сатен в слонова кост.

Николас сви рамене.

— Знам, че имаш друга рокля, много по-грандиозна от тази. Но се зачудих дали не би искала да я смениш с нещо по-скромно за

купона?

— О, Николас, изключителна е.

Той се ухили.

— Значи да разбирам, че искаш да я пробваш?

Брук кимна, после погледна към Мат.

— О, не се притеснявай за мен — успокой я той и отпи още от шампанското. — Тук съм си добре.

Развълнувана като малко момиченце, Брук бързо се напъха в роклята. Николас ѝ помогна да се качи на малко столче, за да има височина, и се защура около нея, като правеше малки корекции с карфици. Докато се оглеждаше в огледалото с позлатена рамка, тя събра косата си нагоре, за да покаже дългата си шия. Прииска ѝ се да заплаче. Брук никога не бе давала ухо на приказките, че е красива, но сега грациозната, изискана жена, която я гледаше отсреща, беше толкова зашеметяваща, че не ѝ се вярваше. Разкроената пола стоеше елегантно и модерно, а прилепналата горна част подчертаваше фигурата ѝ. Заобленото, дълбоко деколте отзад се спускаше ниско надолу между раменете ѝ, толкова, че да е едновременно прилично и дръзко. Роклята не само изглеждаше, но и се усещаше вълшебно. Ефирната сатенирана органза се хлъзгаше по кожата ѝ като добре маскирана броня. Когато Мат се приближи до пробната, Николас се оттегли. Тя се почувства нелоялна към Дейвид, защото той трябваше да е там с нея вместо Мат, но си напомни, че това не е всъщност сватбената рокля, така че нямаше голямо значение. Все пак тя затаи дъх да чуе мнението му.

— Много е хубава — кимна той. — Мислех, че я мразиш.

Тя държеше полата си разперена и я жегна леко разочарование от любезната му реакция. Сърцето ѝ затуптя по-силно, като осъзна, че искаше да му се хареса. Престани, укори се тя, престани. Нима всяка жена не очаква комплимент от някой привлекателен мъж?

— Проблемът ми е с другата рокля — бързо обясни тя и слезе от столчето. — Роклята на Дисни принцеса. Тази тук е точно по вкуса ми. Жалко, че не мога да се омъжа с нея.

— Какво искаш да кажеш?

Тя видя обърканото му изражение и махна нервно с ръка.

— Не питай, семейна политика. Сега, ако нямаш нищо против да излезеш...

Когато Брук отново се преоблече в собствените си дрехи, благодари на Николас и с Мат излязоха на улицата. Бавно тръгнаха към Бруклин Бридж, по една оградена с дървета пешеходна алея и умълчани гледаха бляскавата черна вода на Ийст Ривър. Беше необичайно тихо, нямаше тичащи, нито подпийнали. Силният студ държеше хората по домовете или по барове и ресторанти на коледните тържества.

— Не трябва ли вече да имаш бодигард? Тук всеки може да ни нападне.

— Нали ти си с мен — тя закачливо го смушка по рамото.

Продължиха още известно време да вървят, без да говорят.

— Извинявай, че те домъкнах тук — най-сетне промълви Брук.

— Мислех, че ще е забавно, но това само ме депресираща.

— Не трябва да носиш онази рокля — каза Мат.

Тя въздъхна.

— Трябва. Струва толкова много пари, а „Асгил“ получи лиценз да произвежда парфюма на Гийом Риш заради това, че избрахме неговата рокля.

— Това посочено ли е някъде в договора?

— Не мисля, но Лиз би побесняла. Тя посвети цели седмици за преговори с бизнес партньора на Гийом.

Той се усмихна и почеса тъмната си набола брада.

— Значи предпочиташ да се чувстваш на сватбата си като разбит белтък, вместо да разстройваш сестра си? Сестрата, която не обичаш толкова много, бих добавил.

Тя се усмихна горчиво. Спряха се до металния парапет и се загледаха в светлините на Манхатън и синьото небе над тях. Брук въздъхна. Това беше една от най-любимите ѝ гледки, особено нощем, когато Бруклин Бридж беше окичен с множество образуващи арки лампички.

— Странно, че най-хубавият изглед от града, дори не е в самия него — замисли се тя и изведнъж си спомни за Одри Хепбърн в „Празник в Рим“. „Понякога е нужно да напуснеш някое място, за да го видиш по-добре.“

Тя погледна Мат с крайчеца на окото си и почувства странно, не позволено вълнение от присъствието му, от това, че видя сватбените ѝ рокли и от романтичната им разходка. Мат вдигна яката на дългото

си палто и пхна ръце в джобовете. Тази вечер изглеждаше помислен от обикновено, стиснал широката си уста, вперил поглед в някаква неопределена точка в реката. Брук се смръщи при мисълта, че може да мисли за Сузи. Сама се изненада от пронизалата я ревност.

— През февруари заминавам за Африка — той се обърна да я погледне. — Реших да се включа в програмата и както изглежда, ще ми предложат място в Гана.

Въпреки че знаеше за това много отдавна, новината я жегна.

— Това е страотно, Мат — насили се тя да покаже ентусиазъм. — В такъв случай добре съм направила, че взех тази бутилка от студиото, а?

Тя измъкна шампанското от джоба на палтото си и се забори с тапата, която най-накрая се отвори с пукот.

— За бъдещето — предложи му тя бутилката.

Той отпи дълга глътка и ѝ я върна.

— Ще ми липсваш — тихо каза той.

Тя реши да го обърне на майтап и махна с ръка:

— Ще очаквам картички. А пък е и само за една година, нали?

— Все пак няма да бъде същото — въздъхна той. — Имам чувството, че когато се омъжиш, няма да можем да се виждаме много.

Тя знаеше, че е прав. След една седмица щеше да бъде омъжена и в дъното на сърцето си разбираше, че дори Мат да останеше тук, приятелството им нямаше да продължи дълго. Не беше сигурна дали това означаваше, че не са искрени. Просто това го налагаше брачният живот. Тя щеше да се обвърже с Дейвид и това променяше всичко. Все още обаче не беше готова да го каже на глас.

— Мат, ти си ми приятел — увери го тя. — Дейвид не е човекоядец. Разбира се, че ще се виждаме и след сватбата.

— Ти не се тревожи — Мат отпи още една глътка. — Така става. Като се омъжиш, всичките ти приятели от противоположния пол, особено неженените, просто отпадат. Това се случи и с мен.

Брук леко се подразни. Често забравяше, че Мат е бил женен преди.

— Не ставай глупав. Пак можем да обядваме или да пийнем, когато не сме на работа — настояваше тя. — Всъщност, ще се уговорим да ни дойдеш на гости.

— Е, щом е така, гледай да ме уредиш с някоя принцеса от Парк Лейн, за да не се налага никога повече да работя.

— Ще ти писне — усмихна се тя. На мен ми писна, помисли си тя и усети промяна в настроението помежду им.

Точно тогава от небето полетяха снежинки като звезден прах. Тя се усмихна и тръгна отново по моста.

— Е, какво мислиш? — попита тя в опит да го върне към прозаичен въпрос. — Коя рокля да избира? На Гийом или на Николас?

— Много просто: направи онова, което ще те направи щастлива, Брук — посъветва я Мат. — Онова, което е правилно според теб, а не според другите.

— Но все пак не става така, нали? — търсеше подкрепа тя.

— Мислех, че искаш да станеш бунтовник? — подкачи я той.

— Явно съм доста слаб бунтовник — въздъхна Брук.

— Щом искаш да носиш роклята на Николас, носи я. Майната им на другите.

— Как беше според теб? Като че ли роклята не ти хареса? — тя внимателно изучаваше лицето му. — Не ме лъжи. Видях го в очите ти.

Снегът вече се сипеше на големи парцали и покриваше тротоара с блестяща пелена.

— Красива си, Брук — промълви той след дълга пауза, в която търсеше точните думи. — Знаеш ли, че първия път, когато те видях, бях поразен от красотата ти и винаги съм си мислил, че това няма да ми се случи втори път. Но се случи сега. Когато те видях в тази рокля, дъхът ми спря.

В главата ѝ бясно се завъртяха разни мисли. Това обяснение ли беше, или просто признаваше красотата ѝ както всички останали? През последните няколко месеца бе свикнала да среща името си, предшествано от определението „красива“ и вече бе привикнала към комплимента. Но когато го чуваше от Мат, сърцето ѝ ускоряваше ритъма си. Отрони дълбока въздишка при спомена за последната им вечер заедно в Провидънс. Тогава го беше пожелала. Още помнеше как я бе развълнувала близостта му, сексапилното му излъчване, докато танцуваха. Беше го отдала на голямото количество алкохол, но необичайното им приятелство, хармонията помежду им, които бяха оцелели след всички тези години, явно означаваха нещо повече? Изведнъж реши да разбере.

— Спомняш ли си последната ни вечер в „Браун“? На дансинга. Ти ми предложи да отидем у вас?

Той се засмя смутено.

— Да, поканих те.

— Тогава не бях сигурна какво имаше предвид.

— Не си била сигурна?

— Не чух добре заради високата музика. А не исках да проваля всичко.

Той я погледна объркан и изпълнен със съжаление.

— Ти нищо не каза. Просто си тръгна. Помислих си, че просто ме разкарваш по най-елегантния възможен начин.

В известен смисъл това направих, натъжи се Брук, докато погледът ѝ проучваше всеки милиметър от лицето му. Онази вечер в клуба тя почти беше сигурна какво ѝ каза. Но бе избрала да го пренебрегне и така го отхвърли. Ако го беше целунала, какво ли щеше да се случи? Тя знаеше, че не ѝ е отредено да се захване с някого като Мат Палмър — от раждането ѝ я бяха обременили с представата, че е принцеса и е предопределена за своя Ланселот. Още през първата ваканция в „Браун“ бе завела Мат в Паркланд и бе доловила мълчаливото неодобрение на майка си. И непонятно за самата нея Брук се бе вслушала в мнението ѝ.

Той се усмихна смутено и отмести поглед притеснено.

— Беше тъпо, но съм сигурен, че бях влюбен в теб. Почти три години ми се бе искало да те поканя да отидем вкъщи. Онази вечер знаех, че е последният ми шанс да опитам. Но така или иначе се оказах прав. Не бях достатъчно добър.

— Мат, не беше така. Ние бяхме приятели. — Страните ѝ пламнаха, като си помисли каква снобка е, толкова съсредоточена върху себе си, че дори не бе направила съзнателно избора си.

Между тях нарастваше напрежение и сякаш времето спря.

Снегът се засили.

— Трябва да се връщаме — най-сетне прошепна тя.

Той кимна и тръгнаха обратно по алеята. Мат махна на едно такси и през целия път до Манхатън Брук се чувстваше много смутена и не проговори. Когато таксито спря пред жилището на Мат, той се обърна към нея.

— Виж, знам, че искаш да се прибираш, но би ли се качила за малко? Искам да ти дам моя сватбен подарък.

— Нали ще дойдеш на сватбата? — бързо попита тя, като се чудеше кое от всичко казано в Бруклин бе променило намеренията му.

— Сигурно — усмихна се той. — Но предпочитам да ти го дам сега.

Тя сви рамене.

— Добре, но само за малко. Наистина трябва да се връщам, а и не е добра идея да ме виждат тук.

Фоайето на сградата беше празно, слава богу. В асансьора мълчаха и отбягваха погледите си. Той отключи вратата и още с отварянето ѝ, Брук усети, че не трябва да е там.

Една лампа осветяваше слабо стаята и изведнъж Брук се почувства обезоръжена и вълнуващо уязвима.

Мат свали палтото си и погледът ѝ попадна на широкия му, силен гръб. Пуловерът му се беше събрал нагоре и откриваше малка ивица от загорялата му плът.

Той се обърна и се озоваха лице срещу лице.

— Мат, аз... — спря се тя. Искам те, довърши тя наум.

Сякаш прочел мислите ѝ, той се приближи, впил зелените си очи в нейните и докосна лицето ѝ с ръка.

Въздухът между тях затрептя от магията на привличането, лицата им се доближиха и устните му нежно се спряха върху нейните. Един глас крещеше някъде дълбоко в нея „Спри! Внимавай!“. Но тя искаше това. Това и нищо друго.

— Това ли беше подаръкът? — задъхано попита Брук, след като той бързо се отдръпна.

Мат ѝ се усмихна предизвикателно.

— Не. Кафемашина е, но се надявам това да ти хареса повече.

Силните му ръце обвиха тънката ѝ талия и той я придърпа поблизо. Устните му се впиха в нейните и тя се почувства безсилна да му устои. Усети влажния му език и затвори очи; всяка клетка от тялото ѝ се възпламени от страст и се потопи в неописуемо удоволствие от докосването на устните му по кожата ѝ.

Все още в прегръдката му, тя изхлузи палтото си и той я избута до спалнята. Затвори вратата и я подпря на нея. Тя прокара пръсти в късата му, гъста коса и усети, че той притисна твърдия си пенис към

нея. Отдръпна се за малко, разкопча блузата ѝ и я остави да се свлече на пода. Тя издърпа пуловера през главата му и погали с ръце тъмните косъмчета на гърдите му. Мат тихичко изстена и устните му покриха с целувки шията и раменете ѝ, ръцете му погалиха гърдите ѝ. Зърната ѝ набъбнаха под дантеления сутиен. Бутна я на леглото, пръстите му се плъзнаха надолу по тялото ѝ, разкопчаха джинсите ѝ и тя инстинктивно разтвори крака. Целуна извивката на шията ѝ, бавно се спусна към плоския ѝ корем, спираше се на всеки милиметър по кожата ѝ, докато стигна до разкопчаните ѝ панталони. Устните му възпламениха горещите ѝ, влажни слабини. Беше опиянена от страст. Искаше го в себе си, искаше той да я вкуси. Искаше да целува гърдите ѝ, да усети езика му върху най-скритите кътчета на тялото си. С притворени от страст очи тя погледна към него, към очертанието на познатата, волева челюст, дългите мигли, очертаващи умните му очи, красивите черти и видя... Дейвид.

— Не — извика внезапно тя, когато вълна от вина се стовари върху ѝ и помете страстта ѝ както океанът отмива пясъка от брега.

— Не, Мат, съжалявам, не мога — задъхана каза тя и се отдръпна треперееща от него. — Аз съм сгодена, следващата седмица се омъжвам, не е редно — изстена, наблягайки на последната дума, макар да не го усещаше така.

Той потърка с ръце устните си.

— Така ли? — попита огорчен, по лицето му бяха изписани разочарование, болка, гняв.

Тя скочи от леглото и припряно облече блузата си.

Тишината в стаята кънтеше. Мат стоеше с каменно изражение.

— Обичаш ли го? — наруши мълчанието той.

Тя се поколеба, защото не искаше да го обиди, но не искаше и да го лъже.

— Значи отговорът е да — изпревари я той със съжаление. — А ще има ли сватба?

Изведнъж почувства празнота и отчуждение. В този момент не знаеше какво иска. Само преди няколко секунди искаше единствено Мат, а сега? Тя затвори очи в мрачна безпомощност. Каква каша.

— Не бих могла да я отменя — гласът ѝ се прекърши. — Тя е като голям петролен танкер, който приближава крайната си цел. Как да спреш това? — прошепна тя и се запита дали искаше да го спре.

— Можеш да дойдеш с мен в Гана.

Тя се изсмя глухо, бавно.

— Ето ти решение — погледна го тя. — Да избягам в Африка.

Забеляза обидата в тъмнозелените му очи и разбра защо отива там: той също бягаше. Не знаеше защо, дали защото бе уморен от Ню Йорк и постоянното напрежение в спешното отделение, или защото не можеше да преодолее загубата на съпругата си. Беше почти сигурна, че това няма нищо общо със Сузи, но може би имаше малка вероятност да е свързано с нея.

— Добре, ако не в Африка — продължи Мат, — какво ще кажеш за Париж или Лондон, или Ел Ей? Ти каза, че Лос Анджелис ти харесва.

Тя вдигна ципа на джинсите си, без да посмее да го погледне.

— Мат, стига, моля те. Аз обичам Дейвид.

Той скочи, хвана я за ръката и я завъртя с лице към себе си.

— А аз обичам теб, Брук. Винаги съм те обичал. Ти така и не ми даде шанс да ти покажа колко страхотно може да се получи между нас, но още не е късно.

— Омъжвам се след шест дни, Мат.

— Е и? — не се отказваше той и сграбчи двете ѝ ръце. — Откажи се. Направи каквото на теб ти се иска. А не каквото всички искат от теб. Разчупи оковите, Брук.

Тя се отскубна и изведнъж потръпна от допира му. Отвори вратата на спалнята, грабна палтото и чантата си с чувството, че стените на апартамента му я притискат.

— Трябва да вървя — промълви тя.

— Помисли за това, Брук. Помисли.

Но тя вече беше излязла.

61.

Мери-Ан Хенър беше пияница. Това се виждаше и се надуваше. Лицето ѝ на прескочила шейсетте години, бивша хубавица сега беше подпухнало и сбръчкано, с груба, повехнала кожа. От нея и от дома ѝ в Куинс лъхаше на алкохол, барове и цигари.

— Влизай, влизай — водеше тя Джема към малката си дневна. Беше уютна и спретната, навсякъде се виждаха снимки на две деца — по стените, в сребристи рамки по рафтовете, дори върху кичозната кутийка за украшения върху бюфета, от онези, които се продават по панаирите.

— Двете ми деца, Лорън и Джери — обясни Мери-Ан. — Отдавна напуснаха гнездото. Същото важи и за баща им — добави тя с безсърдечна усмивка и покани Джема да седнат на червеното кадифено канапе. Мери-Ан взе дистанционното, за да изключи телевизора, по който излъчваха „Животът е прекрасен“. Как не, помисли си Джема. На малката масичка имаше лак за нокти и чаша с бистра течност. Изглеждаше като вода, но не беше.

— Значи работите за Мередит Асгил? — попита Мери-Ан и взе чашата. — Трябва да отбележа, че Брук добре се справя. Но пък тя винаги си е била хубаво момиче.

Мери-Ан Хенър била личен сътрудник на Хауард Асгил почти четирийсет години. „Пенсионирана“ точно преди смъртта му, когато пиенето започнало да пречи на служебните задължения. Джема реши, че е първият човек в списъка, с когото трябваше да се срещне, като се съгласи да се присъедини към разследването на Тес. Обикновено секретарките знаят къде са погребани трупите — може би и буквално в този случай. Джема каза точно онова, което мислеше, когато с Тес се скараха в апартамента. Приятелката ѝ като че ли си гонеше опашката в опит да разкрие истината, а тя се притесняваше, че животът ѝ може да се сгромоляса, ако я открие. Така че Джема се захвана да помага със смесени чувства след обаждането на Тес от Луизиана с последната информация, до която се бе добрала.

— Вие сте работили за Хауард дълго време, нали така? — попита Джема.

Мери-Ан размърда лакираните си в червено пръсти на краката и погледна през прозореца, сякаш смяташе наум.

— Започнах, когато бях на шестнайсет. Тогава бях сътрудничка на сътрудничката на Хауард, сътрудничка на сътрудничката — изкикоти се тя.

— И не отидохте на сватбата?

— Разбира се, че отидох — кимна Мери-Ан. — Най-пищното празненство, на което някога съм присъствала. На което някога съм присъствала, боже!

Джема се размърда притеснена на мястото си. Чувстваше се неловко, но долови, че отегчената от живота, впиянчена Мери-Ан бе готова да говори.

— Хауард Асгил имаше ли любовна връзка с Оливия Мартин? — изстреля тя без колебание.

Мери-Ан се усмихна тънко.

— Тази история пак ли надига глава? Така си и мислех, с всички тия сватбени мурафети. На вестниците май все не им стига да пишат за Брук и Дейвид.

Тя си все цигара от пакета и я запали, после направи кръгчета от дима.

— Навремето полицията ме разпита за това.

— Знам, Мери-Ан, но ще помогне, ако можете да си припомните нещо от онези дни.

— Както казах и през шестдесет и четвърта, никога не бях виждала нещо, което да ме накара да мисля, че Хауард играе мръсни игрички. Аз изпращах цветя на Оливия от името на Хауард — тигров лилиум обикновено, тя наистина обичаше много тези цветя — и се срещаха за обяд в Ню Йорк, но тя беше едно от лицата на „Асгил“, така че всичко си беше по работа според мен.

— Хауард изневеряваше ли на Мередит?

След няколко секунди тя кимна.

— Не можеше да си вдигне гащите, ако това имаш предвид. Но пък не са ли всички богати, влиятелни мъже такива? Повечето мъже изобщо — добави тя и хвърли поглед към снимката на децата си.

— Спомняте ли си нещо странно от нощта на сватбата? Нещо необичайно? Видяхте ли например Хауард и Оливия заедно?

— Разбира се. Танцуваха заедно. Хауард танцува с всички лица на „Асгил“, за да се изфука пред хората. Той винаги смесваше работата с удоволствието, дори на сватбата си. Не съм сигурна дали на Мередит това ѝ хареса обаче. Видях я доста да се разправя с Оливия.

— Казахте ли това на полицията?

Мери-Ан погледна глуповато и поклати глава.

— Бях на седемнайсет години, сладурче — сви рамене тя. — Това беше първата ми работа и не исках да клатя клона, на който седя. Питаха ме дали Хауард мърсува с Оливия. Казах не и това беше истината, нямаше да ровя за други неприятности. Но след като е мъртъв — тя изпусна дълга струя дим, — мога да казвам каквото си искам.

— Къде точно проведоха този разговор Мередит и Оливия?

— Точно пред къщата срещу големия фонтан. Беше около единайсет вечерта.

— Имате добра памет — забеляза Джема.

Мери-Ан изпръхтя.

— Голяма нощ беше за мен, драга, това беше нощта, в която загубих девствеността си. Такива нощи се помнят.

— О, разбирам — неловко отговори Джема.

— Трябваше да е най-романтичната в живота ми — продължи Мери-Ан с тъжен поглед. — С онзи хубав джаз, аромата на цветя в градината — точно там го направихме — прошепна тя. — Първата нощ, в която ме излъга мъж, но не и последната. Каза, че ще се срещнем в полунощ при фойерверките. Кучият му син така и не се появи.

— Спомняте ли си да сте виждали Хауард Асгил около полунощ? Може би след фойерверките?

Мери-Ан кимна.

— Спомням си много добре, защото тогава плачех. Хауард ме видя и ми даде кърпичката си. Трябва да е било около дванайсет и половина, предполагам. — Тя се пресегна за чашата си и пресуши останалото съдържание от течността. Размаха чашата към Джема.

— Питие?

— Не, трябва да вървя — поклати глава тя и стана. — Но много ви благодаря за отделеното време.

— Няма проблем, скъпа — надигна се Мери-Ан и я изпрати до изхода. — Винаги ми е приятно да поговоря за доброто старо време.

Тя отвори вратата и Джема излезе.

— Никога не се обвързвай с мъж, скъпа — каза Мери-Ан за сбогом. — Накрая всички те зарязват!

Амин, помисли си Джема, когато чу, че вратата се затвори зад нея.

62.

Брук изпитваше ужас от моминското си парти, предвид това че организацията бе поверена на сестра ѝ Лиз. Очакваше някой унизителен стриптийзъорски бар с изобилие от бебешко масло и бицепси, затова се изненада като разбра, че Лиз е резервирала зала в „Буда Бар“, най-нашумелия клуб-ресторант в Мийтпакинг Дистрикт и беше поръчала розово шампанско и изискани ордъоври. Беше поканила най-малко четирийсет от най-близките приятели на Брук: съученички от гимназията, състудентки от колежа, колеги от „Йелоу Доор“ и момичета от елита. Това напомни на Брук какво представляваше сестра ѝ: с каквото и да се захванеше, винаги беше най-доброто. От друга страна, подозираше, че тази проява на добра воля не беше случайна.

— Искам да благодаря на всички за това тържество — каза Брук и докосна Лиз по ръката. — Съвършено е. Не мога да повярвам, че си събрала толкова много от старите приятели тук.

Лиз небрежно сви рамене.

— Просто си мислех, че е жалко да не се виждаш с приятелите от „Спенс“ и „Браун“ — тихо добави тя. — Важно е да поддържаш връзките си.

Малките чаени свещички, пръснати из залата, придаваха на лицето на Лиз меко, златисто сияние, но изражението ѝ остана сериозно и меланхолично. Ако не я познаваше добре, Брук би си помислила, че сестра ѝ изглежда тъжна. Погледна я отново. У Лиз рядко се забелязваше друга емоция, освен гняв. Брук се облегна на бара, поръча две чаши шампанско и подаде едната на сестра си. Тя я пресуши на един дъх.

— Лиз, добре ли си, мила? — погледна я внимателно Брук.

— Сигурна ли си, че си готова за семейство Билингтън? — пренебрегна въпроса ѝ Лиз. Погледът ѝ беше притеснително директен, тонът ѝ безпогрешно искрен и за миг Брук се зачуди дали сестра ѝ не е разбрала за миналата нощ, когато беше на крачка да спи с Мат Палмър,

спомен, който я вълнуваше и отблъскваше през последните двайсет и четири часа. Иронията беше, че Брук умираше да сподели преживяното с нея. Макар да не бяха близки, Лиз си оставаше най-умната, най-упоритата личност, която познаваше. За нея нямаше непреодолими проблеми, всяка спънка се превръщаше във възможност и винаги успяваше да измисли изход. Брук би приела на драго сърце трезвия ѝ съвет, но истината беше, че ѝ нямаше доверие.

— Разбира се, че съм готова — увери я Брук.

— Така и трябва — отговори Лиз с унил, тъжен поглед, — защото не им пука за никого и нищо, освен за самите тях.

Брук се навъси.

— Лиз, случило ли се е нещо?

Въпросът ѝ беше прекъснат от висока, стройна блондинка, облечена в прилепнала къса рокля, общита с пайети, и шапка с воалетка, спусната пред лицето ѝ.

— Лили? Ти ли си това? — смръщи вежди Брук и се наведе, за да надникне под воалетката. Шапката кимна и отдолу се дочу подсмърчане.

— Случи се инцидент, Брук — прошепна бъдещата шаферка. — Случи се нещо ужасно.

Сърцето ѝ се обърна — да не би Лили да е разбрала? Ако тя знаеше, дали и Дейвид е научил? Беше напълно параноична.

— Заради ботокса — подсмърчаше Лили и повдигна воалетката. Левият ѝ клепач беше подпухнал и грозно провиснал, сякаш някой я беше фраснал в окото.

— Направих си половината лице специално за сватбата и то провисна.

— Провисна? — не разбра Брук, която нямаше никакъв опит с козметичните процедури, на които се подлагаха половината момичета в града.

— Да не си правила цигански колела след процедурите? — заядливо попита Лиз.

Брук погледна сестра си. Беше жестоко, дори от нейната уста, но Лили явно не обърна внимание.

— Моля те, можеш ли да ми помогнеш? — Лили се впи в ръката на Лиз. — Трябва да има някой в „Скин Плюс“, който може да ми

помогне! Не мога да стана шаферка в този вид. Не мога — отново захълца тя.

Лиз я погледна по-отблизо.

— Мисля, че нищо не може да се направи — отсече тя. — Но ти не се притеснявай. Сигурно ще отшуми след две или три седмици.

— Как бих могла да дойда на сватбата, когато изглеждам и се чувствам толкова ужасно? — прошепна Лили.

О, познавам това усещане, помисли си тъжно Брук. Точно тогава мобилният ѝ телефон звънна. Гърлото ѝ се стегна, като видя името, изписано на дисплея. Дейвид.

Беше избягвала обажданията му през целия ден, но не можеше да продължи безкрайно. Очакваше го да се върне от Лас Вегас и нямаше представа какво да направи или да му каже. Тя си пое дълбоко дъх и отговори.

— Здравсти, скъпа — поздрави той. — Цял ден се опитвам да се свържа с теб. Всичко наред ли е?

Гласът му отново разбуди чувството ѝ за вина, което се опитваше да потуши с шампанско и стари приятели. Вниманието му само я караше да се чувства по-зле.

— Добре, добре. Просто бях много ангажирана с тържеството и всичко останало. Ти къде си?

— Пристигнах в Ню Джърси преди десет минути. Просто исках да ти пожелаая приятно прекарване.

— Как беше във Вегас?

— Робърт загуби сто хиляди долара на блекджек.

— Той може да си го позволи. Притеснявам се заради стриптийзьорките.

Той се разсмя.

— Аз се притеснявам от стриптийзьорите, Брук. Моминските партита са много по-страшни от ергенските.

— Хмм. Съмнявам се — преигра тя.

— Предполагам няма да ме искаш тази вечер?

— Мисля, че ще продължим до късно.

— Утре сутрин отивам в Белкорт. Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш с мен?

Тя се опита да отговори спокойно.

— Скъпи, това ще е последната ми Коледа със семейството ми. Мислех, че и ти искаш това.

Част от нея жадуваше да го види в този момент, сякаш присъствието му някак би изтрило случилото се през миналата нощ. От друга страна, беше благодарна за трите дни по Коледа, когато щяха да останат разделени.

— Знам, знам. Просто ми липсваш, госпожо Билингтън.

Госпожа Билингтън. Изведнъж ѝ стана горещо.

— Още не — прошепна едва-едва и усети, че се изчервява.

— Обичам те.

— И аз те обичам.

Тя затвори телефона и придърпа високата яка на черната си официална рокля. Не ѝ стигаше въздух. Проправи си път между гостите и излезе навън. На тъмната улица тя се наведе и се подпря с ръце на коленете си, русата ѝ коса увисна надолу. Беше сигурна, че ще повърне. Последните двацет и четири часа бе прекарала в голямо притеснение, в постоянно лутане между чувствата си: страх, любов, вина, срам — и точно сега се чувстваше толкова изтощена от всичко това, че едва дишаше.

— Хей, Брук. Какво има?

Тя се обърна и видя, че Тес я бе последвала в малката уличка.

— Добре съм. Просто малко ми прилоша вътре.

Тес се вгледа изпитателно в Брук.

— Брук. Какво става?

Тя се изправи и усети как клаустрофобията, която я задушаваше, малко стихна. Но не можеше да продължава така. Трябваше да каже на някого. Можеше да бъде и човекът, нает да оправя проблемите им.

— Не съм сигурна дали мога да продължа с това, Тес — каза Брук и очите ѝ се наляха със сълзи. — Не знам дали мога да се омъжа за Дейвид.

Тя видя как Тес се облещи от учудване.

— Не разбирам.

Нито пък аз, помисли си Брук и затвори очи. Нито пък аз. Нямахме представа дали е защото обичаше Дейвид недостатъчно силно, или прекалено се вълнуваше от Мат. Не бе спряла да се терзае за това, откакто бе напуснала апартамента му. Като излезе от сградата, тъмнината и спокойствието забулваха града, закъснелите гуляйджии от

коледните празници още пълнеха заведенията, а пазаруващите вече се бяха прибрали по домовете си. Тя бе помолила шофьора на таксито да обикаля из Манхатън с надеждата, че правилният отговор ще се избистри от само себе си. Прималяваше ѝ при мисълта, че трябва да отиде в Белкорт по Коледа и да отмени сватбата, но перспективата да не види никога повече Мат разкъсваше сърцето ѝ. По време на самотното си пътешествие Брук осъзна, че колкото и егоистично да изглежда, може би истината е, че човешкото сърце е достатъчно голямо да обича повече от двама души.

Тес се доближи до Брук с почукващи по паважа токчета.

— Пийнала си повечко, просто нерви — разтри тя раменете ѝ. — Съвсем нормално е. Защо да не ти извикам едно такси? Ще те заведе у вас и ще поговорим.

Брук я погледна:

— Спах с Мат Палмър.

Тес закри устата си с ръка.

— О, Брук, не.

Брук наведе глава от срам.

— Е, почти спях с него. Щях да го направя. Това беше най-страхотният секс, който никога не опитах.

Тес обнадеждена вдигна вежди.

— Значи не си правила действително секс с него?

— Не е там проблемът — развилня се тя, като се сети за устните му върху кожата си и насладата, която изпита. Брук предполагаше, че всеки си има определение за изневеря, но фактът, че остана с джинси не оправдаваше постъпката ѝ.

— Не си влюбена в него, нали? — невярващо попита Тес.

Туп, туп. Това музиката в клуба ли беше, или пулсирането на главата ѝ?

— Не знам — дрезгаво отговори Брук и отново се сети за вечерта в клуб „Провидънс“ и онова, което би се случило, ако бе отишла у Мат Палмър. Животът постоянно ни налагаше да взимаме малки решения с монументални последствия.

— Знам, че когато съм с него, съм щастлива. Някак си ми е по-леко.

— Трябва ти разтоварване — подхвърли Тес.

Брук се обърна ядосана към нея.

— Тес, говоря сериозно. Мат напуска Ню Йорк и иска да тръгна с него. — Солени сълзи се стекоха по лицето ѝ.

Тес я зяпна.

— Да не си полудяла? — тя сложи ръце на хълбоците си.

— Може би — сопна се Брук, — или може би за пръв път тази година мисля самостоятелно.

Тес бавно поклати глава. Нямаше нужда да го казва, Брук знаеше какво си мисли. Нали ти казах. Беше я предупредила да не си играе с огъня.

Изведнъж Брук размаха юмруци и яростно изрита стената.

— Мислиш ли, че искам да преминавам през всичко това, Тес? Това не съм аз, да правя нещо толкова ужасно — изкрещя тя. — Дейвид е добър човек. Обичам го, наистина го обичам. Дължа му това, дължа го и на себе си — да се омъжа и да се отдам стопроцентово на брака си. Наречи ме старомодна, наречи ме романтична, но когато се омъжвам за някого, искам да се обвържа изцяло. А не да идвам изпод завивките на някой друг мъж.

Тес сграбчи Брук за раменете и я избута обратно до клуба.

— Какво, за бога... — задърпа се тя.

— Погледни — настоя Тес и посочи към другия край на алеята. Една тъмна фигура се приближаваше към тях с камера с дълъг обектив в ръце.

— Скапани папараци — изсъска Тес, — влизай вътре.

— Не мога!

— Трябва — непреклонно ѝ нареди Тес. — Влез вътре, пий едно питие и се опитай да се държиш възможно най-нормално.

— Тес... — примоли се тя, но Тес я хвана още по-здраво.

— Искаш ли Дейвид да прочете за това в утрешните вестници? — попита тя. — Ако сега си тръгнеш, ще знаят, че нещо не е наред. Просто изкарай вечерта, преструвай се, че си прекарваш страхотно. Ще говорим още утре сутрин за това.

Брук погледна Тес с напълно нещастен поглед.

— Ти не би се омъжила за някого, ако си щастлива с друг, нали? — прошепна тя с едва доловим глас в мразовития зимен въздух.

— Въобще не искам да се омъжвам — отговори Тес и се обърна.

— Хей, вижте, булката е потънала в сълзи и съвсем се е разкиснала — изкиска се Дебс Аскуит, когато Брук влезе отново вътре.

— Позволено ми е да се отдам на сантименталности за малко —
тя се усмихна едва-едва, взе една пластмасова тиара от главата на
приятелката си и я забучи върху своята.

— Сега дай тази бутилка, имам нужда да пийна.

През следващия час тя минаваше от група на група, като почти
не слушаше за какво си говорят, и се опитваше да се удави в
шампанското.

— Брук, не мога да повярвам, че още не сме разговаряли!

Ивлин Рош и Грейс Елиът, две приятелки от „Браун“, които не бе
виждала, нито чувала от две години, откакто се бяха преместили
съответно в Чикаго и Бостън.

— Чудесно е, че ви виждам — Брук ги прегърна силно. Наистина
се радваше, но ѝ се искаше да е на друго място, в друго време, когато
този лош сън щеше да е приключил.

— Тъкмо си говорехме за онзи път, когато отидохме в Нюпорт
през седмицата след изпитите — засмя се Ивлин.

— Помниш ли? Видяхме Клифпойнт и Джени Сандърс обясни,
че Дейвид Билингтън е вторият най-желан ерген в Америка. Каза, че
главната ѝ мисия ще бъде да го открие.

— Ами да — разсеяно отвърна Брук. — Какво стана с Джени?

— Омъжи се за най-желания мъж в Европа, доколкото знам —
обясни Грейс. — Знаеш, че тя винаги е имала вкус.

Брук леко се усмихна. Страшно ѝ се искаше да си тръгне.

— Като заговорихме за онези щастливи дни в „Браун“ —
продължи Грейс, — прочетох какво е казал Мат Палмър за теб в
„Оракул“.

Брук пое рязко дъх и отклони поглед, за да не забележат
възлението ѝ.

Грейс се приведе към нея конспиративно.

— Знаеш ли, миналата седмица срещнах Санди Стийл в Бостън,
не мисля, че я познаваш. Тя се омъжи за гаджето си от медицинския
факултет в „Браун“ и се оказа, че познава Мат Палмър. Преди няколко
години за него се носели много пикантни слухове. Затова не се учудих
ни най-малко, когато разбрах как е постъпил с теб като плъх.

— Слухове? — попита Брук леко паникьосана.

Грейс направи физиономия.

— Оказа се, че биел жена си — прошепна тя.

Напълно поразена и объркана, Брук усети, че сърцето ѝ отново заби бясно.

— Познавам един лекар, който правеше същото — включи се Ивлин. — Големи пияници.

Брук усети, че пръстите ѝ се разтрепериха. Гърлото ѝ пресъхна и едва си поемаше дъх.

— Не — каза тя малко по-високо. — Не мога да повярвам.

Грейс сви рамене.

— Така каза съпругът на Санди. Явно Мат винаги е бил от онези типове, с които трябва да се внимава, когато е пиян, но за такова поведение няма извинение. Мат и жена му се разделили и после тя починала. Цялата история е много мрачна.

— Да, наистина е такава — умърлушено кимна Брук. „Дори нямате представа колко мрачна, помисли си тя. Ни най-малка представа нямате.“

63.

Въпреки шампанското Брук не можа да заспи. Цяла нощ се бе мятала и въртяла, заради онова, което Грейс бе казала за Мат. Не, това не беше вярно. Подозираше, че има проблем с пиенето, но да посяга на жена си? Едва ли беше възможно.

Тя разтърка очи и изпи еспресото си наведнъж.

Часовникът на стената в кафенето показваше осем и половина сутринта. Закъсняваше с пет минути и с всяка следваща секунда Брук се чувстваше все по-объркана и глупава. Точно в осем и четирийсет Сузи влезе през вратата. Отначало Брук не я разпозна; русата ѝ коса беше късо подстригана в каре. Така ѝ отива повече, реши Брук.

— Е, каква приятна изненада — нервно каза Сузи и си поръча чай от лайка на сервитьорката. — Но не мога да остана дълго. След два часа заминавам с влака при родителите си в Олбъни. Бъдни вечер е голям празник в нашето семейство и ще имам разпавии, ако закъснея дори една секунда.

След като накрая разбра, че няма да заспи, Брук бе отишла в банята и бе взела врял душ. Неясно дали от ободряващата сила на водата, или от пълно отчаяние изведнъж я озари една идея. Разрови се в чантата, откри визитната картичка на Сузи и изпрати внимателно обмислено съобщение, с което искаше среща.

Седналата срещу нея Сузи определено се чувстваше неловко и Брук напълно я разбираше: защо ли Брук Асгил ще я търси точно преди Бъдни вечер?

— Все пак, Честита Коледа — усмихна се леко Сузи и измъкна от кожената си торба малко кафяво шишенце с червена панделка.

— Това е маслото, което ти обещах. Сладък бадем, лавандула и портокалови цветчета. Чудесно средство против стрес. Помислих си, че може да ти е нужно, с вълненията около сватбата и всичко останало.

Брук тъжно се усмихна и обви шишенцето с пръсти, като потъркваше палец нагоре-надолу по стъклото.

— Сузи — тихо подхвана тя, — защо скъса с Мат?

Сузи замълча, докато ѝ сервираха чая. После взе бавно чашата с две ръце и отпи.

— Мисля, че просто не се получи — отговори тя. — Зает лекар. Ексцентрична ароматерапевтка. Никога нямаше да се получи.

Тя се усмихна широко. Прекалено широко.

— Снощи срещнах една приятелка — бавно продължи Брук. — Каза, че Матю биел жена си.

Една дълбока бръчка се появи между веждите на Сузи.

— Така ли? — измърмори тя и очите ѝ зашариха по масата.

— Да, така.

Последва дълго, неловко мълчание.

— Кажете ми, Сузи. Удрял ли те е?

Брук забеляза, че Сузи стисна още по-силно чашата си, пръстите ѝ трепереха.

— Само два пъти.

Брук усети, че я заливат горещи, после студени вълни.

— Първия път, когато се случи, мисля, че беше по моя вина — кротко обясни Сузи. — След онази вечеря той беше много пиян. Всички си бяха тръгнали, а аз бях малко разстроена от начина, по който забелязах, че Мат се държа, когато ти беше там — глупаво, нали? — опита се тя да го омаловажи. — Обвиних го, че е влюбен в теб. Казах няколко неща, които не трябваше, и той ме удари. Не силно — не ме заболя, но бях шокирана. Съжалих, че го предизвиках.

Бледото ѝ лице пламна.

— Опитвах се да забравя, но това продължи да ме човърка, така че след около седмица разказах на една колежка, психотерапевт. Тя ми обясни, че това е модел на поведение и че ако Мат ме е ударил веднъж, ще го направи отново.

Сузи клатеше глава.

— Не ми се искаше да повярвам. Представяш си, че мъжете, които посягат на жените си, са чудовища. А Мат е толкова чудесен човек в много отношения и знам, че звучи глупаво, но наистина си мислех, че бих могла да се омъжа за него. Трябваше да разбере дали е вярно.

Сузи замълча и постави чашата си върху чинийката.

— Затова отидох да се срещна със сестрата на съпругата му — обясни тя почти с извинение. — Разрових се из апартамента на Мат и

открих адреса ѝ в един тефтер. Щом се появих на вратата и ѝ казах, че съм приятелката на Мат, тя вече знаеше защо съм дошла. Разказа ми, че Кейти, съпругата му, се е канила да се развежда с него точно преди да почине.

Накрая погледна към Брук:

— Затова и ти си тук, нали? — попита тя. — Ти също трябваше да знаеш?

Брук погледна Сузи в очите и видя доверие, солидарност, тъга. Тя кимна, завладяна от гняв и разочарование.

— Когато му казах, че знам за Кейти, той пак ме удари.

— Съжалявам — отчаяно промълви Брук и сложи ръката си върху нейната.

— Е, поне ние двете го разбрахме навреме — тихо каза Сузи. — Ти не си направила грешка. Твоят Дейвид изглежда добър човек.

— Знам — тъжно прошепна Брук. — Знам.

Като излезе от кафенето, Брук прекоси Проспект парк и седна на една пейка. Никой не забелязваше най-известната жена в Ню Йорк, с нахлупена на главата ѝ качулка, поглед вперен във високите, оголени дървета. Усещаше студената пейка през палтото си, от небето започнаха да прехвърчат снежинки. Наблюдаваше ги как се спускат от сивото небе, толкова мънички, толкова свършено оформени, всяка от тях се стопяваше, щом докоснеше мократа земя. Стомахът ѝ се беше свил на топка. Чувстваше се празна, тъжна, глупава, предадена и много, много нещастна.

Най-сетне Брук извади телефона си и се обади на Тес Гарет.

— Не изпадай в паника — демонстрира тя сигурност, каквато не чувстваше. — Ще има сватба.

64.

— Кой иска ирландско кафе? — попита Кевин.

Тес се отпусна на яркожълтия диван и потърка стомаха си.

— Нищо повече не мога да преглътна — изохка тя. — Това беше най-обилната коледна вечеря, която някога съм изяждала.

— Аз ще си направя! — с ентузиазъм се втурна Джак.

— Не мисля така — усмихна се Пати, докато сипваше сметана във високите стъклени чаши и ги подаде на Кевин. Тес забеляза усмивката му и ръката му върху тънката талия на Пати. Цял ден бяха потискали изблиците си на нежност, но очевидно вече не можеха да държат ръцете си мирни.

— Ех, любов, любов — въздъхна Джак и драматично завъртя очи. — Хайде, Тес, да ги оставим. Искам да ти покажа нещо.

Пухтяща заради претъпкания си корем, тя стана. Време беше да си тръгва. Беше толкова мило от страна на Пати да я покани, особено когато се е надявала на спокойна, интимна Коледа с новото си гадже. Затова Тес не искаше да прекалява. Тя последва Джак до стаята му, където той ѝ даде кутия, красиво опакована с пъстра хартия и панделка.

— О, какво е това? — възкликна и настървено се захвана да я отвори. Вътре имаше половин дузина дискове.

— Няколко неща, които ти препоръчвам. Мислех, че ти е нужна малко помощ, щом си падаш по филми на ужасите.

— Уау, Джак, това е страхотно — извика тя и го прегърна. — Не съм гледала нито един от тези.

— Не съм изненадан — важно заяви той. — Постоянно работиш. — Джак я погледна смръщено. — Защо работиш толкова много?

Тя направи топка от опаковъчната хартия и я хвърли по него.

— Защото трябва.

— Не, не трябва — просто каза той. — Мислиш, че това прави живота ти по-хубав, но не е така, прави го по-лош. Искам да кажа, че

ако не работеше толкова много, можеше да се върнеш в Англия за Коледа.

Тес сви рамене.

— Не мисля, че връщането ми в Лондон за Коледа би направило живота ми по-хубав. Там май вече никой не ме чака.

— Не е ли тъжно това? — попита Джак и Тес изпита самосъжаление. В думите му нямаше обвинение, просто добри чувства и загриженост, но беше прав. Беше тъжно. Къде толкова бе сбъркала, чудеше се тя; кое неправилно решение беше я довело тук? На хиляди километри от дома. Да, беше богата, вярно, беше успяла, но беше сама, въпреки всичките приятели около себе си.

— Не можеш ли да се върнеш да видиш майка си? — погледна я Джак.

Тес поклати глава.

— Тя не е много приятен човек. Нарани ме много лошо и я обвинявам за много от нещата, които ми се случиха.

— Но тя все още ти е майка.

Според децата... помисли си Тес. Детското простодушие му придаваше смисъл.

— Защо не ѝ се обадиш? — вживя се той в идеята си. — Знаеш ли, че след като мама се опита да ме отнеме от татко, аз не ѝ говорих няколко седмици. Но ѝ простих. Нали така трябва да постъпваме на Коледа?

Тес скочи и мечешки го прегърна.

— Ако някога имам син, надявам се да прилича на теб.

— Мислех, че не искаш да имаш деца.

Тя се изсмя.

— Знаеш ли, че вече не съм сигурна какво искам.

Събра дисковете в чантата си и отиде в дневната.

— Тръгвам — заяви тя по-жизнерадостно, отколкото се чувстваше.

— Не се връщаш на работа, надявам се? — строго попита Пати.

— Само няколко имейла — усмихна се Тес. — Можеш ли да повярваш, че имам десет обаждания от фотоагенции днес? Явно се е разчуло, че сватбата ще бъде в къщата на Ленард по празниците. Трябва да се върна и да уредя фотосесия. Мислех, че можем да пуснем

една снимка на щастливата двойка и приходите да отидат за благотворителност.

— Направи го утре — усмихна се лениво Пати, сгушена в прегръдката на Кевин. — Коледа е.

Тес едва не се разсмя. Какво бе превърнало тази устремена кариеристка в мекотело? Явно любовта правеше Пати по-силен и по-богат човек. Тес винаги бе мислила за любовта с негативни понятия: уязвимост, загуба на независимостта и вероятно — неизбежното пълно разочарование. След случилото се с баща ѝ, тя беше убедена, че не иска семейство, и бе потърсила сигурност в парите и кариерата. Като гледаше Кевин и Пати, се замисли дали не грешеше. Може би Джак беше прав. Вместо да отхвърля напълно идеята за семейство, просто трябваше да погледне на него по друг начин.

Взе си довиждане и излезе на студената улица, където снегът вече бе покрил тротоара. По пътя до апартамента я съпровождаха само нейните самотни стъпки. Жилището беше тихо и студено. Джема бе заминала за Торонто при сестра си и малката елха в ъгъла на стаята представляваше тъжна гледка без светлинките си. Зачуди се за миг дали да не отиде в клуба.

Отвори си бутилка вино, пусна музика и се отпусна на дивана. Затворила очи, отпиваше глътки от червената течност и се наслаждаваше на меланхоличните песни на Ник Дрейк. Сватбата щеше да бъде след три дни, с което изтичаше и договорот ѝ. А после? Къде точно беше мястото ѝ сега? Оставаше без работа и изведнъж осъзна — без жилище. Апартаментът беше част от сделката с „Асгил“, така че трябваше да го освободи. И после накъде? Можеше ли да се върне в Лондон? Какво я чакаше там? Кой я чакаше? Дом. Шон. Майка ѝ?

Тес погледна към перваза над камината, където с Джема бяха подредили коледните си картички. Тази година за пръв път не бе получила картичка от майка си. През годините след смъртта на баща ѝ, майка ѝ изпращаше картички за рождения ѝ ден и Коледа на служебния ѝ адрес. Не знаеше как успяваше да проследи местенето ѝ, но картичките редовно пристигаха и винаги имаха обратен адрес. Обади ѝ се, нашепваше едно вътрешно гласче. Колко глупава идея, укори се тя и грабна първата попаднала ѝ книга, за да се разсее. „Просто божествена: Чарлз Дивайн — истинската история“. Опъна се на дивана и запрелиства мемоарите. Трябваше да признае, че беше

превъзходен разказвач, провокиращ, остроумен и не можеше да разбере защо издателят не се е заел с книгата му. Сигурно така става, когато си в немилост. Почувства се прекалено уморена, за да продължава да чете и обърна да разгледа снимките в средата на книгата. Чарлз като малко момченце, тичащ из някаква градина. Чарлз като младеж. Колко красив е бил! Чарлз с Труман Капот, Памела Хариман, Бейб Пейли, Грегъри Пек. Както беше й казал, всички са там. На всяка от снимките Чарлз изглеждаше много обаятелен и шик. Какъв живот! Внезапно едно от лицата привлече погледа й. Да, определено беше тя: много по-млада, по-щастлива. Тес прочете надписа: „В открито море с Оливия Мартин и Мередит Картър. Остров Каталина. Юли 1963“. Разгледа снимката по-внимателно. Тримата бяха на яхта. Оливия и Мередит бяха по бански, смееха се и се чукваха с две чаши шампанско. Снимка с много настроение, но нещо не се връзваше. Отново прочете надписа: остров Каталина, юли 1963. Тес смръщи вежди. Припомни си един от разговорите си с Мередит на годеща на Брук и Дейвид в Белкорт. Да, това е! Тя ясно си спомни, че Мередит беше казала, че почти не е познавала Оливия. Тес грабна мобилния си телефон и се обади на Чарлз.

— Скъпа Тес! Честита Коледа — възкликна Чарлз с явно удоволствие. — Как си? Мислех, че повече няма да се обадиш.

— Тъкмо чета мемоарите ти.

— Не са ли великолепни?

— Да, да, превъзходни са.

Тя замълча.

— Чарлз, вкъщи ли си? Трябва да говоря с теб.

Чу как той плесна с ръце.

— Знаех си! Надушила си бестселъра, нали? — развълнува се той.

— Слагай чая — подкани го Тес. — Пристигам, веднага щом успея да хвана такси.

Чарлз я посрещна в тъмносин кадифен смокинг и чехли от същата материя, и на двете бяха избродирани инициалите му в златно.

— Едно малцово — усмихнат, той й пхна в ръката чаша с кехлибарена течност. — Коледа е все пак.

Една малка сребърна звезда, подпряна на камината, беше единствената коледна украса.

— Коледните украси са толкова вулгарни — подхвърли той, като проследи погледа ѝ.

— Да ти призная и аз почти нищо не направих тази година — отговори Тес и се настани на стола срещу Чарлз.

— Е, поне се занимаваш със сватбата — въздъхна той. — Аз така и не получих покана.

— Няма да е кой знае какво, Чарлз — опита се да го успокои Тес. Той изсумтя.

— Семейство Асгил обичат да се изхвърлят за децата си. Тес се усмихна учтиво.

— Всъщност, исках да поговорим точно за тях.

— Ами моите мемоари? — нацупи се той.

— И за тях.

Тес извади книгата от чантата си и разгърна на снимката.

— Какъв беше поводът? — попита Тес и седна по-близо до него.

Лицето на Чарлз омекна.

— А, дваисет и първият рожден ден на Бъни Бартлет — спомни си той с умиление. — Яхтата е на баща ѝ, голяма клечка в Холивуд, доколкото знам. Новобогаташ, но въпреки това партито беше страхотно. Шестетажна кокосова торта и чисто ново порше от баща ѝ, което я чакаше на пристанището. Ах, щастливи времена — усмихна се той и отпи от скоча си.

— Мередит и Оливия бяха ли приятелки?

— Така мисля, макар че тогава ги срещнах за първи път. Като стана дума за Мередит...

Чарлз остави чашата си на масата и хитро погледна Тес.

— Онзи ден дочух един пикантен мъничък слух за твоята работодателка.

Тес се изпълни с очакване.

— Не би трябвало да ти разказвам това — продължи той, — но тъй като не съм поканен на сватбата, не виждам защо трябва да пазя повече тайни.

— За какво става дума?

— Говорех за Тони Скалино, великолепия готвач, който осигурява кетъринга за Джилиан Поуп.

Тес го погледна неразбиращо.

— Сигурно познаваш Джилиан. Неприлично богатата гранд дама от Горен Ийст Сайд с отличен лифтинг на лицето, с Мередит са приятелки. Както и да е, очевидно Мередит и Джилиан не са просто приятелки. Те са двойка — Чарлз прошепна драматично и направи с пръсти знака за кавички.

— Двойка? — учуди се Тес.

— Любовници — уточни Чарлз.

— Любовници? — Тес се задави с уискито си. — Мередит има любовница?

Чарлз се разсмя и плесна сияещ с ръце.

— Скъпа, няма да повярваш колко много хора от нийорския елит се движат в двете посоки, макар че жените са тези, които винаги пазят дълбока тайна, особено много богатите, влиятелните. Клиторатки, както обичам да ги наричам.

Тес се сети какво ѝ бе казал Ленард преди много месеци — че Мередит никога не е имала друг мъж в живота си след Хауард. Ако слухът, който Чарлз е чул, се окажеше верен, означаваше, че все пак е имала любовна връзка, но е било тайна.

— Всъщност има логика в това — замечтано се усмихна Чарлз. — Хауард имаше толкова много извънбрачни връзки, че едва ли се е проявявал много у дома. Все пак съм изненадан, че малката тайна на Мередит не е изплувала досега. Според Тони някакъв противен журналист е душил наоколо. Задавал му въпроси за Мередит и Джилиан, но повече нищо не се чуло за него. Предполага се, че Мередит му е платила, за да спре да рови.

Тес отново погледна към снимката с Мередит и Оливия. Едно от нещата, които бе научила от работата си с папараците, бе, че е много трудно да прикриеш интимни отношения. Версиите, които се представяха, никак не бяха убедителни. Но Мередит и Оливия, това вече изглеждаше правдоподобно. Долови го още щом погледна снимката. Интимност. Начинът, по който Мередит бе положила глава на рамото на приятелката си, Оливия, засмяна безгрижно.

— Мислиш ли, че Мередит и Оливия са имали нещо общо? — попита Тес.

Чарлз сви рамене и погледна снимката.

— Предполагам, че е възможно. Всеки скачаше в нечие легло онова лято. Сега, кажи ми, какво мислиш за седма глава?

Макар че леглото в нейната стая бе оправено и в китайската ваза на нощното шкафче бяха поставени свежи цветя, на Брук не ѝ се искаше да остава да преспи в дома на майка си. Не можеше да посочи точна причина, просто така усещаше. Някак си беше прекарала този ден там, с останалите от семейството бяха спазили коледната традиция, но сега се чувстваше като в капан. Тя изчака Мередит да се качи в спалнята си и отиде при нея, като остави Уилям, Шон, Лиз и Ленард пред телевизора да гледат „Казабланка“.

— Трябва да тръгвам — каза Брук, застанала на вратата на светлосинята спалня на майка си.

— Коледа е — погледна я Мередит и остави червилото, което току-що беше използвала. — Не можеш да останеш сама на Коледа.

— Майко, тръгваме за Флорида след трийсет и шест часа — напомни Брук. — Имам да правя толкова неща, а и още не съм си приготвила багажа.

С явно неодобрение Мередит въздъхна.

— Много добре. Дейвид ще се прибере ли?

— Не, той е още в Белкорт. Няма да го видя, преди да стигнем до Кийс.

Мередит присви проникателните си очи.

— Надявам се, всичко е наред? — попита тя и се приближи към Брук.

— Разбира се. Защо да не е?

Воднистосините ѝ очи се вгледаха в тези на Брук.

— Имаш късмет, че ти се размина.

Брук замръзна. Знаеше ли майка ѝ за Мат? Изведнъж ѝ прималя, като си помисли, че някой може да ги е снимал заедно в Бруклин.

— Късмет за какво? — заекна тя.

Майка ѝ мрачно кимна.

— Когато публикуваха онази статия за Оливия Мартин в „Спай“, мислех, че Уендъл ще притисне Дейвид да размисли.

Брук си отдъхна с облекчение.

— Уендъл знае не по-зле от нас, че няма нищо скрито в тази история — каза тя и отмести поглед. Мередит докосна с ръка лицето на Брук.

— Знаеш, че можеш да ми кажеш всичко, нали? — внимателно се вгледа в лицето на дъщеря си тя.

Брук се насили да се усмихне.

— Знам, че имам да мисля за страшно много неща в този момент. Мередит я погледна, после се наведе и я целуна.

— Тогава, щастлива Коледа, мила.

— Честита Коледа — отговори Брук. Щастлива, помисли си тя, де да беше вярно.

Прибра се в девет вечерта, сложи си халата от кремава коприна, преди да звънне на Дейвид. Остави го той да говори повече. Разказваше ѝ за коледните подаръци, които си бяха разменили, и за клюките около семейство Билингтън, за конете, купени наскоро, новата яхта, която Робърт си поръчал, бременността на братовчедка му Лаура. Този най-обикновен разговор ѝ помогна да се отърси от безпокойството на изминалите няколко дни. Когато затвори, Брук сложи сатенените си обувки и бельото от „Сабия Роуз“ в куфара от „Луис Вюитон“, а сватбената рокля на Гийом положи на леглото.

— Ще я облека — прошепна тя на себе си. Обърна се, погледна красивата бяла рокля на Николас, после бързо затвори ципа на калъфа и я прибра в най-дълбокия ъгъл на дрешника, като че искаше да отхвърли всички спомени, свързани с нея. Натъпка останалите вещи в куфарите си и ги затвори. Точно тогава звънна мобилният ѝ телефон.

— Реши ли вече?

Устата ѝ пресъхна, като разпозна гласа на Мат.

— Какво да реша? — дрезгаво изхриптя тя и ѝ примая.

— Вкъщи ли си? — попита той с тревожен глас.

— Да — отвърна тя и затвори очи. Не сега, помисли си тя. Не сега.

— Смяната ми приключи. Мога ли да те видя? — дочу сякаш някъде от много далеч гласа на Мат. — Не мога да изтърпя да не те видя на Коледа, не и когато мисля за теб всяка минута от последната ни среща.

Късаше ѝ се сърцето. Той звучеше толкова искрен, толкова влюбен.

— Не мисля, че е добра идея, Мат — прошепна тя.

— О — беше единственото, което каза той.

Тишината виеше като сирена.

— Мат, омъжвам се след няколко дни.
— А онази вечер? — гласът му беше наранен, умоляващ.
— Мат, недей. Така е по-добре.
— Не! — изкрещя той. — Чуй ме, идвам. Трябва поне да поговорим.
— Не — отказа тя и я обзе смътен страх.
— Моля те. Само пет минути.
Той не е чудовище, каза си тя. Поне това му дължиш.
— Пет минути — отговори тя.

Той влезе в апартамента ѝ с мрачен, тъжен поглед. Брук стоеше в средата на дневната със скръстени на гърдите си ръце като за самозащита.

— Какво се промени, Брук? — тихо попита той. — Мислех, че онази вечер се случи нещо специално между нас. Сигурен съм.

Тя се насили да го погледне. Последните двайсет и четири часа се бе опитала да го демонизира, убеждаваше се, че е агресивен, свиреп звяр, но не виждаше нищо подобно в мъжа пред себе си. Той беше един пълен с недостатъци, може би слаб мъж, допуснал грешки както всички останали, и като го виждаше, че страда — красивите му очи бяха зачервени от умора, челото му набраздено, — се натъжи. Никога не бе искала да го подвежда; през изминалите девет месеца за нея той беше добър приятел, нейният малък оазис. Е, добре, може би не беше мъжът, когото познаваше преди, но поне му дължеше истината.

— Удрял си Кейти — заговори тя, като се опитваше да овладее гласа си. — Удрял си и Сузи.

Той рязко вдигна поглед.

— Кой ти каза това?

— Няма значение. Важното е, че сега знам.

— Не е вярно — възпротиви се той с по-силен, треперещ глас.

Брук осъзна, че все още ѝ се искаше да му повярва, да разбере, че Сузи и Грейс са я излъгали, но погледът в очите му го издаде. Вина.

— Затова ли заминаваш за Африка — изведнъж ѝ просветна. — Ти не искаш да избягаш от работата, от Ню Йорк, а от това, в което си се превърнал.

Тя вдигна поглед и остана поразена, като го видя, че плаче.

— Знаеш ли колко страшно може да бъде в болницата? — тихо попита той. — Когато се опитваш да спасиш дете, а не можеш? Когато едно дванайсетгодишно дете умира простреляно? Когато един току-що сгоден мъж, пред който е целият живот, е намушкан в сърцето от бездомник и умира на масата в ръцете ти?

— Не, не знам и съм сигурна, че е тежко. Но не е извинение да пиеш и да си го изкарваш на други хора. Да нараняваш — нареждаше тя с висок, пресеклив глас.

Мат я погледна, после отмести очи и отиде до прозореца.

— Знаеш ли, че Кейти ми прости — продължи той, загледан навън. — Разделихме се, но аз я убедих, че ще се поправа. Ходихме на почивка, за да поправим нещата... но тогава тя почина.

— А Сузи?

Той удари с ръка по стената.

— Загубих съпругата си, Брук! — изкрещя той. — Прости ми за това, че нещата при мен не станаха по лесния начин.

Той се обърна и се приближи към нея. Тя видя как мускулите на челюстта му изпъкнаха в опит да сдържи емоциите си. Той си пое дълбоко въздух.

— Брук, обичам те.

Той вдигна ръка и докосна лицето ѝ. Кокалчетата му бяха грапави. Тя трепна и се отдръпна.

— Върви си, Мат — кротко му каза тя.

Отиде до вратата и я отвори.

— Моля те, върви си.

Той мина край нея с пребледняло от вълнение лице, после се спря на прага.

— А какво ще стане с нас, Брук?

— Няма такова нещо като нас, никога не е имало — тъжно отвърна Брук и затвори вратата. В този момент, осъзна, че е права. И разбра точно какво трябва да направи.

65.

Седнала в дъното на самолета „Гълфстрийм“ на Уендъл Билингтън, Лиз отказа студената чаша „Дом Периньон“, предложена ѝ от стюардесата. Искаше ѝ се тази проклетата сватба да свършва по-бързо. Винаги си бе представяла, че с този джет ще летят само двамата един до друг като бизнес партньори и любовници. Вместо това Уендъл любезно бе предложил своя Джи-5 на семейство Асгил, за да ги превози до Кий Бискейн. Тя погледна през малкия илюминатор надолу към пелената от облаци и стисна пръсти в юмрук. След четири дни настъпваше Нова Година и Лиз нямаше търпение да остави зад гърба си старата и да продължи на чисто. Уендъл се беше отказал да купи „Скин Плюс“, но тя щеше да намери друг начин, щеше да приеме предизвикателството, при това на драго сърце. Веднага след края на тази потресаваща сватбена пантомима. Дори си помисли, че може да срещне някой инвеститор на сватбата.

Погледна надолу по пътеката и забеляза Брук, погълната от някакво списание, и Ленард, заспал на кремавата кожена седалка. Усети, че и на нея ѝ се приспива, но малкото легло зад гърба ѝ беше заето от един памучен калъф за дрехи, огромен като планина, в който се намираше сватбената рокля на сестра ѝ. Като видя, че Мередит става от мястото си и се приближава към нея, тихичко изръмжа. Само това ѝ липсваше.

— Много си мълчалива — отбеляза Мередит и се настани на мястото срещу нея.

Лиз леко се усмихна.

— Ами тържеството още не е започнало.

— Сигурна ли си, че не е заради Рав?

Лиз едва не се изсмя. Предишната седмица беше сложила край на романтичния маскарад и майка ѝ отдаваше лошото ѝ настроение на това.

— Отношенията ни с Рав се изчерпаха — спокойно обясни тя.

— Не мислиш ли, че беше мило от страна на Уендъл да ни отстъпи джета си? — Мередит смени темата.

Болеше я дори само при споменаване на името му. През коледните тържества се беше чувствала като попарена, емоционално изцедена. Трябваше да признае, че отхвърлянето ѝ от Уендъл дълбоко я бе наранило. Някак си бе влязъл под кожата ѝ и я беше обезоръжил. Точно когато бе започнала да се разнежда — по дяволите, дори да се настройва за дълга връзка, — той бе нанесъл съкрушителния си удар. Лиз Асгил не беше свикнала да е повалена по гръб, първият ѝ инстинкт винаги е бил нападение. Но този път... този път не беше сигурна как да отвърне.

— С това Уендъл само демонстрира мощта и финансовото си благосъстояние — язвително отвърна Лиз. — Напомня кой е шефът.

Мередит докосна коляното ѝ с ръка.

— Тъкмо за това исках да поговорим.

Лиз усети, че се наежда.

— Ако става дума за „Скин Плюс“, имам насрочени две срещи през следващата година — побърза да изясни тя.

— Онова, което имам да ти казвам, може да те накара да размислиш — продължи Мередит. Тя се настани на седалката си и замълча.

— Искам ти да станеш управител на „Асгил“.

Лиз погледна майка си, без да мига, не искаше да покаже нито следа от вълнение.

— Ами Уилям? — попита тя. Брат ѝ не беше се качил на самолета с тях. Отначало ѝ се видя странно, но сега започна да ѝ се изяснява.

— Той се отказва. Говорих с него вчера. Дълга история, но с една дума Уилям иска да прекарва повече време със семейството си.

Лиз забрави да диша.

— Какво се е случило? — възкликна тя.

— Не мога да ти обясня сега. Да кажем, проблеми с Пола. И отсега нататък той иска семейството му да е приоритет.

Тя погледна лукаво майка си.

— А аз за миг си помислих, че може да е заради по-добрите ми качества за този пост.

— Недей така, Лиз — нетърпеливо я сръза Мередит. — Мислех, че винаги си искала това.

— Да. Това съм искала винаги, но да не е по стечение на обстоятелствата.

— Не е стечение на обстоятелствата, Лиз. Винаги си била достатъчно подходяща — най-подходящата, всъщност, но фирмата се полагаше на брат ти по право. Може би не е безскрупулен колкото теб, но се надявах, че като едно семейство ще можем да работим заедно, да вложим уменията и дарбите на всички, за да укрепим фирмата. Но ти така и не хареса това. За теб винаги бе като състезание. Остана си състезание.

— Ти го направи такова, майко — остро отговори тя.

По хладнокръвното лице на Мередит пробягна сянка на обида и изненада.

— Наистина ли така мислиш?

Лиз кимна с тъпа болка в гърдите.

— Винаги другите са били преди мен — продължи Лиз със задавен глас и очи, пълни със сълзи. — Брук с красотата си, Шон с чара си, Уилям с това, че е първороден. А аз? — тя тупна с юмрук по гърдите си.

Отмести поглед, ядосана, че разкри чувството за несправедливост, което таеше в себе си толкова дълго, засрамена, че майка ѝ я докара до сълзи.

— Ти си моето най-способно дете, Елизабет — прошепна Мередит.

Лиз се обърна към нея.

— Тогава защо ме отблъскваш? — изхриптя тя.

— Защото не се нуждаеш от мен — смирено отговори Мередит.

Лиз се обърна към прозореца, затвори очи и се опита да открие смисъла на всички тези непознати емоции. Вярно беше, че винаги се бе справяла сама, но всеки има нужда да се почувства желан. Изведнъж ѝ стана студено и самотно.

Майка ѝ я бе отблъсквала, защото си мислеше, че Лиз не се нуждае от нея. Уендъл я бе пожелал, но я отхвърли, защото не му бе нужна.

Лиз пое дълбоко въздух и се обърна към Мередит.

— Искам по-голям дял — отсече тя. — Искам увеличение на акциите и бонусите ми.

Мередит кимна.

— Очаквах го.

Майка ѝ отиде да разговаря с пилота, а Лиз се облегна на седалката си. Трябваше да се чувства на върха на щастието, а ѝ беше пусто. Ето че получи всичко онова, което винаги бе искала, но не се радваше. Стига, Лиз, упрекна се тя. Бизнесът бе вече в ръцете ѝ, а това означаваше всичко за нея. За миг си помисли за Уендъл и една самотна сълза се търкулна по лицето ѝ. Гневно я избърса. Да, за нея бизнесът бе всичко. Така и трябваше.

66.

Джуъл Кей не беше просто къща, а частен остров до бреговете на Флорида. Един от десетките малки островчета, които съставляваха красивия Кийс. Облечена в къси панталонки и тениска, Тес обиколи острова и погледа как малкият ферибот, който свързваше Джуъл Кей със сушата, сновеше напред-назад, за да превозва кашони и кутии с храна и шампанско. На тенис корта работници издигаха огромна шатра, а армия от градинари слагаха съвършен ред в буйната растителност наоколо.

Тя забеляза, че екип от охраната на Уендъл проверява района, за да го подготвят за пристигането на ВИП персоните на следващия ден. Сети се как Джема бе проникнала през охраната на секс оргията и се усмихна. Но това неизбежно провокира мисли за Шон Асгил и побърза да се отърси от този спомен.

Тес свали джапанките си и отиде да седне на една скала, врязала се в изумруденозеления океан. Беше късен следобед и шафраненото кълбо на слънцето се търкаляше надолу по пастелното небе. Опита се да се отърси от мислите в главата си, но беше невъзможно да се отпусне. Тес знаеше, че трябва да е щастлива — през последните няколко месеца беше изминала труден път — след един ден сватбата щеше да се състои и с това приключваше ангажиментът ѝ. След поток от заплахи правната машина на семейство Билингтън бе наложила забрана за публикуване на историята с Оливия Мартин. С получения чек за двеста хиляди долара Тед Кеслер бе допълзъл обратно под камъка. А най-хубавото беше, че Мередит бе потвърдила, че ще ѝ даде полагащия ѝ се бонус и ако е съгласна, постоянно място във фирмата след приключване на сватбата. Беше успяла. Тогава защо остана това неудовлетворение?

Загледа се в един пеликан, който се спусна от небето, и се чудеше как изобщо се бе издигнал от земята с това едро тяло и абсурдно голяма човка. Тес се опитваше да мисли за най-различни неща, но сред

хилядите мисли, които се въртяха в главата ѝ, постоянно изплуваше един въпрос. Как е умряла Оливия Мартин?

Нещо изхрущя на скалата зад нея и тя се обърна. Сърцето ѝ подскочи, като видя Шон Асгил. Знаеше, че е неизбежно пътищата им да се кръстосат на сватбата, но се беше подготвяла за този момент, беше репетирала какво ще му каже, убедена, че като професионалист би могла да се справи с това. Но сега не беше сигурна.

— Хей — провикна се той и седна до нея и прокара пръсти през тъмнорусата си коса.

— Здравей — едва се усмихна тя, но сърцето ѝ биеше така лудо, че почти се чуваше наоколо. Дръж се нормално, нареди си тя. Започни някакъв разговор.

— Кога пристигна?

— Преди около час — отговори Шон. — Ще остана тук. А ти в хотела ли се настаня?

Тес кимна и посочи към изумителния курорт, разположен на няколко метра навътре на сушата, където на следващия ден щеше да се проведе генералната репетиция. Двамата се загледаха в пеликана, който кацна във водата с плясък.

— Сватба, а? — поклати глава Шон. — Древното страшилище.

Тес стисна зъби и замълча.

— Сигурно не е толкова страшно, ако се жениш за истинския човек — не принудено добави Шон. Тя го погледна крадешком и ѝ се прииска да се разкрещи заради неговата безчувственост, но после си припомни, че той не знае, че тя бе намерила годежния пръстен в чантата му. Опита се да се овладее, но не успя да си забрани да се пита кога ли ще направи предложението на Анабел. Може би след сватбата, на Сейнт Барт в новогодишната нощ. А може би на самата сватба, по време на фойерверките, или пък точно на този пуст бял плаж. Престани, Тес. Престани!

— А ти как си? — попита той.

— Заета. Изглежда, ще остана в Ню Йорк след сватбата. Макар че още не знам с какво ще се захвана.

Между веждите му се появи за миг една бръчка.

— О! Ами късмет тогава — мрачно я поздрави той.

Тя извърна глава. Вълните на океана ѝ напомниха за времето, което прекараха заедно в Мауи. А ето сега, само няколко седмици по-

късно си говорят като напълно непознати.

— По-добре се връщай при Анабел — подхвърли тя и метна едно камъче във водата.

— Какво?

Изненадата в гласа му я накара да се обърне.

— Анабел, твоята приятелка. Може по-късно да се съберем да пийнем по нещо. Ще ми бъде приятно най-после да се запознаем.

На лицето му бе изписано истинско смайване.

— Не съм виждал Анабел от един месец, Тес.

Сега дойде нейният ред да се почувства объркана.

— Как така? Нали ти е годеница? Или ще ти бъде.

— Какви ги приказваш, Тес?

Тя се засмя със свито сърце.

— Да, знам, че не трябва да се разгласява до сватбата на Брук и Дейвид, но майка ти ми каза, че ще направиш предложение на Анабел. Макар че щеше да е добре да ми го кажеш лично. Аз трябва да знам тези неща. Такава е работата ми — добави тя със саркастичен тон.

Шон клатеше глава.

— Не разбирам — чудеше се той. — Защо ще ти казва такова нещо?

Тес се изправи и скочи от скалата на пясъка. Беше типично за него да се преструва така абсурдно.

— Шон, не се прави на глупак — ядоса се тя. — Мередит ми се обади в Мауи и ми каза, че когато си се върнал в Ню Йорк, си избрал един от нейните пръстени, за да го дадеш на Анабел. Отначало не й повярвах, но го намерих в чантата ти. Големият пръстен със сапфир и диаманти.

Страните й порозовяха от гняв, но вече не я интересуваше дали щеше да я намрази, че му е ровила из вещите.

— Онзи пръстен ли? — смаяно попита той. — Онзи старомодния? — Той замълча и заклати глава. — Този пръстен трябваше да бъде изненадата за Брук от семейството, нещо сантиментално, нали знаеш? Майка ми даде този пръстен, за да използвам камъните. Един приятел в Лондон, изключителен бижутер, ги използва в една огърлица. Носех го със себе си в Мауи, защото отивах направо в Лондон.

Тес потрепери от адреналина, който избликна в тялото ѝ. Истината ли ѝ казваше? Погледна го в очите и там видя само недоумение.

— Защо ли е казала това майка ми? — лицето му помръкна от негодувание. — Тя знаеше, че с Анабел вече не сме заедно.

Тес се намръщи, като си спомни какво ѝ бе казала Мередит по телефона тогава.

„Ти си в Мауи? Шон много го харесва. Предполагам, че той ти го е препоръчал? Доколкото познавам Шон, сигурно ти се е пуснал.“

Мередит беше усетила, че нещо се е случило между тях, и бе реагирала бързо, за да го пресече в самото начало. Тя погледна Шон. В очите му се четеше гняв, но и тревога, и тогава разбра, че му вярва за пръстена.

— Е, предполагам, че не одобрява между нас да има нещо — Тес се опитваше да сдържи яростта си от това предателство. — Майка ти май обича да налага волята си за всичко.

Шон се приближи към нея и тя потръпна. Слънцето се бе скрило зад хоризонта и изведнъж захладня.

— И успя ли да я наложи, Тес?

— А, наистина ли всичко е приключило с Анабел? Видях ви на някаква снимка заедно една седмица след Мауи.

Той стисна пръстите ѝ.

— Не те излъгах в Мауи, Тес. Наистина приключих с Анабел, но да, снимката беше направена на премиерата на новия ѝ филм, след завръщането ми от Мауи, защото тя ме помоли да я придружа. Пресата още не знаеше, че сме прекратили връзката си, и аз се съгласих да се преструвам, докато приключи представянето на филма ѝ. Но ти си тръгна така внезапно от Мауи и го приех като ясен знак, че не искаш нищо да се случи между нас. Реших, че не те интересувам. Освен това не исках да разбереш, колко съм наранен.

— Ти си наранен? — зяпна тя и не смееше да повярва на думите му.

Той стисна пръстите ѝ по-силно.

— Знам, че ме мислиш за неспособен да се обвързвам, но не е така. През цялото време, докато бяхме в Мауи, си представях как ще се върнеш в Лондон и ще бъдем щастливи заедно. Тъпо, нали?

Тес се вгледа в лицето му. Искаше да му вярва, но все още беше прекалено изплашена. Забеляза, че обичайният закачлив блясък в очите му бе изместен от светла искрица надежда.

— Истина ли е това? — дрезгаво попита тя.

Той кимна, привлече я към себе си и я целуна нежно по устните и в този миг, когато телата им се долепиха сред величествената природа, тя осъзна пълната хармония помежду им.

— Не ме напускай повече — усмихна ѝ се той и я погали по косата. — Обещай ми.

Тя отрони тиха въздишка и се засмя. Беше пропиляла толкова много време в една неподходяща връзка. Беше се стремила към ненужни неща — скъпи апартаменти, висока длъжност, екзотични ваканции — в опита си да се убеди, че е права. Сега изведнъж, тук с Шон, изпита огромно, щастливо облекчение.

— Няма — прошепна тя. — Повярвай ми, няма.

Тес почука на вратата на апартамента на Мередит в Джуъл Кей. Шон бе отишъл на летището да посрещне Уилям и Пола, и в този малък промеждутък, реши да я потърси. Тя стоеше на балкона на величествената стара къща в дълга, широка ленена рокля, бялата ѝ коса бе събрана на тила ѝ в малко кокче. Тес влезе в стаята и затвори зад себе си френската врата.

— Очаквах те — равнодушно заяви тя.

— Така ли? — Тес се опитваше да запази самообладание.

— Видях те на плажа да разговаряш с Шон. — По лицето на Мередит нямаше и следа от вина или смущение. Тес знаеше, че работодателката ѝ беше като айсберг в критични моменти, но се чудеше дали и във вените ѝ има лед. Сигурно се досещаше, че Тес бе разбрала за опита ѝ да разруши връзката ѝ с Шон, но явно това никак не я притесняваше. И защо трябваше да го прави? Тес очевидно нищо не означаваше за нея. Приравняваше я към останалите си служители — градинари и домашни помощници. А колкото до Шон, сигурно Мередит бе убедена, че го е направила само в негов интерес.

— Да, разговаряхме — овладяно отговори Тес. — И той ми обясни, че историята с предложението на Анабел е пълна измишльотина.

— А, онзи случай с пръстена — хладно поклати глава Мередит, загледана през прозореца. — Явно съм направила разбираема грешка.

— Грешка? — повиши глас Тес. — Знаеш съвсем точно за какво е бил пръстенът, но направо ме излъга, Мередит. Просто не искаше аз и Шон да сме заедно.

— Една майка трябва да направи онова, което смята за правилно, Тес — отговори тя.

В стомаха на Тес се надигна вълна от ярост, като си помисли за часовете усилена, всеотдайна работа, които бе вложила, за да защитава плановете и амбициите на Мередит. Това не беше обикновена работа от осем до пет, а бдене над доброто име и статута в обществото на семейство Асгил. Е, нямаше да продължи с това нито минута повече.

— Това не е единственото нещо, за което си ме излъгала, нали? — процеди Тес.

Този път възрастната жена я погледна.

— Не те разбирам.

Тес се овладя. Осъзнаваше, че ако продължи, поема риск. Последното нещо, което искаше, бе да застраши отново отношенията си с Шон, а знаеше, че той няма да погледне с добро око на заплахите и обвиненията срещу майка му. Но Тес бе толкова близо до истината, че не можеше да се спре.

— Ти и Оливия Мартин сте имали любовна връзка — заяви тя с приглушен, но твърд глас.

Мередит погледна Тес искрено изненадана, после отметна глава назад и се разсмя, опънатото ѝ лице се покри с мрежа от бръчки.

— О, скъпа моя — извика тя. — Колко си абсурдна.

— Така ли? — възкликна Тес. — Имала си дискретни „приятелства“ след смъртта на Хауард. Всъщност, имала си ги и по време на брака си. Но в Оливия си била влюбена.

— Това са глупости — процеди Мередит и пренебрежително махна с ръка. — Нищо не знаеш за мен.

В този миг Тес разбра, че е права. Именно тази нейна интуиция я беше издигнала до върховете на журналистиката, динамиката и тръпката от работата, които силно ѝ липсваха.

— Знам, че с Оливия сте били заедно на яхтата на Бъни Бартлет на остров Каталина — отброяваше на пръсти Тес. — Знам, че сте били

близки и до самата сватба. Знам, че ти и Оливия сте се скарали в Ривървю един час, преди да изчезне.

Тя спря и забеляза, че лицето на Мередит вече бе пребледняло и сериозно.

— Онова, което не знам, е дали имаш нещо общо с изчезването ѝ. Ако имаш, предлагам ти да ми кажеш още сега. Не можеш да бягаш постоянно от истината, Мередит. И двете сме наясно с това.

Мередит седна в един плетен стол. Тес забеляза, че ръцете ѝ треперят върху облегалките.

Измина една безмълвна минута.

— Обичах Хауард, наистина го обичах — в очите ѝ проблеснаха сълзи. — Любовта не е страст, Тес, независимо какво мислиш. Любовта е разбиране, а Хауард и аз се разбирахме. Той беше пълен с ентузиазъм и енергия, всеки, който го познаваше, знаеше, че ще успее. Но това беше наше общо дело, бяхме добър екип. У Хауард намерих онова, което бях научена да искам и да търся: партньор, изключителен закрилник, приятел. Имахме четири красиви деца.

— Но ти никога не си била влюбена в него.

Тя едва забележимо сви рамене. Устата ѝ тъжно увисна.

— Никога не съм изпитвала такива чувства към него. Страст, привличане. Онези, които имах към Оливия — тихо промълви тя. Тес бе завладяна от противоречиви емоции: облекчение, увереност, страх. Колкото и да ѝ се искаше да намрази Мередит заради заплахата за отношенията ѝ с Шон, не искаше тя да се окаже убийца. Но трябваше да разбере.

— Ти ли уби Оливия Мартин? — попита Тес.

— НЕ! — изкрещя Мередит и удари с ръце по стола. Вторачи се в Тес за кратко, после отмести поглед. — Но ти си права, Тес, както винаги. Бях влюбена в Оливия.

Тя стана и се доближи до прозореца с поглед, вперен в тъмния хоризонт.

— За първи път срещнах Оливия на яхтата на Бъни. Беше възхитителна, толкова красива, така жизнерадостна. Случи се около година преди Хауард и аз да се оженим. С Оливия успявахме да се видим само по веднъж месечно, но през цялото време разговаряхме, пишехме си писма. И да, все още имахме връзка до нощта на нейното изчезване.

Тес се приближи.

— Разкажи ми за нощта на сватбата си, Мередит. Цялата истина. Трябва да знам за какво сте се карали.

Когато се обърна, изражението ѝ беше сурово.

— Оливия беше пияна. Много пияна. В такива случаи винаги ставаше агресивна. Пресрещна ме край фонтана и каза, че трябва да поговорим. Напомних ѝ, че е сватбеният ми ден, и я помолих да почака, но тя не се съгласи, затова се срещнахме в градината с розите след няколко минути.

— Колко беше часът? — попита Тес.

— Може би около единайсет и петнайсет — въздъхна тя. — Когато се срещнахме, вече беше много пияна и ядосана. Поиска ми пари. Десет хиляди долара на месец, за да пази тайната ни.

— Ти съгласи ли се?

— Това бяха много пари — отговори тя със саркастичен, студен смях. — Но не исках да се разчуе. Знаех много добре защо Хауард се бе оженил за мен: от уважение. Времената бяха други, Тес. Една история за Оливия и мен би се превърнала в скандал, но щеше да бъде истинска катастрофа за семейната козметична фирма, която продаваше червило и руж на големия пазар на Централна Америка. Днес изглежда абсурдно, но тогава беше така.

Тес се намръщи.

— Сигурно само е блъфирала? — предположи тя. — Тя също е имала какво да загуби. Защо би разпространила такава история за себе си?

Тя сви слабите си рамене.

— Кариерата на Оливия беше приключила. Тя беше на двайсет и седем, а имаше много по-млади и хубави момичета от нея на екрана. Кариерата ѝ в телевизията се бе провалила и не можеше да остане повече лице на „Асгил“. Освен това бях изплашена. Бях млада, а това бе моята сватба. Прости ми, ако не разсъждавам така рационално, както на теб би ти се искало.

Сълзи проблеснаха по страните ѝ. Мередит отпи глътка вода от една чаша на тоалетката си с трепереща ръка.

— Уверих я, че ще разговаряме след сватбеното ми пътешествие, след което тя си тръгна, а аз се върнах на тържеството, за да гледам фойерверките. Това беше последният път, когато я видях... — Накрая

гласът на Мередит се пречупи и тя зарови лицето в ръцете си и зариде за изгубената си, но незабравима любов.

— Вярвам ти — прошепна Тес, в този момент се почувства като натрапница в нечия мъка. Мередит вдигна глава, когато тя доближи вратата.

— Прости ми за Шон, Тес — каза тя. — Сгрешила съм, сега разбирам.

Тес се опита да се усмихне.

— Да, сгреши — отговори тя. — Но аз все пак ще открия какво се е случило с Оливия.

Само ако знаеше как.

67.

Брук още си dospиваше, когато усети, че леглото се разклати. Обърна глава, примижала срещу слънчевите лъчи, които се прокрадваха през дългите бели щори, и видя Дейвид, седнал усмихнат до нея.

— Колко си хубава — той нежно докосна лицето ѝ.

— Ти си тук? — измърмори сънливо тя и се обърна. Беше двајсет и осми декември. Дейвид трябваше да пристигне предишната вечер, но се бе обадил, за да ѝ каже, че трябва да мине през Вашингтон за някаква спешна среща за новото шоу.

— Идвам направо от студиото — обясни той. — Не съм те виждал цяла седмица, скъпа, но си мислех, че ще е по-добре да приключа с всички срещи, за да не ни прекъсват сватбеното пътешествие.

— Кое то и ще направят — лениво се усмихна тя.

— Кое то няма да направят — категорично заяви той и се отпусна на леглото до нея.

— Само да са посмели — тя уви ръце около врата му. — Искам те само за себе си.

— Имаш ме — увери я той и покри врата и раменете ѝ с целувки. Брук се закикоти, щастливо отпусната от допира на устните му върху кожата си. След урагана от емоции от последните няколко дни тя беше много притеснена как ще приеме Дейвид, когато се видят. Дали вината щеше да надделее? Дали нямаше да се отдръпне от докосването му? Но щом погледите им се срещнаха, я заля такава огромна вълна от облекчение и любов, че споменът за случилото се с Мат избледня. Привлече го към себе си и го целуна дълго и страстно. Когато най-сетне го пусна, Дейвид седна и извади една хартия от джоба си.

— Финалното броене на Алесандро — на лицето му се появи усмивка. — Имаш ли от тези?

Брук завъртя очи. Дейвид драматично се покашля и зачете на висок глас.

— Среща с пастора — три следобед. Обратно в хотела за преобличане — четири и двайсет. Последно съгласуване — пет и трийсет. Генерална репетиция — седем и трийсет.

— Организирането е стихията му — каза Брук. — Вчера вдигаше пара, че не си тук.

— О, нещо е пропуснал в списъка си.

Брук го погледна озадачено.

— Не мисля, че можем да натъпчем в програмата нещо повече за този ден — отбеляза тя.

— Една последна среща — произнесе Дейвид с по-сериозен вид.

— Последна среща? — сърцето ѝ лудо заби. Последна среща, като че ли ще слага край между тях?

— Надявах се, че ще можем да се измъкнем след вечерята — продължи той. — Само ти и аз. Искам още една, последна среща с приятелката си, преди да стане моя жена.

— Една последна среща — замисли се тя. — Да, звучи прекрасно. — И тя отметна чаршафа и го дръпна в леглото.

В огромната спалня на служебния апартамент в хотел „Пеликан“ Шон Асгил се отпусна по гръб задъхан. След това се обърна към Тес и се усмихна.

— Върни се с мен — погледна я втренчено той.

Тес се изсмя и подпря глава на ръката си.

— Да го обсъдим след сватбата? — предложи тя, като избягваше погледа му.

— Искаш да кажеш, че предпочиташ да не бързаш? — Шон се надигна на лакът.

— Може би.

Той се наведе и ухапа едното ѝ зърно, лекичко го подръпна, после бавно завъртя езика си около него.

— Имаш предвид толкова бавно?

— О, боже — изстена тя.

Мобилният ѝ внезапно иззвъня на нощното шкафче.

— Остави го — глухо се обади Шон.

— Не мога — тя се отдръпна и го целуна по главата. — Пристигат гости от три континента и стотици медии се подготвят.

Тя пусна крака от леглото и грабна телефона.

— Неее — изохка Шон и се престори на наранен. — Не знаех, че си от типа „чука и бяга“.

— Само когато имам да правя нещо важно — разсмя се тя и се измъкна от леглото. Изтича до банята и се мушна под душа, все така усмихната, докато се наслаждаваше на хладината на водата, стичаща се по лепкавото ѝ тяло.

— Само когато имам да правя нещо важно — изтананика сама на себе си. Нещо в тази фраза светна една лампа в съзнанието ѝ, нещо, което бе чула през последните дни и сега я човъркаше, нещо, което не беше съвсем...

— Мили боже! — прошепна тя. Изведнъж се сети какво е. Последното парче от пъзела застана на мястото си с такава яснота, че Тес се наруга, че не го е забелязала преди. Спря водата, изскочи от душкабината и грабна мобилния си телефон.

— Хей, секси — подвикна Шон от леглото, — ще се срещнем ли тук за обяд?

— Да, разбира се — разсеяно отвърна тя и забързано излезе от стаята, като в движение набираше Джема. Погледна екрана на телефона с надеждата, че Джема бе пристигнала във Флорида от Торонто.

— Тук ли си вече? — избъбри тя притеснено, щом приятелката ѝ отговори.

— Да, в хотела съм. Обадох ти се преди десетина минути, не получи ли съобщението ми? — попита Джема. — Пристигнах доста късно миналата нощ и не исках да те безпокоя.

— В коя стая си?

— В едно от бунгалата до басейна. Синьото в края на реда.

Тес затича надолу по стълбите, джапанките ѝ шляпаха по мраморния под. Вратата на бунгалото беше отворена и вътре видя Джема, седнала на верандата да закусва под поклащащите се листа на палмата.

— А, ето те — ухили ѝ се Джема, която видимо се забавляваше, — ела и опитай от тези кроасани, невероятни са.

Тес допря пръст до устните си, огледа нагоре-надолу по плажа, после махна на Джема да влязат вътре.

Приятелката ѝ смръщи вежди, дръпна вратата към верандата след себе си и последва Тес до бялото канапе под вентилатора на тавана.

— Нещо си открила, нали? — тихичко попита Джема и Тес кимна.

— Открих, че Мередит е имала любовна връзка с Оливия Мартин.

Джема опули очи.

— Не може да бъде!

— Изглежда, Оливия се е опитвала да изнудва Мередит, за да запази тайната им, и точно тази разправия всъщност е видяла Мери-Ан Хенър преди фойерверките.

Джема премисли чутото.

— За колко я е изнудвала?

— За десет хиляди долара на месец — отговори Тес.

— Мамка му. Е, значи край на теорията за разорената, депресирана Оливия. Това не бих го свързала с някого, който се самоубива два часа по-късно.

Тес кимна.

— Точно това си мислех, особено след като Мередит не ѝ е платила веднага. Помолила я е да изчака и да го обсъдят след сватбеното пътешествие, така че е имало още една причина Оливия да се навърта наоколо.

— Може наистина да е било инцидент — замисли се Джема и разсеяно изтупа трохите от кроасана с бадеми от блузата си. — Нали е била по пиенето и по хапчетата?

Тес гледаше пръстите ѝ замислено.

— Имаш ли номера на Мери-Ан Хенър? — попита Тес.

— Разбира се.

Джема вече ровеше из указателя на телефона си.

— Какво да я питам?

— Питай я с кого е правила секс в градината в нощта на сватбата на Мередит и Хауард.

Джема премигна с недоумение.

— Стига, Тес. Това е доста грубо, дори за такава безсрамница като мен.

Тес я погледна с непреклонна решителност.

— Ти каза, че Мари-Ан е правила секс с някого в градината с розите малко преди единайсет и петнайсет, така ли беше? Е, това е точно по времето, когато Оливия се е опитвала да изнудва Мередит, също в градината с розите — припомни ѝ Тес. Тя си спомни посещението си в Ривървю, как с Лори, заместник — управителката, бяха минали край пустата градина по същото време вечерта. Колко спокойна и тиха ѝ се бе сторила — чуваше се всеки шум, песента на щурците в дърветата, разговорът на една двойка, която се прибираше в стаята си.

— Всичко се е разиграло в градината с розите онази нощ — каза Джема и повдигна изпъкналото си чело.

Тес не се усмихна.

— Мари-Ан каза, че онзи тип, с когото е била, не се е появил за фойерверките, времето, когато според Лори нещо се е случило на Оливия.

Джема се поколеба да натисне бутона на блекбърито си.

— Обади се, Джем — помоли Тес. — И включи на високоговорител, за да чувам.

— Но какво очакваш да чуеш?

— Мисля, че знам кой е бил с Мери-Ан онази вечер — убедена заяви Тес. — Мисля, че е чул заплахите на Оливия и е решил да ѝ затвори устата.

Джем направи физиономия, после се обади.

— Пожелай ми късмет — кръстоса пръсти тя.

Тес излезе на балкона, за да остави Джема да разговаря с Мери-Ан, макар че чуваше всичко.

— Мери-Ан? — попита Джема.

— Да?

— Ъ-ъ. Здравейте. Честита Коледа. Обажда се Джема Дейвис. Бях при вас преди няколко дни.

— Разбира се. Как сте?

Звучеше жизнерадостно, изпълнена с коледно настроение.

— Ами, Мери-Ан, трябва да ви задам един много личен въпрос — изстреля Джема.

— Казвайте — изкиска се Мери-Ан, — нали ме знаете.

— Става дума за нощта на сватбата на Хауард Асгил.

— Открихте ли нещо интересно?

Джема погледна към Тес.

— Мисля, че сме близо.

Тя замълча и си пое дъх.

— Трябва да знам с кого правихте секс онази нощ в градината с розите в Ривървю.

Мери-Ан се изкиска отново.

— Леле, леле. Това наистина е лично.

— Моля ви, Мери-Ан.

Тя замълча и Тес и Джема чуха звука от подрънкването на лед в чаша.

— Щом трябва да знаете, това беше Ленард Картър. Братът на Мередит.

Тес и Джема се спогледаха.

— Да, знам какво си мислите — продължи тя. — Че е трябвало да загубя девствеността си от ученическата си любов, вместо от случайно преживяване на сватба? Но хормоните не мислят по този начин, нали, скъпа? Бях в Ривървю няколко дни преди сватбата. Подреждах нещата на Хауард, знаете как е. Много се бяхме сприятелили, аз и Ленард, и боже, беше толкова красив. Истински омайник.

— Заедно ли си тръгнахте от градината? — попита Джема, като гледаше притеснената Тес.

— Не. Аз побягнах, като чух, че някой се приближава — горчиво се изсмя тя. — Не ми се искаше да ме хванат с брата на булката. Трябваше да работя, а не да се чукам.

— Благодаря, Мери-Ан — неловко отговори Джема. — Нямах намерение да ровя в стари спомени.

Мери-Ан отново се изсмя.

— Само те ми останаха, скъпа. Сега ти се пази.

Джема затвори слушалката и погледна към Тес с отворена уста.

— Ленард — прошепна тя. — Бил е Ленард.

Тес кимна.

— Знаех си.

Генералната репетиция в хотел „Пеликан“ мина добре. Алесандро бе вложил цялото си вълшебство и бе преобразил зимната

градина на хотела в изискано, но и интимно пространство. Осемте кръгли маси бяха покрити с покривки от френски брукат. Каскади от жълти и бели цветчета се спускаха от големи кремави вази, поставени в средата на всяка от тях. На гостите, седемдесет и пет души — семейството, близки приятели и няколко знаменитости и политически личности, — бяха поднесени отбрани вина в чаши от гравирен кристал, а менюто включваше местни деликатеси: задушен артишок с копър и лимон, пресни раци с малки резенчета лимони лайм. След като сервираха кафето, Уендъл Билингтън се изправи и произнесе една изненадващо прочувствена реч, за да приветства Брук в семейството, после Шон развесели присъстващите, като разказа как на седем години Брук написала писмо до принц Чарлз и му предложила брак, без да обръща внимание на изчервяването на сестра си. От двореца изпратили отговор, в който любезно отказвали, тъй като Негово превъзходителство вече бил женен за принцеса Даяна.

След речите разтвориха френските прозорци и всички излязоха на терасата на хотела и се пръснаха надолу из тропическата градина. Брук се извини на Роуз Билингтън, незабелязано слезе по стълбите и си намери едно уединено кътче, заобиколено от мангови дървета. Седна на каменната пейка и вдиша топлия вечерен въздух, наслаждаваше се на малката пауза и си представи само за минута, че отново е обикновената Брук Асгил. Цяла вечер бе обсипвана с комплименти за красотата си и възхитителната си дълга копринена рокля в карамелен цвят на Николас. Сега имаше нужда да поседи за малко на спокойствие, да послуша шума на морето, да вдишва аромата на цветята, да помисли за себе си. Малко се стресна, като чу стъпки по пътеката. Помисли си, че е Дейвид. Той беше прекрасен през целия ден, толкова внимателен и мил, защото разбираше, че сватбата, въпреки съвършената си организация, щеше да е изпитание за нея и сигурно идваше да провери дали е добре. Но не беше той, а Тес.

— О, здравей Тес — насили се да се усмихне, когато тя се приближи и седна до нея.

— Всичко наред ли беше? — попита Тес.

Брук въздъхна, защото не можеше да излъже приятелката си. Освен това беше единственият човек, който знаеше за нея и Мат. Е, поне по-голямата част от случилото се.

— Опитвам се да се убедя, че някои неща не са се случвали — тихо каза Брук. — Засега се получава.

— А онова с Мат...

— Окончателно приключи — шепнешком отговори Брук.

Тес кимна.

— Ти взе правилното решение.

Брук сведе поглед към ръцете си. Не беше казала на Тес защо не искаше да вижда повече Мат Палмър. Защо да не поддържа впечатлението, че решението ѝ е било продиктувано от любовта ѝ към Дейвид? Кое то не беше далече от истината.

— Правилното решение... да — кимна Брук. — Всъщност, точно сега имам среща с годеника си. Очаквам Дейвид да дойде всеки момент, за последно романтично преживяване като необвързана жена.

— А, добре, в такъв случай ще тръгвам.

— При Шон ли? — Брук я погледна с усмивка.

— Не разбирам за какво говориш — престори се Тес на учудена.

— Видях онази целувка в коридора след речта му.

— Така ли? — Тес поклати глава и се засмя. — Трябваше да ти кажа по-рано — не че имаше нещо за казване. Нещо се случи на Хаваите, но си помислих, че само ще имам проблеми с него.

Брук повдигна вежди.

Тес сви рамене.

— Но дори и така да е, много го харесвам. Тази година научих, че можеш да си с някого много дълго време и да си мислиш, че това е правилният човек за теб, а накрая да се окаже, че грешиш. А човекът, когото мислиш за най-неподходящ, може да е истинският. — Тес сви рамене. — Не знам дали разбра нещо от моите бръцолевеници.

Брук кимна.

— Напълно.

Точно тогава от тъмнината изникна Дейвид. В тъмносиния си костюм и плътно пригладена коса Тес си помисли, че прилича на Джеймс Бонд.

— Е, аз ще тръгвам. Оставям влюбените гълъбчета — усмихна им се тя и тръгна обратно към хотела. Дейвид хвана Брук за ръката и я поведе навътре в градината по една, осветена от факли пътека, докато стигнаха кея, където ги чакаше малка лодка.

— О, скъпи — очите на Брук блестяха, — свършено е.

Дейвид се качи в лодката и ѝ помогна да прескочи с дългата си рокля през поклащания се борд.

Той запали мотора и лодката пое през водата, набраздена от тъмни и сребристи ивици. След няколко минути пристигнаха на друго малко кръгло островче — само пясък и ниска растителност с диаметър около двеста метра. Дейвид извади фенер и малка раница и ги метна на плажа с едно „але — хоп!“, после грабна Брук на рамото си и прегази до сушата. На плажа беше пусто и романтично, пясъкът бе хладен под краката им, пълната луна и звездите трептяха над тях. Дейвид постла одеяло на земята, отвори бутилка шампанско и наля в две хартиени чаши.

— За утрешния ден — каза той и допря чашата си до нейната. От хотела, в далечината, долитаха музика и смях. Брук се разсмя, запретна рокля и кръстоса крака. Въпреки бижутата за милиони долари по себе си: дълги обици от „Хари Уинстън“ и диамантена огърлица от Роуз Билингтън, тя се чувстваше като Робинзон Крузо.

— О, защо не правим това по-често, скъпи? — щастливо въздъхна тя.

— Да забягваме на пуст остров с раница алкохол? — погледна я усмихнато той.

Тя се наведе напред, целуна го и си помисли колко много харесва този Дейвид. Освободения, закачливия. Такъв го видя, когато го срещна за пръв път преди месеци в Биариц: това беше мъжът, в когото се влюби. Не бяха мислили за пари, нито за положение в обществото на Ню Йорк, нито за гарантиран доживотен лукс и привилегии. Беше само мъжът, който силно я бе искал и тя му бе отвърнала със същото. Но не живееха на пустинен остров като корабокрушеници — живееха в Ню Йорк, където животът им беше обществено достойние и където никога не можеха да си отдъхнат, защото все някой ги наблюдаваше или снимаше, или просто ги обсъждаше. Тя беше сигурна, че във Вашингтон нямаше да е по-различно, а започнеше ли Дейвид политическата си кариера, положението щеше да се влоши.

Седнала на пясъка, заобиколена от тишината между небето и морето, Брук почувства, че в щастливото ѝ настроение се промъкна тъжна нотка. Даде си сметка, че точно ограниченията на новия ѝ живот я бяха отвели при Мат. Вярно, че беше красив, привличаше я приятелството им и носталгията по едно по-безгрижно минало. Но

преди всичко Мат се бе превърнал в неин спасителен пристан. Не бе пожелала да отиде с него в Африка, но част от нея искаше да избяга. Както си лежеше сега на плажа, далеч от цирка, много ясно осъзна това.

— Приготвил съм ти подарък — сепна я гласът на Дейвид.

Тя го погледна изненадана и притеснена.

— Мислех, че няма да правим това.

Дейвид се усмихна.

— Ще бъда щастлив, ако успея да те зарадвам с този подарък.

Той извади една малка велурена торбичка и ѝ я подаде. Тя изтърси съдържанието в ръката си и видя, че това беше връзка ключове.

— За къде са? — попита тя и се сети, че преди няколко седмици беше харесала един вишневочервен мерцедес стар модел, паркиран на улица в Сохо.

— Погледни, Дейвид, това е колата от „Харт и Харт“ — припомни си тя забавния детективски сериал от осемдесетте, който толкова обичаше да гледа по телевизията. Беше типично за ексцентризма на Дейвид — да открие собственика и да го купи.

— За кола ли са? — попита тя.

Дейвид се изкиска.

— Не, за апартамента на Ривърсайд Драйв, който толкова ти хареса.

Брук шумно зяпна.

— Но как можем да... — започна тя, но той вдигна ръка, за да я накара да замълчи.

— Скъпа, знам, че никак не ти допадаше идеята да се преместим във Вашингтон и дълго мислих какво можем да направим по въпроса. Разговарях с Едуард Уокър от „Йелоу Доор“ и той каза, че можеш да работиш по три дни в седмицата. Аз ще мога да се връщам от Вашингтон всеки петък и да оставам до вторник. Вчера на срещата обсъдихме вариант да излъчваме веднъж седмично от студиото в Манхатън и продуцентът не отхвърли напълно тази идея, така че няма да е толкова трудно да разпределим времето си между Вашингтон и Ню Йорк.

Тя затвори очи и стисна студения метал в шепите си. Беше толкова мил. Толкова прекрасен. Наистина любовта трябваше да е

нещо по-просто.

Думите се изплъзнаха от устата ѝ неволно, преди да успее да ги спре.

— Нещо се случи между мен и Мат Палмър — прошепна тя, неспособна да крие истината от любимия си мъж.

Той се вторачи в нея за няколко секунди, после на лицето му се изписа недоумение, сетне студено, горчиво осъзнаване.

— Какво точно се случи? — попита с леден глас, който я изплаши.

Тя кимна засрамена, със свито от страх сърце.

— Целувахме се. Разгорещихме се...

— Правихте ли секс — сдържано попита той.

— Не. Спрях се. Не можах да го направя.

— Колко лоялно от твоя страна — саркастично изсумтя той. — Кога стана това?

— Когато ти беше във Вегас — отвърна тя, без да смее да си поеме дъх.

Дейвид скочи, грабна бутилката с шампанско и я запрати в морето.

— Мамка му! — изрева той. Брук си даде сметка, че за първи път го чуваше да ругае.

— Дейвид, съжалявам — изправи се тя и протегна ръка към него, но той се отдръпна.

— Колко ли сте се забавлявали зад гърба ми — устната му обидено увисна надолу. — О, Дейвид, ела на купона на Мат — имитираше я той, — той ми е толкова добър приятел.

— Бяхме приятели — увери го Брук. — Стучи се само веднъж. Бях уплашена заради сватбата и объркана заради бъдещето ни.

— Е, съжалявам, че бъдещето с мен ти се е видяло толкова тревожно — произнесе той с каменна физиономия.

Тя се опита да го хване за ръцете, но той ги дръпна и извърна лице.

— Дейвид, знаеш, че те обичам.

Той я погледна и видя в очите му само болка.

— Нима?

Беше прав. Как да е сигурен в чувствата ѝ, когато само часове преди сватбата тя стои пред него напълно несигурна в онова, което

изпитва, и в онова, което наистина иска? В главата ѝ се завъртяха хиляди щастливи спомени: онези първи срещи, разходките им до Хемптън, до Бахамите, дори обикновените закуски в леглото в съботни дни, когато лениво обсъждаха прочетеното във вестниците. Но той ли беше истинският? Единствената ѝ любов? Не беше ли нереално да си мисли, че от милионите хора на света бе намерила свършения за себе си партньор?

Брук знаеше, че бе направила компромис с Дейвид. Беше красив, умен, мил и тя го обожаваше, нямаше спор за това. Но също беше сигурно, че обвързвайки се с Дейвид, тя щеше да бъде няколко крачки зад него, да живее по странен начин едновременно в центъра на общественото внимание и в сянка. Може да бе мечтала за това някога, когато с приятелките ѝ от „Браун“ бяха минавали по скалите под дома на Дейвид, но сега имаше чувството, че изоставя един по-щастлив живот. Брук знаеше, че може да излъже, да омаловажи и да замаже фактите, да го увери, че това не бе означавало нищо за нея. Но не беше така. Какъвто и да се бе оказал Мат, това бе повече от несериозно увлечение. Това бе гласът на сърцето ѝ.

— Не ти си причината, Дейвид — най-сетне призна тя. — Аз те обичам. Знам, че сега не звучи искрено, но е така, наистина те обичам. Причината е в живота ни, в онзи живот, който бихме имали заедно.

Изпита почти физическо облекчение от това, че най-после го изказа на глас. Тя изправи гръб и усети, че ушите ѝ запищяха. Имаше чувството, че поема към свободата, но същевременно разбираше с ужас, че това може да я лиши от Дейвид.

— Какво се е случило с теб, Брук? — попита той, като не можеше да овладее болката. — Милиони момичета биха желали да бъдат на твое място.

— Може би — бавно проговори тя, — може би си прав.

Стомахът ѝ се сви от страх, но тогава изневиделица се сети за Айлийн Дън и първия им обяд в Лондон.

— Преди време някой ми каза, че бракът не е само любов — започна Брук и тези думи ѝ дадоха сила и смелост. — Бракът е и желанието да споделиш предизвикателствата на живота с партньора си.

— Значи ти не искаш да го направиш с мен? — тонът му беше изпълнен с отчаяние и страдание.

Тя посегна и го погали нежно по лицето.

— Искам го повече от всичко на света, Дейвид. Просто мисля, че търсим различни предизвикателства.

Той примигна срещу нея, сякаш тя му казваше нещо непонятно.

— Значи това било — иронично изви вежди той.

Изведнъж Брук бе завладяна от непознато чувство на гняв. Гневеше се на ситуацията, гневеше се на него, гневеше се заради него.

— А ти наистина ли искаш този живот, Дейвид? — извика тя. — Политиката, амбицията? Това ли наистина винаги си искал?

— Разбира се, аз...

— Добре, щом толкова силно искаш някой ден да станеш президент, защо не се кандидатираш за Конгреса още догодина? Защо го отлагаш заради предаването от Вашингтон? Знам, че обичаш работата си в телевизията, но не е само заради това, нали?

— Знаеш защо, Брук — подразнено отговори той. — Това предаване е част от битката за поста. Чрез него ще вдигна рейтинга си и ще се заявя като сериозен кандидат за политиката.

— Пълни глупости! — изстреля Брук, изненадана от себе си. — Просто отлагаш неизбежното.

— И какво е то?

— Приемането на живот, който някой друг е избрал вместо теб.

По лицето му пробягна сянка на нерешителност и после изчезна.

— Този живот, може да е избран от друг, Брук, но аз го искам.

— Не го искаш — тя го сграбчи за раменете. — Прекалено честен и почтен си за живота, който са ти избрали. Защо правиш това? Защо?

— Защото го искам — повтори той, но отбягваше погледа й.

— Е, аз пък искам теб, Дейвид. Не живота ти, не семейството ти, а теб. Ако ти все още ме искаш, тогава може би това не трябва да свършва по този начин — отчаяно промълви тя и сълзи потекоха по лицето й. — Можем да имаме друг живот, Дейвид. Можем да започнем отначало на друго място. В Лондон, в Ел Ей. Навсякъде, където няма да си смазан от тежестта на очакванията.

— И аз имам амбиции, Брук — спокойно отвърна той. — Не само заради семейството. Самият аз искам да успея. Вярно, че имат известни очаквания от мен, осъзнавам го. Но аз уважавам това, защото

държа на семейството си. Не съм робот и мога сам да направя избора си.

Брук се заслуша в плискането на вълните и си помисли за жестоката ирония на ситуацията. Точно така беше започнала връзката им преди осемнайсет месеца — с една целувка под лунната светлина на плажа. Сега тази връзка беше на път да приключи със същата сцена. Независимо по каква причина Дейвид избираше политиката и не искаше да направи компромис заради нея. Тя също не искаше да се примири и да стане част от машината на семейство Билингтън, и още по-малко притурка към самия Дейвид. И това беше най-тъжното. След всичко казано и премислено, Брук зариде.

— Съжалявам — прошепна тя. — Не исках да те наранявам. Наистина те обичам.

Обзет от тъга, той бавно се приближи до нея и я прегърна.

— И аз съжалявам — прошепна той. — Искрено съжалявам.

68.

Когато Тес се върна на тържеството, повечето гости си бяха тръгнали. Някои се смееха и пиеха шампанско в градината, други се бяха прибрали по стаите си. Докато се оглеждаше за Шон, тя мерна лъскава, наситеночервена коса. Пола Асгил седеше на една маса встрани със забит в кафето си поглед.

— Пола — усмихна се тя и се приближи. — Не съм те виждала от две седмици.

Пола вдигна глава и се усмихна.

— Имах доста работа. Много неща трябваше да обмисля — отговори тя с неочаквана топлота.

Тес приятно се изненада. Пола винаги се бе държала толкова резервирано и студено, а от няколко седмици погледът ѝ излъчваше особена мекота. Може би някои кризи имаха положителен ефект.

— Уреди ли интервюто ми със списание „Метрополитен“? — попита Пола.

Тес кимна.

— Уредено е за следващата седмица. Целият брой е одобрен.

Освен всички друго, което ѝ беше на главата, Тес трябваше да уговори интервю за Пола в „Метрополитен“, в което публикуваха хвалебствени репортажи и лъскави снимки за всички принцеси от Парк авеню. Тес се бе договорила с редакторката Шели Вайн да представи Пола и семейството ѝ във възможно най-благоприятна светлина, за което щеше да получи умопомрачителен хонорар дори за Манхатън. Тес знаеше, че Пола искаше да разкаже историята си, за да се освободи най-сетне от това бреме, но едва след като разговаря с Шели, се убеди, че Пола можеше да се измъкне невредима от всичко това.

— Благодаря ти за всичко, Тес.

— Това ми е работата.

Пола поклати глава и я погледна в очите.

— Не, правиш много повече.

— И какво ще стане сега? — попита Тес малко притеснена. — Чувам, че Уилям се отказва от фирмата.

— Да, поне от длъжността управител. Ленард иска да се пенсионира догодина, така че Уилям може да поеме външнотърговската дейност, но ще видим — усмихна се тя отново. — Сега нашето малко семейство е най-важното нещо. Ще си купим къща в Северна Каролина, може би близо до планината. Мисля, че ще се отрази добре и на двамата ни да се откъснем от града. Едва ли бясната конкуренция и стресът са най-подходящият начин на живот, особено когато мислим за още едно дете.

Тес остана смаяна от сияещото изражение, с което Пола ѝ го съобщи. Винаги я бе мислила за студен човек, но излезе, че тя просто е бягала от демоните си. Непреодолимото разяждащо чувство за вина я бе отравяло през годините. Тес се извини и отиде до бара за чаша мартини. Извади маслинките и го изгълта наведнъж. Щеше да ѝ трябва за следващата ѝ задача.

— А, ето къде си била.

Беше Шон.

— Какво има? — попита той, загледан в очите ѝ.

По дяволите, толкова ли съм прозрачна, намръщи се Тес.

— О, нищо — небрежно отговори тя. — Трябва да говоря с Ленард. Виждал ли си го някъде?

— С майка ми тръгнаха с лодката обратно към Джуъл Кей преди около десет минути. Скъпа, всичко наред ли е?

Не, не е наред, въздъхна тя и отмести поглед. Цял ден не можа да си намери място, защото се чудеше дали да предприеме нещо заради информацията, която бе сглобила за изчезването на Оливия Мартин. Първият ѝ инстинкт беше да каже на Мередит и да я остави да се оправя; в крайна сметка това си беше неин проблем. Но после си представи как би се почувствала Мередит, ако нейният пиар обвини брат ѝ в убийството на Оливия? А, ако беше вярно, дали би искала да знае след всички тези години? Още по-важно беше как щеше Шон да приеме всичко това? В най-добрия случай щеше да раздели семейството, а в най-лошия... не ѝ се искаше дори да си мисли за това. Така или иначе Тес нямаше реално доказателство за случилото се в нощта на сватбата на Мередит и Хауард, но дори и да имаше, какъв беше смисълът да изважда на бял свят тайни, които биха причинили

много болка на семейството? Със сигурност нямаше да помогне на Брук и Дейвид, чиито интереси трябваше да защитава. А ако беше убийство? Тес не можеше да се отърве от този въпрос. Ако Ленард бе убил Оливия, как щеше да премълчи тази тайна, просто да я прибере в архива под името „неприятни истини“? Не познаваше нито Оливия, нито семейството ѝ, но знаеше, че ако се намираше в подобно положение, би искала да знае истината за любимите си хора, колкото и да бе трудно да я понесе. И последният аргумент, разбира се, беше, че Мередит се бе омъжила за Хауард заради обществените норми и приятелството им, но сърцето ѝ бе принадлежало на Оливия. Тя със сигурност би искала да знае какво се бе случило? Но на каква цена?

Тес се насили да се усмихне.

— Не се безпокой, няма да се бавя.

Тя се приближи към него и го целуна по устните. За миг ѝ се прииска да се хвърли в обятията му, да му признае всичко, да потърси помощта му. Това би означавало бягане от отговорност. Трябваше да се справи сама.

— Мога ли да дойда в стаята ти по-късно? — усмихна се той лениво.

— Ще те чакам — отговори тя, като силно се надяваше дотогава нещата да не са се променили безвъзвратно.

Тес беше единственият пътник на малката лодка, превозваща хора от и до Джуъл Кей. Седнала в тъмнината, тя наблюдаваше светлинните на мачтите на скъпите яхти, закотвени на пристана пред хотела, които ставаха все по-малки. Въпреки че пътуването беше кратко и в спокойни води, стомахът ѝ се бунтуваше. Може би онова мартини не беше толкова добра идея. Тя скочи на кея. Къщата пред нея приличаше на голямо призрачно лице — светещите прозорци бяха очи и нос, двойната дъбова врата — зееща уста и изведнъж ѝ се прииска да скочи в лодката и да се върне в хотела в леглото на Шон.

Бъди смела, мислеше си тя. Почти успя. Домашната помощница, която ѝ отвори вратата, я упъти към източното крило на къщата. От дневната долитаха звуците на лека класическа музика и Тес видя през откритата врата, че Мередит, Роуз и Робърт Билингтън приятно разговаряха на чаша шампанско. Продължи нататък, преди да я

забележат. Ленард не беше с тях. През последните дваайсет и четири часа бе опознала разположението на къщата, затова се отправи към другото крило. Коридорите бяха тъмни, но процеждащата се светлина от стаята в дъното ѝ подсказа, че Ленард е в кабинета си. Приблужи се тихо и надникна през вратата. Стаята имаше шестоъгълна форма, с високи прозорци и стени, покрити с дървена ламперия, по които висяха карти и морски пейзажи. Сърцето ѝ лудо заби, щом забележа Ленард, седнал зад огромното си капитанско бюро.

— Мили боже, Тес — засмя се той. — Доста ме уплаши! — Той се изправи и ѝ махна да влезе. — Влизай, влизай. Не трябваше ли да си на тържеството? Мислех, че ще се съберат само младите.

Тес едва се усмихна и установи, че ѝ е трудно да преглътне. Още по-тежко ѝ беше, защото тя харесваше Ленард Картър.

— Трябва да те питам нещо, Ленард — започна тя с решителност, каквато не изпитваше. Тя пристъпи навътре, но остана права, за да не се доближава прекалено.

— Трябва да знам какво се е случило в нощта на сватбата на Мередит, трябва да разбера какво е станало с Оливия Мартин.

Той се усмихна изкуствено, но запази непринудения си тон.

— Минало — заминало — махна с ръка той. — Всички четохме историята в „Уошингтън Спай“, но нямаше никакъв ефект — стара история. Сватбата ще се състои утре, което не би станало, ако Уендъл Билингтън бе повярвал само на една дума от обвиненията.

— Знам какво се е случило, Ленард — тихо каза Тес и си наложи да го погледне в очите.

Усмивката му угасна и той стисна устни.

— Никой не знае, Тес — поклати глава той. — И никой няма да узнае.

— Никой, освен теб.

— Не те разбирам — небрежно отвърна той.

— Мисля, че ме разбираш, Ленард — настоя Тес. — Веднъж не ми ли каза, че би направил всичко заради близките си? Би ги подкрепял и закрилял на всякаква цена. Това означава ли, че би убил заради тях?

Той остави писалката си. Дружелюбната му усмивка вече беше напълно изчезнала от лицето му.

— Какво да направя? — присви очи той. — Как можа да го кажеш, Тес? След всичко, което нашето семейство направи за теб.

Тес усети, че забива нокти в дланите си. Решимостта ѝ се пропукуваше, но трябваше да продължи.

— Ти си бил в градината с розите в нощта на сватбата, нали, Ленард? — впи очи в него тя. — Правил си секс с Мери-Ан Хенър и когато тя си е тръгнала, си видял сестра си и Оливия да влизат там. Чул си, че Оливия изнудва Мередит.

— Това са глупости! — повиши гневно глас той.

Тес чу шум зад себе си и като се обърна, видя Мередит да стои на прага със спокойно изражение. В продължение на една дълга минута тя гледаше Ленард в очите, докато той отмести поглед.

— Е, Ленард? Вярно ли е? — гласът на Мередит беше твърд, равен, но погледът ѝ — студен като скала.

— Разбира се, че не е. Това са фантазии, предположения.

Мередит затвори вратата на кабинета. Сатенената ѝ рокля от „Валентино“ прошумоля, когато бавно влезе в стаята. — Искам истината, Ленард.

Той се облегна назад на стола.

— Това е истината.

Сестра му се приближи до бюрото и се подпря с две ръце на тъмното дърво.

— Кажи! — процеди тя през зъби. — Кажи ми веднага.

Няколко мъчителни секунди той я гледаше в очите. Накрая сви леко рамене и кимна.

— Да, Мери-Ан и аз бяхме в градината с розите. Тя се върна на тържеството, а аз останах да изпуша една цигара. Ти и Оливия дойдохте, но аз бях седнал на земята и не ме видяхте. Чух ви да говорите, чух и колко пари ти искаше.

Лицето му потъмня. Минаха няколко секунди, преди да продължи.

— Оливия беше мръсница, Мередит — прошепна той. — Няколко седмици преди това открих, че спи с Хауард. Предупредих я да се откаже, но тя ми се присмя. После забелязах, че флиртуваше с всичко, което се движеше на сватбата.

— Какво се случи, Ленард?

Той стана и отиде до прозореца, загледан навън в тъмнината.

— Отидох до бунгалото ѝ, за да говоря с нея, дори да я сплаша. Бях опитал с добро, но какво постигнах? Казах ѝ, че е евтина курва и че няма да измъкне нито стотинка от нас. Но тя никак не се впечатли — потупа леглото и ми каза, че няма нищо против да се изчука и с мен. — Той се обърна и погледна Мередит. — Каза, че се възбуждала, когато го правела с хората от едно семейство.

— Какво ѝ направи? — Мередит дишаше тежко.

Ленард се обърна към прозореца, вгледан в собственото си отражение в тъмното стъкло.

— Сграбчих я. Беше лесно — бях много по-едър от нея. Кучката се опита да ме издере с нокти, затова я притиснах за раменете към леглото. Преди да се осъзная, я държах за шията. Започнах да стискам и да ѝ повтарям да остави сестра ми на мира. Тя кимаше или се бореше, не разбирах какво точно. После спря.

Той се обърна и поглеждаше ту към Мередит, ту към Тес.

— Искях само да я уплаша — добави глухо той.

Мередит стоеше вцепенена. Подпря се на бюрото.

— Аз я обичах, Ленард — прошепна тя.

Той впи очи в нея.

— Обичаше я? — процеди презрително той. — Обичаше една курва, която те шантажираше?

— Да не си посмял! — изкрещя Мередит и помете една чаша от бюрото. — Да не си посмял да се оправдаваш. Ти си убил жената, която обичах!

Ленард погледна сестра си в очите.

— Не исках да бъдеш... такава. Щеше постоянно да ѝ плащаш. С парите си, със сърцето си. Спасявах те от това. Погрижих се за теб.

— Погрижи се за мен? — невярващо го изглежда Мередит. — Някога да съм имала нужда от това?

Ленард се изсмя саркастично.

— О, нима винаги успяваше да си толкова разумна и да контролираш положението? Ами тогава какво ще кажеш за всички онези връзки, които имаше след това, всички онези приятелки? Защо мислиш, че не се разчу за нито една от тях? Заради присъщата им дискретност? — озъби се той. — Не, Мередит, аз им плащах.

Тя го погледна стъписана и една сълза се търколи по лицето ѝ.

— Къде остави тялото й? — попита тя с едва овладени ярост и огорчение. — Къде?

Ленард тежко се отпусна на стола.

— Занесох я до реката — обясни той с приглушен, овладян глас. — Там я хвърлих. Направих го заради теб, Мередит. Предпазих те.

— Ти си я убил! — зави тя и стовари юмрук върху бюрото.

— Аз съм ти брат. Исках да оправя нещата.

— Да ги оправиш? Ти си провалил всичко!

Тес стоеше вцепенена и й се искаше повече от всичко да е в спокойния, безопасен нюзрум на „Глоуб“ и само да пише за тази история, но не и да участва в нея. Беше дошла да потърси обяснение от Ленард, да научи истината, а излезе, че се намесва в една потресаваща лична трагедия. Точно тогава Ленард се преви напред и го видя, че се хваща за бюрото. Веднага разбра, че нещо не е наред. Въпреки слабата светлина в стаята, Тес видя, че лицето му е силно пребледняло. Нададе мъчителен вик, дясната му страна притрепери и лицето му се сгърчи от болка. Тялото му започна да се свлича по кожения стол. Тес скочи да му помогне.

— Мередит, помогни ми — извика тя, но Мередит просто се обърна и излезе от стаята и остави Тес да издърпва с всички сили тежкото тяло на Ленард обратно на стола. Устата му зееше, крайниците му висяха безжизнено отстрани на стола, но погледът му беше жив и изпълнен със страх. Опитваше се да изкрещи, но гласът му едва се чуваше.

Тес изтича до вратата.

— Помощ! — развика се тя. — Насам, помощ!

После грабна телефона на бюрото и набра 911, като се молеше да не е твърде късно.

Новината, че сватбата между Брук Асгил и Дейвид Билингтън се отменя, бързо се разнесе в хотела и из Джуъл Кей. Районът беше пълен с представители на медиите, които бяха дошли да отразяват събитието и макар че охраната на семейство Билингтън огради брега срещу Кей, почти не остана човек, който да не забележи хеликоптера на „Бърза помощ“, кацнал до къщата на Ленард Картър около единайсет часа.

Когато новинарските емисии започнаха да разпространяват информацията, че Брук Асгил е откарана в тежко състояние, Тес набързо организира пресконференция в седем часа на следващата сутрин, за да предотврати всякакви слухове.

Около шест и половина се бяха събрали най-малко сто и петдесет журналисти в градините на хотел „Пеликан“ около импровизираната трибуна.

Тес разтърка очи и обърна едно убийствено еспreso. След всичко, което се бе случило през последните осем часа, адреналинът ѝ беше на изчерпване. Бе открила най-голямата история в живота си, но тъгата и притеснението ѝ заради семейството много ѝ тежаха.

Тя забеляза как настъпи оживление сред струпалото се множество, когато Лиз Асгил се качи на трибуната и извади лист хартия от джоба си. Изглеждаше толкова спокойна и уверена, сякаш не забелязваше десетките бутащи се и подвикващи репортери и снимачни екипи пред себе си. Тя се бе оказала най-подходящият човек от семейството, който да прочете изявлението. И земетресение не можеше да я извади от равновесие, бе дочула слуховете, че Лиз поемаше поста на Уилям и това явно беше най-правилният избор. Джон Дън беше написал, че „никой човек не е самотен остров“, но явно не всеки човек има нужда от някого до себе си, размишляваше Тес, докато я наблюдаваше. Някои мъже — или жени — се нуждаят от нещо. За Лиз това бе работата.

— Благодаря, че дойдохте, дами и господа — започна Лиз с откровения тон на изпечен политик. — Както вероятно вече сте разбрали, сватбата между Брук Асгил и Дейвид Билингтън се отлага. Сега ще ви прочета кратко изявление от името на сестра ми и годеника ѝ: „Поради постъпването по спешност в болница на чичото на Брук Ленард Картър преди няколко часа, считаме за неуместно сватбата да се състои, както беше предвидено. Благодарим за добрите ви пожелания към нас и за бързото възстановяване на Ленард.“

Лиз огледа морето от пълни с очакване лица.

— Въпроси? — попита тя.

Една напориста блондинка с микрофон се изправи.

— Сватбата временно ли се отлага, или въобще се отменя?

Лиз я изпепели с поглед.

— Отлага се.

Висок мъж с вратовръзка размаха тефтера си.

— Верен ли е слухът, че Ленард Картър е бил нападен от член на семейството?

Тес тихичко се изсмя.

— В никакъв случай — отговори Лиз с точната доза изненада и неодобрение. — За съжаление чичо ми не се чувстваше много добре напоследък. Не мога да кажа нищо повече засега, но състоянието му е стабилно.

Изведнъж десетина гласа закрещяха едновременно. Лиз спокойно вдигна ръка.

— Приключихме с въпросите, моля. И двете семейства — и Асгил, и Билингтън — ще са благодарни, ако уважите личното им пространство този път.

Тес се измъкна незабелязано. Нямаше повече смисъл да стои в хотела, където журналистите щяха да я преследват с въпроси, на които тя не можеше да отговори. Хвана ферибота до Джуъл Кей, където я въведоха в главната спалня. Там, на балкона, стоеше Брук, загледана в лазурния океан. Когато чу, че Тес се приближава, тя се обърна. Очите ѝ бяха зачервени от плач. Влезе обратно в стаята и започна да опакова красивите си дрехи в кафяви куфари „Луи Вюитон“.

— Свърши ли?

Тес кимна, после се огледа.

— Къде е Дейвид?

— Той е в къщата, където е отседнал брат му — отвърна тя, без да вдига поглед.

Тес се вгледа в лицето на Брук.

— Сватбата не е отложена, нали? — тихо попита Тес.

Брук поклати глава, после погледна Тес.

— Казах му за Мат.

— О, Брук...

— Всичко свърши — въздъхна тя, — но ще го съобщим, когато се успокои положението.

— Съжалявам. Съжалявам за Дейвид. Съжалявам, че Мат не се оказа човекът, за когото го мислеше.

Най-после Брук погледна Тес в очите.

— Не скъсах с Дейвид заради Мат — обясни тя. — Скъсах заради себе си.

Тес смръщи вежди.

— Чакай малко. Ти скъса с него?

— Изведнъж осъзнах, че няма да бъда щастлива с Дейвид, нито с Мат, нито с когото и да било, преди да съм щастлива от това, което съм — каза тя и седна на леглото. — С Дейвид се чувствах задушена, вкарана в роля, която не исках да играя. Всички очакваха толкова много от Дейвид, но нищо от мен — само да бъда съпруга — един безгласен образ.

— Хиляди момичета биха заели мястото ти, Брук — обади се Тес с крива усмивка.

— Защо всички ми повтарят все това? — изсмя се горчиво тя. — И сигурно в миналото това би ме направило щастлива. Но нещата се промениха тази година. Аз се промених. Като открих книгата на Айлийн Дън, като я видях на първо място в класацията за бестселъри, като отидох в Холивуд: Тес, мисля, че това е само началото. Не съм готова да стана част от някого. Едва започвам да бъда себе си.

— Но аз наистина мислех, че се обичате — тъжно заклати глава Тес.

Брук се усмихна при тази мисъл.

— Случилото се с Дейвид е все едно да изтеглят твоите числа на лотария, но разбираш, че тази седмица не си пуснал фиша си. Любовта не е достатъчно условие да успее една връзка — има прекалено много други фактори. Семейство, амбиции... похот...

— Похот?

Двете се разсмяха. Брук се протегна и хвана ръцете на Тес.

— Ти ми беше добра приятелка, Тес, за което ти благодаря, много ти благодаря за всичко — в очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Всичко ще се оправи — тихичко я успокои Тес и осъзна колко много щеше да ѝ липсва.

Брук кимна.

— Знам. Чувствам се свободна, Тес. Свободна. И това е щастливият край, от който имам нужда.

Тес вървеше боса по плажа, подмина пустата шатра, която неспокойно се вееше на морския бриз. Припомни си всичко случило се през последните десет месеца: вълнението, драмата и блясъка — за да

се стигне до този момент. Остана без работа, без сигурен дом и тъй като сватбата не се състоя — без бонус. Мередит просто бе прошепнала едно „благодаря“ и се оттегли в стаята си, преди да започне пресконференцията тази сутрин. Тес не беше сигурна дали бе казано искрено, или с ирония. И в двата случая нямаше голямо значение. Не можеше да остане да работи за семейство Асгил. И причината се намираше точно пред нея, там, където вълните докосваха пясъка. Шон. Сърцето ѝ подскочи леко, когато го видя, и се сети за думите му, казани преди двацет и четири часа: „Върни се с мен“.

Съмняваше се, че предложението още е в сила. Чудеше се дали щеше да я намрази за проблемите, които беше причинила на семейството му. Щеше да се върне така или иначе в Лондон, реши внезапно. Шон Асгил беше едно липсващо парченце от мозайката на живота ѝ, но в нея имаше и други — семейството ѝ, майка ѝ. Тя бавно се приближи до него и видя, че държи чаша с нещо, което подозрително приличаше на алкохол.

— Здравсти, какво стана в болницата? — нервно попита тя.

Той примижа нагоре към нея.

— Определиха удара на Ленард като масивен.

Сърцето ѝ се сви.

— Какво означава това? — попита тя.

— Мисля, че ще отнеме няколко часа на лекарите да установят точно какви са пораженията. Правят тестове, за да проверят има ли трайни увреждания на мозъка. Със сигурност е парализирана дясната му страна, но има говор и вероятно има шанс да проходи отново.

— О, боже, Шон, толкова съжалявам.

Шон кимна, загледан в хоризонта.

— Да, майка ми разказа какво се е случило в кабинета.

Той отпи голяма глътка и я погледна.

— Майка ми има намерение да разкаже на полицията в Луизиана какво е признал, но кой знае какво ще стане после. Предполагам, зависи дали Ленард иска да признае отново — дали ще може да го признае отново. Очаквам, че при всички случаи полицията ще иска да говори с теб за това.

Тес разтърка очи.

— Сякаш той получи достатъчно голямо наказание.

Шон я погледна в очите.

— Знаеш ли, че докато бях в болницата, имаше моменти, в които те мразех.

Тес затаи дъх. Слънцето пареше кожата ѝ, но тя не смееше да помръдне. Шон взе едно камъче и го метна към вълните.

— Питам се как ли бих постъпил, ако бях на твое място.

Сърцето ѝ вече галопираше.

— Истината е, че бих направил същото — бавно продължи Шон.
— Колкото и да се тревожа за чичо си, колкото и да ти се иска нещо да не е вярно, Ленард е убил човек. Вярно, минали са толкова много години и разбирам мотивите му — искал е да защити мама вероятно, — но въпреки това не е било правилно. Независимо от случилото се, ти нямаш никаква вина.

Той отпи от питието си, което Тес дръпна от ръката му.

— Не ти трябва това — прошепна тя.

— Не. Трябваш ми ти — усмихна се той, дръпна я към себе си и я целуна по устните.

Тес се вкопчи здраво в него, изпълнена от щастие и облекчение. Погали косата ѝ и тя затвори очи.

— Да му се не види, червена си като рак — каза той и погледна пламтящата ѝ кожа. — Хайде да те заведем на сянка. Не съм сигурен, че англичаните са създадени за такъв климат.

Тръгнаха бавно по брега.

— В тази връзка, ще оставаш ли в Ню Йорк? Доколкото знам, работата ти тук приключи?

Тес се усмихна.

— Ами, когато си мислех, че ще ме зарежеш, взех решение да се прибера у дома, но официално съм бездомна — усмихна се тя с очакване. — Нямам работа. Апартаментът ми в Батърсий е зает от двама наематели, журналисти, за една година. Нямам семейство... е, още не.

— Случайно една съвсем нова пиар агенция започва работа тези дни в Лондон. Мисля, че познаваш собственика ѝ. Чух, че имал нужда от помощник.

— Помощник — намръщи се тя на шега. — Можем да говорим най-малко за директор. Макар че виждал ли си автобиографията ми скоро? Навсякъде ме преследват нещастия.

— Знам — драматично въздъхна той, — все отнякъде трябва да започнеш в големия, лош град. Заплащането е ужасно, но се предлага безплатно жилище. Ще имаш съквартирант, за когото се говори, че бил опасно красив младеж.

Изгряващото слънце, обагрено в розово, се подаде иззад един искрящо бял, бухнал облак и изведнъж Тес почувства, че я заливат топлина и светлина.

— Струва си да помисля — усмихна се тя и двамата, хванати ръка за ръка, тръгнаха обратно към къщата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.